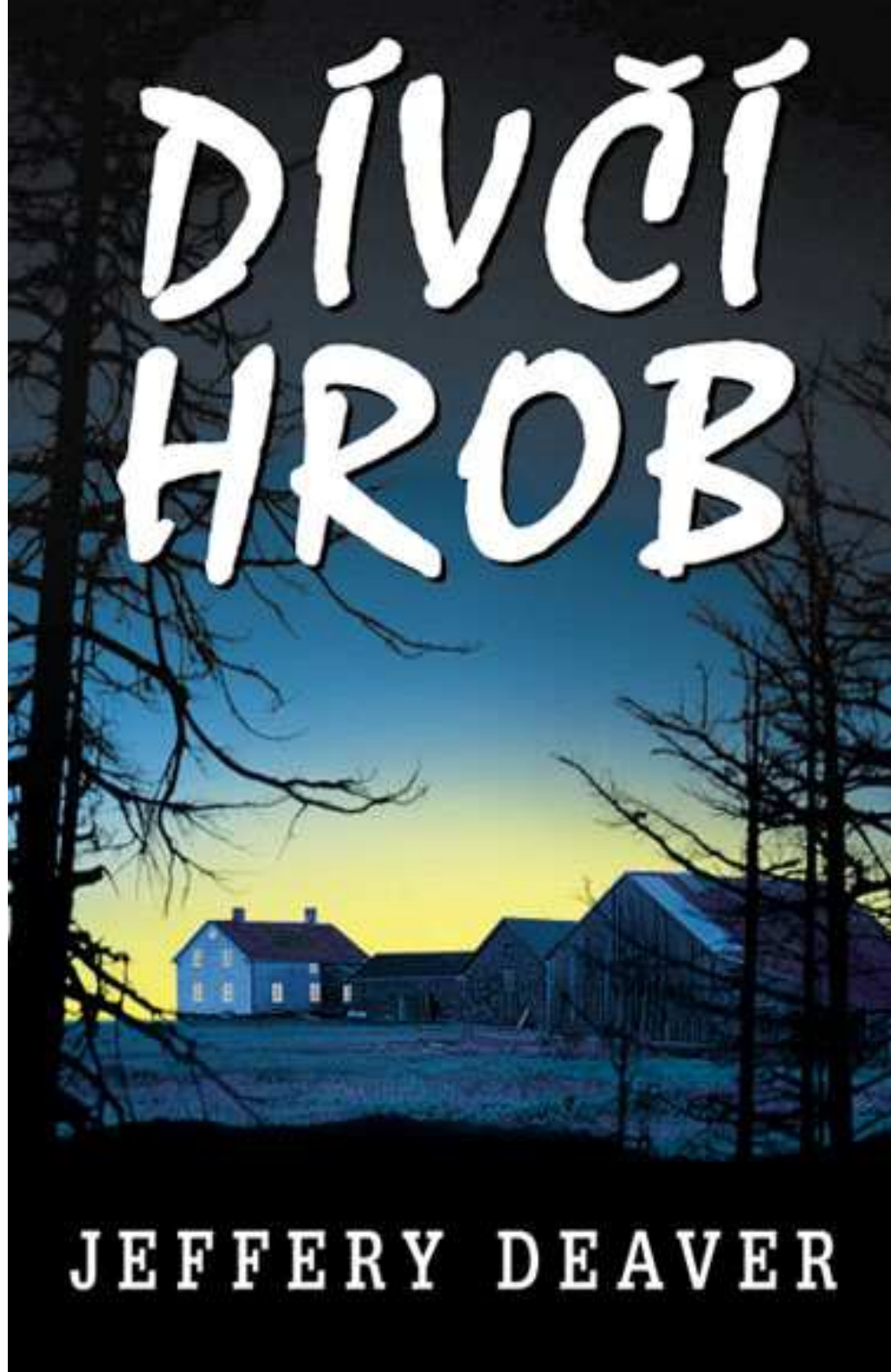

DÍVČÍ HROB

JEFFERY DEAVER

Jeffery Deaver

Dívčí Hrob

Copyright 1995 by Jeffery Deaver
Translation 2000 by Jiří Kobělka

Dianě Keeneové z celého srdce za to, že je mou inspirací,
bystrým kritikem, součástí mých knih i součástí mého života.

PORÁŽKOVÁ MÍSTNOST

8: 30

„Osm šedých ptáků sedí ve tmě. Fouká chladný vítr, není vlídný.“

Malý žlutý školní autobus překonal strmé stoupání a chvíli nebylo vidět nic než tisíce mil širokou plochu nezralé pšenice, která se vlnila pod šedivou oblohou. A pak se autobus opět spustil z kopce a obzor náhle zmizel.

„Sedí na drátě, pak roztáhnou křídla, odplují do dálky na pestrých oblacích.“

Melanie se zarazila a pohlédla na dívky, které účastně přikývly.

Uvědomila si, že zírala na bohaté lány pšenice a vůbec si nevšímalá obecnostva.

„Jste nervózní?“ zeptala se Shannon.

„Neptej se jí na to,“ nabádala Beverly. „Nosí to smůlu.“

Melanie vysvětlila, že není nervózní. Znovu se zadívala na pole táhnoucí se podél silnice.

Tři dívky podřimovaly, ale ostatních pět bylo vzhůru a čekalo, až bude Melanie pokračovat. Melanie začala znovu, ale než stihla odrecitovat první verš básničky, přerušila ji Kielle.

„Co - co je to za ptáky?“ zeptala se zamračeně.

„Neskákej jí do řeči,“ napomenula ji sedmnáctiletá Susan. „Lidi, co skáčou do řeči, jsou filištíni.“

„To já nejsem!“ odsekla Kielle. „Co to vůbec je?“

„Totální imbecilové,“ vysvětlila Susan.

„A kdo jsou ‚imbecilové‘?“ naléhala Kielle.

„Nech ji to dokončit!“

Melanie pokračovala:

„Osm malých ptáčků vysoko na nebi, celou noc letí ke slunci vstříc.“

„Technická poznámka,“ zasmála se Susan. „Včera to bylo pět ptáčků.“

„A teď skáčeš do řeči ty,“ neodpustila si hubená a rozpustilá Shannon. „Sama seš filipín.“

„Filištín,“ opravila ji Susan.

Baculatá Jocylyn začala energicky přikyvovat, jako by si Melaniina přeréknutí také všimla, ale bála se na ně upozornit. Jocylyn se bála dělat spoustu věcí.

„Jenže vás je osm, a tak jsem to změnila.“

„A to se smí?“ divila se Beverly. Ve čtrnácti letech tu byla druhou nejstarší studentkou.

„Je to moje básnička,“ odpověděla Melanie. „Můžu si vymyslet, kolik ptáků chci.“

„Kolik lidí tam bude? Při tom recitování.“

„Asi sto tisíc.“ Melanie se tvářila docela vážně.

„Ne! Opravdu?“ ujišťovala se nadšeně osmiletá Shannon, zatímco daleko vyspělejší osmiletá Kielle obrátila oči v sloup.

Melaniin pohled znovu upoutala posmutnělá krajina střední části Kansasu. Jedinou pestrou barvu zde představovala občasná modrá síla společnosti Harvestore. Byl červenec, ale venku byla zima a zataženo; každou chvíli se mohl spustit déšť. Projížděli kolem obrovitých kombajnů a autobusů se sezonními dělníky, za nimiž poskakovaly zapojené vlečky. Míjeli majitele půdy i obyčejné nájemce, kteří řídili své mohutné zemědělské stroje. Melanie si představovala, jak nervózně teď asi vzhlíží k obloze - sklizeň ozimé pšenice byla v plném proudu a jediná bouřka mohla zničit osm měsíců namáhavé práce.

Melanie se otočila od okna a rozpačitě si prohlédla nehty na rukou, které si večer co večer s až nábožnou pečlivostí upravovala a pilovala. Měla na nich nevýrazný šedý lak, takže vypadaly jako dokonalé perleťové šupinky. Zvedla ruce a přednesla ještě několik dalších básniček, přičemž elegantně ukazovala jednotlivá slova znakové řeči. Všechny dívky již byly vzhůru - čtyři se dívaly z okna, tři sledovaly Melaniiny prsty a boubelatá Jocylyn Weidermanová hltala očima každíčký pohyb paní učitelky.

Tyhle lány snad nikde nekončí, pomyslela si Melanie. Susan sledovala její pohled. „To jsou kosi,“ ukázala rukama. „Nebo havrani.“

Měla pravdu. A nebylo jich pět ani osm, nýbrž dobrých tisíc, bylo jich celé hejno. Všichni se dívali na zem, na žlutý autobus i zataženou oblohu s šedým a temně fialovým nádechem.

Melanie se podívala na hodinky. Ještě nebyli ani na dálnici.

V Topece budou tak za tři hodiny.

Autobus sjel do dalšího pšeničného údolí.

Vtom Melanie zavětrila problémy - ucítila je ještě dříve, než si uvědomila jejich jediný konkrétní náznak. Po chvíli dospěla k názoru, že nešlo o žádné okultní sdělení ani předtuchu - to jen velké červené prsty paní Harstrawnové znepokojeně sevřely volant.

Ruce v pohybu.

A pak tahle starší žena nepatrně přivřela oči. A pohnula rameny.

A hlava se jí o milimetr naklonila na stranu. Tyhle drobné pohyby těla prozrazují, co se člověku zrovna honí hlavou.

„Holky spí?“ Otázka byla pádná a neuhlazená a prsty paní Harstrawnové se okamžitě vrátily zpátky na volant. Melanie vyrazila dopředu a ukázala, že ne.

Dvojčata Anna a Suzie, jemná jako pápěří, se vsedě napřímila, naklonila se dopředu a zahleděla se před sebe. Paní Harstrawnová ucítila na širokých ramenech jejich dech a gestem je zarazila.

„Nedívejte se. Posad'te se a dívejte se z protějšího okna. No tak. Šup! Z levého okna.“

A pak Melanie uviděla auto. A krev. Spoustu krve. Doprovodila dívky zpátky na sedadla.

„Nedívejte se,“ nařídila jim. Srdce jí divoce bušilo a její paže náhle vážily snad tisíc kilogramů. „A zapněte si pásy.“ Stěží ta slova dokázala zformulovat.

Jocelyn, Beverly a desetiletá Emily okamžitě uposlechly. Shannon se zašklebila a vykroukla z okna, zatímco Kielle

Melaniin příkaz okázale ignorovala. Susan se prostě musela podívat, jak sama podotkla.

Proč by nemohla? Z obou dvojčat to byla Anna, která utichla, složila ruce do klína a zbledla více, než bylo obvyklé - na rozdíl od své sestry, jejíž tvář byla naopak ořechově snědá. Melanie pohládila dívku po vlasech. Ukázala z okna na levé straně autobusu. „Koukej na pšenici,“ rozkázala.

„Dokonale zajímavé,“ odvětila Shannon sarkasticky.

„Chudáci lidi.“ Dvanáctiletá Jocelyn si otřela z odulých tváří vydatný příval slz.

Vínově červený cadillac najel přímo do kovového zavlazovacího hrdla. Z přední části vozu stoupala pára. Řidič středního věku ležel bezvládně napůl vypadlý z auta a jeho hlava spočívala na asfaltu.

Melanie nyní spatřila také druhé auto, šedý chevrolet. K havárii došlo přímo na křižovatce. Zdálo se, že cadillac měl přednost v jízdě a narazil do šedého chevroletu, který nejspíš přejel stopku.

Chevrolet pak zřejmě sjel z cesty do vysoké pšenice. Uvnitř auta nikdo nebyl; celý předek byl pokroucený a z chladiče se kouřilo.

Paní Harstrawnová zastavila autobus a sáhla po ohmatané chromové rukojeti dveří.

Ne! pomyslela si Melanie. Jeďte dál! Zajeďte k nějakému koloniálu, k 7-Eleven nebo k domu. Už hezkých pár mil sice na nic nenarazili, ale určitě mají něco před sebou. Nezastavujte. Jeďte dál.

Melanie si tyhle věci pouze myslela, ale ruce se jí přitom zřejmě hýbaly, protože Susan odpověděla: „Ne, musíme zastavit. vždyť je zraněný.“

Ale co ta krev? pomyslela si Melanie. Neměly by s ní přijít do styku. Ten člověk může mít AIDS a spoustu jiných nemocí. Tihle lidé potřebují pomoc, ale potřebují oficiální pomoc.

Osm šedých ptáků sedí ve tmě...

Susan, která byla o osm let mladší než Melanie, vystoupila z autobusu jako první a okamžitě se rozběhla ke zraněnému muži.

Dlouhé černé vlasy tančily kolem ní v poryvech větru.

A pak vystoupila paní Harstrawnová.

Melanie stále váhala a zírala na incident. Řidič ležel jako loutka vycpaná pilinami a jednu nohu měl ohnutou do příšerného úhlu. Hlava mu bezvládně visela a ruce měl tučné a bledé.

Melanie nikdy předtím neviděla mrtvolu.

Ale on samozřejmě není mrtvý. Ne, ne, je to jen škrábnutí. Vlastně to nic není. Akorát omdlel.

Mladší dívky se jedna po druhé začaly otáčet k protějším oknu a zíraly na bouračku - Kielle s Shannon pochopitelně jako první. A pak i křehká Emily s rukama sepjatýma v modlitbě. (Její rodiče trvali na tom, aby se každý večer modlila za navrácení sluchu. Emily se s tím svěřila Melanii, ale nikomu jinému to neřekla.) Beverly se chytla za srdce, ovšem v jejím případě se jednalo spíše o instinktivní gesto - žádný infarkt jí prozatím skutečně nehrozil.

Melanie vystoupila z autobusu a vykročila ke cadillaku, ale uprostřed cesty zpomalila. V kontrastu se šedivou oblohou, šedivou pšenicí a bledou silnicí byla krev až neskutečně červená - a byla na všem: na mužově lysé hlavě, na jeho prsou, na dveřích auta, na žluté kožené sedačce.

Srdce jí v návalu strachu poskočilo a spadlo kamsi ke kolenům.

Paní Harstrawnová byla matkou dvou dospívajících chlapců; vážná, bystrá a spolehlivá žena, nadto pevná jako pryž. Sáhla si pod pestrobarevný svetr, rozepjala si halenku, kus z ní odtrhla a vytvořila provizorní obvaz, který omotala kolem hluboké rány v mužově otlučené hlavě. Sklonila se, zašeptala muži cosi do ucha, stlačila mu hrudník a dýchl mu do úst.

A pak se zaposlouchala.

Já neslyším, pomyslela si Melanie, a tak mu nemůžu pomoci. Nemůžu nic dělat. Vrátím se do autobusu a dohlédnu na holky.

Nával strachu trochu pominul. To je dobře, moc dobře.

Susan se rovněž sklonila, přikryla ránu na mužově krku a zamračeně se podívala na paní Harstrawnovou. „Proč tolik

krvácí?“ ukázala zkrvavenými prsty. „Podívejte na krk.“

Paní Harstrawnová ho prozkoumala, také se zamračila a zavrtěla hlavou. „Má v krku díru,“ ukázala užasle. „Jako od kulky.“

Při tomto sdělení Melanie jen zalapala po dechu. Vozík na horské dráze strachu se znovu propadl kamsi do hlubin a zanechal Melaniin žaludek někde úplně jinde - vysoko, až příliš vysoko nad sebou. Melanie se zastavila.

A pak zahlédla kabelku.

Tři metry před sebou.

S vděčností za jakékoliv rozptýlení, které odpoutá její pohled od zraněného muže, přistoupila ke kabelce a prohlédla si ji. Řetězový vzor na látce pocházel od nějakého návrháře. Melanie Charolová - farmářská dívka, která jako učitelka hluchoněmých bez předchozí praxe vydělávala šestnáct tisíc pět set dolarů ročně - se ve svých pětadvaceti letech nikdy ani nedotkla módního doplňku od návrháře.

Zdálo se, že kabelka je cenná právě tím, že je tak malá. Jako zářící drahokam. Byla to taková ta kabelka, kterou si žena přehodí přes rameno, když vchází do kanceláře přímo v centru Kansas City nebo dokonce na Manhattanu či v Los Angeles. A kterou pak položí na stůl a vytáhne z ní stříbrné pero, aby jím napsala pár slov, jež rázem uvedou sekretářky a asistenty do pohybu.

Když se však Melanie upřeně dívala na kabelku, zrodila se v její mysli drobná myšlenka, která v ní rostla tak dlouho, až jí vykvetla před očima: Kde je žena, které ta kabelka patří? V tom okamžiku na ni padl stín.

Ten muž nebyl vysoký ani tlustý, ale působil dojmem statného chlapíka. Svaly na těle se mu rýsovaly podobně jako koňům - měl je těsně pod kůží, napjaté a dobře zřetelné. Melanie zalapala po dechu a zadívala se mu do hladké mladistvé tváře. Na hlavě měl napomádovaného ježka a jeho oblečení bylo šedé jako mraky, které se jim honily nad hlavami. Při širokém úsměvu cenil bílé zuby, ale Melanie jeho úšklebku ani na vteřinu neuvěřila.

Jejím prvním dojmem bylo, že tenhle muž je liška. Ne, napadlo ji po chvíli, spíš kuna nebo lasička. Za opaskem

pytlovitých kalhot měl zastrčenou pistoli. Melanie zalapala po dechu a zvedla ruce.

Ne až k obličeji, nýbrž na úroveň prsou. „Neubližujte mi, prosím,“ ukázala bezmyšlenkovitě. Muž se podíval na její hýbající se ruce a zasmál se.

Koutkem oka Melanie viděla, jak Susan s paní Harstrawnovou znepokojeně přešlapují. Přímo k nim rázně kráčel další muž - statný, tlustý a vysoký. Také on měl na sobě šedé seprané oblečení. Navíc měl neostříhané vlasy, chyběl mu zub a jeho úšklebek byl hladový. Medvěd, pomyslela si Melanie automaticky.

„Jdeme,“ ukázala na Susan. „Pojďme. Hned.“ S očima upřenýma na žlutou karoserii autobusu vyrazila směrem k sedmi nešťastným mladým tvářičkám, zírajícím překvapeně z oken kabiny.

Lasička ji popadl za límec. Plácla ho po ruce, ale jen velmi opatrně - bála se ho udeřit, bála se jeho hněvu.

Muž křikl něco, čemu nerozuměla, a zalomcoval s ní. Jeho úsměv se změnil v to, čím ve skutečnosti byl - v chladný pronikavý pohled. Jeho obličej celý potemněl. Melanie hrůzou zavravorala a svésila ruku.

„Co ... tohle?“ řekl Medvěd. „Myslím, že na to ... potom.“

Melanie byla postlingválně hluchá. Sluch začala ztrácet v osmi letech, kdy se již u ní rozvinuly jazykové schopnosti. Díky tomu odezírala ze rtů lépe než většina dívek. Jenže odezírání ze rtů je velmi nespolehlivá dovednost, daleko složitější než pouhé sledování rtů. Tenhle proces zahrnuje interpretaci pohybů úst, jazyka, zubů, očí i dalších částí těla. Skutečné výsledky přináší pouze tehdy, když dobře znáte osobu, jejíž slova se pokoušíte rozluštit. Jenže Medvěd se pohyboval v úplně jiném světě než Melanie se svým nábytkem ve staroanglickém stylu, čaji Celestial Seasonings a školou v malém městečku na americkém Středozápadě. Neměla ani potuchy, o čem ten člověk mluví.

Medvěd se zasmál a odplivl bílou spršku slin. Jeho oči jí přejížděly po celém těle - po jejích prsou pod vínovou halenkou s vysokým výstřihem, po její dlouhé černošedé

sukni, po černých punčocháčích.

Melanie neohrabaně zkřížila paže. Medvěd znovu obrátil pozornost na Susan a paní Harstrawnovou.

Lasička se zatím nakláněl dopředu a něco říkal - nebo spíš křičel, což lidé často dělávají (a což je jenom dobře, protože když křičí, mluví pomaleji a pohyby jejich rtů jsou výraznější). Melanie poznala, že se ptá, kdo je v autobuse, ale ani se nepohnula. Nemohla.

Zpocenými prsty si svírala bicepsy.

Medvěd se podíval na potlučený obličej zraněného muže, lhostejně mu poklepal po hlavě botou a sledoval, jak se hlava klátí sem a tam. Melanie popadla dech; nenucenost a naprostá svévolnost Medvědova kopání byla úděsná. Začala plakat. Medvěd odstrčil Susan s paní Harstrawnovou před sebe směrem k autobusu.

Melanie pohlédla na Susan a vystřelila ruce do vzduchu. „Ne, nedělej to!“

Jenže Susan se už dala do pohybu.

Její dokonalá postava a tělo běžkyně.

Jejích šedesát kilogramů svalů.

Její silné ruce.

Když se však Susan rozmáchla proti Medvědovu obličej, Medvěd překvapeně ucukl hlavou a zachytil její ruku pár centimetrů před svými očima. Jeho překvapení se postupně změnilo v pobavení; zkroutil Susan ruku, až padla na kolena, a pak ji shodil na zem, kde si zašpinila černé džínsy i bílou halenku od prachu a bláta.

Medvěd se otočil k Lasičce a cosi na něj zavolal.

„Ne, Susan!“ ukázala Melanie.

Jenže dívka již byla opět na nohou. Medvěd však byl tentokrát připraven a otočil se k ní čelem. Popadl ji, nahmatl jí prsa a chvíli na nich setrval. Náhle ho tahle hra zřejmě přestala bavit a ušetřil Susan prudkou ránu do žaludku. Susan znovu upadla na kolena, chytila se za břicho a začala popadat dech.

„Ne!“ ukázala jí Melanie. „Neper se.“

„Kde ... být?“ volal Lasička na Medvěda.

Medvěd ukázal směrem k pšeničnému moři. Na tváři měl

podivný výraz - jako by s něčím nesouhlasil, ale neodvážil se být příliš kritický. Melanie sledovala jeho pohled a zadívala se do pšeničného lánu. Neviděla dost zřetelně, ale podle stínů a matných obrysů se zdálo, že se tam sklání další muž. Byl malý a šlachovitý.

Jednu paži měl zvednutou jako při nacistickém pozdravu a v této poloze setrval velmi dlouho. Pod ním se rýsovala postava v tmavě zelených šatech.

Žena, které patří ta kabelka, dovtípila se Melanie v hrůzyplném okamžiku prozření.

Ne, prosím, ne...

Mužova paže nenuceně poklesla. Přes vlnící se pšenici spatřila Melanie v jeho dlani matně kovový záblesk. Zalapala po dechu.

Lasička jemně sklonil hlavu - nejspíš zaslechl náhlý hluk. Trhl sebou. Na Medvědově obličeji se objevil úsměv. Paní Harstrawnová si prudce přiložila ruce k uším a zděšeně si je zakryla. Paní Harstrawnová slyšela perfektně.

Melanie zírala do pšenice a plakala. Viděla, jak se stínová postava sklání níže k ženě. Viděla elegantní pohyby vzrostlé pšenice, která se vlnila v prudkém červencovém větru. Viděla, jak se mužova paže zvedá a znovu pomalu klesá - jednou, dvakrát. A viděla, jak jeho obličej zkoumá tělo ležící před ním.

Paní Harstrawnová sledovala Lasičku nevzrušeným pohledem.

„... nás jet a ... nebudeme obtěžovat. Nebudeme...“

Melanii potěšilo, když viděla u paní Harstrawnové vzdor. A vztek. Její silnou sevřenou čelist.

Lasička s Medvědem si jí však nevšímali a strkali před sebou Susan, paní Harstrawnovou i Melanii směrem k autobusu.

Mladší děvčata se choulila v zadní části vozu. Medvěd postrčil paní Harstrawnovou a Susan dovnitř a ukázal si k opasku, kde se mu vzdouvala pistole. Melanie vešla do autobusu jako poslední před Lasičkou, který ji šťouchl do zad. Melanie zakopla a upadla na vzlykající dvojčata Annu a Suzie. Pevně je objala a pak vzala do náručí Emily a

Shannon.

Venek... Jsou chycení v úděsném světě Venku.

Melanie pohlédla na Lasičku a viděla ho říkat: „Hluchá jako ... ostatní.“ Medvěd vmáčkl svůj tlustý zadek na sedadlo pro řidiče a nastartoval autobus. Podíval se do zpětného zrcátka, zamračil se a pak se otočil.

V dálce se na konci klikaté asfaltové stuhy objevila zářící tečka majáčku. Medvěd zmáčkl podušku uprostřed volantu a Melanie ucítila na prsou vibrace klaksonu.

„Co si to, ksakru ..., myslí, že...“ řekl a otočil hlavu, takže se jeho slova ztratila.

Lasička cosi křičel směrem k lánu. Muž mu zřejmě odpověděl, protože Lasička přikývl. O chvíli později vyjel šedý chevrolet z pšeničného pole. Byl silně poškozený, ale dalo se s ním jet. Vyhoupł se na krajnici a zastavil. Melanie se pokusila zaměřit pozornost na přední sedadlo, kde tušila muže z pšeničného pole, ale okna se příliš leskla. Zdálo se, že auto vůbec nemá řidiče.

A pak auto rychle zabralo a vyhouplo se na asfalt. Autobus vyrazil za ním a vnořil se do slabého modrého obláčku od pneumatik.

Medvěd poplácal volant, na okamžik se otočil a vyštěkl směrem k Melanii nějaká slova - rozhněvaná a zlá, jenže Melanie neměla tušení, co ta slova znamenají.

Oslivé majáčky se neustále blížily a vydávaly červenomodrobílou záři. Jako ohňostroje nad parkem v Hebronu na Den nezávislosti před dvěma týdny, kdy Melanie sledovala, jak oblohu zaplňují barevné cákance, a cítila na kůži exploze doběla rozpálených rachejtlí.

Ohlédla se za policejním autem a věděla, co bude následovat.

Za chvíli se sem začne sjíždět dobrá stovka policejních vozidel. Zatarasí autobusu cestu a tihle muži z něj vylezou. Zvednou ruce nahoru a budou odvedeni. Studentky i učitelky pojedou někam na policejní stanici a budou tam sepisovat protokoly. Tentokrát představení v Divadle neslyšících v Topece nestihnou - i kdyby jim ještě zbýval nějaký čas -, jenže Melanie si stejně nedokázala představit, jak by po

tomhle všem mohla vylézt na pódium a recitovat poezii. To nic, to nic.

A co druhý důvod pro její výlet? Možná to bylo znamení, že neměla jet, že si vůbec neměla dělat tyhle plány. Bylo to znamení osudu.

Netoužila po ničem jiném než jet domů. Zpátky do svého pronajatého domu, kde mohla zamknout dveře a uvařit si šálek čaje. S douškem ostružinové brandy, budiž. Poslat fax bratrovi do nemocnice v St. Louis a převyprávět jemu i rodičům tuhle historku.

Melanie propadla nervozitě a ze zlovyku si obtočila své světlé vlasy kolem ohnutého prostředníčku, zatímco ostatní prsty měla stále natažené. Tohle postavení prstů bylo symbolem pro „září“.

Vtom se ozvalo náhlé drcnutí. Medvěd sjel z asfaltu a následoval šedý automobil na zablácenou polní cestu. Lasička se zamračil a zeptal se Medvěda na cosi, co Melanie neslyšela. Medvěd neodpověděl a pouze si odplivl z okna. Pak přišla zatáčka, po ní další a autobus se ocitl v kopcovitější krajině. Blížil se k řece.

Projeli pod vedením, na kterém seděly stovky ptáků. Velikých ptáků. Havranů.

Melanie pohlédla na šedé auto. Stále neviděla zřetelně řidiče - toho muže z pšeničného pole. Nejprve si myslela, že má dlouhé vlasy, pak jí na okamžik připadal holohlavý nebo ostříhaný na ježka a pak se jí pro změnu zdálo, že má na hlavě klobouk.

Šedé auto odbočilo se smykem doprava a s kodrcáním se rozjelo po úzké stezce zarostlé plevelem. Melanie měla pocit, že před sebou vidí desítky policejních aut, která k nim spěchala, aby je zachránila.

Zaostříla zrak a podívala se znovu. Ba ne, viděla před sebou pouze stezku zarostlou travou. Autobus odbočil a vyrazil za chevroletem. Medvěd si cosi mumlal, Lasička se ohlížel za policejním autem.

A pak se Melanie otočila zpátky a uviděla, kam mají namířeno.

Ne, pomyslela si.

Ach ne, prosím, ne.

Dovtípila se, že její naděje, že se dobrovolně vzdají policistovi, který se teď rychle přibližoval, byla pouhou iluzí. Pochopila, kam jedou.

Na nejhorší místo na světě.

Šedé auto náhle vjelo do velkého pole zarostlého býlím, asi čtyři sta metrů odtud. Na konci pole se u řeky tyčila dávno opuštěná hospodářská budova z červených cihel, temná a mohutná jako středověká pevnost. V poli před budovou dosud stálo několik ohrad a sloupků po kotcích, které kdysi dávno tuhle plochu rozdělovaly, ovšem větší část pozemku si opět zabrala pro sebe kansaská prerie porostlá středně vysokou travou, šáchory a pýrem.

Chevrolet vyrazil přímo k přední straně budovy a autobus ho následoval. Obě vozidla zabrzdila těsně nalevo od dveří.

Melanie upřela pohled na červené cihly.

Když jí bylo osmnáct a studovala na škole Laurenta Clerka, jeden chlapec ji do téhle budovy přivedl. Tvrdil, že si udělají piknik, ale ve skutečnosti chtěl to, co osmnáctiletí chlapci obvykle chtějí - a co Melanie také chtěla nebo si to tehdy aspoň myslela. Jenže když se s příkrývkou vkradli dovnitř, Melanie se podívala do ponurých tmavých místností a propadla panice. Utekla a už nikdy v životě nespátřila ani toho chlapce, jehož úplně vyvedla z míry, ani tuhle budovu.

Ale dobře si ji pamatovala. Místo, které bylo odpudivé, nevlídné a nebezpečné. A tmavé. Jak jen Melanie nenáviděla tmu! Bylo jí pětadvacet a stále měla v šestipokojovém domě pět nočních lampiček.

Lasička rozrazil dveře autobusu, vystoupil a vytáhl za sebou Susan a paní Harstrawnovou.

Policejní auto, ve kterém seděl jediný policista, se zastavilo u vjezdu na pole. Policista vyskočil z auta s pistolí v ruce, ale rychle se zarazil, když Medvěd popadl Shannon a přiložil jí pistoli k hlavě. Osmiletá Shannon ho ovšem překvapila, neboť se hbitě otočila a kopla ho do kolena. Medvěd ucukl bolestí, ale pak začal s Shannon cloumat, až se přestala kroutit. Pohlédl přes pole na policistu, který si okázale zastrčil pistoli zpět do pouzdra a znovu usedl do auta.

Medvěd s Lasičkou začali postrkovat dívky směrem ke dveřím budovy bývalých jatek. Medvěd udeřil kamenem do řetězu, jímž byly dveře uzamčeny, a rozbil zrezivělé články. Lasička sebral několik velkých pytlů z kufru šedého auta, ve kterém stále seděl neznámý řidič a upřeně se díval na budovu. Melanie ho přes sklo stále neviděla zřetelně, ale zdálo se, že muž je v naprosté pohodě a se zájmem sleduje věžičky a zčernalá okna budovy.

Medvěd s trhnutím otevřel hlavní dveře a spolu s Lasičkou natlačil dívky dovnitř. Vnitřní prostory páchly spíše jako jeskyně než jako budova obývaná lidmi. Špína, výkaly, plíseň, nějaká dávivě nasládlá hniloba a žluklý zvířecí tuk. Interiér budovy tvořil labyrint chodbiček, kotců, ramp a rezavých strojů. Jámy obehnané zábradlím, součástky starých zařízení. Všude nad hlavou visely celé řady zrezivělých háků na maso. A byla tu stejná tma, na jakou si Melanie vzpomínala.

Medvěd nahnal studentky i s učitelkami do polookrouhlé kachlíkované místnosti bez oken. Vlhké zdi a betonové podlahy byly potřísněny tmavě hnědými cákanci. Do levé části místnosti vedla opotřebovaná dřevěná rampa, z pravé strany vyjížděl stropní dopravník s háky na maso. Uprostřed se nacházel drenážní kanál na krev.

V téhle místnosti se zabíjela zvířata.

Fouká chladný vítr, vlídný není.

Kielle popadla Melanii za rameno a přitiskla se k ní. Paní Harstrawnová se Susan objaly ostatní dívky a Susan zírala s čirou nenávistí na toho z mužů, který jí právě padl do oka. Jocelyn s dvojčaty vzlykala a Beverly zápasila s dechem.

Osm šedých ptáků nemá kam jít.

Choulily se v klubku na chladné a vlhké podlaze. Kolem proběhl potkan se srstí olezlou jako kus starého masa. A pak se dveře znovu otevřely a Melanie si zakryla oči před venkovním světlem.

Stál tam, ve studeném světle vycházejícím ze dveří.

Malý a štíhlý.

Nebyl ani holohlavý, ani dlouhovlasý - vyzáblou tvář mu lemovaly prameny neostříhaných špinavě blondatých vlasů.

Na rozdíl od ostatních dvou mužů měl na sobě pouze tričko, na kterém bylo nastříkáno jméno L. Handy. Jenže Melanie si nedovedla představit, že by se tenhle člověk mohl jmenovat Handy - a rozhodně to nebyl Larry ani Lou. Okamžitě si vzpomněla na herce v kansaském Divadle neslyšících, který hrál v nedávném představení Julia Caesara roli Bruta.

Muž vešel dovnitř a opatrně položil na podlahu dva těžké plátěné pytle. Dveře se s bouchnutím zavřely, a jakmile popelavé světlo od otevřených dveří zmizelo, rozeznala Melanie i mužovy mdlé oči a tenká ústa.

Všimla si, jak Lasička říká: „Proč ... zrovna sem, člověče? Odsud není cesta ven.“

A pak, jako by náhle perfektně slyšela, jí v mysli zřetelně zazněla Brutova slova, přízračný hlas, který hluší lidé někdy slyší - lidský hlas, který nemá žádný skutečný lidský zvuk. „Na tom nesejde. Ne. Vůbec na tom nesejde.“

Muž se díval na Melanii, a když svá slova pronesl, věnoval jí chabý úsměv. Pak ukázal na několik rezavých železných tyčí a nařídil oběma mužům, aby pevně zaklínili dveře.

9:10

Za celých třiaadvacet let ani jednou nezapomněl na výročí svatby.

Tohle ti přinesl manžel.

Arthur Potter přeložil papír, ve kterém byly zabaleny růže - bohaté oranžové a žluté růže, rozkvetlé, s dokonalými okvětními lístky, pružné a hrdě vztyčené. Přivoněl k nim. Zářivé barvy měla Marian nejradši. Nikdy jí nekupoval bílé nebo červené květiny.

Na semaforu se rozsvítila zelená. Potter položil kytici opatrně na sedadlo spolujezdce a vyrazil přes křižovatku. Ruka mu sjela k břichu, které se silně tlačilo na opasek. Potter zkřivil obličej.

Opasek mu sloužil jako jakýsi barometr; Potter ho měl zapnutý na předposlední díрку v oprýskané kůži. V pondělí

najíždím na dietu, řekl si radostně. V tu dobu už bude zpátky ve Washingtonu, sestřenčiny vydatné pokrmy budou dávno strávené a on se bude moci znovu soustředit na počítání gramů tuku.

Stejně za všechno mohla Linden. Posledně měli hovězí konzervu, brambory na másle, zelí na másle, chlebánky (máslo, kdo chtěl - a on chtěl), fazole, pečená rajčata a čokoládový dort s vanilkovou zmrzlinou. Linden byla Marianina sestřenice v linii prapředka McGillisových Seana, jehož dva synové Eamon a Hardy se po něm ujali rodinného kormidla, ve stejném roce se oženili a jejich manželky porodily deset a jedenáct měsíců po svatbě dcery.

Arthur Potter byl jedináčkem rodičů, kteří byli rovněž jedináčky, a navíc o rodiče ve třinácti letech přišel, takže s nadšením přijal rodinu své ženy a dokonce sestavil celý rodokmen McGillisových.

Prostřednictvím náročné korespondence (psané na kvalitním papíře, neboť Potter neměl doma textový procesor) udržoval Potter nábožně, ba až téměř pověřeně styky s jednotlivými větvemi klanu.

Zamířil na Kongresovou dálnici a pak odbočil na jih. Ruce držel v předpisové poloze „za deset minut dvě“, seděl nahrbený dopředu a brýle se mu opíraly o bledý masitý nos. Právě projížděl dělnickým Chicagem, kolem činžáků a řadových dvojdomků osvětlených letním středozápadním sluncem, jehož záře se v mracích poněkud ztrácela.

Jaké je v různých městech odlišné světlo, pomyslel si. Arthur Potter objel mnohokrát celý svět a měl v rukávu obrovskou zásobárnu nápadů na cestopisy, které však nikdy nenapíše. Jediným literárním odkazem Arthura Pottera pravděpodobně zůstanou genealogické poznámky a pracovní záznamy.

Odbočit tadyhle, odbočit támhle. Jel bezmyšlenkovitě a poněkud bezstarostně. Od přírody byl netrpělivý, ovšem tento zlovyk - pokud to vůbec byl zlovyk - už dávno překonal a dnes nikdy nepřekročil předepsanou rychlost.

Zabočil s vypůjčeným fordem na Austin Avenue, podíval se do zpětného zrcátka a všiml si jednoho auta. Byl to

modrošedý sedan, který se co možná nejvíce vymykal popisu. Uvnitř seděli dva čistě vymydlení a čistě žijící mladí muži s čistým štítem a sledovali ho.

Nápis „federální agent“ měli napsaný na čele.

Potterovi poskočilo srdce. „Sakra,“ zamumlal hlubokým barytonem.

Vztekle se zatahal za podbradek a ovinul zelený papír těsněji kolem květin, jako by se připravoval na automobilovou honičku.

Když však našel hledanou ulici a odbočil na ni, jel rychlostí pouhých patnácti kilometrů za hodinu. Kytice pro manželku se mu převalovala na širokém stehně.

Ne, rychlost rozhodně nepřekročil. Rozhodl se dospět k závěru, že se spletl, že v tom autě sedí jen dva byznysmeni, kteří jedou prodávat počítače nebo tiskové služby, a že jejich auto se již brzy vydá po svém.

A nechá ho na pokoji.

Jenže auto nic podobného neudělalo. Drželo se v bezpečné vzdálenosti a jelo stejně znervózňující pomalou rychlostí jako Potterův ford.

Potter zajel na dobře známou příjezdovou cestu a udržoval velký odstup. Poté zastavil, rychle vylezl z auta, vzal květiny do náruče a kolébanou chůzí vzdorovitě vyrazil kupředu - doufal, že se ho tady agenti neopováží zastavit.

Jak ho jen našli? Vždyť si počínal tak chytře. Zaparkoval auto tři ulice od Lindenina bytu. Požádal ji, aby nebrala telefon a vypnula záznamník.

Jedenapadesátiletá žena, která by mohla být Cikánkou, kdyby měla jen trochu jinak uspořádané geny (i přes společnou krev vypadala úplně jinak než Marian), jeho pokyny vzrušeně uposlechla. Zvykla si, že její vzdálený švagr má poněkud nevyzpytatelné chování. Linden se domnívala, že jeho způsoby jsou dosti nebezpečné, ne-li přímo nekalé, a on jí to mohl jen stěží rozmluvit, protože takové opravdu byly.

Agenti zaparkovali auto přímo před Potterovým a oba vystoupili.

Potter slyšel jejich kroky na štěrk za sebou.

Nespěchali. Mohli si ho najít kdekoliv a oba to věděli. Nikdy jim nemůže uniknout.

Tak jsem teda váš, vy namyšlení parchanti.

„Pane Pottere.“

Ne, ne, jděte pryč! Dneska ne. Dneska je zvláštní den. Mám výročí svatby. Třiadvacet let. Až budete tak staří jako já, pochopíte to.

Dejte mi pokoj.

„Pane Pottere?“

Oba mladí muži byli naprosto zaměnitelní. Nevšímal si ani jednoho, čímž ignoroval oba.

Kráčel po trávníku směrem ke své ženě. Marian, pomyslel si, moc mě to mrzí. Přivezl jsem s sebou potíže..., u kterých budeš muset být přítomna. Omlouvám se.

„Nechte mě být,“ zašeptal. V tu chvíli se oba muži zastavili, jako by ho opravdu slyšeli. Dva střízliví muži v šedých oblecích a s bledou pokožkou. Potter si klekl a položil květiny na hrob. Začal odbalovat zelený papír, ale stále koutkem oka viděl oba mladé muže, a tak se zarazil, pevně zavřel oči a přitiskl si ruce na tvář.

Ale nemodlil se. Arthur Potter se nikdy nemodlil. Kdysi ano. Příležitostně. A přestože ho jeho povolání opravňovalo k určitým tajným osobním pověrám, přestal se modlit před třinácti lety - v den, kdy se živá Marian proměnila v Marian mrtvou a odešla mu přímo před sepjatýma rukama právě ve chvíli, kdy vedl složitá vyjednávání s Bohem, ve kterého po celý život více či méně věřil.

Ukázalo se však, že adresa, na kterou posílal své návrhy, byla prázdná jako rezavá konzerva. Nebyl z toho ani překvapen, ani rozčarován. Pouze se přestal modlit.

Nyní se zavřenýma očima zvedl tytéž ruce a mávnutím odehnal oba nerozeznatelné muže od sebe.

A federální agenti, kteří měli dost možná před Bohem úctu (mnoho jich bylo věřících), se skutečně drželi opodál.

Potter se nemodlil, ale promluvil několik slov ke své vyvolené, která stále ležela na stejném místě jako již tolik let. Jeho rty se pohnuly.

Odpovědi se mu dostalo pouze proto, že znal její duši

stejně dobře jako svou. Ovšem přítomnost mužů v dobře padnoucích oblecích ho neustále obtěžovala. Nakonec pomalu vstal a pohlédl na mramorovou květinu vytesanou do žuly nad náhrobkem. Poručil si růži, ale květina vypadala spíše jako chryzantéma. Možná byl kameník Japonec.

Nemělo smysl to dále protahovat.

„Pane Pottere?“

Potter si povzdechl a otočil se od hrobu.

„Jsem zvláštní agent McGovern. A tohle je zvláštní agent Crowley.“

„Ano.“

„Neradi vás obtěžujeme, pane. Mohli bychom na slovíčko?“ zeptal se Crowley.

„Můžeme se posadit do auta,“ dodal McGovern.

„O co jde?“

„Pojďme do auta. Prosím.“ Nikdo neříká slovo „prosím“ tak jako agent FBI.

Agenti obestoupili Pottera a ten s nimi vyrazil k vozu. Teprve když byl kousek od něj, uvědomil si, že vítr je na červenec dosti silný a až neskutečně chladný. Pohlédl na hrob a všiml si, jak se zelený papír kytice převaluje v poryvech větru.

„To stačí.“ Náhle se zastavil a rozhodl se, že dál nepůjde.

„Omlouváme se, že vás rušíme na dovolené, pane. Snažili jsme se volat na číslo, které jste nám nechal, ale nikdo to nezvedal.“

„Je na té adrese někdo od vás?“ Potter se obával, aby se Linderi nevylekala, až u ní zazvoní federální agenti.

„Byl, ale když jsme vás našli, odvolali jsme ho.“

Potter přikývl a podíval se na hodinky. Dnes večer měli mít zapékané brambory. A zelený salát. Měl přinést něco k pití. Pro sebe světlé pivo Samuel Smith, pro ostatní černé. Po večeři si měli zahrát karty s Holbergovými odvedle. Srdce nebo bridž.

„Je to moc zlé?“

„V Kansasu máme naléhavou situaci,“ řekl McGovern.

„Je to zlé, pane. Ředitel vás žádá, abyste sestavil skupinu pro vyjednávání s únosci. V Glenview na vás čeká letadlo.“

Podrobnosti se dozvíte až tam.“

Potter převzal od mladého muže zapečetěnou obálku, sklonil hlavu a ke svému překvapení si všiml krvavé tečky na palci - nejspíš od trnu ukrytého někde na stonku růže s okvětními lístky připomínajícími letní dámský klobouček.

Otevřel obálku a přečetl si faxovou zprávu. Dole se skvěl spěšný podpis ředitele Federálního úřadu vyšetřování.

„Jak je to dlouho, co se zabarikádoval?“

„První zpráva přišla asi ve tři čtvrtě na devět.“

„Navázali jste s ním spojení?“

„Zatím ne.“

„Je obklíčen?“

„Totálně. Jsou tam kansasští policisté a asi šest agentů z naší pobočky ve Wichitě. Nemá šanci uniknout.“

Potter si zapnul a pak opět rozepnul sportovní bundu. Uvědomil si, že agenti k němu vzhlížejí s až příliš velkou úctou, a velice ho to znervózňovalo. „Jako zpravodajského důstojníka chci Henry LeBowa a pro komunikaci Tobe Gellera. Píše se to s ,e', ale čte se to ,Tobý .“

„Ano, pane. Pokud nebudou k zastižení...“

„Chci jenom je. Najděte je. Ať jsou, kde jsou. Do půl hodiny je chci mít na místě činu. A zjistěte, jestli je k zastižení Angie Scapellová. Měla by být na ústředí nebo v Quantiku. Na psychologickém. Pošlete pro ni letadlo.“

„Ano, pane.“

„Jak to vypadá s HRTéčkem?“

Federální tým pro záchranu rukojmích se skládal z osmačtyřiceti agentů a byl největší taktickou jednotkou pro boj s opevněnými pachateli v zemi.

Crowley nechal McGoverna sdělit nepříjemnou zprávu.

„To bude problém, pane. Jedna část týmu odjela do Miami. Na protidrogovou razii DEA. Je tam dvaadvacet agentů. A druhá část je v Seattlu. Došlo tam k přepadení banky a pachatelé se včera v noci zabarikádovali. Máme tam devatenáct agentů. Můžeme narychlo sestavit třetí tým, ale budeme muset odvolat agenty z prvních dvou. Chvilku potrvá, než dorazí na místo.“

„Zavolejte do Quantika a svolajte je. Zavolám z letadla

Frankovi. Kde je?“

„Na akci v Seattlu,“ odpověděl agent. „Jestli chcete, počkáme na vás před domem, abyste si mohl sbalit věci, pane...“

„Ne, pojedu přímo do Glenview. Máte sirénu a majáček?“

„Ano, pane. Ale byt vaší sestřenice je jen patnáct minut odtud...“

„Poslyšte, kdybyste některý odhrnul papír z těch květin na hrobu, byl bych vám docela vděčný. A možná je taky trochu upravte, aby je neodnesl vítr.“

„Ano, pane, já se toho ujmu,“ řekl Crowley rychle. Takže mezi nimi přece jen byl jistý rozdíl: McGovern neuměl aranžovat květiny.

„Mockrát díky.“

Potter vyrazil znovu po chodníčku a následoval McGoverna.

Ovšem ještě se musel zastavit pro žvýkačky. Tahle vojenská proudová letadla stoupají tak rychle, že by se mu uši nafoukly jako přetlakové hrnce, kdyby nevyžvýkal celý balíček Wrigleýs, sotva se odlepí od asfaltu. Bože, jak nenáviděl lítání! Jsem pěkně unavený, pomyslel si. Ztraceně unavený.

„Ještě se vrátím, Marian,“ zašeptal, aniž by se ohlédl k hrobu.

„Ještě se vrátím.“

II

PRAVIDLA POSTUPU

10:35

Jako vždycky to byl tak trochu cirkus.

Arthur Potter stál vedle nejlepšího auta místní rezidentury FBI, kterým byl Ford Taurus, a rozhlížel se po místě činu. Policejní vozidla stála v kruhu jako povozy raných kolonizátorů a kolem nich se tísnily novinářské minidodávky. Členové zpravodajských štábů drželi mohutné kamery jako raketometry a všude se to jen hemžilo hasičskými vozy (všichni měli stále v živé paměti tragédii ve Waco).

Těsně za sebou dorazily tři další vládní sedany, čímž se celkový počet agentů FBI zvýšil na jedenáct. Polovina mužů měla na sobě taktickou výstroj v barvě námořnické modři a zbytek byl oděn v napodobeninách modelů od Brooks Brothers.

Vojenský tryskáč s Potterem na palubě, který byl určen pro přepravu civilních osob na vládní úrovni, přistál ve Wichitě před dvaceti minutami a Potter se následně přesunul do vrtulníku, jenž ho dopravil sto třicet kilometrů severozápadně do malého městečka Crow Ridge.

Kansas byl placatý přesně tak, jak si představoval, přestože trasa vrtulníku vedla podél široké řeky obklopené stromy, kde byla krajina kopcovitá. Jak Potterovi sdělil pilot vrtulníku, na tomto místě se setkávají prerie s vysokou a s nízkou travou. Západně odtud se pak rozkládají loviště bizonů. Pilot ukázal směrem na západ na tečku města Larned, kde bylo před sto lety pozorováno čtyřmilionové stádo. Pilot tuto informaci sděloval se zjevnou hrdostí.

Letěli nad obrovskými farmami a tisíciakrovými lány. Zdálo se, že červenec je na sklizeň poněkud časný měsíc, ale stovky červených a zelenožlutých kombajnů přesto holily krajinu a zbavovaly ji pšeničné úrody.

Potter nyní postával v chladném větru pod silně zataženou oblohou a žasl nad neúprosnou pochmurností tohoto místa, které by okamžitě vyměnil za nuzné chicagské činžáky, mezi nimiž se ještě před chvílí pohyboval. Sto metrů odtud stála hospodářská budova z červených cihel - byla snad sto let stará a vypadala jako zámek. Před ní stál malý školní autobus a otlučené šedé auto.

„Co je to za budovu?“ zeptal se Potter Hendersona, zvláštního agenta pověřeného vedením wichitské pobočky FBI.

„Stará jatka,“ odpověděl agent. „Vozili sem stáda ze západního Kansasu a z Texasu, poráželi je tu a mrtvoly plavili po řece dolů do Wichity.“

Náhle se do nich opřel prudký poryv větru. Potter ho nečekal a musel poodstoupit, aby udržel rovnováhu.

„Tohle nám půjčili hoši z kansaské policie.“ Urostlý a pohledný Henderson kývl směrem k velké olivově zelené dodávce, která připomínala vozidlo zásilkové služby UPS. Stála na svahu s výhledem na budovu. „Bude to velitelské stanoviště,“ dodal Henderson a vyrazil k dodávce.

Potter ho následoval. „Je příliš na ráně,“ namítl. I amatérský střelec by se na těch sto metrů hravě puškou trefil, a to i při tomhle větru.

„Ne ne,“ vysvětloval Henderson. „Je obrněná. Okna jsou dva a půl centimetru silná.“

„Vážně?“

Potter se znovu krátce podíval na ponurá jatka, otevřel dveře velitelského stanoviště a prohlédl si vnitřek. Potemnělá dodávka byla dosti prostorná. Osvětlovala ji záře kalně žlutých stropních světel, videomonitorů a kontrollek. Potter si potřásl rukou s mladým kansaským policistou, který hlídkoval před dodávkou, než do ní Potter nastoupí.

„Jak se jmenujete?“

„Derek Elb, pane. Seržant.“

Rudovlasý policista v dokonale nažehlené uniformě Potterovi vysvětlil, že je technikem pro mobilní velitelská stanoviště. Znal agenta Hendersona a dobrovolně se nabídl, že tady zůstane a bude v rámci svých možností pomáhat.

Potter si bezradně prohlédl složité panely, obrazovky a řady vypínačů a upřímně Derekovi poděkoval. Uprostřed dodávky se nacházel velký stůl obklopený čtyřmi židlemi. Potter se na jednu z nich posadil, zatímco Derek nadšeně předváděl nejrůznější sledovací a spojovací funkce dodávky jako nějaký podomní obchodník.

„A taky tu máme aretátor pro krátké zbraně.“

„Doufejme, že ho nebudeme potřebovat,“ řekl Arthur Potter, který během třicetileté kariéry federálního agenta nikdy nevystřelil ze služební pistole.

„Můžete přijímat satelitní přenos?“

„Ano, pane, máme tu anténu. Na jakýkoliv digitální nebo mikrovlnný signál.“

Potter napsal na kartičku řadu čísel a podal ji Derekovi.

„Zavolejte na tohle číslo a chtějte Jima Kwoa. Řekněte mu, že voláte mým jménem, a dejte mu tenhle kód.“

„Tady ten?“

„Tenhle. Řekněte mu, že chceme na některý z těchhle monitorů,“ Potter ukázal na řadu počítačových obrazovek, „snímky ze SatSurvu. Technické záležitosti si s ním dohodnete sám. Tyhle věci jdou mimo mě. Zadejte mu zeměpisnou délku a šířku jatek.“

„Ano, pane,“ řekl Derek a vzrušeně si zapisoval poznámky.

Zdálo se, že je v sedmém nebi. „Co to přesně je ten SatSurv?“

„Satelitní sledovací systém CIA. Poskytne nám vizuální a infračervené snímky objektu.“

„Jó, o tom jsem četl. Myslím, že v Popular Science.“ Derek se otočil, aby kamsi zavolal.

Potter se sklonil a zaměřil svůj dalekohled Leica přes silné sklo. Pečlivě prozkoumal jatka. Tahle budova bude těžký oříšek. Stála osaměle uprostřed sluncem vybělené trávy jako zaschlá krev na žluté kosti. Tohle přirovnání použil Arthur Potter, absolvent oboru literatura na jedné z anglických univerzit. Ten se však vzápětí změnil v Arthura Pottera, vedoucího vyjednávače s únosci na Federálním úřadu vyšetřování a zástupce ředitele Oddělení pro speciální

operace a výzkum téhož úřadu. Jeho hbité oči si začaly všímat důležitých detailů: tlustých cihlových stěn, malých oken, rozmístění elektrického vedení, absence telefonních linek, vykoseného pozemku kolem budovy a také polohy stromů, chomáčů trávy a pahorků, které by mohly poskytovat úkryt pro ostřelovače - přátelské i nepřátelské.

Zadní část jatek byla obrácená přímo k řece.

Řeka, zamyslel se Potter. Můžeme jí nějak využít? A oni? Okraje střechy pokrývaly předprsně jako u středověkého hradu.

Byl zde vysoký a tenký komín a také rozměrná strojovna výtahu, takže přistát sem s vrtulníkem by bylo dosti obtížné, přinejmenším v takhle prudkém větru. Helikoptéra by se však mohla vznášet těsně nad střechou a dobrá desítka taktických agentů by se mohla bez větších nesnází slanit na budovu - Potter nikde neviděl žádné vikýře.

Dávno opuštěná budova společnosti Webber Stoltz Processing Company, Inc. Potterovi ze všeho nejvíce připomínala krematorium.

„Pete, máte megafon?“

„Jasně.“ Henderson vystoupil a v podřepu se došoural ke svému autu.

„Poslyšte, záchod tady asi nemáte, co?“ zeptal se Potter Dereka.

„Jasně, že máme, pane,“ řekl Derek s obrovskou hrdostí na kansaský technologický pokrok a ukázal k malým dveřím.

Potter beze spěchu vešel dovnitř, svlékl si košili a natáhl si na tělo neprůstřelnou vestu. Opět si oblékl košili, pečlivě si uvázal kravatu a znovu si přes sebe přehodil modrou sportovní bundu. Nemohl si nepovšimnout, že na řemíncích vesty poslední záchrany zbývá už jen velmi malá vůle, ovšem v současném rozpoložení ho jeho nadváha prakticky přestala zajímat.

Vystoupil z dodávky do chladného dne, vzal si od Hendersona černý megafon a příkrčeně vyrazil po klikaté cestě mezi kopci a policejními auty. Přitom přikázal všem policistům - z nichž většina byla mladá a horlivá -, aby zastrčili pistole do pouzder a neustále se kryli. Když byl asi

šedesát metrů od jatek, lehl si na vyvýšeninu a začal budovu sledovat dalekohledem. Uvnitř nebylo vidět žádný pohyb. Nikde se nesvítilo. Nic. Potter si všiml, že v oknech na čelní straně domu chybí sklo, ale nevěděl, jestli ho rozbili muži uvnitř, aby se jim lépe mířilo, nebo jestli se tu jen místní školáci cvičili s kameny a dvaadvacítkami.

Zapnul megafon, připomněl si, že nemá křičet, aby nezkomolil sdělení, a řekl: „Mluví k vám Arthur Potter. Jsem agentem Federálního úřadu vyšetřování. Rád bych hovořil s vámi, kteří jste uvnitř. Nechal jsem si přivést mobilní telefon. Během deseti nebo patnácti minut vám ho předám. Neplánujeme ozbrojený útok. Nehrozí vám žádné nebezpečí. Opakuji: Neplánujeme ozbrojený útok.“

Nečekal žádnou odpověď a taky ji nedostal. Shrbeně spěchal zpět do dodávky. „Kdo je pověřen místním velením?“ zeptal se uvnitř Hendersona. „Chci s ním mluvit.“

„Támhle ten muž.“

Vedle stromu se krčil vysoký plavovlasý policista ve světlemodrém obleku. Zaujímal dokonale předpisový postoj.

„Kdo je to?“ zeptal se Potter a vyleštil si brýle o klopu.

„Charles Budd. Kapitán kansaské policie. Má zkušenosti s vyšetřováním a taktickými operacemi. S vyjednáváním ne. Kariéra bez poskvrnky.“

„Jak dlouho je u policie?“ Potterovi připadal Budd mladý a nezralý.

Spíš si ho uměl představit, jak šoupe nohama po linoleu v oddělení domácích potřeb v Searsu, aby zákazníkům plaše potvrzoval prodlouženou záruku.

„Osm let. Šel rychle nahoru, a tak mu předali otěže.“

„Kapitáne?“ zavolal Potter.

Muž upřel na Pottera modré oči a odešel za dodávku. Pevně si potřásli rukama a vzájemně se představili.

„Ahoj, Petere,“ pozdravil Budd Hendersona.

„Nazdar, Charlie.“

„Takže vy jste to velké zvíře z Washingtonu, co? Rád vás poznávám, pane. Fakt mě těší.“

Potter se usmál.

„Prima, pane, takže pokavad' můžu říct, věci se mají

takhle.“ Budd ukázal skrz tlustá skla dodávky. „Támhle v těch dvou oknech byl vidět pohyb. Záblesk, možná hlaveň pistole. Nebo dalekohled. Nejsem si jistý. A pak...”

„K tomu se ještě dostaneme, kapitáne Budde.“

„Hele, co kdybyste mi říkal Charlie?“

„Dobrá, Charlie. Kolik lidí tady máte?“

„Třicet sedm kansaských, pět okrskářů. Plus Peterovi hoši. Teda, chci říct vaši hoši.“

Potter si vše zapsal do malého černého zápisníku.

„Má některý z vašich lidí zkušenosti z jednání s rukojmími?“

„Z mých lidí? Pár se jich nejspíš někdy zúčastnilo nějakého klasického vyjednávání po přepadení banky nebo hokynářství. Okrskáři určitě nikdy nic takového nezažili. Většinou řeší jen alkohol za volantem a farmáře, co si v sobotu večer hrajou na pistolníky.“

„Jakou máte poslušnost velení?“

„Já jsem vrchní velitel a mám čtyři podvelitele - tři poručíky a jednoho seržanta, který čeká na hodnost. Ti mají na starost všech sedmatřicet policajtů - dělí se o ně rovným dílem. Dva oddíly po deseti lidech, jeden devítičlenný, jeden osmičlenný. Vy si to zapisujete, jo?“

Potter se znovu usmál. „Kde jsou rozmístění?“

Jako generál z války Severu proti Jihu, kterého bude jednou připomínat, ukázal Budd na hloučky policistů v poli.

„A co zbraně? Myslím vaše.“

„Jako osobní zbraně tu fasujem glocky, pane. A máme mezi sebou asi patnáct brokovnic. Dvanáctek s osmnáctipalcovou hlavní. Šest chlapů a jedna ženská mají M-šestnáctky - to jsou támhle na stromech a tamti. Na všech jsou dalekohledy.“

„I pro noční vidění?“

Budd se zahihňal. „To teda ne.“

„A kdo velí okrskářům?“

„Nejspíš šerif z Crow Ridge. Dean Stillwell. Stojí támdle.“

Budd ukázal na vychrtlého rozcuchaného muže, který právě se skloněnou hlavou rozmlouval s jedním okrskářem.

Na místo dorazilo další auto a rychle zabrzdilo. Potter se velice zaradoval, když uviděl, kdo sedí za volantem.

Z auta vystoupil nevelký Henry LeBow a nasadil si zmačkaný tvídový klobouk; jeho lesknoucí se olysalé temeno totiž představovalo až příliš snadný cíl při nejednom ze dvou stovek vyjednávání s únosci, na kterých s Potterem spolupracoval. Tento podsaditý plachý muž, který se nyní plahočil kupředu, byl zpravodajským důstojníkem a specialistou na únosy, se kterým Potter pracoval raději než s kýmkoliv jiným na světě.

LeBow se prohýbal pod tíhou dvou obrovských pytlů přes rameno.

Oba muži si vřele potřásli rukama a Potter LeBowa představil Hendersonovi a Buddovi.

„Koukej, co tady máme, Henry. Pojízdnou maringotku, které můžeme říkat pane.“

„Fíha. A řeku, kde můžem chytat ryby. Kterápak to je?“

„Ta řeka? Arkansas,“ odpověděl Budd s důrazem na slabiky „kan-sas“.

„Připomíná mi to mládí,“ poznamenal LeBow.

Henderson se na Potterovu žádost vrátil do svého auta, aby zavolal na pobočku FBI ve Wikipitě a zjistil, kdy dorazí Tobe Geller a Angie Scapellová. Potter, LeBow a Budd se zatím vrátili k dodávce.

LeBow si potřásl rukou s Derekem, pak otevřel pytle a vytáhl z nich dva přenosné počítače. Zapnul je, zastrčil do zásuvky a připojil k nim malou laserovou tiskárnu.

„Kde je nekomutovaná linka?“ zeptal se Dereka.

„Tadyhle.“

LeBow linku zapojil, a sotva stačil veškeré vybavení navzájem propojit, začala vrnět tiskárna.

„První nadílka?“ zeptal se Potter a podal LeBowovi fax, který mu do Chicaga poslal admirál, a obsáhlé poznámky, jež si zapsal v letadle a po příjezdu sem.

LeBow si přečetl fax a řekl: „Profily z vězeňské sekce, zprávy o podmíněčně propuštěných, staré případy, udání a žaloby. Je to strašně předběžné, Arthure. Strašně syrové.“ Potter mu předal materiály, které dostal od agentů v Chicagu.

Střízlivým stylem se v nich popisoval útěk muže jménem Lou Handy a dalších dvou vězňů z federální věznice v jižním Kansasu, zavraždění dvou lidí v pšeničném poli několik kilometrů od jatek a únos rukojmích.

LeBow si prohlédl kopie a začal zadávat data do jednoho ze svých počítačů.

Otevřely se dveře a vešel Peter Henderson. Oznámil, že Tobe Geller tady bude každou chvíli a Angie Scapellová dorazí během hodiny. Tobe přiletěl F-šestnáctkou z Bostonu, kde právě vyučoval profilování počítačového programování jako prostředek zjišťování totožnosti hackerů. Angie měla přiletět mariňáckým domtranem z Quantika.

„Angie přijede?“ zeptal se LeBow. „Tak to mám radost. Velkou radost.“

Agentka Scapellová připomínala Geenu Davisovou a měla obrovské hnědé a svůdné oči, kterým ze svůdnosti nemohla nic ubrat ani naprostá absence makeupu. LeBowovo nadšení však nemělo nic společného s jejím vzhledem, a naopak vše společné s její specializací - psychologie rukojmích.

Cestou na místo činu se měla Angie zastavit ve škole Laurenta Clerka a shromáždit co nejvíce informací o rukojmích. A jak ji Potter znal, určitě už žhaví telefon do školy a sepisuje profily dívek.

LeBow přilepil na stěnu nad stolem velký arch čistého papíru a zavěsil u něj na provázek fix. Arch byl rozdělen na dvě poloviny.

Levá strana byla nadepsána slovem „Sliby“, zatímco pravá strana nesla název „Podfuky“. LeBow měl na papír zapisovat všechno, co Potter Handymu slíbí, a také každou lež, kterou mu řekne. Tohle byl při vyjednávání s únosci standardní postup. Používání těchto taháků nejlépe vysvětlil Mark Twain, který kdysi prohlásil, že člověk musí mít dobrou paměť, pokud chce být úspěšným lhářem.

„Vy mu vážně budete lhát?“ zeptal se překvapeně Budd.

LeBow se usmál.

„Co je to vlastně lež, Charlie?“ zeptal se Potter. „Pravda je strašně ošemetná věc. Jsou vůbec někdy nějaká slova

stoprocentně pravdivá?“

Vytrhl ze zápisníku několik stránek a předal je LeBowovi, který je sebral spolu s faxy, jež neustále chrlil počítač z tiskárny, a začal ťukat do klávesnice notebooku opatřeného nápisem „Profily“ - nápis někdo kdysi dávno napsal na dnes již špinavý štítek. Štítek na druhém notebooku nesl název „Sled událostí“. Jeho obrazovka zatím obsahovala pouhé dvě položky:

08:40. Únos rukojmích.

10:50. Vyjednávací tým - Potter, LeBow - na místě.

Podsvětlené obrazovky z tekutých krystalů vrhaly matně modré světlo na LeBowovu okrouhlou tvář - LeBow vypadal jako obraz muže na Měsíci od Arthura Zackhama. Charlie Budd sledoval jeho prsty, které se neviditelně míhaly nad klávesami. „Koukejte na to. vždyť on už z půlky kláves setřel písmena.“

„Viděl jsem ten barák,“ zamumlal LeBow k Potterovi. „Je to bída. Na SatSurv je příliš odstíněný a na infračervené vlny nebo mikrovlny nemá dost oken. Taky ten vítr bude problém.“

Stejně jako u většiny opevněných barikád bude i zde hlavní část informací přicházet z tradičních zdrojů - od propuštěných nebo uprchlých rukojmích a od policistů, kteří budou nosit únoscům a rukojmím jídlo a pití a podaří se jim nahlédnout dovnitř.

LeBow natůkal cosi do klávesnice a vytvořil na počítači se sledem událostí malé okno. Objevily se dvojce digitální stopky: jedny s titulkem „Uplynulo“, druhé s nápisem „Zbývá“.

LeBow nastavil stopky s uplynulým časem na dvě hodiny deset minut a zmáčkl knoflík. Stopky se rozeběhly. LeBow se podíval na Pottera se zvednutým obočím.

„Já vím, Henry.“ Pokud s únoscem nenavážete brzy po únosu spojení, znervózní a začne přemýšlet, jestli neplánujete ozbrojený útok. „Dáme ještě pár minut Tobemu a pak svoláme schůzku,“ dodal Potter a rozhlédl se po poli za sebou, na vysokou matnou travu, která se vlnila v chladném větru. Kilometr odtud jezdily kombajny v krásných

symetrických obrazcích a žaly pšeničné lány jako vlasy čerstvého odvedence.

Potter prozkoumal mapku oblasti. „Všechny tyhle silnice jsou uzavřené?“

„Ano, pane,“ řekl Budd. „A jiná příjezdová cesta sem není.“

„Tady zřídte zadní shromaždiště, Charlie,“ pokračoval Potter a ukázal na zákrut silnice kilometr a půl jižně od jatek. „A někde poblíž zřídte stan pro novináře. Z dohledu jatek. Máte tiskového mluvčího?“

„Ne-e,“ odpověděl Budd. „Obvykle podávám informace o incidentech v okolí já sám, pokud o ně někdo stojí. Tady mě to nejspíš nemine.“

„Ne. Chci vás mít u sebe. Svěřte to někomu. Někomu s nižší hodností.“

„Tohle je federální operace, Arthure,“ přerušil Pottera Henderson. „Myslím, že prohlášení bych měl činit já.“

„Ne, chci tam mít někoho z kansaské policie a někoho s nízkou hodností. Novináři tak budou trčet ve stanu a vyčkávat. Budou čekat, že se objeví někdo, kdo jim bude moci odpovědět na otázky. Sníží se tím riziko, že budou zevlovat kolem a koukat, kam nemají.“

„No, jenže já vážně nevím, kdo by se na to hodil,“ řekl Budd nejistě a vykoukl z okna, jako by tu měl každou chvíli projít policista připomínající Larryho Kinga.

„Nemusí se na to hodit,“ zamumlal Potter. „Stačí, když řekne, že vystoupím s prohlášením později. Tečka. Nic víc. Vyberte někoho, kdo se nebojí říct ‚bez komentáře‘.“

„To se klukům a holkám od novin nebude líbit. Na čtrnácté silnici máme zátaras a všude kolem je plno reportérů. Vsadím se, že na takový případ se sjedou až z Kansas City.“

Zvláštní agent Henderson, který si odsloužil svoje ve Washingtonu, se tomu zasmál.

Rovněž Potter musel zadržovat smích. „Charlie, už teď jsou tady štáby CNN a ABC. A taky novináři z New York Times, The Washington Post a L. A. Times. Z Evropy jsou tu ze Sky TV, z BBC a od Reutera. Zbytek party je na cestě. Zrovna teď sedíme uprostřed mediálního velkého třesku

týdne.“

„Děláte si srandu. To myslíte, že přijede i Brokaw? Teda toho bych rád poznal.“

„Vytyčte oblast bez přístupu novinářům - kilometr a půl kolem jatek, po obou stranách řeky.“

„Cože?“

„Určete pět nebo šest policistů a začněte hlídkovat. Kdykoliv v téhle zóně chytíte reportéra - nebo kohokoliv s foťákem -, zatkněte ho a foťák zabavte.“

„Zatknout reportéra? To nemůžem. Nebo jo? Vždyť se na ně podívejte, jsou všude kolem. Jen se na ně podívejte.“

„Vážně, Arthure,“ začal Henderson. „Tohle přece nechceme, nebo ano? Vzpomeňte si na Waco.“

Potter se na zvláštního agenta sladce usmál. Měl v hlavě stovky jiných věcí, přemítal, kalkuloval. „A nechci žádné zpravodajské vrtulníky. Sežene pár helikoptér od McConnella z Wichity, Petere, a vyhlášte bezletovou zónu v okruhu pěti kilometrů.“

„To myslíte vážně, Arthure?“

„Čas kvapí,“ hlásil LeBow. „Už jsou uvnitř dvě hodiny sedmnáct.“

„Jo a bude třeba zamluvit pár pokojů v nejbližším hotelu,“ řekl Potter Buddovi. „Který to je?“

„Days Inn. Je asi šest kilometrů po cestě. V Crow Ridge. Přímo v centru - teda pokud se to dá centrem nazvat. Kolik jich chcete?“

„Deset.“

„Dobrá. Pro koho budou?“

„Pro rodiče rukojmích. A taky sežene kněze a doktora.“

„Možná by měli být blíž. Kdybychom potřebovali, aby promluvili s dětima, nebo...“

„Ne, neměli by být blíž. A pošlete tam čtyři nebo pět policistů. Rodinné příslušníky nesmějí rušit reportéři. Každého, kdo je bude obtěžovat. . .“

„Zatknout,“ dodal Budd. „Potěš nás pánbůh.“

„Copak je, důstojníku?“ zeptal se LeBow vesele.

„Víte, pane, hymna státu Kansas má název ‚Domov na lovišti‘.“

„Vážně?“ zeptal se Henderson. „No a?“

„Já ty novináře znám. Než tohle skončí, vyslechnete si od nich pěkně uštěpačné narážky.“

Potter se zasmál a pak ukázal na pole. „Podívejte, Charlie - támhle ti policisté se vůbec nekryjí. Přitom jsem jim říkal, aby se drželi u země. Ale oni na to nedbají. Vyříd'te jim, ať se drží za auty. A nezapomeňte říct, že ten Handy už má pár policistů na svědomí. Jaký je jeho vztah ke zbraním, Henry?“

LeBow cosi vyťukal na klávesnici a přečetl si obrazovku.

„Všechna obvinění obsahovala alespoň jeden článek týkající se střelných zbraní. Postřelil čtyři lidi, z toho dva smrtelně. Má výcvik s M-šestnáctkou z Fort Dix - pravidelně tam nastřeloval devadesát a něco. O nástřelech z krátké zbraně tu záznamy nejsou.“

„No vidíte,“ řekl Potter Buddovi. „Tak ať mají hlavy u země.“

V dálce se cosi zablesklo. Potter zamžoural a všiml si, že jeden z kombajnů právě rozsvítil světla. Bylo teprve dopoledne, ale mračna vypadala hrozivě. Potter se zadíval na řadu stromů napravo a nalevo od jatek.

„Ještě jedna věc, Charlie - rozestavte ostřelovače na pozice, ale dejte jim rozkaz nestřílet, pokud ÚR něco neprovedou.“

„ÚR - to jako únosci rukojmích, že?“

„I kdyby je měli perfektně na mušce. Prošli ti policisté s M-šestnáctkami, o kterých jste mi říkal, taktickým výcvikem?“

„Ne,“ řekl Budd, „akorát jsou to bezva střelci. Dokonce je mezi nima holka. Cvičila se na veverkách, když jí bylo...“

„Chci, aby ostřelovači ani nikdo jiný neměli v komoře náboje. Nikdo.“

„Cože?“

„Ať mají nabito, ale ne nataženo.“

„No, já vám nevím, pane.“

Potter se otočil a tázavě se na Budda podíval.

„Chci akorát říct,“ dodal Budd rychle, „to ani ostřelovači ne?“

„M-šestnáctku natáhnete a vystřelíte z ní za necelou

vteřinu.“

„Jenže nestihnete srovnat mířidla. A takový ÚR vypálí za vteřinu tři rány.“ Budd zkratku „ÚR“ neohrabaně tvaroval v ústech, jako by poprvé ochutnával syrové ústřice.

Je tak horlivý, tak talentovaný a tak korektní, pomyslel si Potter.

Tohle teda bude den.

„Únosci přece nestihnou vylézt ven a zastřelit před náma rukojmího dříve, než stačíme zareagovat. A pokud k tomu dojde, stejně se to celé zvrhne v přestřelku.“

„Ale...“

„Náboje z komory,“ řekl Potter rázně. „Díky za připomínku, Charlie.“

Budd neochotně kývl a zopakoval své úkoly: „Takže určím někoho, kdo učiní prohlášení pro tisk - nebo spíš kdo neučiní prohlášení pro tisk. Udělám zátah na reportéry a odsunu je zhruba o kilometr dál. Zamluvím pokoje v hotelu a řeknu všem, aby drželi hlavy u země. A pak vyřídím ten váš vzkaz, že nemají natahovat.“

„Prima.“

„Šmarjá.“ Budd se vykolébal z dodávky. Potter sledoval, jak příkrčeně běží k hloučku policistů. Ti ho chvíli poslouchali, pak se zasmáli a začali odhánět reportéry z místa činu.

Za pět minut se kapitán vrátil do velitelské dodávky. „Vyřízeno. Ti reportéři byli nešťastní, přesně jak jsem čekal. Řek jsem jim, že to nařídil federál. Doufám, že vám nevadí, že vám tak říkám.“

„Můžete mi říkat, jak chcete, Charlie. A teď tady potřebuji zřídit polní nemocnici.“

„Evakuační? S vrtulníkem?“

„Ne, bez vrtulníku. Chci tady traumatology a specialisty na triáž. Založte ji těsně za hranicí dostřelu z jatek. Ne více než šedesát vteřin odtud. A vybavte ji na všechno od popálenin třetího stupně přes střelné rány až po slzný plyn. A chci tu kompletní operační týmy.“

„Rozkaz, pane. Ale nejbližší velký špitál je jen pětadvacet kilometrů odsud.“

„To je možné, ale já nechci, aby únosci zaslechli zvuk evakuačního vrtulníku. Z téhož důvodu, proč nechci mít na doslech ani novinářské a naše vrtulníky.“

„Z jakého důvodu?“

„Nechci jim připomínat něco, na co možná sami nepomysleli. A i kdyby požádali o vrtulník, chci si ponechat možnost jim říci, že je na přistání vrtulníku příliš silný vítr.“

„Jasně. Už běžím.“

„Á pak se sem vraťte se svými veliteli. A taky se šerifem Stillwellem. Budeme mít poradu.“

V tu chvíli se otevřely dveře a dovnitř vstoupil snědý a pohledný mladý muž s černými vlnitými vlasy.

Než se stačil s kýmkoliv přivítat, podíval se na kontrolní panely a zamumlal: „Skvělý.“

„Ahoj, Tobe.“

Tobe Geller se otočil a řekl Potterovi: „Bostonské holky jsou krásné a všechny mají špičatá prsa, Arthure. Doufám, že je to něco důležitého.“

Potter si s ním potřásl rukou a všiml si, že dírka v Tobeho ušním lalůčku je dnes obzvláště patrná. Vzpomněl si, jak Tobe kdysi zdůvodnil svým nadřízeným v FBI, že nosí náušníci - vysvětlil jim, že u městské policie dělal tajného agenta. Ve skutečnosti jím nikdy nebyl - jednoduše nosil rád náušnice a měl jich doma celou sbírku.

Nyní si tento absolvent Massachusettského ústavu pro technologie a mimořádný profesor informatiky na Americké univerzitě a v Georgetownu potřásl se všemi rukou, podíval se na LeBowovy přenosné počítače, ušklíbl se a zamumlal cosi o zastaralosti. Nato se posadil na židli u komunikačního kontrolního panelu. Seznámil se s Derekem a okamžitě se ponořil do světa stíněných analogových signálů, podsítí, paketových ovladačů síťových vývojových systémů, digitálního trojitého kódování a oscilačních detekčních systémů v násobných kabelových řetězcích.

„Hned tě budu informovat, Tobe,“ řekl Potter a poslal Budda předat instrukce. Nato se otočil k LeBowovi. „Tak ukaž, co tam zatím máš.“

LeBow natočil počítač s profilem k Potterovi. „Nemáme

moc času," řekl.

Ale Potter četl dál, hluboce pohroužen do zářícího písma na namodralé obrazovce.

Zajíc - ne králík, ale obyčejný zajíc - je nejbojácnější zvíře v přírodě.

Tenhle živočich je přímo stvořen k obraně - počínaje srstí, jež naprosto splývá s okolím (a která je šedohnědá v teplých měsících a téměř bílá v zimě), přes uši, jež se natáčejí jako antény a zaměřují se na zvuky prozrazující nebezpečí, až po oči, které umožňují sledování terénu v okruhu tři sta šedesáti stupňů. Zajíc má zuby býložravce a jeho packy jsou uzpůsobeny ke škubání listů rostlin - a u samců rovněž k přidržování ramenou samice při vytváření budoucích generací zajíců.

Ale když na to přijde a neexistuje naděje na útěk, zaútočí zajíc na protivníka s netušenou dravostí. Již mnoho lovců nalezlo těla oslepených nebo doslova vykuchaných lišek a divokých koček, které špatně odhadly situaci, uvěznily zajíce v uzavřeném prostoru a zaútočily na něj s přehnaným sebevědomím bujného dravce.

Uzavřený prostor je nejhrůznější lidskou představou, pokračuje Arthur Potter obvykle během svých přednášek o zákopových operacích, a únosci jsou nejkrvelačnější a nejodhodlanější ze všech protivníků.

Dnes se však ve velitelské dodávce zákopové operace v Crow Ridge obešel bez tohoto barvitého úvodu z „říše přírody“ a sdělil svému publiku jednoduše: „Především musíte pochopit, jak jsou ti lidé nebezpeční.“

Prohlédl si celý svůj tým: Henderson, LeBow a Tobe byli federální policisté. Za kansaskou policii tady byl Budd a jeho zástupce Philip Molto, nevelký a mlčenlivý policista, který zřejmě nebyl o mnoho starší než student střední školy. Molto velel jedné z taktických jednotek. Ostatní velitelé - dva muži a jedna žena - se tvářili vážně a v jejich očích nebyla ani špetka humoru. Měli na sobě kompletní bojovou výstroj a zjevně dychtili po boji.

Dean Stillwell, šerif z Crow Ridge, vypadal jako

čítankový vesnický křupan. Dlouhé ruce mu vyčuhovaly z příliš krátkých rukávů saka a rozčuchané vlasy měl ostříhány na způsob raných Beatles.

Když se zde před chvílí všichni sešli, představil Charlie Budd Pottera. „Rád bych vám představil Arthura Pottera z Federálního úřadu vyšetřování. Je to slavný vyjednávač s únosci a my máme velké štěstí, že je tu dneska s náma.“

„Díky, kapitáne,“ skočil mu do řeči Potter v obavách, že Budd záhy rozpoutá aplaus nebo začne vyprávět válečné historky.

„Ještě jedna věc,“ nedal se mladý kapitán odradit a pohlédl na Pottera. „Zapomněl jsem vám to říct. Mluvil jsem s nejvyšším státním zástupcem Kansasu. Právě mobilizuje kansaskou jednotku pro záchranu rukojmích. Takže je naší povinností...“

Potter zachoval klidnou tvář a opět se vložil do hovoru. „Kdybyste dovolil, Charlie...,“ řekl a kývl směrem ke shromážděným policistům. Budd zmlkl a zašklebil se. „Žádná státní jednotka tady působit nebude. V těchto chvílích se sestavuje federální tým, který by sem měl dorazit odpoledne nebo brzy večer.“

„Ale,“ začal Budd, „myslím, že státní zástupce...“

Potter na Budda pohlédl s pevným úsměvem. „Z letadla už jsem volal jak jemu, tak rovněž guvernérovi.“

Stále se šklebící Budd přikývl a Potter pokračoval v instrukcích.

Vysvětlil, že časně ráno zavraždili tři vězni jednoho dozorce a uprchli z federální věznice se zvýšenou ostrahou v Capaně nedaleko Winfieldu, na hranicích mezi Kansasem a Oklahomou.

Louis Jeremiah Handy, Shepard Wilcox a Ray Bonner přezdívaný „Sonny“. Když poté ujížděli směrem na sever, narazil do jejich auta cadillac. Handy a oba další uprchlíci zavraždili manželskou dvojici v cadillaku, a než je dohonil státní policista, dojeli až k budově bývalých jatek.

„Pětatřicetiletý Handy si odpykával doživotní trest za loupež, zhářství a vraždu. Před sedmi měsíci přepadl spolu s Wilcoxem, svou přítelkyní a dalším pachatelem banku

Farmers Merchants ve Wichitě. Uzamkl dvě pokladní do kóje na hotovost a celou banku zapálil. Shořela do základů a s ní i obě pokladní. Během útěku byl čtvrtý lupič zabit, Handyho dívka utekla a Handy s Wilcoxem byli zatčeni. Máš vizuální vodítka, Henry?“

LeBow pomocí optického skeneru digitalizoval policejní snímky všech tří únosců a umístil je na jediný list papíru. Na snímcích pořízených zepředu, z plného profilu a z tříčtvrtečního profilu byly zvýrazněny jizvy a poznávací znamení. Sady snímků právě vyjížděly z laserové tiskárny a LeBow je postupně předával lidem shromážděným v dodávce.

„Jeden si nechte a ostatní předejte podřízeným policistům,“ řekl Potter. „Chci, aby každý policista na místě činu jeden z těch snímků dostal a vryl si ho do paměti. Pokud dojde ke kapitulaci, může tady být trochu zmatek a my tu máme příliš mnoho lidí v civilních šatech, než abychom riskovali nesprávnou identifikaci ÚR. Chci, aby všichni přesně věděli, jak pachatelé vypadají.“

Ten nahoře je Handy. A tenhle druhý Shep Wilcox. Dá se říct, že je to Handyho přítel - tedy pokud Handy vůbec ví, co to je. Dělal spolu na třech nebo čtyřech akcích. A tenhle poslední kumpán, ten tlustý s bradkou, je Bonner. Handy ho podle všeho už nějakou dobu zná, ale nikdy spolu nepracovali. Bonner má v záznamech ozbrojené přepadení, ale v Capaně seděl za útěk do jiného státu. Je podezřelý z několikanásobného znásilnění, ale dokázali mu jen poslední případ. Pobodal svou oběť, když si to s ní rozdával. Ta dívka útok přežila. Bylo jí sedmnáct a musela změnit termín své jedenácté plastické operace, aby proti němu mohla svědčit. Henry, co nám můžeš říct o rukojmích?“

„Zatím to mám jen v hrubých obrysech,“ řekl LeBow. „Uvnitř se nachází celkem deset rukojmích. Osm studentek a dvě učitelky ze školy Laurenta Clerka pro neslyšící se sídlem v Hebronu - to je asi pětadvacet kilometrů západně odtud. Jely právě na představení do Divadla neslyšících v Topece. Jsou to samé dívky. Jejich věk se pohybuje od sedmi do sedmnácti let. Brzy obdržím další údaje. Víme také, že jsou

všechny hluchoněmé, s výjimkou starší z učitelek, která normálně mluví i slyší.“

Potter již nechal poslat pro tlumočníka ze znakové řeči, ale přesto si až příliš dobře uvědomoval, jaké problémy je mohou očekávat.

Již mnohokrát vyjednával v cizích zemích a mnohokrát jednal s cizinci ve Spojených státech, takže si uvědomoval nebezpečí - a pocity marnosti - spojené s nutností překládat informace přesně a rychle, když životy lidí visí na vlásku.

„Sestavili jsme vyjednávací tým,“ řekl, „jehož členy jsem já, Henry LeBow, což je můj zpravodajský důstojník a správce záznamů, Tobe Geller, což je můj spojovací důstojník, a kapitán Budd, který bude působit jako styčný důstojník kansaské policie a moje pravá ruka. Já jsem velitelem operace. Členem týmu bude rovněž důstojník zodpovědný za kontrolu situace, kterého jsem dosud nevybral.“

Náš tým má dva úkoly. Hlavním úkolem je dosáhnout kapitulace ÚR a propuštění rukojmích. Druhým úkolem pak je asistovat při taktické operaci, pokud bude zapotřebí ozbrojený útok. To zahrnuje sběr informací důležitých pro záchranu rukojmích, odvádění pozornosti únosců a manipulace s nimi tak, abychom udrželi počet obětí na přijatelné úrovni.“

U podobných zákopových incidentů chce být každý hrdinou a přimět pachatele k tomu, aby vyšli s rukama nad hlavou. Ovšem i ten nejmírumilovnější vyjednávač musí mít neustále na paměti, že v některých případech je jediným řešením střelba. Když Potter vyučoval na FBI vyjednávání s únosci, jedna z prvních vět, které řekl studentům, zněla: „Každý incident s rukojmími je v podstatě vražda na postupu.“

Sledoval pohledy mužů a žen v dodávce. „Studená ryba“ byla jedna z laskavějších přezdívek, kterou kdy od svých studentů dostal.

„Veškeré informace, které získáte o únoscích, rukojmích, objektu i o čemkoliv jiném, okamžitě předáte agentu LeBowovi. Dříve než mně, bude-li to nezbytné. Tím myslím

veškeré informace. Pokud zjistíte, že jednomu z únosců teče z nosu, nedomnívejte se, že to není důležité.“ Potter pohlédl na dva světácké mladé policisty, kteří po sobě pokukovali a převraceli oči. Otočil se přímo k nim a prohlásil: „Například by to mohlo znamenat, že jim můžeme v ampulce od nosních kapek podstrčit zneškodňující látku. Nebo by to mohlo naznačovat závislost na kokainu, kterou můžeme využít ve vlastní prospěch.“

Oba mladí muži měli ke kajícínosti daleko, ale zdrželi se úšklebků.

„A nyní potřebuji důstojníka pro kontrolu situace. Tady kapitán Budd říká, že některý z vás snad má zkušenosti s osvobozováním rukojmích.“ Potter si prohlédl skupinu namyšlených mladých strážců zákona. „Kdo je to?“

„Já,“ řekla rychle mladoučká kansaská policistka. „Absolvovala jsem kurs pro záchranu rukojmích na NLEA. A mám výcvik z vyjednávání s únosci.“

„Už jste někdy sjednala propuštění?“

„Ne. Ale před pár měsíci jsem kryla záda vyjednávači při přepadení obchodu se smíšeným zbožím.“

„To je pravda,“ řekl Budd. „Sally vedla taktický tým. A vedla si dost dobře.“

„Dostali jsme do obchodu ostřelovače,“ pokračovala policistka, „přes zvukotěsnou obkládačku. Měl na mušce všechny pachatele. Vzdali se, aniž bychom museli některého zneškodnit.“

„Já mám taky nějaké zkušenosti,“ řekl asi pětatřicetiletý policista s rukou na pažbě služebního automatu. „Byl jsem členem týmu, který loni v Topece zachránil pokladní během přepadení banky Midwest. Oddělali jsme všechny pachatele a nikomu z rukojmích se vůbec nic nestalo.“

Další policista měl vojenský výcvik a působil ve dvou týmech, které podnikly úspěšný útok se záchranou rukojmích. „Zachránili jsme je bez jediného výstřelu.“

Peter Henderson to všechno poslouchal s jistým zděšením.

„Možná se toho radši ujmu sám, Arte,“ začal. „Mám standardní i opakovací kurs.“ Zašklebil se. „A četl jsem vaši

knihu. Několikrát. Tohle by měl být bestseller. Jako Robert Ludlum.“ Henderson zvažněl a tiše dodal. „Myslím, že bych to vážně měl být já. Jsem federál a vůbec.“

Dean Stillwell zvedl hlavu a podíval se na policisty obalené neprůstřelnými vestami a tmavě šedými nábojovými pásy. Pohyb jeho rozcuchaných vlasů dal Potterovi příležitost vyhnout se odpovědi Hendersonovi. „Chtěl jste něco říct, šerife?“ zeptal se.

„Né, ani ne.“

„Tak nám to povězte,“ vybídl ho Potter.

„Hele, já nikdy nedělal žádný kurs a nikdy jsem nezastřelil žádného - jak jim to říkáte? - únosce rukojmích, jo. Ale řek bych, že jsme tady v Crow Ridge taky měli pár podobnejch situací.“

Dva policisté se usmáli.

„Tak nám o nich povězte,“ řekl Potter.

„No, před pár měsíci se to stalo Abe Whitmanovi a jeho ženě Emmě. Tady na Patchin Lane. Hned vedle Badger Hollow Road.“

Úsměvy přerostly v tichý smích.

Také Stillwell se bezelstně zasmál. „Řek bych, že to vážně zní legračně. Ne jako ti teroristi, na který jste zvyklí vy.“

Budd zpražil policisty pohledem a smích opět ustal.

„A co se stalo?“ zeptal se Potter.

Stillwell sklopil hlavu a řekl: „To víte, Abe je pouhej farmář, celej život jen chová prasata.“

Nyní musel smích přemáhat Peter Henderson, přestože zastával důstojnou funkci zvláštního agenta FBI. Budd mlčel, Potter vybízel Stillwella, aby pokračoval, a Henry LeBow jako vždy jen poslouchal, poslouchal a poslouchal.

„Dostal pěkněj kopanec, když se vloni zhroutil trh s prasečíma žaludkama.“

„S prasečíma žaludkama?“ zeptala se mladá policistka nevěřičně.

„Prostě šel ke dnu.“ Stillwell výsměch buďto nepostřehl, nebo ho ignoroval. „Banka pak po něm chtěla splatit půjčku a on to nějak nezvládl. Vždycky to byl tak trochu cvok, jenže

tentokrát to vzal od podlahy a zabarikádoval se ve stodole s brokovnicí a nožem, kterež používal na čištění těch prasat, co se teď s nima moh udávit.“

„Vařil si ty prasečí žaludky, ne?“ zeptal se jeden policista.

„A nejenom žaludky,“ vysvětlil Stillwell vážně. „Z prasat se toho dá sníst spousta. Víte, jak se to říká, ne? ‚Dokud nechrochtáš, můžeš sežrat všechno‘.“

Dva policisté se neudrželi. Potter se povzbudivě usmíval.

„A tak mi někdo zavolal, že se na jeho farmě něco děje. Jedu tam a před stodolou najdu Emmu. Jeho manželku, brali se před deseti lety. Rozpáral ji tím nožem od třísel až po prsní kost a uřezal jí ruce. Uvnitř byli ještě dva Abeho synové a Abe prohlásil, že to samý udělá i jim. Brianovi je osm a Stuartovi čtyři. Oba jsou to moc prima kluci.“

Úsměvy policistů byly tytam.

„Když jsem tam vpadl, právě se chystal odřezat malému Stuartovi prsty, pěkně jeden po druhém.“

„Ježíšikriste,“ zašeptala policistka.

„A co jste udělal, šerife?“

Stillwell pokrčil útlými rameny. „Nic zvláštního. Vlastně jsem ani nevěděl, co mám udělat. A tak jsem na něj nahlas mluvil. Byl jsem dost blízko, ale ne zas příliš, protože jsem s Abem kdysi chodil na lov a věděl jsem, že je to zatraceně dobřej střelec. Skoval jsem se za koryto na šlichtu. A prostě jsme spolu mluvili. Viděl jsem ho uvnitř stodoly, nebyl víc jak patnáct metrů ode mě. Prostě tam tak seděl a držel nůž a svého kluka.“

„Jak dlouho jste spolu mluvili?“

„Náhou dobu.“

„Jak dlouhou dobu?“

„Řek bych, že takových osmnáct, dvacet hodin. Oba jsme už z toho křiku chraptěli, a tak jsem poslal jednoho ze svých kluků pro dva tydlety mobilní telefony.“ Stillwell se zasmál. „Musel jsem si přečíst návod, abych tomu přišel na kloub. Víte, nechtěl jsem tam šaškovat s policejním autákem a používat vysílačku nebo hláskou troubu. Říkal jsem si, že čím míň policajtských věcí uvidí, tím líp.“

„Vy jste s ním zůstal po celou tu dobu?“

„Jasně. V tu chvíli se na prachy nedíváte. Teda, dvakrát jsem na chvíli odešel kvůli, však víte, kvůli přirozeným potřebám. A jednou jsem si zašel pro kafe. Vždycky se skloněnou hlavou.“

„A jak to dopadlo?“

Stillwell znovu pokrčil rameny. „Vylezl. Vzdal se.“

„A ti chlapci?“ zeptal se Potter.

„Nic se jim nestalo. Teda až na to, že viděli matku takhle zrasovanou. Ale s tím už jsme nemohli nic dělat.“

„Rád bych se vás na něco zeptal, šerife. Napadlo vás, že byste vyměnil sebe za ty chlapce?“

Stillwell vypadal zmateně. „Ne. Vůbec ne.“

„Proč ne?“

„Připadalo mi, že bych tím upoutal pozornost na ty kluky. Chtěl jsem, aby na ně úplně zapomněl a soustředil se akorát na sebe a na mě.“

„A nepokusil jste se ho zastřelit? Neměl jste volnou palebnou dráhu?“

„Jasně, že měl. Spoustukrát. Jenže já nevím - prostě jsem měl pocit, že to je poslední věc, kterou chci. Aby se někomu něco stalo. Jemu, mně nebo těm klukům.“

„Správný postup, šerife. Jste mým důstojníkem zodpovědným za kontrolu únosů. Nějaké námitky z vaší strany?“

„Ne, pane. Udělám, co budu moci. Je to pro mě čest.“

Potter se podíval na zklamané velitele kansaské policie.

„Vy i vaši důstojníci budete podléhat tady šerifovi.“

„Teda, počkejte, pane,“ začal Budd, ale nevěděl dost dobře, z kterého konce začít. „Tady šerif je prima chlap. Jsme kámoši a vůbec. I já jsem s ním chodil na lov. Jenže..., je tu prostě takový technický problém. Víte, on je okrskář, obecní policista. A tihle chlapi tady jsou většinou státní. Nemůžou podléhat jeho velení. K tomu by bylo potřeba, co já vím, schválení nebo tak něco.“

„No dobrá, takže já to schvaluji. Od této chvíle považujte šerifa Stillwella za federálního policistu,“ řekl Potter mírně. „Je to můj zástupce.“

LeBow pohlédl zvědavě na Pottera a ten pokrčil rameny. Pokud bylo oběma známo, neexistovala žádná procedura, která by opravňovala ke jmenování federálních agentů během operace.

Peter Henderson, který stál během porady mezi policisty sám, se stále usmíval. „Vy taky, Petere,“ řekl mu Potter. „Chci, aby všichni agenti, kteří se neúčastní sběru informací, laborky nebo nejsou v záchranném týmu, spadali pod vedení šerifa Stillwella.“

Henderson pomalu přikývl a pak řekl: „Mohl bych s vámi na chvilku mluvit, Arte?“

„Nemáme moc času.“

„Jen na minutku.“

Potter věděl, co bude následovat, a chápal, že je důležité, aby k tomu nedošlo před zraky ostatních velitelů. „Ale pojďme trochu stranou, co říkáte?“ odpověděl.

Ve stínu za dodávkou pravil Henderson pronikavým šepem: „Je mi líto, Arthure. Znáám vaši reputaci, ale nesvěřím svoje lidi nějakému buranovi.“

„Moje reputace teď není důležitá, Petere. Důležité jsou mé pravomoci.“

Henderson znovu mírně přikývl. Tohoto muže v dokonale naškrobené bílé košili a šedém obleku by bez mrknutí oka vpustili do kterékoliv restaurace v okruhu dvou kilometrů od Capitol Hill.

„V téhle operaci bych měl zastávat významnější roli, Arthure. Toho Handyho dobře znám a...“

„Odkud ho znáte?“ přerušil Hendersona Potter. Tohle slyšel poprvé.

„Při přepadení té banky jsem měl na místě činu své agenty. Po dopadení jsem ho vyslýchal. Pomáhal jsem státnímu zástupci vypracovat obžalobu. To naše laborka ho dostala za mříže.“

Jelikož však byl Handy dopaden při činu a v jeho případě existovali očití svědkové, byly soudní expertizy pouhou formalitou.

V letadle si Potter pročítal zápis z výsledku, který podle všeho vedl právě Henderson. Obviněný neřekl prakticky nic s

výjimkou věty: „Jdi do prdele.“

„Velice oceníme všechno, co nám o Handym sdělíte,“ řekl Potter. „Ovšem nemáte dost vhodných zkušeností, abyste udržel situaci pod kontrolou.“

„A Stillwell je má?“

„Stillwell má povahu vyjednávače. A také úsudek. Není to žádný kovboj.“

Nebo byrokrat, pomyslel si Potter, což je stejně špatné, ne-li dokonce horší.

Nakonec se Henderson podíval na zablácenou zem a zabručel: „To teda ne, Pottere. Trčím v téhle zatracené díře už pěkně dlouho. A neděje se tu vůbec nic kromě krádeží diktafonů z letecké základny a podobných nesmyslů. A kromě Indiánů, co čurají do jaderných sil. Taky chci dělat na velkém případu.“

„Nemáte zkušenosti se zákopovými operacemi, Pete. Cestou sem jsem četl váš spis.“

„Rozhodně mám víc zkušeností s policejní prací než ten vesnickej balík, co jste si ho vybral. Proboha, vždyť já mám diplom z Georgetownu.“

„Svěřuji vám velení na zadním shromaždišti. Budete koordinovat činnost zdravotníků, zajišťovat styk s novináři, ubytování pro rodiny rukojmích a zásobování taktických důstojníků a záchranného týmu, jakmile dorazí.“

Nastala chvíle ticha, během níž Henderson zíral na svého o pouhých pár let staršího kolegu se směsicí úžasu a pobavení, která náhle přerostla v čiré opovržení, obsažené v rázném příkývnutí a mrazivém úsměšku. „Jděte do hajzlu, Pottere. Já znám taky druhou stránku vaší reputace. Jak se rád předvádíte.“

„Velení na zadním shromaždišti je důležitý úkol,“ pokračoval Potter, jako by Henderson vůbec nic neřekl. „Právě tam budete nejvíce platný.“

„Rád děláte svatouška, co? Neustále ve středu pozornosti. Máte strach, že někdo oslnivější, nějaký větší sekáč by před kamerama vypadal líp.“

„Dobře víte, že tohle nejsou mé motivy.“

„Že vím? Co já vůbec vím? Akorát to, že s admirálovým

požehnáním vtrhnete do města a pošlete si nás pro kafe. A po přestřelce, při které může klidně zhebnout deset policajtů a jeden dva rukojmí, si uspořádáte tiskovou konferenci, slíznete smetánku a na nás hodíte všechno, co jste zvorál. A jdete o dům dál. Ale kdo po vás bude uklízet ty sračky, co za sebou necháte? Já, že jo?“

„Jestli nic dalšího nemáte, tak...“

Henderson si zapnul sako. „Však já něco budu mít. Žádný strach.“ Sebral se a odešel, přičemž zcela ignoroval Potterovu věcnou připomínku, aby se příliš neukazoval únoscům v objektu jatek.

11:31

Arthur Potter vešel zpátky do dodávky. Shromáždění policisté ho opatrně sledovali pohledem. Potter přemýšlel, jestli mohli zaslechnout slovní přestřelku mezi ním a Hendersonem.

„Takže nyní k pravidlům postupu,“ řekl a vytáhl z kapsy saka fax.

Cestou letadlem z Glenview hovořil s ředitelem FBI, náměstkem ředitele pro kriminální vyšetřování a také s Frankem D'Angelem, velitelem týmu pro záchranu rukojmích. Během konferenčního telefonického rozhovoru sepsal pravidla postupu operace v Crow Ridge. Tento úkol mu zabral velkou část letu a výsledkem byl hustě popsaný dvoustránkový dokument, který počítal se všemi eventualitami a poskytoval Potterovi konkrétní instrukce pro zvládnutí situace. Dokument byl zpracován se značnou obezřetností.

ATF i FBI sklidily ostrou kritiku za postup během obléhání davidíánů ve Waco a FBI byla navíc pod palbou kritiky i za případ Randalla Weavera z roku 1992, kdy byla pravidla postupu sepsána tak volně, že je místní ostrostřelci pochopili tak, že mají rozkaz zastřelit všechny ozbrojené dospělé osoby, pokud budou mít volnou palebnou dráhu.

Potter se díval především na Stillwella, když prohlásil:

„Vaším úkolem je udržet únosce pod kontrolou. Kontrola únosců je taktická funkce, ovšem její charakter je ryze pasivní. Nepodniknete žádný pokus o záchranu rukojmích.“

„Ano, pane.“

„Budete mít za úkol udržet únosce uvnitř aktivního prostoru, jehož velikost vám určím. Může to být pouze budova jatek, nebo to může být okruh sta metrů kolem budovy. Ať už bude velikost prostoru jakákoliv, únosci nesmějí tuto hranici překročit živí. Pokud tak některý z nich učiní - bez ohledu na to, zda má s sebou rukojmího -, mají vaši muži zelenou. Víte, co to znamená?“

„Můžou střílet.“

„Přesně tak. Střílet a zabít. Žádné pokusy o zranění. Žádné pohružky. Žádné varovné výstřely. Smrtící výstřel - nebo vůbec žádný.“

„Jistě, pane.“

„Bez výslovného povolení některého člena vyjednávacího týmu nebudete střílet skrz otevřená okna nebo dveře, a to ani v případě, že uvidíte některého rukojmího v ohrožení.“

Potter si všiml, že Buddova tvář při těchto slovech potemněla.

„Rozumím,“ řekl Stillwell. Velitelé neochotně přikývli.

„Budou-li střílet po vás, zaujmete obranné postavení a vyčkáte, až budete moci palbu opětovat. Budete-li v některém okamžiku vy nebo jiný důstojník ohroženi na životě, můžete použít smrtících prostředků, abyste ochránili sebe nebo tohoto důstojníka. Ovšem pouze tehdy, budete-li přesvědčeni, že zde existuje skutečně vážné nebezpečí.“

„Vážné nebezpečí,“ zamumlal jeden policista sarkasticky.

Doufají, že si budou moci zastřílet, pomyslel si Potter a pohlédl na hodiny na LeBowově počítači.

„Asi za pět minut navážeme kontakt. Budu únosce informovat o prostoru volného pohybu a dám vám vědět, šerife, jakmile s ním budou seznámeni. Od té chvíle budete mít za úkol udržet je pod kontrolou tak, jak jsem vám naznačil.“

„Ano, pane,“ odpověděl šerif klidně a poškrábal se ve vlasech čímž si je ještě více rozcuchal.

„Prozatím bude vražednou zónou celý prostor mimo budovu samotnou. Od chvíle, kdy někoho pošlou pro telefon, nesmí nikdo vylézt z budovy, pokud nebude mít v ruce bílou vlajku.“

Stillwell přikývl a Potter pokračoval: „Tady Henry vám bude poskytovat takticky významné informace. Druh zbraní, rozestavení únosců a rukojmích v budově, možné východy a tak dále. Mezi vámi a únosci nedojde k žádnému přímému kontaktu. A nepřeji si, abyste poslouchali mé rozhovory s Handym.“

„Jasně. Proč ne?“

„Protože s ním budu navazovat neformální vztah a budu se snažit mluvit s ním rozumně. Ale vy si k němu nesmíte dovolit žádné sympatie. Musíte být neustále schopni ho okamžitě zneškodnit.“

„Žádný problém.“

„A nechci vidět žádné nehody,“ dodal Potter. „Kapitán Budd již oznámil všem policistům, že mají vytáhnout náboje z komory. Je to tak? Včetně ostřelovačů?“

Budd přikývl a ústa se mu sevřela. Potter přemýšlel, jak našťvaný asi kapitán je. Než tohle skončí, bude ještě našťvanější, pomyslel si.

„Moji lidi,“ prohlásil jeden z policistů odměřeně, „nemají svrbění v ukazováku.“

„Teď ho možná nemají. Ale budou ho mít. Za deset hodin budete chtít střílet i po vlastním stínu. Kromě toho možná uvidíte uvnitř budovy záblesky. Budete si myslet, že je to odlesk zaměřovače. Ale nejspíš půjde jen o zrcátka podobná periskopům. Únosci, kteří již byli trestáni, se tenhle trik učí ve vězení. Takže řekněte svým lidem, šerife, ať nepanikaří, až uvidí uvnitř budovy odlesky.“

„Jistě,“ řekl Stillwell pomalu, jak říkal ostatně všechno.

„A ještě pár slov na závěr,“ pokračoval Potter. „Obecně řečeno se s únosci uprchlými z vězení jedná nejsnáze. Nejsou jako teroristé. Jejich cílem není někoho zabít. Nebo uprchnout. Když jim dáte trochu času, uvědomí si, že rukojmí

jsou pro ně spíše přítěží a mrtví rukojmí znamenají pouze problémy. Ovšem z toho, co se děje tady, lze vyvodit psychologický závěr, že tito únosci nepřemýšlejí racionálně. Jsou napumpováni adrenalinem. Jsou vyděšení a zmatení. Naším úkolem je uvolnit situaci. Přesvědčit Handyho, že budeli se chovat racionálně, může incident přežít. Čas pracuje pro nás. Nebudeme stanovovat žádné lhůty. Budeme situaci protahovat - déle, než kdokoliv z nás dokáže vydržet. A pak ještě déle. A ještě déle.

Až sem dorazí tým pro záchranu rukojmích, připravíme se na taktický zásah, ale i tak si ho ponecháme jako poslední možnost. Dokud s námi bude Handy komunikovat, nedojde k žádnému pokusu o osvobození rukojmích. Nazvěme to třeba „přístup prasečího žaludku“. Potter se usmál na Stillwella a pokračoval: „Tahle hra se jmenuje ‚protahovaná‘. Únosci se unaví, začnou se nudit a naváží těsnější vztah s rukojmími.“

„Stockholmský syndrom,“ ozval se jeden z velitelů.

„Přesně tak.“

„Co to je?“ zeptal se jiný policista.

Potter kývl na LeBowa, který řekl: „Jde o psychoanalytický proces přenosu aplikovaný na únos rukojmích. Název získal podle jednoho přepadení banky ve Stockholmu před dvaceti lety. Pachatel se tehdy zavřel se čtyřmi zaměstnanci do velkého trezoru. Později se k nim přidal bývalý spoluvězeň únosce. Ti všichni spolu strávili více než pět dní, a když se únosci nakonec vzdali, několik rukojmích do nich bylo šíleně zamilováno. Dokonce propadli pocitu, že je to policie, kdo představuje zlo. Rovněž lupič a jeho kolega získali silnou citovou náklonnost vůči rukojmím a ani by je nenapadlo jim nějak ublížit.“

„Je čas dát se do práce,“ oznámil Potter. „Šerife, pusťte se do kontroly únosců. Já s nimi zatím navážu první kontakt.“

Ostýchavý Dean Stillwell pokynul velitelům: „Kdybyste teď vylezli ven, mohli byste vaše lidi nějak rozestavit. Jestli vám to teda nevadí. Co vy na to?“

Jedinou odpovědí mu byla pouze velice tichá poznámka: „Prasečí žaludek.“ Potter měl pocit, že kromě něj ji nikdo neslyšel.

Voda sem proudila jako ze sprchy - stříbřitý pramínek crčel skrz škvíry ve stropě vysoko nad nimi, nejspíš z páchnoucích kaluží staré dešťové vody na střeše.

Stékal na rezivějící háky na maso, na řetězy, na pásové dopravníky a rozpadající se stroje vedle porážkové místnosti, kde právě seděla Melanie Charollová a sledovala dívky. Vedle ní se choulila sedmiletá dvojčata Anna a Suzie. Beverly Klemperová si odhrnovala krátké světlé vlasy z obličeje - stále dětsky boubelatého, přestože Beverly již bylo čtrnáct let - a snažila se popadnout dech.

Ostatní se krčili u sebe na opačném konci porážkové místnosti.

Desetiletá Emily Stoddardová si zběsile čistila rezavou skvrnu na bílých punčochách a po tváři jí stékaly slzy.

Melanie pohlédla na paní Harstrawnovou a Susan Phillipsovou, které se choulily u sebe a hečavě spolu komunikovaly. Jejich rozhovor se týkal ostatních studentek. V bledé Susanině tváři lemované nepoddajnými vlasy se stále zračil vztek a její tmavé oči byly očima vzdorujícího bojovníka. Melanie si náhle vybavila podobnou scénu z filmu, který viděla kdysi dávno.

„Mám strach, že zpanikaří,“ řekla Susan starší učitelce. „Musíme je držet u sebe. Jestli některá zkusí utéct, ti parchanti jí ublíží.“

Se smělostí osmiletého dítěte na to Kielle Stoneová ukázala: „My musíme utéct! Je nás víc než jich. Dokážeme to!“

Susan s paní Harstrawnovou si jí nevšímalý a šedé oči malé Kielle vzplály nenávistí.

Melanii po celou dobu trápily mučivé myšlenky: Nevím, co mám dělat. Nevím.

Muži právě nevěnovali dívkám žádnou zvláštní pozornost, a tak Melanie vstala, přešla ke dveřím a sledovala, jak vytahují z plátěných pytlů oblečení. Brutus si svlékl tričko, s pohledem upřeným na Melanii přešel pod proud vody a nechal ji na sebe crčet. Po chvíli zaklonil hlavu, podíval se na tmavý strop a zavřel oči. Melanie viděla jeho

šlachovité svalstvo a tělo bez chlupů, zohyzdění snad tuctem růžových jizev. Druzí dva muži se na Bruta chvíli nejistě dívali a pak pokračovali v převlékání. Když si svlékli pracovní košile, rozeznala Melanie na jejich tričkách jména nastříkaná přes šablonu.

Lasička měl na tričku jméno S. Wilcox a Medvěd byl R. Bonner.

Když však Melanie viděla Medvědovo tlusté chlupaté tělo a štíhlého Lasičku s těkavými očima, nedokázala jim v duchu říkat jinak než zvířecími jmény, která ji instinktivně napadla.

A když viděla Brutův pobaveně zlovolný pohled, když stál pod proudem vody s rukama nataženýma jako Ježíš, pochopila, že jméno Brutus je pro tohoto člověka daleko příhodnější než L. Handy.

Brutus nyní vystoupil z pramínku vody, osušil se starým tričkem a oblékl si tmavě zelenou flanelovou košili. Sebral pistoli z olejového bubnu a s tím svým podivným úsměškem na tváři si změřil pohledem všechny zajatkyně. Pak se přidal ke svým kumpánům.

Opatrně vyhlíželi z jednoho čelního okna.

Tohle nemůže být pravda, pomyslela si Melanie. To není možné. vždyť ji všichni čekají. Její rodiče. Bratr Danny, který jde zítra na operaci. Po každé z jeho šesti operací v posledním roce vždy poctivě seděla na pooperačním pokoji. Pocítila absurdní touhu sdělit těmhle mužům, že je prostě musejí pustit. Nemohla přece zklamat svého bratra.

A pak to vystoupení v Topece.

A samozřejmě její následné plány.

Běž mu něco říct. Hned teď. Popros ho, aby pustil menší dívky. Přinejmenším obě dvojčata. A Kielle s Shannon. A Emily. Nebo Beverly, kterou trápí astma.

Běž. Udělej to.

Melanie vyrazila, ale pak se ohlédla. Ostatní v porážkové místnosti - všech osm dívek i paní Harstrawnová - na ni upřeně zíraly.

Susan se s ní na chvíli setkala očima a pak jí pokynula, aby se vrátila. Melanie poslechla.

„Nebojte se,“ ukázala Susan dívkám a přitáhla si drobná dvojčata s kaštanovými vlasy k sobě. Usmála se na ně. „Oni brzy odejdou a pustí nás. Akorát přijedeme do Topeky pozdě, nic víc. Co chcete dělat po Melaniině recitování? Povídejte. No tak!“

Zbláznila se? pomyslela si Melanie. vždyť se přece... A pak si uvědomila, že to Susan říká, aby dívky uklidnila. A že jedná správně.

Na pravdě teď vůbec nezáleželo. Záleželo na tom, aby se menší děvčata cítila bezpečně. Aby nabyla přesvědčení, že je zcela vyloučeno, že se k nim ti muži byt' jen přiblíží. Melanie si náhle vybavila, jak Medvěd chytá Susan za prsa, jak drží Shannon těsně u svého tučného těla.

Jenže nikdo nechtěl tuhle hru se Susan hrát. Až nakonec Melanie ukázala: „Půjdeme na večeři?“

„Zahrajem si na počítači!“ ukázala náhle Shannon. „Třeba Mortal Kombat!“

Kielle se vsedě napřímila. „Já chci jít do opravdické restaurace. Chci si dát středně propečený biftek a brambory a koláč...“

„Celý koláč?“ zeptala se Susan s hraným úžasem ve tváři.

Melanie spolkla slzy a marně se pokoušela něco vymyslet. Nakonec chabě ukázala: „Ano. Celý koláč pro všechny!“

Dívky se na ni na chvíli podívaly, ale jejich pohledy se vzápětí vrátily k Susan.

„Mohlo by vás bolet břicho,“ zamračila se paní Harstrawnová s přehnanou starostlivostí.

„Ne,“ odvětila Kielle. „Celý koláč je pro imbecily.“ Pobouřeně pohlédla na Susan. „Jenom filištíni jedí celý koláč. Poručíme si každá jeden kousek. A já si dám kávu.“

„Nedovolí nám pít kávu.“ Jocylyn si konečně přestala třít uslzené oči alespoň na tak dlouho, aby stihla ukázat pár znaků.

„Teda já si kávu dám. Černou,“ ukázala Shannon.

„Se šlehačkou,“ pokračovala Kielle. „Když máma dělá kávu, nasype ji do skleničky a pak do ní přidá smetanu. Víří

se tam jako mraky. Dám si kávu v opravdové restauraci.“

„Možná kávovou zmrzlinu.“ Beverly pokrčila rameny, aby se mohla nadechnout.

„Se sypáním,“ chytila se Suzie.

„Se sypáním a oplatkami,“ přizvukovala Anna, která byla zhruba o třicet vteřin mladší. „Jako ve Friendly's!“

Melanie znovu nevěděla, co říct.

„Takovou restauraci nemyslím,“ řekla Kielle. „Já myslím nóbl restauraci.“ Kielle nemohla pochopit, proč nikdo jiný není touhle vyhlídkou unešen.

Na Susanině tváři se objevil široký úsměv. „Takže jsme dohodnuté. Nóbl restaurace. Biftek, koláč a kafe pro všechny. Filištínům vstup zakázán.“

V tu chvíli propukla dvanáctiletá Jocylyn v hysterický pláč a vyskočila na nohy. Paní Harstrawnová se okamžitě vymrštila, chytila baculatou dívku do náručí a přitáhla ji k sobě. Jocylyn se pomalu uklidnila. Melanie zvedla ruce, aby řekla něco konejšivého a duchaplného.

Nakonec ukázala: „A všem na koláč šlehačku.“

Susan se k Melanii otočila. „Budete moct vystoupit na pódium?“

Mladá učitelka se na svou studentku na chvíli zadívala, pak se usmála a kývla.

Paní Harstrawnová nervózně zabloudila očima do hlavní místnosti jatek, kde spolu všichni tři muži vestoje a se skloněnými hlavami hovořili, a ukázala: „Možná nám Melanie zopakuje ty svoje básničky.“

Melanie přikývla, ale její mysl se naprosto vyprázdnila. V repertoáru měla více než dvacet básní, které měla v plánu přednést během vystoupení. Jenže teď si dokázala vzpomenout pouze na první sloku Ptáků na drátě. Zvedla ruce a začala ukazovat:

„Osm šedých ptáků sedí ve tmě.

Fouká chladný vítr, není vlídný.

Sedí na drátě, pak roztáhnou křídla,

odplují do dálky na pestrých oblacích.“

„Hezké, že?“ zeptala se Susan a pohlédla přímo na Jocylyn. Ta si otřela obličej do rukávu rozměrné halenky a

přikývla.

„Já jsem taky napsala básničky,“ ukázala Kielle neodbytně. „Celkem padesát. Ne, víc. O Zázračné ženě a Pavoučím muži. A taky o X-uranech. O Jean Greyové a o Kyklopech. Shannon, řekni je!“

Shannon přikývla. Na levém předloktí měla falešné tetování X-mana jménem Gambit, které si tam nakreslila fixem.

„Tak nám nějakou řekni sama,“ vybídla malou Kielle Susan.

Kielle chvíli přemýšlela a pak uznala, že na básničkách je ještě potřeba trochu zapracovat.

„Proč jsou ti ptáci v básničce šedí?“ zeptala se Beverly Melanie.

Její znaková řeč byla strohá, jako by Beverly chtěla dokončit každou větu dříve, než ji přepadne prudký astmatický záchvat.

„Protože my všichni v sobě máme trochu šedi,“ odpověděla Melanie, ohromená, že se dívky opravdu vzchopily a dokázaly nemyslet na hrůzu kolem sebe.

„Jestli je to o nás, radši bych byla hezký ptáček,“ řekla Suzie a její dvojče přikývlo.

„Mohla jste nás udělat červené,“ navrhla Emily, která byla oblečená v květovaných šatech á la Laura Ashleyová. Působila v nich ženštěji než celý zbytek souboru dohromady.

Nato Susan, která věděla i věci, o nichž Melanie neměla ani tušení, a která měla příští rok se samými jedničkami nastoupit na Gallaudetovu univerzitu, vysvětlila k úžasu ostatních dívek, že červení jsou pouze samci kardinála červeného. Samičky jsou prý hnědošedé.

„Takže ti ptáčci jsou kardinálové?“ zeptala se Kielle.

Když Melanie neodpovídala, Kielle jí poklepala na rameno a zopakovala otázku.

„Ano,“ odpověděla Melanie. „Jistě. Jsou to kardinálové. Vy všechny jste hejno krásných kardinálů.“

„A proč ne arcibiskupů?“ ukázala paní Harstrawnová a obrátila oči v sloup. Susan se zasmála. Jocelyn přikývla a vypadala zklamaně, že jí někdo znovu vyfoukl vtip.

Divoká a rozpustilá Shannon, která hltala knihy Christophera Pikea, se zeptala Melanie, proč ti ptáci nejsou jestřábi s dlouhými stříbrnými zobáky a pařáty, z nichž kape krev.

„Tak je to o nás?“ zeptala se Kiele. „Ta básnička?“

„Možná.“

„Jenže s váma jich má být devět,“ ukázala Susan na Melanii s logikou dospívající dívky. „A s paní Harstrawnovou deset.“

„Tak jich bude deset,“ odpověděla Melanie. „Můžu to změnit.“

Dělej něco! pomyslela si. Šlehačku na koláč? Žvásty. Musíš získat kontrolu nad situací.

Dělej něco! Běž a promluv s Brutem.

Melanie náhle vstala a odešla ke dveřím. Vykoukla a ohlédla se za Susan, která ukázala: „Co to děláte?“

Melaniin pohled se opět vrátil k mužům. Zaváhala. Na mě nespolehejte, holky, pomyslela si zklamaně. Tohle je omyl. Tohle já nezvládnu. Paní Harstrawnová je starší. Susan zase silnější. Ta když něco řekne, lidé - slyšící i neslyšící - ji vždycky poslouchají. Já nemůžu...

Ale ano, můžeš.

Melanie udělala ještě krok do hlavní místnosti a ucítila, jak na ni stříká voda crčící ze stropu. Vyhnula se houpajícímu se háku na maso a přistoupila blíže k mužům. Stačí, když pustí dvojčata.

A Beverly. Kdo by nepustil sedmiletá děvčátka? A kdo by neměl soucit s mladou dívkou, kterou trápí astma? Medvěd vzhlédl, spatřil Melanii a zašklebil se. Lasička právě strkal baterie do přenosného televizoru a nevěnoval jí pozornost.

Brutus, který mezitím od obou poodstoupil, se upřeně díval z okna.

Melanie se zastavila a ohlédla se do porážkové místnosti. Susan se na ni mračila a znovu ukázala: „Co to děláte?“ Melanie cítila v jejím výrazu kritiku. Sama si teď připadala jako studentka střední školy.

Prostě ho požádej. Napiš ta slova do vzduchu. Pusťte ty

malé, prosím.

Ruce se jí třásly a srdce se jí proměnilo v obrovskou nehybnou bouli. Ucítla chvění, jak Medvěd cosi zavolal. Brutus se pomalu otočil. Pohlédl na Melanii a pohodil vlhkými vlasy.

Melanie ztuhla a ucítla na sobě jeho černé oči. Pantomimicky cosi napsala a Brutus k ní přistoupil. V Melanii by se krve nedořezal.

Brutus ji vzal za pravou ruku, podíval se jí na nehty a prohlédl si malý stříbrný prstýnek na jejím ukazováčku. Nato ruku pustil. Pohlédl Melanii do tváře a zasmál se. Nakonec přešel zpátky k oběma mužům. Přitom se otočil k Melanii zády, jako by nepředstavovala vůbec žádné nebezpečí, jako by byla mladší než nejmladší ze studentek, jako by v místnosti vůbec nebyla.

Cítla se pokořenější, než kdyby ji uhodil.

Byla příliš vyděšená, než aby k němu znovu přistoupila, a příliš zahanbená, než aby se vrátila do porážkové místnosti. A tak zůstala stát na místě a zírala z okna na řadu policejních aut, na krčící se postavy policistů a na povadlou trávu vlnící se ve větru.

Potter si prohlížel jatka přes neprůstřelné okno dodávky.

Brzy si budou muset promluvit. A Lou Handy se již nyní v Potterově mysli nafukoval do obrovských rozměrů. Vyjednávání bylo obvykle spojeno se dvěma riziky. Prvním bylo představovat si únosce v nadživotní velikosti a zaujmout při prvním vyjednávání obranný postoj - tenhle pocit zažíval Potter právě v tomto okamžiku.

(Druhé riziko - jeho vlastní stockholmský syndrom - se dostaví později. A Potter se s ním vypořádá. Věděl, že bude muset.)

„Vrhací telefon je připraven?“

„Za minutku.“ Tobe právě programoval čísla do snímače na ovládacím pultu. „Mám tam strčit všesměrák?“

Vrhací telefony byly lehké a otlučené mobilní přístroje, které obsahovaly duplicitní vysílací obvod, jenž přenášel na velitelské stanoviště veškeré telefonní hovory a volaná čísla.

Únosci obvykle hovořili pouze s vyjednávači, ale někdy volali také svým komplicům nebo přátelům. Tyhle rozhovory pak pomáhaly vyjednávacímu týmu při smlouvání, nebo jim rovnou poskytovaly taktickou výhodu.

V některých případech se do vrhacího telefonu umisťoval drobný všesměrový mikrofon. Ten zaznamenával veškeré hovory z okolí i ve chvíli, kdy únosci nepoužívali telefon. Pokud však únosce mikrofon objevil, hrozilo, že podnikne odvetná opatření, a zcela nepochybně tím byla poškozena vyjednávačova věrohodnost. A ta byla v této fázi operace jeho jedinou skutečnou devizou.

„Henry?“ zeptal se Potter. „Chci slyšet tvůj názor. Najde ho?“

Henry LeBow vytřukal pár kláves, otevřel Handyho rychle se zvětšující soubor a začal v něm hledat. „Na univerzitě nikdy nebyl, ale na střední škole měl z počítačů a manky jedničku. Moment, kde to máme... V armádě chvíli studoval elektrotechniku. Jenže na vojně dlouho nevydržel. Pobodal svého seržanta. Já ti nevím... Asi bych tam mikrofon nedával. Mohl by si ho všimnout. V technických oborech exceloval.“

Potter si povzdechl. „Nedávej ho tam, Tobe.“

„To mě bolí.“

„Mě taky.“

Zazvonil telefon a Potter ho zvedl. Zvláštní agentka Angie Scapellová dorazila do Wichity a právě ji vrtulníkem přepravovali do školy Laurenta Clerka v Hebronu. Spolu s jedním hebronským policistou, který měl fungovat jako prostředník, prý přiletí za půl hodiny.

Potter předal tuhle informaci LeBowovi, který ji zapsal do počítače a poznamenal: „Za deset minut budu mít v CADu hotové schéma interiéru.“ LeBow totiž poslal jednoho agenta pro architektonické a inženýrské plány jatek. Agent je pak měl zaslat na velitelské stanoviště, kde budou zpracovány kreslicím programem a vytištěny.

„Charlie,“ řekl Potter Buddovi, „mám dojem, že musíme spojit rukojmí. Únosci tam budou chtít mít elektřinu, ale já jim ji nedám. Chci jim poskytnout jen jednu elektrickou

svítilnu. Slabou. A na baterky. Aby museli být všichni v jedné místnosti.“

„A proč?“

„Aby byli únosci i rukojmí spolu,“ odpověděl LeBow. „Aby s nimi Handy mluvil, aby je poznal.“

„Já nevím, pane,“ namítl kapitán. „Ty holky jsou hluché. Bude to tam pro ně pěkně strašidelný. Jestli budou v místnosti osvětlené akorát jednou svítlnou, tak... začnou cvokatět, jak říká moje dcera.“

„Na jejich pocity se teď příliš ohlížet nemůžeme,“ řekl Potter nepřítomně a sledoval, jak LeBow přepisuje poznámky do svého elektronického fetišu.

„V tom s vámi tak úplně nesouhlasím, pane.“

Ticho.

Tobe skládal mobilní telefon a zároveň sledoval šest televizních kanálů současně na jediném monitoru, který zázračně rozdělil Derek Elb. Všechny místní zprávy se týkaly incidentu a CBS dokonce přinesla zvláštní zprávu, stejně jako CNN. Krasavice a krasavci s nalakovanými vlasy drželi mikrofony jako kornouty od zmrzliny a zapáleně do nich promlouvali. Potter si všiml, že Tobe srostl s ovládacím panelem velitelské dodávky, jako by si ho sám naprojektoval, a pak ho napadlo, že to tak možná opravdu bylo. S rudovlasým Derekem se Tobe také rychle spřátelil.

„Přemýšlejte o tom trochu,“ trval na svém Budd. „Tudle místo nahání strach i v poledne. A co teprve v noci? Šmarjá, to bude hrůza.“

„Ať se stane cokoliv,“ odpověděl Potter, „příštích čtyřadvacet hodin nebude pro ty dívky příliš příjemných. Budou se s tím muset smířit. Musíme je dostat k sobě. A na to stačí jedna svítlna.“

Budd se otráveně zašklebil. „Je tu ještě praktická stránka věci. Když bude moc tma, mohly by zpanikařit. A pokusit se utéct. A ublížit si.“

Potter pohlédl na cihlové zdi staré budovy, tmavé jako zaschlá krev.

„Nechcete snad, aby je zastřelili, nebo jo?“ zeptal se Budd rozhořčeně, čímž si získal LeBowovu pozornost,

nikoliv však Potterovu.

„Pokud jim zapojíme elektřinu,“ řekl po chvíli Potter, „budou mít celou budovu pro sebe. Mohou je pak umístit do deseti různých místností.“ Nepřítomně stiskl dlaně, jako by vyráběl sněhovou kouli. „Musíme je udržet pohromadě.“

„Mohli bysme sem přivést auto s agregátem,“ navrhl Budd. „Natáhneme tam linku. Stačí čtyři nebo pět svítilen - takových těch zadrátovaných svítilen na hácích, co se používají při opravě auta. Dáme jim tolik proudu, kolik stačí k osvětlení hlavní místnosti. Kdybyste pak nařídil útok, mohli bysme jim odpojit štávu, kdykoliv si budete přát. To by se svítilnou na baterky nešlo. Navíc budeme muset v některé fázi s těma holkama komunikovat. Nezapomeňte, že jsou hluché. A jak to uděláte, když bude tma?“

To byla dobrá poznámka, na kterou Potter nepomyslel. Během útoku bude muset někdo dát dívkám instrukce ve znakové řeči.

Přikývl. „Dobře.“

„Jdu na to.“

„Někoho tím pověřte, Charlie.“

„Přesně to mám v úmyslu.“

Tobe zmáčkl několik knoflíků a v dodávce se ozvalo zapraskání.

„Sakra,“ zamumlal Tobe a otočil se k LeBowovi. „Mám tu dva chlapy s Velkým uchem, ale jsou blíž, než by měli být,“ řekl v narážce na malé parabolické mikrofony, které za příznivých podmínek dokáží zachytit šepot na sto metrů. Dnes však byly bezcenné.

„Zatracený vítr,“ zamumlal LeBow.

„Vrhací telefon připraven,“ oznámil Tobe a přistrčil k Potterovi malý šedohnědý batůžek. „Oba sestupné obvody jsou připraveny na příjem.“

„Hned to...“

Zazvonil telefon a Potter ho zvedl. „Potter.“

„Agent Potter? My se ještě neznáme,“ ozval se ze sluchátka příjemný baryton. „Jsem Roland Marks, asistent nejvyššího státního zástupce Kansasu.“

„Přejete si?“ zeptal se Potter chladně.

„Rád bych se s vámi podělil o pár myšlenek, pane.“

Potterova netrpělivost dosahovala vrcholu. Na tohle teď není čas, pomyslel si. Copak si to ten člověk neuvědomuje? „Teď mám spoustu práce.“

„Mám pár věcí k účasti kansaských oficiálních míst. Jen pár laických postřehů.“

Potter už měl Charlieho Budda, policejní jednotky a velitelskou dodávku. Nic dalšího od státu Kansas nepotřeboval.

„Obávám se, že na to teď není vhodná doba.“

„Je pravda, že unesli osm mladých dívek?“

Potter si povzdechl. „A dvě učitelky. Ze školy pro neslyšící v Hebronu. Ano, to je pravda. Právě se chystáme navázat kontakt a máme velice nabitý program. Nerad to...“

„Kolik je únosců?“

„Obávám se, že nemám čas s vámi rozebírat situaci. Guvernér již byl informován, a máte-li zájem, můžete se obrátit na zvláštního agenta Petera Hendersona. Předpokládám, že ho znáte.“

„Jo, Petera znám. Jistě.“ Marksova intonace prozrazovala, že v Hendersona nemá příliš velkou důvěru. „Tohle by mohlo přerůst ve skutečnou tragédii, pane.“

„A mým úkolem, pane Marksi, je zajistit, aby k něčemu podobnému nedošlo. Doufám, že mi k tomu dáte prostor.“

„Myslel jsem, že by vám mohl pomoci nějaký poradce nebo třeba kněz. V Topece máme oddělení pro pomoc státním zaměstnancům. Pracují tam někteří prvotřídní...“

„Musím už zavěsit,“ řekl Potter srdečně. „O našem dalším postupu vás bude informovat Peter Henderson.“

„Počkejte...“

Cvak.

„Henry, otevři si další soubor. Jméno Roland Marks. Asistent nejvyššího státního zástupce. Zjisti, jestli může dělat potíže. Jestli kandiduje v nějakých volbách nebo si brousí zuby na nějakou funkci.“

„Připadal mi jako nějaký idealistický liberální snílek, co všechno mydlí hlava nehlava,“ zaškaredil se Henry LeBow, který celý život volil demokrata a neodradil ho ani Eugene

McCarthy.

„Takže,“ začal Potter, který na Marksův telefonát okamžitě zapomněl, „ted’ sežeňte dobrovolníka s přesnou rukou. Jo, a ještě něco.“

Zapnul si mariňáckou bundu, ukázal na Budda prstem a pokynul ke dveřím. „Můžete jít ven, Charlie?“

Venku se postavili do chabého stínu za dodávkou. „Řekněte mi, co vás žere, kapitáne,“ začal Potter. „Že jsem vám před chvílí trochu šlápl na kuří oko?“

„Vůbec nic,“ přišla mrazivá odpověď. „Vy jste federální policista a já státní. Tak je to v ústavě. Říká se tomu nadřazenost.“

„Poslyšte,“ řekl Potter rázně, „na jemnocity ted’ nemáme čas. Tak to pusťte z hlavy. Nebo se s tím srovnejte, ať už je to cokoliv.“

„Takže co podniknem? Sundáme odznaky a jdeme na to?“ Budd se zasmál, ale v jeho smíchu mnoho humoru nebylo.

Potter zvedl obočí a neříkal nic.

„Tak abyste věděl, žere mě to, že vím, že vy jste prý na tohle dobřej, zatímco já nikdy podobnou operaci nevedl. Slyším vás, jak štekáte rozkazy napravo nalevo, jako byste přesně věděl, co děláte - ale nemyslíte, že jste se zapomněl zmínit o jedné věci?“

„O jaké?“

„Neztratil jste ani tři slova o těch holkách uvnitř.“

„A co je s nimi?“

„Jen jsem si myslel, že byste měl všem důrazně připomenout, že naší prioritou číslo jedna je dostat ty holky živé ven.“

„Ach tak,“ řekl Potter, který už byl myšlenkami jinde, neboť pozoroval bojiště. „Jenže tohle vůbec není naše priorita číslo jedna, Charlie. Pravidla postupu hovoří zcela jasně. Jsem zde, abych přiměl únosce ke kapitulaci, a pokud se mi to nepodaří, pak abych pomohl zásahovému týmu při jejich zneškodnění. Věřte, že učiním vše, co je v mých silách, abych ty lidi uvnitř zachránil. Právě proto vedu celou akci já, a ne zásahový tým. Jenže tihle únosci neodjedou z Crow Ridge jinak než v pytlích na mrtvoly, nebo v poutech. A

pokud to znamená, že jejich rukojmí musí zemřít, pak jejich rukojmí zemřou. A teď kdybyste mi sehnal toho dobrovolníka - chlapa s přesnou rukou, aby jim hodil ten telefon. A taky mi podejte megafon, buďte tak laskav.“

POLEDNE

Arthur Potter kráčel s Henry LeBowem a Charlesem Buddem mělkou roklí, která vedla k jižní straně jatek. „Budeme potřebovat zprávy o všech stavebních úpravách budovy,“ řekl LeBowovi.

„A taky plány únikových cest. Chci vědět, jestli tam jsou nějaké tunely.“

LeBow přikývl. „Už se na tom pracuje. A ověřuju taky přístavby.“

„Přístavby?“ zeptal se Budd.

Potter mu vyprávěl o teroristech, kteří se před třemi lety opevnili ve Vanderbiltově sídle v Newportu ve státě Rhode Island. Záchranný tým únosce naprosto překvapil, když pronikl parním tunelem do sklepa budovy. Majitel domu totiž nechal kdysi vybudovat topeniště mimo prostory domu, aby hluk a kouř nerušil jeho hosty, a jistě by ho nikdy ani nenapadlo, že jeho smysl pro společenské dekorum zachrání o sto let později životy patnácti izraelských turistů.

Potter si všiml, že Dean Stillwell přeskupil policisty a agenty do optimálního obranného rozestavení kolem budovy. V půli cesty k jatkám se Potter náhle zarazil a pohlédl na záblesk vody v dálce.

„Chci přerušit veškerou říční dopravu,“ řekl Buddovi.

„Jenže, ehm, tohle je řeka Arkansas.“

„To už jste nám říkal.“

„Totiž, Arkansas je velká řeka.“

„To vidím.“

„Tak proč to chcete? Myslíte, že sem na voru připlavou jejich komplici?“

„Ne.“ Nastalo ticho a Potter doufal, že na to Budd přijde sám.

Chtěl, aby konečně začal přemýšlet.

„Vy se bojíte, že se pokusí uplavat na pramici? To by se jistojistě utopili. Je tu velký proud.“

„To ano, jenže by se o to mohli pokusit. A já se chci ujistit, že na to vůbec nepomyslí. Ze stejného důvodu tu nechci mít ty vrtulníky.“

„Dobře,“ řekl Budd. „Zařídím to. Jenže komu mám zavolat? Pobřežní hlídce? Myslím, že na řekách žádné pobřežní hlídky nejsou.“ Jeho bezmocnost dosahovala vrcholu. „Komu mám teda zavolat?“

„Já nevím, Charlie. Budete to muset zjistit.“

Budd zavolal z mobilního telefonu do své kanceláře a nařídil, aby zjistili, kdo zodpovídá za říční dopravu. Rozhovor zakončil replikou: „Já nevím. Budete to muset zjistit.“

Zvláštní agent Peter Henderson se pohyboval na zadním shromaždišti.

Organizoval lékařský tým a koordinoval činnost dalších policistů a agentů, kteří přijížděli na místo činu - především agentů Úřadu pro alkohol, tabák a zbraně a členů U. S. Marshals, kteří se sem sjeli proto, že došlo k přestupku proti zákonu o držení zbraní a k útěku z federálního vězení. Potterovi se stále honila hlavou Hendersonova hořká poslední slova: Však já něco budu mít. Žádný strach.

„Henry,“ řekl LeBowovi, „když už se díváš na našeho milého Rolanda Markse, proklepni taky Hendersona.“

„Našeho Hendersona?“

„Jo. Nechci, aby to nějak narušilo operaci, ale potřebuji vědět, co je zač.“

„Jasně.“

„Arthure,“ ozval se Budd. „Napadlo mě, že bysme sem možná mohli dopravit jeho matku. Myslím toho Handyho. Nebo jeho otce, bráchu nebo někoho z rodiny.“

Hlavou tentokrát zavrtěl LeBow.

„Co je? Řek jsem něco blbýho?“ zeptal se Budd.

„Akorát se moc díváte na filmy, kapitáne,“ odvětil LeBow. „Kněz nebo člen rodiny je poslední osoba, kterou tu chceme mít.“

„A proč?“

„Tak především v devíti případech z deseti může rodina alespoň částečně za to, že se pachatel dostal do maléru,“ vysvětloval Potter. „A v životě jsem nepoznal kněze, který by dokázal něco jiného než únosce ještě více namíchnout.“ Potter byl potěšen, že Budd nevzal vysvětlení jako potupu, nýbrž jako informaci - zdálo se, že si ji ukládá kamsi do svého horlivého mozku.

„Pane.“ Hlas šerifa Stillwella doplul ve větru až k nim. Šerif se přišoural a rozcuchal si rukou smetákovité vlasy. „Mám tu jednoho kluka, kterej se proběhne s tím telefonem. Pocem, Stevie.“

„Jak se jmenujete, chlapče?“ zeptal se Potter a pokýval hlavou.

„Stephen Oates. Většinou mně říkaj Stevie.“ Policista byl vysoký a vychrtlý a ze všeho nejlépe by se vyjímal v proužkovaném oblečku a se žvýkáčím tabákem v puse na stanovišti baseballového házeče.

„Výborně, Stevie. Oblečte si tuhle vestu a helmu. Oznámím jim, že přijdete. Doplížíte se támhle na ten pahorek. Vidíte ho? Vedle té staré ohrady. Chci, abyste se držel u země a pak odhodil tenhle batůžek co nejdále směrem k hlavním dveřím.“

Tobe mu podal malou šedohnědou brašnu.

„A co když se trefím támhle na ty kameny, pane?“

„Tohle je zvláštní telefon a pytel je navíc vypolštářovaný,“ odpověděl Potter. „A kromě toho - jestli dohodíte až na ty kameny, tak byste měl odejít od sboru a zkusit hrát za Royals. Takže fajn,“ oznámil, „pustíme se do toho.“

Popadl megafon a vyplazil se na vrchol vyvýšeniny, ze které naposledy promlouval k Handymu - asi padesát metrů od zčernalých oken jatek. Lehl si na břicho, chvíli popadal dech a pak si přiložil megafon k ústům.

„Tady je opět agent Potter. Posíláme vám telefon. Jeden z našich mužů vám ho hodí, co nejbližší to půjde. Tohle není trik. Je to prostě mobilní telefon. Dovolíte, aby se k vám přiblížil náš člověk?“

Nic.

„Vy uvnitř, slyšíte mě? Chceme s vámi mluvit. Dovolíte našemu člověku, aby se k vám přiblížil?“

Po nekonečném tichu se v jednom okně objevil kus žluté látky. Pravděpodobně se jednalo o pozitivní reakci; negativní reakcí by byla nejspíš kulka.

„Když si půjdete pro telefon, nebudeme na vás střílet. Dávám vám své slovo.“

Znovu žlutý cár.

Potter kývl na Oatese. „Běžte.“

Policista vyrazil směrem k travnatému vršku a držel se přitom u země. Přesto si Potter uvědomoval, že střelec v budově by ho mohl snadno zasáhnout. Helma byla z kevlaru, ovšem průhledný obličejový štít nikoliv.

Nikdo z osmdesáti lidí, kteří nyní obklopovali jatka, nevydal hlásku. Bylo slyšet jen svištění větru a klakson nákladního auta kdesi v dálce. Občas sem dorazil bafavý zvuk motorů velkých kombajnů John Deere a Massey-Ferguson, které se prokousávaly hustými pšeničnými lány. Bylo to příjemné a znepokojivé zároveň. Oates se zatím škrábal směrem k pahorku. Dorazil na vrchol, zalehl, rychle vyhlédl a opět se sklonil. Ještě nedávno byly vrhací telefony objemné a napevno připojené kabelem k aparátu vyjednávající. Ani ten nejsilnější policista ho tudíž neodhodil dál než na pouhých deset metrů a kabel se navíc často zamotal. Mobilní technologie vnesla do vyjednávání s únosci skutečnou revoluci.

Oates se převaloval od jednoho trsu trávy k druhému jako ostřílený kaskadér. Za vysokým chomáčem zlatobýlu se na chvíli zastavil. A pak pokračoval v plížení.

Dobře, pomyslel si Potter. A teď házej.

Jenže Oates neházel.

Místo toho se znovu podíval na jatka, proplížil se přes pahorek kolem hnijících sloupků a žebřin ohrady pro dobytek a pokračoval ještě dobrých dvacet metrů. I hodně špatný střelec by si na tuhle vzdálenost mohl vybrat, do které části těla to policista dostane.

„Co to dělá?“ zašeptal podrážděně Potter.

„Já nevím, pane,“ řekl Stillwell. „Řek jsem mu dost jasně, co má dělat. Ví, že má o ty holky hroznej strach a všechno chce udělat co nejlíp.“

„Nechat se zastřelit není úplně to nejlepší.“

Oates pokračoval v plížení k jatkám.

Nehrej si na hrdinu, Stevie, pomyslel si Potter. Obával se však něčeho jiného, než že únosci Oatese zabijí či zraní. Na rozdíl od speciálních jednotek a zpravodajských důstojníků nejsou řadoví policisté cvičeni v antivyslychacích technikách. V rukou člověka jako Lou Handy by stačil pouhý nůž nebo zavírací špendlík a Oates by do dvou minut vyklopil všechno, co ví - od rozestavení policistů v terénu přes skutečnost, že záchranný tým přijede až za několik hodin, až po výzbroj jednotlivých policistů a vůbec všechno, co by si Handy přál vědět.

Vyhod' ten zatracený telefon! Oates se doplazil ke druhému pahrbku, rychle vyhlédl ke dveřím jatek a znovu se přikrčil. Když se neozvala žádná střelba, rozhlédl se, zaklonil a nízkým obloukem odhodil telefon. Přístroj dopadl daleko za kameny, kterých se tolik obával, a dokutálel se zhruba pouhých deset metrů před klenuté dveře jatek společnosti Webber Stoltz.

„Výborně,“ zamumlal Budd a poplácal Stillwella po zádech.

Šerif se usmál s opatrnou pýchou.

„Třeba je to dobré znamení,“ prohodil LeBow.

Oates se odmítl otočit k potměným oknům jatek zády a plížil se pozpátku tak dlouho, dokud se neztratil z dohledu.

„A teď uvidíme, kdo je ten odvážný,“ zamumlal Potter.

„Jak to myslíte?“ zeptal se Budd.

„Chci vědět, kdo je nejkurážnější a nejimpulzivnější ze všech tří únosců.“

„Třeba si házejí mincí.“

„Ne. Řekl bych, že dva z nich by nevyšli ven za nic na světě a ten třetí už nemůže čekat. Chci vidět, kdo bude ten třetí. Proto jsem nežádal výslovně Handyho.“

„Stejně se vsadím, že to bude on,“ řekl Budd.

Ale nebyl. Dveře se otevřely a vyšel Shepard Wilcox.

Potter si ho prohlédl dalekohledem.

Wilcox zaujal nenucený postoj. Rozhlédl se po polích a přišoural se k telefonu. Zpoza opasku mu vyčuhovala pažba pistole.

„Taurus nebo glock,“ poznamenal Potter.

LeBow si informaci zapsal do malého notesu, ze kterého ji po návratu do dodávky přepíše do počítače. „Myslí si, že je chlápek z reklamy na marlborky,“ zašeptal.

„Vypadá pěkně sebejistě,“ řekl Budd. „Stejně bych řek, že drží všechny trumfy.“

„Nedrží žádné trumfy,“ odpověděl tiše Potter. „Sebedůvěra je to poslední, co mu ještě zbývá.“

Wilcox sebral popruh batůžku s telefonem a znovu se podíval na řadu policejních vozidel. Zašklebil se.

Budd se rozesmál. „To je jako...“

V tu chvíli se nad polem ozval výstřel a kulka se s tichým žuchnutím rozplácla o zem asi tři metry od Wilcoxe. Během okamžiku držel Wilcox v ruce pistoli a střílel směrem ke stromům, odkud rána vyšla.

„Ne!“ vykřikl Potter, vyskočil a vyrazil do pole. Obrátil megafon k policistům za auty, kteří měli do jednoho napřažené pistole nebo brokovnice a náboje připravené v komoře. „Zastavte palbu!“ křičel a mával zběsile rukama. Wilcox na Pottera dvakrát vystřelil.

První kulka se ztratila kdesi v zamračené obloze. Druhá se rozplácla o kámen asi metr od Potterových nohou.

Stillwell křičel do mikrofonu na tyčince u krku: „Neopěťujte střelbu! Velitelům všech jednotek, neopěťujte střelbu!“

Policisté však střelbu opětovali.

Kolem Wilcoxe se rozstříklo bláto, když sebou mrštil k zemi a pak pečlivě mířenými ranami roztržil okna tří policejních automobilů, než musel znovu nabít. Avšak i za těchto šílených podmínek se Wilcox ukázal jako dobrý střelec. Z okna jatek začaly vycházet opakované výstřely z poloautomatické brokovnice. Vzduchem zasvištěly broky.

Potter zůstal stát zcela nekrytý a mával rukama. „Zastavte palbu!“

A pak se náhle na poli rozhostilo naprosté ticho. Vítr na okamžik ustal a na bojiště se snesl klid a mír. V šedém odpoledni se několikrát ozval zpěv ptáka a jeho hlas drásal srdce. Sladký zápach střelného prachu a rtuťnatého fulminátu z roznětek byl velice pronikavý.

Wilcox popadl telefon a odcouval k jatkám.

„Zjistěte, kdo střílel,“ zavolal Potter na Stillwella. „A ten, kdo vypálil první ránu, ať se hlásí u mě v dodávce. Ostatní, co stříleli potom, opustí okamžitě pole - a chci, aby se každý dozvěděl, proč byli odvoláni.“

„Rozkaz, pane.“ Šerif přikývl a spěšně odkvačil.

Stále vzpřímený Potter otočil dalekohled na jatka a doufal, že až bude Wilcox vcházet dovnitř, podaří se mu zahlédnout kousek vnitřku budovy. Právě si prohlížel přízemí, když vtom zpozoroval v okně napravo od dveří mladou ženu. Byla světlolasá a zdálo se, že jí je kolem pětadvaceti let. Dívala se přímo na něj. Na okamžik ji zřejmě cosi rozptýlilo, neboť pohlédla do útrob budovy a pak se s hrůzou v očích otočila zpátky do pole. Její ústa se pohybovala dosti zvláštně - otevírala se velmi široce. Ta žena mu něco říkala. Potter sledoval její rty, ale nedokázal rozluštit její sdělení.

Otočil se na stranu a podal dalekohled LeBowovi. „Rychle, Henry. Kdo je to? Napadá tě něco?“

LeBow totiž v dodávce vkládal do počítače údaje o rukojmích, o kterých měli informace. Než se však stačil podívat, byla žena pryč. Potter mu ji popsal.

„Nejstarší studentce je sedmnáct. Nejspíš to byla jedna z těch dvou učitelek. Řekl bych, že ta mladší. Melanie Charrolová. Je jí pětadvacet. Další informace o ní zatím nemám.“

Wilcox zalezl do budovy. Potter uvnitř neviděl nic než pouhou tmou. Dveře se s bouchnutím zavřely. Potter si znovu prohlédl okna a doufal, že se mu podaří opět zachytit pohled té mladé ženy. Neviděl však nic. Tiše napodobil pohyb jejích úst. Roztažené rty, pohybující se zuby a za nimi kmitající jazyk.

„Měli bychom jim zavolat.“ LeBow se dotkl Potterova

loktu.

Potter přikývl a oba muži tiše vyrazili zpět k dodávce. Budd je následoval a zíral přitom na jednoho z policistů, kteří opětovali palbu a stříleli na Wilcoxe. Stillwell mu právě dával co proto.

Rty, zuby, jazyk. Co jsi mi chtěla říct? přemýšlel Potter.

„Henry,“ řekl, „poznač si: ,První kontakt s rukojmím.““

„Kontakt?“

„S Melanií Charrolovou.“

„O jaké sdělení šlo?“

„To ještě nevím. Viděl jsem jen, jak se jí pohybují rty.“

„Ale to...“

„Jen si to zapiš. ,Sdělení neznámé.““

„Dobře.“

„A poznamenej tam: ,Subjekt zmizel z dohledu, než stačil vedoucí vyjednávacího týmu reagovat.““

„Jasně,“ odvětil puntičkářský Henry LeBow.

Uvnitř dodávky se Derek vyptával, co se stalo, ale Potter si ho nevšímal. Sebral telefon Tobe Gellera, postavil ho na stůl před sebe a uchopil ho oběma rukama.

Vyhlédl z tlustého okna na pole, kde zběsilá aktivita po přestřelce náhle zcela ustala. Válečná fronta opět utichla. Šerif Dean Stillwell právě odváděl policisty, kteří neuposlechli rozkaz a stříleli - celkem byli tři -, zatímco ostatní policisté a agenti vyčkávali na poli v napjatém očekávání, obavách a radosti z možného boje.

Radosti proto, že je vás na každého z nich třicet, že stojíte za půltunovou zátarasou, máte na sobě neprůstřelnou vestu OwensCorning a po boku těžkou zbraň a že vás manželka očekává v útulném domku s pivem a ohřátým kastrůlkem.

Arthur Potter pozoroval tohle chladné a větrné odpoledne, které mělo jakousi dušičkovou příchut', přestože se odehrávalo uprostřed léta.

Byl čas začít.

Potter se otočil od okna a zmáčkl tlačítko rychlého vytáčení.

Tobe zapnul knoflík a spustil nahrávání. Zmáčkl další

knoflík a v reproduktoru nad hlavami se ozval vyzváněcí tón.

Telefon zazvonil pětkrát, desetkrát, dvacetkrát.

Potter cítil, jak k němu LeBow sklání hlavu.

Tobe si chytil palce.

A pak se ozvalo cvaknutí.

„Máme spojení,“ zašeptal Tobe.

„Jo,“ ozval se v reproduktoru hlas.

Potter se zhluboka nadechl.

„Lou Handy?“

„Jo.“

„Tady Arthur Potter. Z FBI. Rád bych s vámi mluvil.“

„Lou, ten výstřel, to byl omyl.“

„Vážně?“

Potter pozorně poslouchal Handyho hlas přizdobený lehkým západovirginským přízvukem. Uslyšel v něm ledacos: sebedůvěru, výsměch, únavu. Tahle kombinace mu naháněla hrůzu.

„Měli jsme na stromě člověka. Uklouzl a jeho zbraň nešťastnou náhodou vystřelila. Bude kázeňsky potrestán.“

„Zastřelíte ho?“

„Byla to čistě nešťastná náhoda.“

„Nešťastný náhody jsou dost legrační věc,“ zasmál se Handy. „Před pár roky jsem byl v Leavenworthu a jeden frajer, co dělal v prádelně, se tam udusil šesti ponožkami. Taky to prej byla nešťastná náhoda. Jenže proč by schválně žvejkal ponožky? Proč by to dělal?“

Studený jako led, pomyslel si Potter.

„Tohle nejspíš taky byla podobná nešťastná náhoda.“

„Byla to naprosto obyčejná nehoda, jaké se prostě stávají, Lou.“

„Mně je docela fuk, co to bylo. Jednu z nich zastřelím. Ententýky, dva špalíky...“

„Poslouchejte, Lou...“

Žádná odpověď.

„Mohu vám říkat Lou?“

„Obklíčili jste nás, co? Máte svý hošany s puškama na stromech, i když jsou tak blbí, že nedokážou ani sedět ve větvích a nesletět. Takže mi klidně můžete říkat, jak chcete.“

„Poslyšte, Lou. Tohle je velice vypjatá situace.“

„Pro mě není. Pro mě není vůbec vypjatá. Máme tady jednu krásnou malou blondýnku. Ještě ani nemá kozy. Myslím, že si vyberu ji.“

Hraje si s náma. Na osmdesát procent blafuje.

„Lou, Wilcox byl úplně nekrytý. Náš člověk byl necelých osmdesát metrů od něj a měl M-šestnáctku se zaměřovačem. Tihle kluci dokážou sundat člověka na tisíc metrů, kdykoliv si vzpomenou.“

„Jenže venku příšerně fouká. Třeba ten váš kluk neproved opravu na vítr.“

„Kdybychom chtěli vašeho komplice zabít, byl by dávno mrtvý.“

„Na tom nezáleží,“ zavrčel Handy. „Znova vám opakuju, že i kdyby to byla nešťastná náhoda, musím vás naučit slušnému chování.“

Faktor blafování klesl na šedesát procent.

Zachovej klid, říkal si Potter. Koutkem oka sledoval, jak si mladý Derek Elb utírá dlaně do kalhot a strká si do pusy velkou žvýkačku.

Budd chodil podrážděně sem a tam a vyhlížel z okna.

„Zkusme to tedy pokládat za nehodu, Lou, a přejdeme k tomu, o čem spolu máme mluvit.“

„Máme mluvit?“ Handy se zdál být překvapen. „A o čem spolu máme mluvit?“

„O spoustě věcí,“ řekl Potter srdečně. „Tak především se chci zeptat, jestli jsou uvnitř všichni v pořádku. Máte nějaké raněné? Ublížil si někdo?“

Instinkt mu napovídal, že se má výslovně zeptat na dívky, ale vyjednávači se vždy pokud možno snaží nehovořit o rukojmích. Chtějí tak v únoscích vyvolat dojem, že jejich rukojmí nemají žádnou vyjednávací hodnotu.

„Shepa to malinko sebralo, jak si asi dokážete představit, ale jinak jsou všichni v rychtyku. Ovšem zeptejte se znova za pět minut - to už jedný z nich rozhodně do zpěvu nebude.“

Co mi to jenom říkala? uvažoval Potter. Znovu si vybavil Melaniinu tvář. Rty, zuby, jazyk...

„Potřebujete nějakou lékařskou pomoc?“

„Jo.“

„Jakou?“

„Záchrannej vrtulník.“

„To je dost náročný požadavek, Lou. Měl jsem na mysli spíše obvazy, morfium a podobně. Nebo nějaká antiseptika.“

„Morfium? Snad nechcete, abysme se tu všichni nakrákali? To by se vám líbilo, co?“

„Pochopitelně bychom vám ho nedali tolik, abyste se mohli zdrogovat, Lou. Potřebujete tedy něco?“

„Jo, potřebuju někoho zastřelit, to potřebuju. Tu malou blondýnu. Fouknu jí kulku mezi kozy, který ještě nemá.“

„To by ovšem nikomu neprospělo, že ne?“

Velmi rád mluví, pomyslel si Potter. Je labilní, ale rád mluví. Tohle je vždycky první překážka, někdy dokonce nepřekonatelná. Tiší únosci bývají nejnebezpečnější. Agent sklonil hlavu a pozorně se zaposlouchal. Musel proniknout do Handyho mysli. Zapadnout do jeho řečových vzorců, odhadnout, co v kterou chvíli řekne a jak to řekne. Tuhle hru bude hrát Potter celý den, a než se případ takovým či onakým způsobem vyřeší, jistá část jeho já se doslova stane Louisem Jeremiahem Handym.

„Jakže se to jmenujete?“ zeptal se Handy.

„Arthur Potter.“

„Říkaj vám Arte?“

„Spíš Arthure.“

„Máte o mně nějaký hlášky?“

„Něco ano. Ale ne mnoho.“

Na útěku jsem zabil dozorce, pomyslel si Potter spontánně.

„Když jsme utíkali, zhasnul jsem si jednoho dozorce. To jste věděl?“

„Ano, věděl.“

Takže ta holka bez cecků pro mě znamená úplný hovno, pomyslel si Potter.

„Takže zabít tu holku, tady tu malou blondýnu, je pro mě úplná hračka.“

Potter zmáčkl tlačítko, které odpojuje mluvítko telefonu, aniž by se na druhém konci linky ozvalo cvaknutí. „O kom to

mluví?“ zeptal se LeBowa. „O které rukojmí? Blondýna, dvanáct nebo míň...“

„Ještě nevím,“ odpověděl LeBow. „Nevidíme dobře dovnitř a zatím nemáme dost informací.“

„Proč chcete někomu ublížit, Lou?“ řekl Potter do telefonu.

Změní téma, pomyslel si.

Jenže Handy řekl: „A proč ne?“

Potter samozřejmě věděl, že teoreticky by měl hovořit o povrchních věcech, natahovat konverzaci, získávat únosce na svou stranu, rozesmívat ho. Měl by mluvit o jídle, o sportu, o počasí, o podmínkách uvnitř budovy, o nápojích. S únosci se nikdy nesmí ihned hovořit o incidentu. Jenže Potter nyní musel vzít v úvahu riziko, že se Handy skutečně chystá zabít jednu z dívek - zvláště když pravděpodobnost blafování klesla někam na třicet procent. Nemohl si dovolit mluvit s Handym o hamburgerech a posledních výkonech White Sox.

„Lou, myslím, že nechcete nikoho zabít.“

„Jak jste na to přišel?“

Potter vykrouzlil kuckavý smích. „No, pokud začnete zabíjet rukojmí, budu muset dospět k závěru, že je stejně máte v plánu všechny zabít. A v tom okamžiku vyšlu náš tým pro záchranu rukojmích, aby vás všechny zneškodnil.“

Handy se tiše zasmál. „To by tu ti chlapi museli bejt.“

Potter s LeBowem se na sebe zamračili. „Oni tady jsou,“ řekl Potter do telefonu a kývl na pravou stranu archu s nápisem „Podfuky.“

LeBow pod nápis napsal: Handymu sděleno, že HRT je na místě.

„Vy po mně chcete, abych to zabití odložil?“

„Chci po vás, abyste vůbec nikoho nezabíjel.“

„No já nevím. Mám, nemám? Znáte to, jak se někdy prostě nemůžete rozhodnout, co chcete? Pízzu, nebo Big Mac? Nějak se nemůžu rozhodnout, sakra.“

Potterovi se na chvíli zastavilo srdce, neboť se mu zdálo, že Handy říká pravdu. Že se skutečně nedokáže rozhodnout, co má udělat, a že pokud by dívku ušetřil, nebylo by to díky Potterově vyjednávacímu umění, nýbrž jen a pouze z čirého

Handyho rozmaru.

„Něco vám povím, Lou. Omlouvám se vám za ten výstřel. Dávám vám své slovo, že se to víckrát nestane. Můžeme se výměnou za to dohodnout, že tu dívku nezastřelíte?“

Je bystrý, vypočítavý a neustále přemýšlí, napadlo Pottera. Nedokázal na Handym odhalit ani špetku psychotických reakcí. Napsal na papírek IQ? a přistrčil ho k LeBowovi.

Neznámé.

V reproduktoru se ozvalo Handyho broukání. Byla to písnička, kterou Potter kdysi dávno slyšel, ale nedokázal ji zařadit. A pak už se ozval Handyho zesílený hlas: „Možná ještě počkám.“

Potter si oddechl. LeBow mu ukázal vztyčený palec a Budd se usmál.

„Cením si toho, Lou. Opravdu. Jak jste na tom s jídlem?“

To myslíte vážně? slyšel v duchu Handyho.

„Hele, nejdřív si hrajete na kovboje, potom na chůvu a nakonec nám tu chcete vyvařovat?“

„Já jen chci, aby měli všichni dostatek klidu a pohodlí. Jestli chcete, pošleme vám pár obložených housek a sodovku. Co vy na to?“

„Nemáme hlad.“

„Noc může být dlouhá.“

Buď bude ticho, nebo přijde: Vůbec nebude dlouhá.

„Nemyslete si, že bude zas tak dlouhá. Poslyšte, Arte, můžete to na mě zkoušet s jídlem, s lékama i s ostatníma hovadinama, na který si vzpomenete. Ale faktem je, že pár věcí opravdu budem potřebovat a vy nám je bez vytáček poskytnete, jinak začnu zabíjet. Jednu po druhé.“

„Dobře, Lou. Řekněte mi, co potřebujete.“

„Trochu si tu o tom promluvíme. A pak se vám ozvu.“

„Kdo je to ,my', Lou?“

„Ále, však vy to dobře víte, Arte. Jsem tu já, Shep a mí dva bráchové.“

LeBow poklepal Potterovi na rameno a ukázal na obrazovku počítače. Stálo na ní: Handy je jedním ze tří

sourozenců. Na bratra Roberta (27) byl vydán soudní zatykač. Poslední známá adresa: Seattle. Nedostavil se k soudu za krádež, vyhýbá se soudnímu stání. Nejstarší bratr Rudy (40) byl zabit před pěti lety. Neznámý útočník ho šestkrát střelil zezadu do hlavy.

Handy byl mezi podezřelými, ale nikdy nebyl obviněn.

Potter si vzpomněl na jemné linie svých genealogických žebříčků. Jak by asi vypadal ten Handyho, z jaké krve asi tehle člověk vzešel?

„Myslíte své dva bratry, Lou?“ zeptal se. „Oni jsou uvnitř s vámi?“

Chvilí ticha. „A pak ještě čtyři Shepovi bratřenci.“

„Tak to je vás tam hezkých pár. Ještě někdo další, Lou?“

„Doc Holliday, Bonnie a Clyde, Ted Bundy, celá ta zasraná parta z Mortal Kombatu a Luke Skywalker. A taky hladovej duch Jeffreyho Dahmera.“

„Tak to abychom se radši vzdali my vám, Lou.“

Handy se znovu zasmál. Potter byl potěšen, že se mu podařilo navázat špetku důvěrnějšího kontaktu. A taky že konečně vyslovil kouzelné sloveso „vzdát se“ a uhnízdil ho v Handyho mysli.

„Synovec sbírá komiksy se supermany,“ pokračoval.

„Určitě by chtěl podpis. Spiderman by tam u vás nebyl?“

„Možná jo.“

Zabzučel fax a po chvíli vyplivl několik stránek. LeBow je sebral a zběžně prohlédl. U jedné se zastavil a do záhlaví naškrábal slovo RUKOJMÍ. Ukázal na jméno jedné dívky, za kterým následoval odstavec ručně psaného textu. Byly to předběžné informace od Angie Scapellové.

Vyjednávání s únosci je proces ustavičného testování a posouvání hranic. Potter si přečetl fax, cosi si poznamenal a nenuceně řekl: „Poslyšte, Lou, rád bych se vás na něco zeptal. Jedna z těch dívek uvnitř má vážné zdravotní problémy. Pustíte ji?“

Je až překvapivé, jak často podobně přímé požadavky zabírají.

Stačí položit otázku a mlčet.

„Vážně?“ Handy působil téměř starostlivě. „Je nemocná,

jo? A co jí chybí?“

„Má astma.“ Vtipkování o kapitulaci a tlachání o komiksových postavách možná na Handyho skutečně zabralo.

„Která z nich to je?“

„Je jí čtrnáct a má krátké světlé vlasy.“

A zatímco si Handy pravděpodobně prohlížel rukojmí, Potter se pozorně zaposlouchal do zvuků v pozadí. Ale slyšel pouze prázdnotu.

„Pokud nedostane léky, mohla by umřít,“ řekl Potter. „Ale vy ji pustíte. Vy to pro mě uděláte, a až dojde na vážné vyjednávání, vzpomenu si na to. Víte co? Vy ji pustíte a my vám tam natáhneme elektřinu. Několik světel.“

„Zapnete nám elektriku?“ Handy se zeptal tak náhle, že tím Pottera vylekal.

„Ověřovali jsme to. Ta budova je příliš stará. Není uzpůsobena na dnešní napětí.“ Potter ukázal na nápis „Podfuky“ a LeBow informaci zapsal. „Ale natáhneme vám tam kabel a poskytneme pár světel.“

„Tak to udělejte a pak se můžem bavit dál.“

Rovnováha sil se lehce překláněla na Handyho stranu. Je čas jednat tvrdě. „Dobře. Tak jo. Ale poslouchajte, Lou, musím vás před něčím varovat. Nesnažte se vycházet z budovy. Naši ostřelovači vás budou mít okamžitě na mušce. Uvnitř jste v naprostém bezpečí.“

Ted' se rozzuří, předpokládal Potter. Přijde výbuch hněvu. Oplzlosti a nadávky.

„Jo, jasně, já jsem v naprostém bezpečí všude,“ zašeptal Handy do telefonu. „Kulky mnou procházejí skrz. Mám na to prima mastičku. Tak kdy bude to světlo?“

„Za deset patnáct minut. Vydejte nám Beverly, Lou. Pokud to uděláte...“

Cvaknutí.

„Sakra,“ ulevil si Potter.

„Jsi trochu moc horlivý, Arthure,“ řekl LeBow a Potter přikývl.

Dopustil se klasické chyby - vyjednávání samého se sebou. Vždy je potřeba vyčkat, až vás protistrana sama o

něco požádá. Když pak Potter uslyšel Handyho váhání, celkem pochopitelně přitlačil na pilu a sám zvýšil nabídku. Jenže tím prodávajícího vylekal. Přesto musel touhle fází v některém okamžiku projít. Únosce lze posunout aspoň o kousek a pak ho pomocí úplatků tlačit dál a dál. Polovina úspěchu spočívá ve zjištění, kam až a kdy lze učinit to první a kam až a kdy se spokojit s druhým.

Potter zavolal Stillwellovi a sdělil mu, že varoval únosce před opuštěním jatek. „Máte zelenou k udržení kontroly, jak jsme se dohodli.“

„Ano, pane,“ odpověděl Stillwell.

„Kdy má dorazit to auto s agregátem?“ zeptal se Potter Budda.

„Mělo by tu být za deset minut.“ Kapitán se rozmrzele díval z okna.

„Copak je, Charlie?“

„Ale nic. Akorát mě napadlo, že to od vás bylo dobrý. Že jste mu rozmluvil, aby ji zastřelil.“

Potter cítil, že Budd má na srdci ještě něco jiného, ale řekl pouze: „Ále, to Handy se rozhodl, že ji nezastřelí. Já s tím neměl nic společného. Problém je, že ještě nevím, proč to udělal.“

Počkal pět minut a pak zmáčkl tlačítko rychlého vytáčení.

Telefon zazvonil snad milionkrát. „Můžeš to, prosím tě, trošičku ztlumit, Tobe?“ Potter ukázal na reproduktor nad hlavou.

„Jasně... Dobrý, máme spojení.“

„Co je?“ vyštěkl Handy.

„Lou, asi za deset minut budete mít elektrický kabel.“

Ticho.

„Tak co ta dívka, ta Beverly?“

„Nemůžete ji mít,“ řekl Handy úsečně, jako by byl překvapen, že to Potterovi ještě nedošlo.

Chvíli bylo ticho.

„Pokud vím, tak jste říkal, že když vám dáme elektřinu...“

„Přemejšlel jsem o tom. Říkal jsem to, ale dát vám ji

nemůžem.“

Nikdy nesmíte přistoupit na malicherné hašteření. „No a přemýšlel jste o tom, co budete potřebovat?“

„K tomu se ještě dostanem, Arte.“

„Doufal jsem...“

Cvak.

„Spojení přerušeno,“ oznámil Tobe.

Stillwell předvedl nešťastného policistu - malého a snědého mladého muže. Ten opřel provinivší se zbraň u dveří a předstoupil před Pottera.

„Omlouvám se, pane, seděl jsem na větvi a vtom přišel poryv větru. Já...“

„Měl jste rozkaz vytáhnout náboj z komory,“ obořil se na něj Potter.

Policista se zarazil a jeho oči začaly třkat po dodávce.

„No tak,“ řekl Stillwell, který v objemné neprůstřelné vestě pod těsným sakem vypadal drobátko směšně. „Povězte tedy agentovi, co jste mi říkal.“

Policista se na Stillwella ledově podíval - nový řetězec velení mu zjevně nešel pod nos - a řekl Potterovi: „Takový rozkaz jsem nikdy nedostal. Měl jsem od začátku nabito a nataženo. Je to pro nás standardní postup, pane.“

Stillwell se zašklebil, ale řekl: „Vezmu si to na zodpovědnost, pane Pottere.“

„Šmarjá...“ Charlie Budd vystoupil dopředu. „Pane,“ oslovil úředně Pottera. „Musím vám říct... Je to moje vina. Jenom moje.“

Potter tázavě zvedl ruku.

„Neřekl jsem ostřelovačům, aby neměli nataženo. Měl jsem to udělat, jak jste mi přikázal. Jenže jsem dal na vlastní úsudek a dospěl k závěru, že nenechám policisty v terénu bez ochrany. Je to moje vina. Tenhle muž za to nemůže. Ani Dean ne.“

Potter chvíli uvažoval a pak řekl policistovi: „Opustíte pozici a budete pomáhat na zadním shromaždišti. Hlaste se u agenta Hendersona.“

„Ale já jen uklouzl, pane. Nebyla to moje vina. Byla to nešťastná náhoda.“

„Při mých operacích se nešťastné náhody nestávají,“ řekl Potter chladně.

„Ale...“

„To je všechno, důstojníku,“ řekl Stillwell. „Slyšel jste rozkaz. Odchod.“ Muž popadl zbraň a vyřítil se z dodávky.

„Já udělám to samý, pane,“ řekl Budd. „Mrzí mě to. Vážně. Měl by vám pomáhat tadydle Dean. Já...“

Potter odtáhl kapitána stranou a šeptem řekl: „Potřebuji vaši pomoc, Charlie. Ale to, co jste provedl, to byl klasický projev osobního úsudku. A ten od vás nepotřebuji. Rozumíte?“

„Ano, pane.“

„Ještě chcete být součástí týmu?“

Budd pomalu přikývl.

„Dobrá, tak teď běžte a vydejte rozkaz, aby všichni vytáhli náboj z komory.“

„Pane...“

„Říkejte mi Arthure.“

„Musím jet domů, podívat se ženě do očí a říct jí, že jsem neuposlechl přímý rozkaz agenta FBI.“

„Jak dlouho jste ženatý?“

„Třináct roků.“

„Sbalila vás na střední škole?“

Budd se pochmurně usmál.

„Jak se jmenuje?“

„Meg. Teda Margaret.“

„Máte děti?“

„Dvě holky.“ Buddova tvář zůstávala zbědovaná.

„Tak už běžte. A udělejte, co jsem vám řekl.“ Potter ho sledoval pohledem.

„Provedu, pane,“ hlesl kapitán. „Vícekrát se to nestane.“

„Držte se při zemi,“ usmál se Potter. „A nikomu ten úkol nesvěřujte, Charlie.“

„Ne, pane. Všechny pěkně zkontroluju.“

Stillwell účastně sledoval, jak se Budd se sklopenýma ušima plíží ze dveří.

Tobe právě připravoval audiokazety. Veškeré rozhovory s únosci se budou nahrávat. Kazetový magnetofon měl

vestavěný zvláštní dvouvteřinový zpožďovač, takže elektronický hlas mohl každou minutu přidat do nahrávky časovou značku, aniž by rušil rozhovor.

Tobe se podíval na Pottera. „Kdo to prohlásil: ‚Poznal jsem nepřítele a jsme to my sami‘? Byl to Napoleon? Nebo Eisenhower, nebo kdo?“

„Myslím, že to byl Pogo,“ odpověděl Potter.

„Kdo?“

„Jedna postava z komiksu,“ řekl Henry LeBow. „Tos ještě nebyl na světě.“

12:33

Do místnosti se vkrádala tma.

Bylo teprve krátce po poledni, ale obloha se již zaplnila nachovými mračny a okna budovy byla dosti malá. Potřebuju tu šťávu a hned, pomyslel si Lou Handy a rozhlédl se po potemnělých jatkách.

Z pochmurných stínů u stropu visely řetězy a stékala voda.

Všude byly samé háky a stropní dopravníky. A taky rezavé stroje, které vypadaly jako součástky aut, s nimiž si pohrával nějaký obr a pak se na to vykašlal a pohodil je po podlaze.

Obr, zasmál se Handy v duchu. O čem to tu, sakra, mluvím? Prošel se celým přízemím. Měl za sebou desítky různých zaměstnání - obvykle pěkná makačka. Nikdo ho nikdy nepustil k nějakému vykoumanému zařízení, co by mu zdvojnásobilo nebo ztrojnásobilo plat. A všechny tyhle práce stejně po měsíci dvou skončily. Hádky s parťákem, stížnosti, bitky, nasávání v šatně. Neměl dost trpělivosti, aby vydržel s lidma, co nemohli pochopit, že on není jen tak obyčejnej ňouma. Že je výjimečnej. Nikomu na světě to nikdy jaksi nedošlo.

Podlaha byla dřevěná a tvrdá jako beton. Nádherně spojené dubové dřevo. Handy nebyl žádný řemeslník, jako býval Rudy, ale dobrou práci dokázal ocenit. Jeho brácha se

podlahama živil. Handy náhle pocítil vztek na toho sráče Pottera. Agent mu z nějakého důvodu Rudyho připomněl. Handyho to rozzuřilo - chtěl si to s Potterem vyřídit.

Přešel k místnosti, kam nahnali rukojmí. Byla to polokruhová místnost bez oken, obložená keramickými obkládačkami. A s kanálem na krev na podlaze. Handyho napadlo, že kdyby někdo uprostřed téhle místnosti vystřelil z pistole, rána by se rozlehla tak, že by dokázala prorazit bubínek.

Jenže u těchhle žab na tom zas tolik nesejde, pomyslel si. Zběžně si je prohlédl. Nejpodivnější na těch holkách bylo, že byly krásné - teda aspoň většina. A zvlášť ta nejstarší, ta s černými vlasy. Ta, co na něj kouká s výrazem „jdi do prdele“. Kolik jí může být - sedmnáct, osmnáct? Usmál se na ni. Opětovala mu pohled. Handy si prohlédl ostatní. Ty jsou taky svým způsobem krásné. Docela mu to vyráželo dech. Dyt' jsou to v podstatě zmetky, takže by člověk čekal, že budou vypadat dost odpudivě - jako mentálně postižení nebo něco na ten způsob. A že i když budou ve tváři hezké, pořád na nich bude něco divného, pořád to nějak nebude stačit. Jenže ony vypadaly normálně. Teda až na to, že děsně brečely. Bože, jak mu tohle lezlo na nervy - ty jejich hrdelní zvuky. Vždyť jsou, sakra, hluché, tak co mají co vydávat takovýhle zasraný zvuky! Náhle před sebou v myšlenkách spatřil svého bratra.

Jak se mu v ohybu, kde se lebka spojuje s páteří, objevila červená tečka. A pak další tečky. Jak mu drobná pistole poletovala v prstech. A jak se mu třásla ramena a pak tělo náhle ztuhlo, provedlo jakýsi strašidelný taneček a padlo mrtvé k zemi.

Handy dospěl k závěru, že Arta Pottera nenávidí více, než si myslel.

Odešel zpátky k Wilcoxovi a Bonnerovi, vytáhl z plátěného pytle dálkový ovladač a začal rychle přepínat programy na malém televizoru na baterky, který stál na olejovém bubnu. Všechny místní stanice, ale dokonce i jedna celostátní právě přinášely zprávy o jejich situaci. Jeden reportér prohlásil, že si Handy užije patnáct minut slávy, a

kdo ví co tím myslel. Policajti vytlačili novináře tak daleko od centra dění, že Handy na obrazovce nerozeznal nic užitečného.

Vzpomněl si na případ O. J. Simpsona, kdy sledoval, jak po dálnici přijíždí bílé bronco a zastavuje u jeho domu. Vrtulníky tehdy byly tak blízko, že bylo vidět obličej řidiče i toho poldy, co mu stál v cestě. Všichni běloši ve společenské místnosti věznice si tehdy říkali: Vystřel tomu negrovi mozek z hlavy! A všichni černoši: Jeď, O. J., jeď! Jsme s tebou kámo! Handy ztlumil na televizoru zvuk. Zasraný místo, pomyslel si a rozhlédl se po jatkách. Ucítil pach hnijících mrtvol.

Náhle ho vylekal ženský hlas: „Pust'te je. A nechte si mě.“

Přešel k vykachlíkované místnosti, přikrčil se a pohlédl na ženu.

„Jak se jmenuješ?“

„Donna Harstrawnová. Jsem jejich učitelka.“

„Ty umíš tu jejich znakovou řeč, co?“

„Ano.“ Sledovala Handyho vzdorovitýma očima.

„Fuj,“ řekl Handy. „Pěkně hnusný.“

„Prosím, pust'te je. A nechte si mě.“

„Drž hubu,“ řekl Handy a odešel.

Vyhlédl z okna. Na hřebenu kopce stála vysoká policejní dodávka. Handy by se vsadil, že právě tam sedí Art Potter. Vytáhl z kapsy pistoli, zamířil na žlutý čtverec na boku dodávky a provedl opravu na vzdálenost a na vítr. Nakonec pistoli sklopil. „Prý tě mohli sundat, kdyby chtěli,“ zavolal na Wilcoxe. „Aspoň mi to říkal.“

Také Wilcox se díval z okna. „Jsou jich mraky,“ řekl zadumaně. „Kdo to byl? Myslím ten sráč, cos s ním mluvil.“

„FBI“

„No potěš,“ řekl Bonner. „Chceš říct, že máme za zadkem federála?“

„Utekli jsme z federálního vězení. Kdo si, sakra, myslíš, že po nás asi půjde?“

„Tommy Lee Jones,“ řekl Bonner a chvíli sledoval pohledem učitelku. A pak malou holčičku v květovaných

šatech a bílých punčoškách.

Handymu jeho pohled neunikl. Ten sviňák. „Ne, Sonny. Pěkně si ho hlídej v těch svých zasraných džínách, slyšíš? Jinak o něj přijdeš.“

Bonner cosi zabručel. Když byl obviněn z něčeho, co měl skutečně v plánu, vždycky se děsně naštvál. A naježil bodliny. „Jdi do hajzlu.“

„Doufám, že si některá dá říct sama,“ řekl Wilcox líným hlasem, díky němuž ho měl Handy rád.

„Tak kolik toho máme?“ zeptal se Handy.

„Dvě brokovnice,“ odpověděl Wilcox. „A necelých čtyřicet nábojů. Pak jednoho smitáka se šesti nábojema. Vlastně ne, už jenom s pěti. Ale támhle máme glocky a střeliva, kolik je libo. Celkem tři sta nábojů.“

Handy se začal procházet po podlaze jatek a tančil přitom mezi kalužemi stojaté vody. „Doufám, že jim to s tou šťávou nebude moc trvat.“ Ohlédl se k porážkové místnosti a vybuchl: „To zatracené brečení mě už začíná otravovat! Leze mi to na mozek. Třeba ta tlustá, sakra. Koukněte na ni. Navíc vůbec nevím, co se děje venku. Ten agent byl příliš úlisnej. Nevěřím mu ani hovno. Sonny, zůstaneš s holkama. Já se tu s Wilcoxem trochu porozhlídnu.“

„A co slznej plyn?“ Bonner se nejistě podíval z okna. „Měli bysme si opatřit nějaký masky.“

„Až nám ten slzák hoděj dovnitř,“ vysvětloval Handy, „stačí se na ty piksle vychcat.“

„To zabírá? Tím se to zastaví?“

„Jo.“

„To jsou mi věci.“

Handy se podíval do vykachlíkované místnosti. Starší učitelka na něj civěla unavenýma očima. Byl v nich vzdor, ale taky něco jiného.

„Jak se jmenuješ?“

„Donna Harstrawnová. Já...“

„A jak se jmenuje ona, Donno?“ zeptal se Handy pomalu a ukázal na nejstarší studentku, na tu pohlednou s dlouhými černými vlasy.

Než však učitelka stačila odpovědět, vztyčila na něj dívka

prostředníček.

Handy se rozeřval smíchy.

Bonner k dívce přistoupil a rozmáchl se. „Ty malá couro!“

Donna se vydrápala před dívku, která zaťala pěsti a zašklebila se. Menší dívky začaly vydávat to svoje strašidelné ptačí pípání a vyděšená blondáta učitelka zvedla lítostivě a prosebně ruku.

Handy popadl Bonnem a odstrčil ho. „Nemlat’ je, pokud ti neřeknu.“

Ukázal na dívku a zeptal se učitelky: „Tak jak se, sakra, jmenuje?“

„Susan. Prosím vás, buďte...“

„A tahle?“ Handy ukázal na světlavou mladší učitelku.

„Melanie.“

Me-la-ný. To ona ho vážně vytočila. Když zjistil, že se těsně po přestřelce dívá z okna, popadl ji za rameno a ona se podělala, totálně se složila. Nechal ji chodit sem a tam, protože věděl, že nebude dělat žádné problémy. Nejdřív si myslel, že je to docela zábava, že je to jen taková dotěrná moucha. Ale pak ho to vážně namíchlo - ten bázlivý pohled v jejích očích, který ho tak dráždil, že by ji nejradši sekýroval. Vždycky ho našťvalo, když neviděl u ženy ducha.

Tahle malá štětka byla pravým opakem Pris. Docela rád by se podíval, jak se ty dvě holky perou. Pris by vytáhla svůj nožík, který si někdy schovává v podprsence přímo na levé bradavce, otevřela by ho a vyjela by po ní. Blondýnka by si tak akorát nadělala do kalhot.

Zdála se být o hodně mladší než tahleta Susan. To ona ho zajímala. Stará dobrá Donna měla unavené oči, jež mu nic neříkaly, a mladší učitelka zas měla pobožná kukadla, která všechno skrývala. To slečna Susan...! Její oči toho prozrazovaly spoustu a bylo jim fuk, jestli si to Handy přečte. Handy měl dojem, že tahle holka je chytřejší než obě učitelky dohromady.

A kurážnější.

Jako Pris, pomyslel si Handy uznale.

„Susan,“ řekl pomalu. „Líbíš se mi. Máš odvahu. Nevíš

sice, co ti říkám, ale líbíš se mi.“ Otočil se ke starší učitelce.
„Řekni jí to.“

Po malé odmlce začala Donna ukazovat rukama.

Susan se na Handyho schlíple podívala a odpověděla.

„Co říkala?“ vyštěkl Handy.

„Že prosí, abyste pustil malé dívky.“

Handy popadl Donnu za vlasy a začal ji za ně prudce tahat. Ozvalo se další pípání. Melanie zavrtěla hlavou a slzy jí stékaly po tvářích.

„Co sakra říkala?“

„Že máte jít někam.“

Handy ji zatahal silněji. Z lebky jí začaly vypadávat chomáče nabarvených vlasů. Donna zakňučela bolestí.

„Říkala,“ vyjekla konečně, „říkala, že jste parchant.“

Handy se ztěžka zasmál a odstrčil učitelku k zemi.

„Prosím,“ žadonila, „pusťte ta děvčata. A nechte si jen mě. Co na tom záleží, jestli máte jednu rukojmí nebo třeba šest?“

„Když jich mám šest, ty blbá krávo, tak jich můžu pár zastřelit a pořád mi nějaké zbydou.“

Donna zalapala po dechu a rychle se odvrátila, jako by právě vešla do místnosti a našla v ní chlápě pokukujícího nahého chlapa.

Handy přistoupil k Melanii. „Ty si taky myslíš, že jsem parchant?“

Starší učitelka začala pohybovat rukama, ale Melanie odpověděla dříve, než si mohla prohlédnout otázku.

„Co říkala?“

„Říkala: ‚Proč nám chcete ublížit, Brute? My vám nic neudělaly.‘“

„Brute?“

„Takhle to říkala.“

Brutus. Připadalo mu to povědomé, ale nemohl si vzpomenout, kde tohle jméno slyšel. Lehce se zamračil.

„Řekni jí, ať si na tuhle pitomou otázku odpoví sama.“

Přešel ke dveřím a zavolal: „Hej, Sonny, zrovna se učím znakovou řeč. Ukážu ti to.“

Bonner vzhlédl a Handy mu ukázal vztyčený

prostředníček. Všichni tři muži se rozesmáli a Handy s Wilcoxem vyrazili chodbou do zadní části jatek. Postupně prozkoumali labyrint chodeb, porážkových a zpracovatelských místností.

„Myslíš, že se bude chovat slušně?“ zeptal se Handy Wilcoxe.

„Sonny? To si piš, sakra. Jinak by už na nich ležel jako kanec. Jenže mít za dveřma stovku ozbrojených poldů a udržet ptáka v pozoru, to není jen tak. Sakra, k čemu to bylo dobrý?“ Wilcox zíral na stroje a zařízení, na dlouhé stoly, hnací ústrojí, regulační ventily a nejrůznější pásy.

„A co si myslíš?“

„Co já vím?“

„Jsme přece na jatkách.“

„Myslíš zpracování masa?“

„Porazit a vyvrhnout. Jo. Zpracování masa.“

Wilcox ukázal na jeden starý stroj. „A co je tohle?“

Handy k němu přistoupil, prohlédl si ho a zašklebil se. „Sakra. To je starej parní stroj. Koukej.“

„Na co jim tady byl?“

„Vidíš to?“ vysvětloval Handy. „Právě proto se celej svět dostal do těchhle sraček. Kdysi dávno bejvaly turbíny.“ Ukázal na staré rezavé jádro osazené hnijícími lopatkami. „Takhle tehdy věci fungovaly. Otáčely se kolem dokola a dělaly nějakou práci. Tohle byl parní věk a pak byl ještě plynovej věk. Jenže potom jsme se dostali do elektrickýho věku a člověk přestal vidět, jak věci fungujou. Vidiš, co dělá pára a oheň, ale nevidíš, co dělá elektrika. A právě tohle nás dostalo do druhý světový války. Jenže dneska jsme v elektronickým věku. Všude máš počítače a tak a už vůbec nevidíš, jak věci fungujou. Můžeš čumět na počítačovej čip a nevidíš ani prd, i když ten čip zrovna dělá přesně to, co má. Ztratili jsme veškerou kontrolu.“

„To je na hovno.“

„Co? Život, nebo to, co říkám?“

„Já nevím. Prostě je to všechno tak nějak na levačku. Asi spíš život.“

Ponořili se do velké tmavé místnosti. Kdysi to zřejmě

býval sklad. Všechny zadní dveře byly zamčené na řetěz nebo pobité prkny.

„Můžou je vyhodit do vzduchu,“ řekl Wilcox. „Stačí pár malejch náloží.“

„A taky na nás můžou shodit atomovou bombu. Jenže pak zhebnou taky ty holky. Jestli to tak chtějí, ať si klidně poslouží.“

„Co výtah?“

„S tím nic moc nenaděláme,“ řekl Handy a prohlédl si velký služební výtah. „Jestli se sem budou chtít slanit, prvních šest jich klidně sundáme. Půjdem jim po krku. Vždycky jim miř na krk.“

Wilcox na Handyho pohlédl a pak se ospale zeptal: „Na co teď myslíš?“

Zase mám ten divný pohled, pomyslel si Handy. Pris mi to říká pořád. Sakra, jak ta mu chyběla! Chtěl zase cítit její vlasy a poslouchat chrastění náramku, když řadila v autě rychlosti. Chtěl ji cítit pod sebou, když šoustali na huňatém koberci v jejím bytě.

„Jednu jim vydáme,“ řekl.

„Jednu z těch holek?“

„Jo.“

„A kterou?“

„Já nevím. Třeba tu Susan. Ta je fajn. Líbí se mi.“

„Řek bych, že nejvíc svádí k přeříznutí. Nebylo by špatný dostat ji Bonnerovi z očí. Než by se setmělo, už by jí čmucha v rozkroku. Anebo pustíme tu Melanii.“

„Ne, tu si necháme,“ řekl Handy. „Slabý holky bysme si měli držet.“

„Souhlas.“

„Dobrá, takže Susan.“ Handy se zasmál. „Není moc holek, co by mi klidně řekly do očí, že jsem parchant, to ti teda povím.“

Melanie si ovinula ruku těsně kolem Kielleiných ramenou, která byla na osmiletou holčičku neobyčejně svalnatá, a natáhla ji ještě dál, aby mohla pohládit také jedno z dvojčat.

Dívky seděly semknuté mezi ní a Susan a Melanie si

neochotně přiznala, že její gesto nemělo jen uchlácholit mladší děvčata. Také ona potřebovala určitou útěchu - mít pocit, že je nablízku své nejoblíbenější studentce.

Ruce se jí stále trásly. Hrozně se vyděsila, když ji Brutus popadl právě ve chvíli, kdy se dívala z okna a posílala vzkaz tomu policistovi v poli.

Pohlédla na Susan a všimla si, že dívka vrhá rozzlobené pohledy na paní Harstrawnovou.

„Co se děje?“ ukázala.

„Moje jméno. Řekla mu ho. To neměla dělat. Nesmíme spolupracovat.“

„Musíme,“ ukázala paní Harstrawnová.

„Mohli bychom je rozzuřit,“ dodala Melanie.

Susan se posměšně zasmála. „A co se změní, když se naštvou? Jestli budou muset, zabijí nás. Ti se nevzdají. Jsou to parchanti. Je to ta nejhorší sorta Ostatních.“

„Nemůžeme přece...“ začala Melanie.

Medvěd zadupal nohou. Melanie ucítila vibrace a odskočila na míli daleko. Medvědovy odulé rty se pohybovaly velmi rychle, takže Melanie rozeznala pouze: „Držte klapačky!“ Musela se podívat jinam. Nedokázala vydržet pohled na jeho obličej, na to, jak se černé chlupy na konci jeho vousů točí směrem ven, na jeho tučné póry.

Její oči se stále vracely k paní Harstrawnové. A k Emily. Když se Medvěd začal dívat jinam, Melanie pomalu zvedla ruku a přešla z americké znakové řeči na doslovnou znakovou angličtinu a kreslení prsty. Byla to dosti neobratná forma dorozumívání - Melanie musela jednotlivá slova hláskovat a dodržovat pravidla anglické větné stavby. Ale tenhle způsob umožňoval drobné pohyby rukou a nepotřeboval rozmáchlá gesta, která jsou nutná pro komunikaci ve znakové řeči.

„Takhle je rozzuříš,“ sdělila směrem k Susan. „Uklidni se.“

„Jsou to parchanti.“ Susan odmítala opustit znakovou řeč.

„Jistě. Ale neprovokuj je!“

„Oni nám neublíží. Mrtvé jim k ničemu nebudeme.“

„Mohou nám ublížit, aniž by nás zabili,“ řekla Melanie

rozhořčeně.

Susan se jen zašklebila a podívala se jinam.

Co tedy chce, abychom udělaly? pomyslela si Melanie vztekla. Abychom jim sebraly zbraně a zastřelily je? Jenže zároveň se jí honilo hlavou: Proč jen nemůžu být jako ona? Stačí se jí podívat do očí! Jak je silná! Je o osm let mladší než já, ale když jsem s ní, připadám si jako dítě.

Část Melaniiny závisti mohla být způsobena skutečností, že Susan stála na nejvyšším stupni hierarchie ve světě neslyšících. Byla totiž prelingválně hluchá - bez sluchu se již narodila. Kromě toho byla hluchá hluchých - oba její rodiče totiž byli hluší. Již v sedmnácti letech se politicky angažovala za zájmy neslyšících, byla přijata na Gallaudetovu univerzitu ve Washingtonu, kde navíc dostala plné stipendium, zastávala neústupný postoj v otázce používání znakové řeči namísto doslovné angličtiny a vášnivě brojila proti oralismu (snaze nutit hluchoněmé, aby se pokoušeli mluvit). Susan Phillipsová byla zkrátka sebevědomá a moderní hluchoněmá mladá žena, nadto krásná a silná, a Melanie by měla v podobné situaci na své straně raději jednu takovou Susan než plnou místnost mužů.

Ucítila, jak ji malá ručka tahá za halenku.

„Neboj,“ ukázala Anně.

Dvojčata se choulila k sobě s tvářičkami nalepenými jedna na druhé a jejich nápadné oči byly široké a uslzené. Beverly seděla sama s rukama v klíně, truchlivě zírala na podlahu a zápasila s dechem.

„Potřebovali bychom tu Jean Greyovou a Kyklopy,“ ukázala Kielle v narážce na dva ze svých oblíbených X-uranů. „Ti by je roznesli na kopytech.“

„Ne, potřebujem Beasta,“ odvětila Shannon. „Toho, co měl slepou holku, vzpomínáš?“ Shannon studovala veledílo Stana Leea s až nábožnou úctou a hodlala se stát kreslířkou komiksů se supermany.

„A taky Gambita,“ ukázala Kielle a kývla na Shannonino tetování.

V Shannoniných vlastních komiksech - které jsou na osmiletou dívku překvapivě dobré, pomyslela si Melanie - se

objevovaly postavy s různým postižením, jako byla nevidomost nebo hluchoněmost. Dokázaly však proměnit tato postižení ve svou výhodu a řešit díky nim zločiny nebo zachraňovat lidi. Obě dívky - vytáhlá a snědá Shannon a kyprá a světlá Kielle - nyní začaly diskutovat, zda by je v této situaci zachránily optické výbuchy, plazmoidy nebo okultní nože.

Emily chvíli plakala do rukávu šatů potištěných černými a purpurovými květy a pak sklonila hlavu v modlitbě. Melanie viděla, jak se jí zvedají pěstičky a otevírají se směrem ven. Ve znakové řeči to znamená „oběť“.

„Nebojte,“ zopakovala Melanie dívkám, které se na ni právě dívaly.

Ale žádná jí nevěnovala pozornost. Pokud se na někoho soustředily, pak to byla Susan, ovšem ta právě nic neukazovala a jen upřeně zírala na Medvěda, jenž právě postával u vchodu do porážkové místnosti. Susan byla jejich styčným bodem. Samotná její přítomnost jim dodávala sebedůvěru. Melanie se přistihla, že se musí přemáhat, aby se nedala do pláče.

A v noci tu bude taková tma! Melanie se naklonila dopředu a vykoukla z okna. Viděla, jak se ve větru ohýbá tráva. V nelítostném kansaském větru. Melanie si vzpomněla, jak jí otec vyprávěl o námořním kapitánovi Edwardu Smithovi, který přišel počátkem devatenáctého století do Wichity a napadlo ho, že připevní na povozy plachtu - že z nich udělá jakési prérijní škunery. Melanie se tehdy podobné představě i tatínkově legračnímu vyprávění smála a nikdy nevěděla, jestli má téhle historce věřit, nebo ne. Nyní ji vzpomínka na ni bodala a ona si zoufale přála, aby ji něco - cokoliv, ať už je to skutečné, nebo vybájené - sebralo a odneslo z téhle odporné porážkové místnosti.

A co ten muž venku? napadlo ji náhle. Co ten policista? Cítila cosi nesmírně uklidňujícího, když se ten muž na kopci vztyčil právě ve chvíli, kdy Brutus vystřelil z okna, zatímco Medvěd zběsile pobíhal kolem, v panice trhal krabice s náboji a jeho tlusté břicho se ohyzdně natřásalo. Ten muž se klidně postavil na kopec, začal mávat rukama a snažil se

uklidnit situaci a zastavit přestřelku. Přitom se díval přímo na ni.

Jak mu bude říkat? Žádná zvířata ji nenapadala. Žádné, které by bylo tak uhlazené a zároveň hrdinské. Ten muž byl starý - nejspíš mu bylo dvakrát tolik, co jí. A oblečený byl jako hastroš. Měl dost silné brýle a taky pár kilo přes váhu.

A pak ji to napadlo. De l'Epée.

Tak mu bude říkat. Podle Charlese Michela de l'Epée, opata z osmnáctého století, jenž byl jedním z prvních lidí na světě, kteří se skutečně starali o neslyšící a pokládali je za inteligentní lidské bytosti. Podle muže, který vytvořil francouzskou znakovou řeč, což byla předchůdkyně řeči americké.

Pro toho policistu na poli je to dokonale přiléhavá přezdívka, pomyslela si Melanie, která uměla číst francouzsky a věděla, že toto jméno znamená ve francouzštině nějaký druh meče. Její de l'Epée byl odvážný. Jeho jmenovec se postavil církvi a všeobecnému mínění, že hluchoněmí jsou jen zaostalí blázni, a právě tak se tento muž postavil Lasičkovi a Brutovi, přestože kolem něj na kopci svištěly kulky.

A ona mu poslala vzkaz - spíš takovou modlitbu. Modlitbu a varování. Jestlipak ji viděl? A pokud ano, porozuměl, co mu říká? Melanie na krátký okamžik zavřela oči a soustředila všechny myšlenky na svého de l'Epée. Cítila však jen klesající teplotu, vlastní obavy a... ke své hrůze také chvění lidských kroků, jak se nějaký muž - ne, ne, jak se dva muži pomalu blížili po rezonující dubové podlaze.

Když se Brutus s Lasičkou objevili ve dveřích, pohlédla Melanie na Susan, jejíž obličej znovu ztvrdl a vyzývavě vzhlížel k oběma vězňům.

Taky nasadím drsný výraz.

Pokusila se, ale obličej se jí roztřásl a za chvíli již znovu plakala.

Susan! Proč nemůžu být jako ty? Medvěd přistoupil k oběma mužům a ukázal k hlavní místnosti. Světla bylo málo a nepříliš spolehlivé umění odezírat ze rtů tentokrát nabízelo Melanii samá zkomolená sdělení. Přesto měla dojem, že

Medvěd říká něco o telefonu.

„Tak nech toho blbce zvonit,“ odpověděl Brutus.

Tohle je moc divné, napadlo ji, když zaplašila nutkání k pláči. Proč mu rozumím tak dobře? pomyslela si znovu. Proč právě jemu a těm druhým ne? „Jednu pošlem zpátky.“

Medvěd se na cosi zeptal.

„Tady slečnu Dospělou,“ odpověděl Brutus a kývl na Susan.

Tvář paní Harstrawnové rozkvetla úlevou.

Bože můj, pomyslela si Melanie zděšeně, oni ji chtějí pustit! Bez ní tu budeme úplně sami. Přijdeme o Susan! Ne! Spolkla vzlyk.

„Postav se, drahoušku,“ řekl Brutus. „Tohle je tvůj... den. Pudeš domů.“

Susan zavrtěla hlavou. Otočila se k paní Harstrawnové a rychlými a ráznými rukama jí cosi vzdorovitě ukázala.

„Říká, že nikam nepůjde. Chce, abyste pustili dvojčata.“

Brutus se zasmál. „Ona chce, abych...“

„Ať... na nohy,“ řekl Lasička a zvedl Susan.

V tom okamžiku se Melanii rozbušilo srdce, tvář jí zbrunátněla a ona si ke své hrůze uvědomila, že ze všeho nejdříve ji právě napadla myšlenka: Proč to nemůžu být já? Odpusť mi, dobrý Bože. Pane de l'Epée, prosím, odpusťte mi.

Jenže ta hanebná myšlenka se jí zmocnila znovu. A znovu. Bez ustání se jí honila hlavou. Já chci jít domů. Chci sedět v křesle s velkou miskou popcornu, chci se dívat na televizi se skrytými titulky, chci si nasadit na uši sluchátka Koss a poslouchat líbezné vibrace Beethovena, Smetany a Gordona Boka...

Susan se snažila vymanit z Lasičkova sevření. Přisunula k němu dvojčata, ale on odstrčil obě holčičky stranou a brutálně Susan spoutal ruce za zády. Brutus se zatím díval z polootevřeného okna.

„Počkejte tady,“ řekl a odmrštil Susan na podlahu vedle dveří. Pak otočil hlavu. „Sonny, zatím dělej tady našim přítelkyním společnost. Tu brokovnici ... s sebou.“

Susan se ohlédla do porážkové místnosti.

Melanie jí dokázala číst ve tváři sdělení: Nebojte se. Nic

se vám nestane. Dohlídnu na to. Sledovala Susan jen malý okamžik a pak se podívala stranou v obavách, že také Susan dokáže číst její myšlenky a uvidí v nich onu hanebnou otázku: Proč to nemůžu být já? Proč to nemůžu být já? Proč to nemůžu být já?

13:01

Arthur Potter se díval na jatka a pole kolem nich přes nažloutlé okno dodávky. Sledoval, jak jeden policista natahuje elektrický kabel k předním dveřím. Z konce kabelu viselo pět zadrátovaných svítilen, které vypadaly jako mořská příšera. Policista odcouval a ve dveřích se znovu objevil Wilcox s pistolí v ruce, aby si kabel převzal. Nevedl však linku přes dveře, jak Potter doufal, protože by je pak musel alespoň na chvíli otevřít, ale protáhl ji přes okno.

Vrátil se dovnitř a tlusté kovové dveře za sebou dobře zavřel.

„Dveře stále zajištěny,“ řekl Potter nepřítomně a LeBow to zapsal.

Přišly další faxy. Týkaly se minulosti Lou Handyho a zajatých dívek. LeBow se hladově díval na faxové stránky a vkládal důležité údaje do počítače s nápisem „Profily“. Kromě toho již přišly inženýrské a architektonické plány, ale přinesly jen samá negativa - ozbrojený útok by byl nesmírně obtížný. Do jatek nevedly žádné tunely, a pokud byla stavbě skutečně v roce 1938 udělena stavební výjimka, pak se na střeše budovy nacházela obrovská konstrukce - plánovala se zde stavba dalšího patra -, která by velice znesnadnila zásah s použitím vrtulníků.

Tobe náhle ztuhl. „Sundali kryt telefonu.“ Jeho oči upřeně sledovaly řadu knoflíků.

„Funguje ještě?“

„Zatím jo.“

Hledají štěnice.

Mladý agent si oddechl. „Už je zase zpátky. Ten, kdo to provedl, se v těchhle přístrojích vyzná.“

„Kdo to byl, Henry?“

„Zatím to nemám jak zjistit. Ale řekl bych, že Handy. Má přeci ten vojenský výcvik.“

„Máme spojení,“ hlásil Tobe.

Potter tázvavě zvedl na LeBowa obočí a popadl zvonící telefon.

„Haló. To jste vy, Lou?“

„Dík za ty světla. Proklepli jsme je kvůli mikrofonům... A ten telefon taky. Nenašli jsme ani hovno. Nepodvádíte.“

Čest. Takže tento pojem mu něco říká, pomyslel si Potter a znovu se pokusil pochopit někoho tak nevyzpytatelného jako Handy.

„Poslyšte, Arte, co vy vlastně jste? Starší agent? Pověřenej agent? Tak tomu u vás říkáte, že?“

Nikdy nedopustíte, aby si únosce myslel, že máte možnost činit důležitá rozhodnutí sám. Musíte si ponechat možnost vyčkávání pod záminkou, že jednáte se svými nadřízenými.

„Ne. Jsem pouze řadový zvláštní agent, který náhodou rád mluví.“

„To tvrdíte vy.“

„Sám jste říkal, že nepodvádím, nebo jste na to zapomněl?“ odpověděl Potter a pohlédl na arch s názvem „Podfuky“.

Je čas zmírnit napětí, navázat trochu neformální vztah. Prohodit pár slov o počasí, o sportu. „Tak jak to vypadá s jídlem, Lou? Můžem vám opéct nějaké hamburgery. Máte je rád?“

Krvavě červený, spekuloval Potter.

Jenže se mýlil.

„Poslyšte, Arte. Chci, abyste si uvědomil, jakej jsem hodnej chlápek. Jednu z nich vám pustím.“

Tahle zpráva Pottera nesmírně sklíčila. Tímto spontánním projevem velkorysosti ho Handy paradoxně dostal do defenzívy. Z taktického hlediska to byl geniální tah. Potter byl nyní Handyho dlužníkem a znovu ucítil, jak se rovnováha sil mezi dravcem a kořistí vychyluje na stranu dravce.

„Chci, abyste věděl, že vůbec nejsem tak zlej.“

„No dobrá, Lou, vážím si toho. Je to Beverly? Ta nemocná dívka?“

„E-e.“

Potter i ostatní policisté natáhli krky, aby mohli vyhlédnout ven. Viděli, jak se dveře pootevřely a škvírou z nich proniklo světlo.

A pak spatřili bílou skvrnu.

Nesmíš myslet na rukojmí, přesvědčoval se Potter. „Uvažovali jste, o co dalšího máte zájem? Je čas pustit se do seriózních koňských handlů, Lou. Co byste řekl...“

Telefon cvakl a ohluchl.

Dveře dodávky se náhle prudce otevřely a objevila se v nich hlava šerifa Stillwella. „Propouštět jednu holku.“

„Víme.“

Stillwell znovu zmizel.

Potter se otočil na židli. Neviděl zcela zřetelně. Mraky teď byly velice husté a pole potemnělé, jako by náhlé zatmění slunce uvrhlo zeměkouli do stínu.

„Zkusme video, Tobe.“

Jedna z obrazovek náhle obživila a ukázal se na ní černobílý záběr přední části jatek. Dveře byly otevřené. Zdálo se, že únosci rozsvítili všech pět svítilen.

Tobe upravil citlivost a obraz se usadil.

„Kdo je to, Henry?“

„Je to ta starší holka, Susan Phillipsová. Sedmnáct let.“

Budd se zasmál. „Hele, zdá se, že to bude snadnějc, než jsme mysleli. Jestli je bude pouštět jen tak...“

Na obrazovce se Susan ohlédla zpátky ke dveřím. Nějaká ruka ji vystrčila ven a pak se dveře zavřely.

„To je skvělé,“ řekl nadšeně LeBow a s hlavou vedle Pottera vyhlížel z okna. „Sedmnáctka. A navíc nejlepší studentka. Ta nám popíše spoustu věcí, jak to vypadá uvnitř.“

Dívka kráčela rovnou za nosem směrem od budovy. Potter přes brýle viděl, jak se šklebí. Ruce měla svázané za tělem, ale nezdálo se, že by během krátkého zajetí nějak strádala.

„Deane,“ řekl Potter do mikrofону vysílačky, „pošlete jí

naproti jednoho ze svých mužů.“

„Ano, pane.“ Šerif konečně přestal do mikrofonu u krku hulákat - asi mu došlo, jak přístroj funguje.

Jeden kansaský policista v neprůstřelné vestě a helmě se vysoukal zpoza policejního auta a opatrně v mírném podřepu vyrazil směrem k dívce, která již byla patnáct metrů od jatek.

Arthuru Potterovi se z hrdla vydral hluboký vzdech. Otrásl se, jako by mu celé tělo ponořili do ledové vody, neboť dokonale pochopil, co se právě děje.

Pravděpodobně to byla intuice. Předtucha, kterou získal během stovek vyjednávacích operací, jež sám vedl. Došlo mu, že žádný únosce nikdy takhle brzy dobrovolně nepropustil rukojmího. A že Handy je vrahem bez výčitek.

Nedokázal s jistotou říci, co ho osvítilo, ale srdce se mu náhle sevřelo absolutní hrůzou z toho, co bude následovat. „Ne!“ Vyskočil na nohy a s hlasitým žuchnutím převrátil židli za sebou.

LeBow se na něj podíval. „Ach ne! Proboha, ne.“

Charlie Budd kroutil hlavou tam a zpátky. „Co je?“ zeptal se.

„Co se děje?“

„On ji zabije,“ zašeptal LeBow.

Potter prudce otevřel dveře a vyběhl ven. Připadalo mu, že se mu každou chvíli rozskočí srdce. Popadl ze země neprůstřelnou vestu, proklouzl mezi dvěma auty a s prudkým hekáním běžel přímo naproti dívce, přičemž brzy předběhl muže, kterého za ní poslal šerif Stillwell. Policisty v terénu jeho naléhavý výraz zneklidnil, ale přesto se někteří museli pousmát při pohledu na pádícího zavalitého muže, který drží v jedné ruce těžkou neprůstřelnou vestu a druhou rukou mává papírovým kapesníkem.

Susan byla asi dvanáct metrů od něj a rázně kráčela přes travu. Mírně pozměnila směr, aby se mohla s Potterem setkat.

„K zemi, lehni si!“ volal na ni Potter. Upustil kapesník, který před ním začal poletovat v silném větru, a zběsile ukazoval na zem.

„Dolů! K zemi!“

Jenže Susan pochopitelně neslyšela, a tak se pouze

zamračila.

Několik policistů Pottera zaslechlo. Vystoupili zpoza aut, která jim sloužila jako krytí, a instinktivně hmátli po zbrani. Jejich výkřiky se navzájem mísily. Jedna policistka na Susan horečně mávala: „Ne, ne, holčičko! K zemi, pro lásku Boží!“

Ale Susan z toho všeho neslyšela ani slovo. Zastavila se a pozorně se dívala na zem, protože si zřejmě myslela, že ji Potter varuje před skrytou studnou nebo drátem, o který by mohla zakopnout.

Potter popadal dech a jeho srdce středního věku zažívalo pekelná muka. Přesto se mu podařilo snížit vzdálenost na pět metrů. Byl nyní tak blízko, že když Susan zasáhla přímo do zad jediná kulka a nad pravým ěadrem jí rozkvetla tmavě rudá květina, slyšel zřetelně tupý úder, který člověku zvedá žaludek, a slyšel také, jak se hluboko z dívčina hrdla nenavyklého na lidskou řeč dere neskutečné zasténání.

Susan se náhle zastavila a ve spirále se sesunula k zemi.

Ne, ne, ne...

Potter přiběhl k dívce a položil jí kolem hlavy neprůstřelnou vestu. Po chvíli za ním dorazil kansaský policista, který se krčil u země a celou dobu mumlal: „Bože můj, Bože můj.“ Namířil pistoli na okno.

„Nestřílejte,“ poručil mu Potter.

„Ale...“

„Ne!“ Potter zvedl hlavu od Susaniných kalných očí směrem k jatkám. V okně těsně nalevo od dveří zahlédl vychrtlou tvář Lou Handyho. A v okně napravo, snad osm metrů uvnitř potemnělé budovy, pak rozpoznal užaslý obličej mladé světlovlasé učitelky, která mu před pár okamžiky posílala jakýsi tajemný vzkaz a jejíž jméno si teď najednou nemohl vybavít.

Cítíte zvuky.

Zvuk není nic jiného než pouhý záchvěv vzduchu, obyčejná vibrace, která omývá naše tělo jako vlny, dotýká se našeho obočí jako ruka milence, píchá a dokonce nás dokáže i rozplakat.

Melanie stále cítila v hrudi zvuk onoho výstřelu.

Ne, pomyslela si. Ne. To není možné.

To nemůže být možné...

Jenže věděla, co viděla. Zvukům nevěřila, ale její oči se jen zřídka mýlily.

Susan, hluchá hluchých.

Susan, statečnější, než kdy dokážu být já.

Susan, které ležel u nohou svět Hluchých i svět Ostatních.

Vstoupila do úděsného světa Venku a ten ji zabil. Byla navždy pryč. Stačila drobná dírka, jež se jí otevřela v zádech a odhodila na stranu její tmavé vlasy. A která způsobila, že se Susan tak prudce zastavila, když kráčela cestou, již chtěla kráčet i Melanie, a dokonce se za to hanebně modlila.

Melaniin dech byl povrchní a okraje zorného pole se jí zhroutily v černou nicotu. Místnost se začala kymácet a Melanii na tváři a krku vyrazily husté krůpěje potu. Pomalu se otočila a pohlédla na Bruta, který si právě strkal ještě kouřící pistoli za opasek. To, co viděla, ji naplnilo beznadějí. Protože u něj nespátřila žádné uspokojení, žádnou zvrácenou rozkoš, žádnou zášť. Viděla jen, že Brutus jednoduše provedl, co měl v plánu - a že už na dívčinu smrt v podstatě zapomněl.

Znovu zapnul televizor a podíval se směrem k porážkové místnosti, kde ve dveřích stálo nebo sedělo v jednom roztrhaném šiku zbylých sedm dívek. Některé vyděšeně zíraly na Melanii, jiné na paní Harstrawnovou, která se zhroutila na podlahu, vzlykala, chytala se za vlasy a její tvář byla zkroucená jako ohavná rudá maska.

Starší učitelka podle všeho zaslechla výstřel a pochopila, co to znamená.

Ostatní dívky to dosud netušily. Jocelyn si odhrnovala z tváře prameny tmavých vlasů, které si dost nešťastně ostříhala sama. Zvedla ruce a začala opakovaně ukazovat: „Co se stalo? Co se stalo? Co se stalo?“

Musím jim to říct, pomyslela si Melanie.

Jenže nemůžu.

Beverly, druhá nejstarší dívka po Susan, pochopila, že se stalo něco strašného, ale nevěděla přesně, nebo si nechtěla

připustit co. Vzala Jocylyn za baculatou ruku a pohlédla na Melanii. Zhluboka nabrala vzduch do svých poškozených plic a druhou ruku natáhla kolem nerozlučných dvojčat.

Melanie odmítla hláskovat jméno Susan. Z nějakého důvodu nemohla. Místo toho použila neosobní „ona“ a gestem ruky ukázala směrem k poli.

„Ona...“

Jak to jen řeknu? Ach Bože, vůbec nic mě nenapadá. Chvilku jí trvalo, než si vybavila slovo „zabít“. Slovo se skládalo z pohybu nataženého ukazováčku pravé ruky vzhůru pod zavřenou dlaň ruky levé.

Přesně jako když kulka proniká do těla, pomyslela si.

Nedokázala to říct. Viděla, jak se Susaniny vlasy při nárazu zvedají. Viděla, jak se Susan hroutí ve vývrtce k zemi.

„Je mrtvá,“ ukázala konečně. Pro slovo „mrtvý“ existoval jiný znak: obě ruce natažené dlaněmi vzhůru se otočily dlaněmi dolů.

Melanie se dívala na svou pravou ruku a napadlo ji, jak přesně tohle gesto napodobuje házení hlíny na hrob.

Reakce dívek byly sice rozdílné, ale v podstatě všechny stejné: slzy, tiché vzdychání, oči naplněné hrůzou.

Melanii se roztráslы ruce a otočila se zpět k oknu. De l'Epée právě zvedl Susanino tělo a kráčel s ním zpátky směrem k policejní pásce. Melanie sledovala Susaniny bezvládně visící ruce, mohutnou hřívu černých vlasů a nohy - jednu obutou a druhou vyzutou.

Nádherná Susan.

Susan, kterou bych chtěla být, kdybych mohla být někým jiným.

Sledovala, jak de l'Epée mizí za policejním autem, a část jejího tichého světa ještě více utichla. A to byla věc, kterou si Melanie mohla jen stěží dovolit.

„Dávám výpověď, pane,“ řekl Charlie Budd tiše.

Potter skromně vešel na toaletu dodávky, aby si oblékl čistou košili, která se nějakým záhadným způsobem objevila v rukou jednoho z šerifových mužů. Svou zkrvavenou košili odhodil do odpadkového koše a oblékl si novou. Kulka, která

zabila Susan, ho silně potřísnila.

„Copak je, Charlie?“ zeptal se nepřítomně, když se vrátil ke stolu.

Tobe a Derek seděli tiše u počítačů. Dokonce i Henry LeBow přestal na chvíli psát a vyhlédl z okna, přestože z místa, na kterém seděl, nemohl vidět nic než vzdálená pšeničná pole - zvlněné a pestré okrové pásy lemované hustou travou.

Do okna na druhé straně dodávky blikaly majáčky sanitky, která právě odvážela dívčino tělo.

„Odcházím,“ pokračoval Budd. „Z týdle operace a taky ze sboru.“ Jeho hlas byl pevný a odhodlaný. „Je to moje vina. To všechno bylo kvůli tomu výstřelu před půl hodinou. Když jsem neřekl ostřelovačům, aby vytáhli náboj z komory. Zavolám do Topeky a seženu sem náhradu.“

Potter se otočil a ohrnul si rukávy čistě nové košile. „Nikam nechodíte, Charlie. Potřebuji vás.“

„Ne, pane. Udělal jsem chybu a ponesu za ni následky.“

„Než tahle noc skončí, budete mít spoustu příležitostí přijmout zodpovědnost za svoje přehmaty,“ řekl mu Potter mírně. „Ale ten výstřel ostřelovače mezi ně nepatřil. To, co Handy právě provedl, s tím nemělo vůbec nic společného.“

„Tak proč? Tak proč to, proboha, udělal?“

„Protože nám chtěl vyložit karty na stůl. Sděluje nám, že to myslí vážně. Že neprodá svou kůži lacino.“

„A tak chladnokrevně zastřelí jednoho rukojmího?“

„Tohle je nejnáročnější druh vyjednávání, který existuje, Charlie,“ vysvětloval LeBow. „Po podobné vraždě před očima všech je obvykle jediným způsobem, jak zachránit kteréhokoliv rukojmího, přímý útok.“

„Sázky jsou vysoko,“ zamumlal Derek Elb.

Mimořádně vysoko, pomyslel si Arthur Potter. Ježíšikriste, tohle bude noc.

„Spojení,“ ohlásil Tobe Geller a o okamžik později zazvonil telefon.

Kazetový magnetofon se dal automaticky do pohybu.

Potter zvedl sluchátko. „Lou?“ řekl mírně.

„Musíte něco pochopit, Arte. Mně jsou ty holky úplně

fuk. Pro mně jsou to jenom ptáčci, co jsem kdysi střílel doma na verandě. Mám v plánu se odsud dostat ven, a jestli to znamená, že budu muset odprásknout i těch zbylých devět jako veverky, tak to prostě udělám. Slyšíte mě?“

„Slyším vás, Lou,“ řekl Potter. „Ale jednu věc si spolu musíme ujasnit. Já jsem jediný člověk v celém vesmíru, který vás odtamtud může dostat živého. Nikdo jiný není. Takže se mnou budete muset počítat. Slyšíte vy mě?“

„Zavolám vám naše požadavky.“

13:25

Tohle je ošemetné, tohle je nebezpečné, tohle není o znovuzvolení.

Je to o slušnosti a životě.

To všechno si Daniel Tremain říkal, když vcházel do guvernérova domu. Vzpřímeně jako březový proutek šel přes překvapivě skromně zařízenou chodbu do velké pracovny.

Slušnost a život.

„Kapitáne.“

„Guvernére.“

Jeho Ctihodnost guvernér státu Kansas A. R. Stepps se díval na poněkud šedivý obzor - na obilná pole podobná těm, díky nimž založil jeho otec pojišťovací společnost, která Steppsovi umožnila stát se správcem věcí veřejných. Tremain se domníval, že Stepps je dokonalým guvernérem: s dobrými styky, s nedůvěrou ve Washington, s neochvějným západem bojovat proti zločinnosti v Topece a proti zločincům, kterých se stát Missouri zbavil tím, že je poslal do jeho Kansas City, a přesto schopný se s tím vším vyrovnat. Guvernér navíc nemířil nijak vysoko, ale vzhlížel ke své nízko postavené šťastné hvězdě v podobě přednášek v Lawrence a cestování po moři spolu se svou ženou.

Jenže teď přišlo Crow Ridge.

Guvernér zvedl oči od faxu, který si právě pročítal, a upřeně se na Tremaina zadíval.

Klidně si mě prohlídni, jestli chceš. Tak dělej. Faktem

bylo, že jeho modročerná taktická výstroj působila mezi mahagonovými starožitnostmi a hnědými reprodukcemi střelených kachen poněkud nepatříčně. Steppsovy oči však nejčastěji sklouzávaly k velké automatické pistoli, kterou si Tremain upravit, když si sedal do neskutečně vyparáděného křesla.

„On jednu zabil?“

Tremain kývl hlavou, na níž se vyjímal řídnoucí ježek. Všiml si, že guvernér má na lokti bledě modré vesty drobnou díрку a že je naprosto zděšený.

„A co se stalo?“

„Zdá se, že to měl dobře promyšlené. Oficiální zprávu teprve dostanu, ale vypadá to, že k tomu neexistoval nejmenší důvod. Poslal ji ven, jako by ji propouštěl, a pak ji střelil do zad.“

„Dobrý Bože. Kolik jí bylo?“

„Byla nejstarší. Sedmnáct. Ale stejně...“

Guvernér kývl směrem ke stříbrnému servisu. „Kávu? Čaj...? Ne? Vy jste tady ještě nebyl, že?“

„V sídle guvernéra? Ne.“ I když tohle vlastně nebylo běžné sídlo - byl to spíš hezký dům, který voněl atmosférou rodinné pohody.

„Potřebuji jistou pomoc, kapitáne. Vaši expertizu.“

„Udělám, co bude v mých silách, pane.“

„Je to zvláštní situace. Ti vězni uprchli z federálního nápravného zařízení... Co je, kapitáne?“

„Při vší úctě, pane, to vězení v Callaně jako by mělo lítací dveře.“

Za posledních pět let si Tremain vybavoval hned čtyři útěky.

Řadu uprchlíků pochytili jeho muži - ti měli lepší výsledky než slavní U. S. Marshals, které Tremain považoval za pouhé přeplacené chůvy.

„Takže,“ začal guvernér opatrně, jako by pokládal nohu na listopadový led, „z technického hlediska se jedná o federální uprchlíky, kteří však zároveň čekají na rozsudek za provinění proti kansaským zákonům. K tomu sice pravděpodobně dojde někdy v roce tři tisíce, ale faktem je, že

ti muži jsou rovněž zločinci proti státu Kansas.“

„Jenže tu operaci řídí FBI“

Asistent nejvyššího státního zástupce Kansasu Roland Marks Tremainovi výslovně sdělil, že jeho služeb nebude v této záležitosti zapotřebí. Tremain sice nebyl odborníkem na hierarchii kansaské správy, ale i školní dítě vědělo, že nejvyšší státní zástupce a jeho podřízení pracují pro guvernéra. Že jsou jeho výkonným orgánem.

„Samozřejmě jim musíme ustoupit. A možná je to tak nejlepší.“

„Ten Potter je kvalitní člověk...“ řekl guvernér. Hlas mu přitom nepoklesl, ale odezněl kamsi do prázdna, čímž se proměnil v jeden velký otazník.

Dan Tremain měl za sebou kariéru strážce zákona, takže zkušenost, že nemá nikdy říkat nic, co by mohlo být použito proti němu, získal ještě dříve, než se naučil krýt při průniku do opevněné budovy dvoje protější dveře zároveň.

„Bylo mi řečeno, že je pýchou FBI,“ prohodil, jako by předpokládal, že někde poblíž právě nahrává kazetový magnetofon, přestože tomu tak pravděpodobně nebylo.

„Ale?“ Guvernér zvedl obočí.

„Prý zaujímá tvrdý postoj.“

„A co to znamená?“

Venku na poli jezdily mlátičky. Tremainův bratr vlastnil farmu o rozloze tisíce akrů, oženil se s nádhernou ženou a měl s ní tři syny, z nichž každý mohl jednoho dne docela klidně válet za Royals.

Tremain by s ním neměnil ani na vteřinu.

„To znamená, že se pokusí Handyho unavit a přimět ho ke kapitulaci.“

„A zaútočí nakonec? Bude-li muset?“

„Potter je jen vyjednávač. Právě se sestavuje federální zásahový tým. Měl by dorazit brzy večer.“

„Takže když se Handy nevzdá, vpadnou dovnitř a...“

„Zneškodní ho.“

Guvernér se usmál. Vrhla nostalgický pohled na popelník a pak zpátky na Tremaina. „Jak brzy poté, co dorazí, asi zaútočí?“

„Existuje pravidlo, že ozbrojený útok je poslední řešení. Randova korporace provedla před několika lety výzkum, při němž zjistila, že devadesát procent rukojmích zabitých při únosech zemře ve chvíli, kdy se situace vyostří - když dojde k útoku. Ale já chtěl říci něco jiného, pane.“

„Prosím. Mluvte otevřeně.“

Zpoza guvernérovy ohavně modré vesty vykukoval růžek nějakého lejstra. Tremain v něm poznal svůj vlastní spis. Byl pyšný na svou pověst v kansaské policii, i když ho nemohlo nenapadnout, zda tu není spíše proto, že si guvernér přečetl strohý odstavec o jeho působení v roli „konzultanta“, které Tremaina po propuštění z námořnictva zaválo až do Afriky a Guatemaly.

„Ta studie Randovy korporace je velice přesná,“ pokračoval. „Ale je zde ještě něco, co souvisí s naší situací, pane. Totiž že pokud dojde k zabití v počátečních fázích operace, vyjednávání je již pouze zřídkakdy účinné. ÚR - tedy únosce rukojmích - pak již nemá co ztratit. Někdy dokonce dojde ke zvláštnímu psychologickému úkazu, že se únosce cítí být tak silný, že neustále zvyšuje požadavky, aby měl záminku k zavraždění dalších rukojmích, takže je nakonec ani nelze splnit.“

Guvernér přikývl. „A jak hodnotíte toho Handyho?“

„Cestou sem jsem si přečetl jeho spis a sestavil jeho profil.“

„A ten zní?“

„Není to žádný šílenec. Ale rozhodně je amorální.“

Guvernérovy tenké rty zacukaly v krátkém úsměvu. Nejspíš proto, pomyslel si Tremain, že jsem jen nájemný hrdlořez, který použil slovo amorální.

„Mám za to,“ pokračoval Tremain pomalu, „že únosce zabije další dívky. Možná nakonec všechny. Pokud se zmocní dopravního prostředku a unikne nám, myslím, že je zabije už kvůli symetrii.“

Symetrie. Tak jak se vám to líbí, pane? Jen si přečtěte tu pasáž o vzdělání v mém spisu. Lawrence jsem absolvoval s vyznamenáním. A na OCS jsem patřil k nejlepším ve třídě.

„Musíme uvážit ještě jednu věc,“ pokračoval. „Handy se

nijak zvlášť nesnažil uniknout tomu policistovi, který je dnes ráno objevil.“

„Ne?“

„Přitom to byl jen jeden policista proti třem ozbrojeným únoscům, kteří měli navíc rukojmí. Jako by Handyho cílem nebylo ani tak uprchnout, jako spíš strávit nějaký čas...“

„Nějaký čas čím?“

„S rukojmími. Nevím, jestli mi rozumíte. Jsou to samé ženy.“

Guvernér zvedl své objemné tělo z křesla a přistoupil k oknu.

Venku kombajny očesávaly rovinatou krajinu a dva z těchto nemotorných strojů se k sobě právě pomalu přibližovaly. Guvernér si zhluboka povzdechl.

Tohle je zatraceně symetricky amorální život, že jo, pane?

„On prostě není jen tak obyčejný únosce, pane guvernére. Má v sobě sadistické rysy.“

„A vy si opravdu myslíte, že by... těm dívkám ublížil? Víte, jak to myslím.“

„Myslím, že ano. Tedy pokud zároveň stihne sledovat okno. Jeden ze dvou pachatelů, kteří jsou tam s ním, nějaký Sonny Bonner, si navíc odpykává trest za znásilnění. Tedy oficiálně za útěk do jiného státu, ale v pozadí případu stojí znásilnění.“

Na guvernérově stole stály obrázky jeho dokonale světlolasé rodiny, černého labradora a Ježíše Krista.

„Jak dobrý je váš tým, kapitáne?“ pronesl guvernér šeptem.

„Jsme velice, velice dobří, pane.“

Guvernér si protřel ospalé oči. „Dokážete je dostat ven?“

„Ano. Abych mohl stanovit možný počet obětí, musel bych sestavit předběžný plán taktické operace a pak provést hodnocení ztrát.“

„Za jak dlouho to zvládnete?“

„Požádal jsem poručíka Carfalla, aby mi obstaral mapy terénu a architektonické nákresy budovy.“

„Kde je poručík teď?“

Tremain se podíval na hodinky. „Náhodou stojí venku, pane.“

Guvernérovy oči znovu zatěkaly. „No tak ho pozvěte dál.“

O chvíli později již poručík Carfallo, mladý podsaditý důstojník nevelkého vzrůstu, rozbaloval mapy a staré nákresy.

„Poručíku,“ vyštěkl Tremain, „podejte nám hodnocení.“

Thustý prst se dotkl několika míst na architektonických nákresech.

„Průnik možný zde a zde. Vpadneme tam, hodíme omračující granáty, ustavíme palebné zóny.“ Mladý policista hovořil téměř radostně a zdálo se, že se guvernéra opět zmocňuje neklid. Právem: Carfallo byl mazaná liška, ze které šel strach. „Odhaduji to na šest až osm vteřin od výbuchu do kulek,“ dodal.

„Chce říci,“ vysvětloval Tremain, „že od doby výbuchu u dveří uběhne šest vteřin, než získáme všechny tři cíle - ehm, tedy než budeme na všechny tři únosce mířit zbraněmi.“

„Je to dobrý výsledek?“

„Výborný. Znamená to, že ztráty na rukojmích budou minimální, nebo vůbec žádné. Pochopitelně vám ovšem nemohu zaručit, že k žádným ztrátám nedorazí.“

„Bůh nedává záruky.“

„To je pravda. Nedává.“

„Děkuji vám, poručíku,“ řekl guvernér.

„Odchod,“ poručil Tremain a Carfallova tvář znehybněla.

Poručík se otočil a zmizel.

„A co ten Potter?“ zeptal se guvernér. „To on je pověřen velením.“

„S tím souvisí další problém,“ řekl Tremain. „Bude třeba nějak zdůvodnit rozkaz k útoku.“

„Nějakou záminku,“ upřesnil dosti neopatrně guvernér. Nato ztuhl a zatahal za nit, která mu čouhala z manžety.

„Řekněme, že něco naruší komunikaci mezi Potterem, Handym a muži v terénu,“ navrhl Tremain. „A pak třeba někdo z mého týmu zpozoruje uvnitř jatek nějakou vysoce rizikovou aktivitu - nějakou aktivitu, která přímo ohrozí

policisty nebo rukojmí. Něco, na co Potter nebude moci reagovat. V takovém případě bychom - a dokonce legálně - byli plně oprávněni zasáhnout a zajistit objekt.“

„Ano, ano, myslím, že pak ano.“ Guvernér zvedl tázvě obočí a pak se raději rozhodl neříci to, co měl na jazyku. Bouchl do stolu.

„Dobrá, kapitáne. Takže mé instrukce zní: přivedete do Crow Ridge kansaský útvar pro záchranu rukojmích a poskytnete agentu Potterovi veškerou možnou pomoc. Pokud agent Potter z nějakého důvodu nebude moci pokračovat ve velení a pokud pachatelé začnou kohokoliv bezprostředně ohrožovat - rukojmí, policisty, zkrátka kohokoliv -, tak máte povolení podniknout veškeré kroky k vyřešení situace.“

Tohle se může klidně nahrát na pásek. Kdo by protestoval proti moudrosti a rozvážnosti těchto slov?

„Ano, pane.“ Tremain svinul mapy a nákresy. „Máte ke mně ještě něco, pane?“

„Vím, že čas zde hraje nesmírně významnou roli,“ řekl guvernér pomalu, když podroboval tohoto veleváženého policistu poslední zkoušce, „ale domníváte se, že bychom mohli strávit chvíli v modlitbě?“

„Bude mi ctí, pane.“

Žoldák vzal panovníka za ruku. Oba klesli na kolena a Tremain zavřel své pichlavé modré oči. Místnost naplnil proud rychlých a pádných slov, která jako by vycházela přímo ze srdce Všemohoucího, strachujícího se o ona nebohá děvčata, jež měla zakrátko zemřít v chodbách budovy společnosti Webber Stoltz Processing Company, Inc.

A tak zůstaneš doma.

Melanie sledovala urostlou paní Harstrawnovou a pomyslela si, že je téměř nemožné, aby někdo tak usedavě plakal. Poklepala ji po rameně, ale paní Harstrawnová se rozplakala ještě víc.

Stále se nacházely v pekelné díře porážkové místnosti. Kalná voda na podlaze, barevná jako duha z rozlitého oleje. Špinavé keramické obkládačky. A žádná okna. Celá místnost páchla plísní a výkaly. A rozkládajícími se mrtvými zvířaty

ve stěnách. A pižmem a sraženou krví. Melanii ze všeho nejvíce připomínala sprchovací místnost ve filmu Schindlerův seznam.

Oči jí neustále sklouzávaly doprostřed místnosti: byla tam velká stoka, ze které vybíhaly pavoučí nožky kanálků. A všechny byly zbarvené do hněda. Od staré, velmi staré krve. Melanie si představila mladé tele, které zprvu zoufale bučí a pak s proříznutým hrdlem zápasí o život, zatímco jeho teplá krev stéká do kanálků.

Melanie se dala do pláče a znovu uslyšela otcův hlas z loňského jara: A tak zůstaneš doma. Tak zůstaneš doma, tak zůstaneš doma...

Myšlenky jí přeskočily z otce na bratra, který právě ležel v nemocnici tisíc kilometrů odtud. Už se to určitě doslechl, doslechl se o vraždě manželské dvojice z cadillaku i o následném únosu. Musí být k smrti vyděšený. Omlouvám se, Danny. Moc bych teď chtěla být s tebou! Moc, moc...

Krev se rozstříkuje ve vzduchu.

Paní Harstrawnová se choulila a třásla. Její tvář podivně zmodrala a Melaniinu hrůzu z Susaniny smrti na okamžik vystřídal strach, že paní Harstrawnovou může postihnout srdeční záchvat.

„Prosím,“ ukázala. „Dívky se hrozně bojí.“

Ale paní Harstrawnová si jí buďto nevšimla, nebo nedokázala odpovědět.

A tak...

Melanie si otřela tvář a svésila hlavu k ramenům.

...zůstaneš doma.

Kdyby zůstala doma, jak si její rodiče přáli (tedy její otec, jenže rozhodnutí jejího otce bylo rozhodnutím obou rodičů), nemusela tu teď být.

Nikdo z nich by tu nebyl.

A Susan by byla stále naživu.

Přestaň na to myslet! Medvěd prošel kolem porážkové místností a nakoukl dovnitř. Rukou si hrábl do rozkroku, který byl napůl skrytý pod jeho břichem, a vyštěkl cosi na Shannon. Ukázal si na koleno a zeptal se na něco ve smyslu, zdalipak si dívka ještě troufne do něj kopat. Shannon se

pokusila o vzdorovitý pohled, ale nakonec jen sklopila oči na svou paži a začala si třít mizející, vlastnoručně vytetovaný obrázek supermana.

Brutus něco zavolal a Medvěd se na něj podíval. Tenhle obrovitý muž se Bruta bojí, uvědomila si Melanie náhle, když spatřila výraz v Medvědových očích. Zasmál se, i když mu do smíchu vůbec nebylo, a pak se opět zašklebil. Chvíli spočinul pohledem na paní Harstrawnové, ale ze všeho nejdéle visel očima na malých dívkách, zvláště pak na obou dvojčatech a na Emily, jejíž šaty, bílé punčošky a černé střevíce z lakované kůže jí rodiče koupili speciálně u příležitosti Melaniina představení v kansaském Divadle neslyšících.

Bože, jak dlouho jen probodával nebohou Emily očima! Nakonec se neochotně odšoural do hlavní místnosti jatek.

Dostaň je odtud, řekla si Melanie v duchu. Udělej cokoliv, ale dostaň je odtud.

Jenže já nemůžu, odporovala sama sobě. Zabil by mě. Znásilnil by mě. On je zlo, patří do světa Venku. Vzpomněla si na Susan a znovu se rozplakala. Její otec měl pravdu.

A tak zůstaneš doma.

Susan by žila.

Po recitálu v Topece by se nekonaly žádné tajné schůzky. Nebyly by žádné lži, žádná obtížná rozhodnutí.

„Stáhněte se ke zdi,“ ukázala děvčatům.

Musela je držet co nejdál od Medvěda, dostat je mimo jeho dohled. Dívky se poslušně přesunuly; všechny byly uplakané s výjimkou štíhlé uličnice Shannon, která se tvářila rozhorleně a vzdorovitě. Ani Kielle nijak zvlášť neplakala, ale na rozdíl od Shannon se nechovala rozhorleně ani vzdorovitě - spíše s jakousi zvláštní pokorou. Kielle dělala Melanii starosti. Co to má v očích? Není to stín něčeho, co měla i Susan? Kielle byla dívkou s výrazem dospělé ženy. Bože můj, v těch očích je pomstychtivost, chlad i čirá nenávisť. Není právě Kielle Susaninou nástupkyní? přemítala Melanie.

„Je to Magneto,“ ukázala Kielle věcně, pohlédla Brutovým směrem a namířila svou poznámku na Shannon.

Magneto byla její vlastní přezdívkou pro Handyho. Shannon s tím však nesouhlasila.

„Ne. Je to Pan Úděsný. Ten není součástí Bratrstva. Je nejhorší z nejhorších.“

Kielle to chvíli zvažovala. „Ale já myslím...“

„Přestaňte, vy dvě!“ vmísila se do jejich konverzace Beverly, která lapala po dechu a ruce se jí zvedaly a opět klesaly stejně jako její zápolící hrudník. „Tady nejde o žádnou pitomou hru.“

Melanie přikývla. „Už nic neříkejte.“ Bože můj, paní Harstrawnová! vzkypěla Melanie v duchu, prosím vás... Vy tak strašně pláčete! Červený obličej, modrý obličej, celá se třesete. Prosím vás, nechte už toho! Zvedla ruce do vzduchu. „Sama to nezvládnou.“

Jenže paní Harstrawnová si nemohla pomoci. Ležela na kachličkováné podlaze porážkové místnosti s hlavou na kanálku, kterým kdysi proudila a odtékala horká krev umírajících telat a jehňat, a nedokázala ze sebe vypravit jediné slovo.

Melanie vzhlédla. Dívky ji soustředěně pozorovaly.

Musím něco udělat.

Nedokázala si však vybavit nic než otcova slova - přízračná slova -, když loni na jaře seděl na houpačce před jejich farmářským domem. Bylo zářivé ráno. „Tohle je tvůj domov a tady budeš vítána,“ řekl jí tehdy. „Víš, jde o to, kam člověk patří a co Bůh dělá pro to, aby lidé zůstali tam, kde mají zůstat. No, a tvoje místo je tady.“

Budeš dělat to, co zvládneš, a při čem ti ten tvůj... problém nezpůsobí potíže. To je Boží vůle.“

(Jak dokonale tehdy jeho slova rozeznávala včetně nepostřehnutelných sykavek a pomíjivých rázů! Stejně zřetelně, jako dnes rozuměla Handymu - tedy Brutovi.) „A tak zůstaneš doma,“ dokončil tehdy otec svůj monolog. A rychle se zvedl, aby odsunul nádrž se čpavkem a nedovolil jí napsat ani jediné slůvko odpovědi.

Náhle si Melanie uvědomila, že Beverlyina hlava poskakuje nahoru a dolů. Astmatický záchvat se vším všudy. Dívčina tvář zbrunátněla, Beverly zbědovaně zavřela oči a

začala zběsile bojovat s dechem. Melanie ji pohladila po vlhkých vlasech.

„Dělejte něco,“ ukázala Jocelyn svými buclatými nemotornými prsty.

Do místnosti pronikly stíny strojů a kabelů. Najednou byly úplně zřetelné a pak se začaly pohupovat. Melanie se postavila a vyšla z porážkové místnosti. Viděla, jak Brutus s Lasičkou upravují svítlny.

Třeba dá jednu i do naší místnosti. Kéž by...

„Doufám, že umře, nenávidím ho,“ ukázala vztekle světlovlasá a rtuťovitá Kielle a její okrouhlý obličej se při pohledu na Bruta zkřivil čirou nenávistí.

„Bud' zticha.“

„Chci, aby zhebnul!“

„Přestaň!“

Beverly si lehla na podlahu a ukázala: „Prosím. Pomoc.“

Ve vedlejší místnosti si zatím Brutus s Lasičkou sedli těsně vedle sebe pod pohupující se lampu, jejíž světlo se odráželo od Lasičkova řídkého ježka. Dívali se na televizi a neustále přepínali kanály.

Medvěd stál u okna a cosi počítal. Nejspíš policejní auta, pomyslela si Melanie.

Vyrazila směrem k Lasičkovi s Brutem a zastavila se asi tři metry od nich. Brutus si prohlédl její tmavou sukni, cihlově červenou halenku a zlatý náhrdelník - dárek od bratra Dannyho. Zkoumavě si ji měřil a zatraceně divně se přitom usmíval. Ne jako Medvěd, kterého zajímala jen její prsa a nohy. Brutus si prohlížel pouze její tvář - a především uši. Melanie si uvědomila, že přesně takhle se díval na zuboženou paní Harstrawnovou - jako by přidával další exemplář do své sbírky tragédií.

Ukázala, jak něco píše.

„Pověz mi to,“ řekl Brutus pomalu a tak hlasitě, že cítila, jak do ní narážejí vibrace jeho hlasu. „Řekni to.“

Ukázala si na hrdlo.

„Ty neumíš ani mluvit?“

Ne, ona nebude mluvit. Ne. I když její hlasivky byly v naprostém pořádku. A jelikož ohluchla v poměrně pozdním

věku, znala rovněž základy tvorby slov. Přesto se Melanie - podle Susanina vzoru - vyhýbala oralismu, protože se právě nenosil. Komunita neslyšících neuznávala lidi, kteří seděli na obou židlích - kteří žili ve světě Hluchých a zároveň ve světě Ostatních. Melanie se již pět nebo šest let nepokusila vyslovit jediné slovo.

Ukázala směrem k Beverly, zhluboka se nadechla a dotkla se prsou.

„Jo, ta nemocná... Co je s ní?“

Melanie ukázala, jak si bere léky.

Brutus zavrtěl hlavou. „Na to já seru. Vrat' se zpátky a sedni.“

Melanie spojila dlaně jako při modlitbě nebo snažné prosbě.

Brutus s Lasičkou se rozesmáli. Brutus něco zavolal na Medvěda a Melanie ucítila, jak se blíží rázné vibrace Medvědoých kroků. V tu chvíli se jí na prsou objevila ruka a Medvěd jí začal smýkat po podlaze. Prstem jí přitom tvrdě zmáčkl bradavku. Melanie mu odtrhla ruku a znovu se dala do pláče.

Před porážkovou místností od sebe Medvěda odstrčila a zhroutila se na podlahu. Popadla jedno z horkých a naolejovaných světel, které leželo na zemi, a přitiskla si ho na prsa. Popálilo jí prsty, ale ona ho svírala, jako by jí mělo zachránit život. Medvěd sklonil hlavu a zřejmě se jí na něco zeptal.

Jenže stejně jako onoho jarního dne s otcem na houpačce před farmářským domem, ani dnes Melanie neodpověděla. Jednoduše odešla.

Tehdy v květnu vyšla po vrzajících schodech do svého pokoje a posadila se do starého houpacího křesla. Dnes ležela na podlaze porážkové místnosti. Byla znovu dítětem, mladším než obě dvojčata.

Milosrdně zavřela oči a odešla. Přihlížejícím se mohlo zdát, že upadla do mdlob, do snění s otevřenýma očima. Jenže ona tady ve skutečnosti vůbec nebyla. Odešla úplně jinam - na bezpečné místo, o kterém nevěděl vůbec nikdo další.

Kdykoliv Arthur Potter vybíral další vyjednávače, zmocnil se ho zvláštní pocit, že hovoří se svými vlastními klony. Všechno to byli policisté středního věku, neupravení a poněkud lehkomyslní.

Nějakou dobu panoval názor, že vyjednávání by měli vést psychologové. Ovšem přestože taková situace připomíná terapeutickou seanci hned v několika ohledech, profesionální cvokaři to poněkud nezvládali. Postupovali příliš analyticky a příliš se soustředili na diagnózu. Smyslem konverzace s únoscem ovšem není zjistit, zda zapadá do profilu DSM IV, ale přesvědčit ho, aby vylezl s rukama nahoře. A to vyžaduje selský rozum, soustředění, rychlý úsudek, trpělivost (no, na té musel Arthur Potter tvrdě pracovat), zdravé sebevědomí, vzácný dar výřečnosti a ještě vzácnější dar umění naslouchat.

Avšak ze všeho nejdůležitější je, aby vyjednávač dokázal ovládat své emoce. A právě s touto vlastností nyní Arthur Potter usilovně zápolil. Snažil se zapomenout na hrudník Susan Phillipsové, který vybuchl přímo před ním, a na horké kapičky krve, které vzápětí ucítil na obličeji. Během únosů, u kterých za celá léta působil, již došlo k mnoha úmrtím. Ovšem Arthur Potter nikdy nestál tak blízko u tak chladnokrevné vraždy jako právě v tomto případě.

Zavolal Henderson. Reportéři prý zaslechli výstřel a začali hořet netrpělivostí a touhou po informacích.

„Řekněte jim, že do půl hodiny jim poskytnu prohlášení. Nevyzraďte to, Petere, ale právě zabil jednu rukojmí.“

„Ach Bože, ne.“ Ovšem zdálo se, že zvláštního agenta to vůbec nevyvedlo z míry. Jako by byl spíše potěšen, že se Potter do této nevyhnutelné tragédie takříkajíc namočil.

„Popravil ji. Střelil ji do zad. Poslyšte, tohle by se mohlo šeredně zvrtnout. Brkněte do Washingtonu a vyříd'te, ať sebou s tím záchranným týmem hodí, dobře?“

„Proč to udělal?“

„Bez zjevného důvodu,“ řekl Potter a zavěsil.

Chvíli postával a pak se obrátil k LeBowovi.

„Henry?“ zeptal se. „Potřebuju trochu pomoci. Čemu bychom se měli vyhnout?“

Vyjednávači se snaží posílit vzájemný vztah s únoscem tím, že občas zavedou rozhovor na osobní téma. Ovšem dotaz na cokoliv choulostivého může rozrušeného únoscce dovést až k zuřivosti, a dokonce ho přimět k zabití rukojmích.

„Máme strašně málo údajů,“ stěžoval si LeBow. „Řek bych, že bysme se měli vyhnout jeho vojenské službě. A jeho bratrovi Rudymu.“

„Co rodiče?“

„Vztah neznámý. Dokud se nedozvíme více, řídil bych se všeobecnými zásadami.“

„A co jeho přítelkyně? Jak se jmenuje?“

„Priscilla Gunderová. Zdá se, že tady nevzniknou problémy. Představovali si, že jsou jako Bonnie a Clyde.“

„Až na to,“ poznamenal Budd, „že mu dala kopačky, když měl jít do basy.“

„To je dobrá připomínka,“ řekl Potter a rozhodl se, že počká, až s tím tématem vyrukuje Handy a sám bude jen přizvukovat nebo odrážet, co Handy řekne.

„A rozhodně se vyhni jeho bývalé manželce,“ pokračoval LeBow. „Bylo tam dost zlé krve.“

„Takže jen všeobecné osobní vztahy,“ shrnul Potter. Tenhle přístup byl u únosů typický. Duševně narušení únoscí obvykle chtěli sami hovořit o své bývalé ženě, do které byli stále zamilováni. Potter se podíval na jatka a oznámil: „Chci se pokusit dostat jednu ven. Na koho se mám zaměřit? Co zatím o těch rukojmích víme?“

„Máme jen pár vzájemně nesouvisejících informací. Dokud nedorazí Angie, nebudem mít nic podstatného.“

„Myslel jsem...“ začal Budd.

„Ano, poslouchám vás.“

„Ta holka s tím astmatem. Já vím, že už jste o ni žádal, jenže jak znám astma, ta žába určitě mezitím prodělala záchvat. A Handy mně připadá jako chlápek, který na něco takovýho vůbec nemá nervy. Nejspíš se už těší, až ji bude moct vykopnout.“

„To je dobrá myšlenka, Charlie,“ řekl Potter. „Jenže psychologie vyjednávání je taková, že pokud jste byl jednou odmítnut, musíte se zaměřit na jiný problém nebo osobu. O

Beverly se prozatím nedá dále vyjednávat. Od nás by bylo slabošské pokoušet se ji znovu získat a od něj by bylo slabošské nám ji teď vydat, když už to jednou odmítl. Henry, máš tam něco o ostatních?“

„Jo, co tahle Jocelyn Weidermanová? Mám tu poznámku od Angie, že se svého času léčila z depresí. Hodně pláče a mívá hysterické záchvaty. Mohla by zpanikařit a pokusit se utéct. A přitom se nechat zabít.“

„To beru,“ řekl Budd.

„Dobře,“ souhlasil Potter. „Pokusíme se o ni.“

Užuž se natahoval po telefonu, když vtom Tobe zvedl ruku.

„Máme spojení.“

Telefon zazvonil a magnetofon se opět sám zapnul.

„Haló?“ ozval se Potter.

Ticho.

„Tak jak to tam u vás vypadá, Lou?“

„Není to zlý.“

Tlusté okno velitelské dodávky bylo přímo vedle Pottera, ale ten raději zvedl hlavu a podíval se na diagram jatek v CADu, který mu LeBow právě předložil. Takové domy byly noční můrou všech záchranných týmů. Handy se teď zřejmě nacházel v jediné velké místnosti, která kdysi sloužila jako shromaždiště pro dobytek.

Ovšem v zadní části jatek se nacházela tři patra plná nejrůznějších prostorů a zákoutí - malých kanceláří, bouracích a balicích místností, linek pro mletí a plnění uzenek a skladovacích prostor, které byly navzájem propojeny úzkými chodbami.

„Už toho asi máte dost,“ nadhodil Potter.

„Poslyšte, Arte. Řeknu vám, co po vás chceme. Nejspíš tam máte magneták, ale budete se tvářit, že ne.“

„To víte, že si nahráváme každé slovo. Nebudu vám lhát. Vždyť víte, jak to chodí.“

„Jenže já nesnáším svůj hlas z magnetáku. Při jednom procesu přehrávali u soudu pásek s mým přiznáním. Vůbec se mně nelíbilo, jak můj hlas na tom pásku zněl. Vlastně ani nevím, proč jsem se přiznal. Asi jsem se chtěl někomu

pochlubit, co jsem s tou holkou proved.“

Potter, který se toužil dozvědět o tomto muži co nejvíce, toho využil: „A co jste jí vlastně provedl, Lou?“

Bylo to vážně příšerný, spekuloval. Myslím, že byste to ani nechtěl slyšet.

„Ále, nic příjemného, Arte. Vůbec to nebyl hezkej pohled. Ale byl jsem na svou práci pyšnej.“

„Hajzl,“ zamumlal Tobe.

„Nikomu se nelíbí jeho vlastní hlas na pásku, Lou,“ pokračoval Potter nenučeně. „Jednou ročně musím pořádat takový výcvikový seminář. A oni si ho nahrávají. Nesnáším svůj hlas.“

S tím běž do prdele, Arte. A poslouvej.

„To je mi celkem fuk, Arte. A teď si vem tužku a poslouvej. Chceme vrtulník. Velký. Takový, co má osm sedadel.“

Devět rukojmích, tři únoscí a pilot. Pět lidí přebývá. Co se s nimi stane? LeBow to všechno zapisoval do počítače. Ťukal přitom do kláves podložených filcem, takže ho téměř nebylo slyšet.

„Dobrá, takže chcete helikoptéru. Jenže kansaská policie i FBI mají pouze dvousedadlové typy. Bude chvíli trvat, než ji seženeme...“

„Jak říkám, Arte. To je mi celkem fuk. Chci vrtulník a pilota. To za prvé. Máte to?“

„Jistěže, Lou. Ale jak už jsem vám říkal, jsem jenom zvláštní agent. Není v mé pravomoci požadovat vrtulník. Budu muset zavolat do Washingtonu.“

„Vy mě neposloucháte, Arte. To je váš problém. Budu vám to klidně opakovat celou noc. Mně - je - to - fuk! Pro mě za mě si klidně volejte na letiště tadyhle pár mil po cestě, nebo rovnou papežovi do Svatýho města - čas vám poběží tak jako tak.“

„Dobrá. Pokračujte.“

„Pak chcem nějaký jídlo.“

„Jasně. Něco konkrétního?“

„Něco od McDonalda. A nešetřte na tom.“

Potter kývl na Budda, který zvedl telefon a začal šeptem

udílet rozkazy.

„Už se to veze.“

Pronikni do něj. Pochop jeho myšlení. teď požádá o alkohol, pomyslel si Potter.

„A pak sto nábojů ráže dvanáct, neprůstřelné vesty a plynové masky.“

„Tedy Lou, myslím, že víte, že tohle nemůžeme.“

„To teda vůbec nevím.“

„Nemůžu vám dát zbraně, Lou.“

„Ani když pustím jednu holku?“

„Ne, Lou. Na zbraně a střelivo se dohody nevztahují. Je mi líto.“

„Často vyslovujete mé jméno, Arte. Hele, a kdybych přece jen přistoupil na nějaké koňské handly, kterou z těch holek byste požadoval? Chtěl byste některou konkrétní? Řekněme, že jsme vůbec nemluvili o zbraních.“

LeBow zvedl obočí a přikývl. Budd ukázal Potterovi vztyčené palce.

Melanii, napadlo Pottera automaticky. Ale věřil, že jejich úsudek byl správný a že by se měli pokusit získat dívku, která je v největším ohrožení - problémovou studentku Jocylyn.

Oznámil Handymu, že o jednu z dívek by měl konkrétní zájem.

„Popište ji.“

LeBow otočil počítač k Potterovi. Potter si přečetl jemné písmo na obrazovce a řekl: „Krátké tmavé vlasy, nadváha. Dvanáct let. jmenuje se Jocylyn.“

„Ta? Ta ubrečená malá kráva? Kňučí tu jak štěně se zlomenou hnátou. Prima volba. Dík, že jste si ji vybral, Arte. Tak tuhle za pět minut zastřelím, jestli nepřistoupíte na ty zbraně a munici.“

Cvak.

14:00

K čertu, pomyslel si Potter a bouchl pěstí do stolu.

„Šmarjá,“ zamumlal Budd a dodal: „Ježíšikriste.“

Potter vzal dalekohled a viděl, jak se v okně jatek objevila menší dívka. Byla buclatá a její okrouhlé tvářičky se leskly slzami. Když se jejích nakrátko ostříhaných vlasů vzápětí dotkla hlaveň pistole, zavřela oči.

„Počítej to, Tobe.“

„Čtyři minuty třicet.“

„To je ona?“ zašeptal Potter LeBowovi. „Ta Jocylyn?“

„Určitě.“

„Zapsal jsi, že mají brokovnice dvanáctky?“ zeptal se Potter klidně.

LeBow přitakal. „A že mají zřejmě málo střeliva.“

Derek se na ně podíval - tahle chladnokrevná konverzace ho šokovala.

„Kristepane,“ hekal Budd. „Dělejte něco.“

„A co?“ zeptal se Potter.

„No, zavolejte mu a řekněte, že mu tu munici dáte.“

„Ne.“

„Čtyři minuty.“

„Ale on ji zastřelí.“

„Já myslím, že ne.“ Zastřelí, nezastřelí? uvažoval Potter. Při nejlepším vůli to nedokázal odhadnout.

„Koukejte na něj,“ řekl Budd. „No jen se tam podívejte! Ta holka má u hlavy pistoli. I odsud vidím, jak brečí!“

„A tohle přesně on chce. Uklidněte se, Charlie. O zbraních a střelivu se nikdy nesmlouvá.“

„Ale on ji zabije!“

„Tři minuty třicet.“

„A co když,“ řekl Potter a snažil se potlačit netrpělivost, „co když je úplně bez munice? Co když tam jen tak sedí se dvěma prázdnými pistolemi a prázdnou brokovnicí?“

„Jo, a možná mu zbyl jeden náboj a on ho našije do té holky.“

Operace s rukojmími je vražda na postupu.

Potter se stále díval na nešťastnou dívčinu tvář. „Musíme předpokládat, že v současné době máme devět obětí - ty dívky uvnitř a jejich učitelky. Kdybychom jim dali sto nábojů do brokovnice, počet obětí by se mohl zdvojnásobit.“

„Tři minuty,“ zahlaholil Tobe.

Stillwell se venku začal neklidně ošívát a cuchat si své střapaté vlasy. Podíval se na dodávku a pak zpátky na jatka. Výměnu názorů mezi Potterem a Buddem sice neslyšel, ale stejně jako všichni ostatní policisté viděl v okně hlavu nebohé dívky.

„Dvě minuty třicet.“

„Tak mu pošlete slepý patrony. Nebo ty, co se vzpříčí v hlavni.“

„To je dobrý nápad, Charlie. Jenže tu žádné nemáme. Ne, takhle brzy se další rukojmí nezbaví.“ Nebo ano? uvažoval Potter.

„Zbavit se rukojmí?“ ozval se v dodávce hlas technika Dereka.

Potter měl dojem, že Derek šeptem dodal: „To je teda hajzl.“

„Dvě minuty,“ řekl Tobe nevzrušeným hlasem.

Potter se přikrčil a vyhlédl z okna. Za Maginotovou linií z aut spatřil nervózní policisty - někteří neklidně pokukovali po dodávce.

„Minuta třicet.“

Co Handy dělá? Co se mu honí hlavou? Nevidím do něj. Potřebuji více času. Potřebuji s ním ještě mluvit. Za hodinu už bych věděl, jestli ji zabije, nebo ne. Jenže teď vidím jen kouř a nebezpečí.

„Minuta,“ ohlásil Tobe.

Potter zvedl telefon a zmáčkl tlačítko rychlého vytáčení.

Cvak.

„Spojení.“

„Lou.“

„Arte, rozhodl jsem se, že chci taky sto nábojů do glocku.“

„Ne.“

„No dobře, tak sto jedna nábojů do glocku. Protože o jeden náboj za třicet vteřin přijdu.“

„Nebudou žádné náboje, Lou.“

Derek vyskočil ze židle a popadl Pottera za rameno.

„Udělejte to! Proboha!“

„Seržante!“ vykřikl Budd, odtáhl Dereka a odstrkal ho do

rohu.

Handy pokračoval: „Vzpomínáte, jak picli toho chlápka z Vietkongu? Bylo to v televizi. Dostal to do hlavy. Krev mu stříkala do vzduchu jako z nějakýho vodotrysku.“

„Nemůžu to udělat, Lou. Slyšíte mě? Nemáme nějaké špatné spojení?“

„Máte snad vyjednávat!“ zašeptal Budd. „Mluvte s ním!“ Zdálo se, že teď lituje, že Dereka od Pottera odtáhl.

Potter si ho nevšímal.

„Deset vteřin, Arthure,“ řekl Tobe a nervózně si mnul propíchnutý lalůček. Odvrátil se od svých drahocenných číselníků a zíral z okna.

Uplynulo deset vteřin, deset minut nebo snad hodina. Ve velitelské dodávce panovalo naprosté ticho, přerušované pouze praskáním statické elektřiny na lince. Potter si uvědomil, že zadržuje dech. Opět začal dýchat.

„Lou, jste tam?“

Žádná odpověď.

„Lou?“

Náhle pistole v okně poklesla, čísi ruka popadla dívku za límec a odtáhla ji zpátky do jatek.

Hej, Arte, tak copak je novýho? spekuloval Potter.

„Tak jak to vypadá, Arte?“ ozval se v reproduktoru Handyho veselý hlas.

„Celkem to ujde. A co u vás?“

„Senza. Hele, uděláme to takhle: Do doby, než sem přilítne vrtulník, zastřelím každou hodinu jednu holku. Od čtyř hodin každou hodinu, přesně v celou.“

„Dobře, Lou, tak to vám rovnou řeknu, že na velký vrtulník budeme potřebovat trochu více času.“

Hovno, odhadoval Potter. Uděláte, co vám řeknu.

Jenže Handy s laškovnou výhrůžností v hlase řekl: „Kolik času?“

„Několik hodin. Možná...“

„Hovno. Dám vám čas do pěti.“

Potter se na okamžik odmlčel, aby to uvážil. „Myslím, že to zvládneme.“

Drsné zachechtání. „A ještě něco, Arte.“

„Copak?“

Handy se odmlčel. Napětí dosahovalo vrcholu. Nakonec Handy zakrákal: „S těma hamburgerama chci taky náký hranolky. Hromadu hranolků.“

„Máte je mít. Ale chci tu dívku.“

„Hej, hej,“ zašeptal Budd, „možná byste na něj neměl tlačit.“

„Kterou dívku?“

„Jocelyn. Tu, kterou jste měl právě v okně.“

„Jocelyn,“ řekl Handy s náhlým zaujetím a znovu tím Pottera vylekal. „To je prima jméno.“

Potter luskl prsty a ukázal na LeBowův počítač. Zpravodajský důstojník rychle projel Handyho profil a oba muži se pokusili nalézt nějakou zmínku o jméně Jocelyn: u matky, u sestry, u kurátorky pro dohled nad podmíněčně propuštěnými. Nikde nic.

„Co je na něm prima, Lou?“

„Asi před deseti rokama jsem šoustal jednu servírku jménem Jocelyn a docela jsem si to užil.“

Potter cítil, jak mu po celém těle běhá mráz.

„Byla docela chutná. Teda než jsem potkal Pris.“

Potter se zaposlouchal do Handyho intonace. Zavřel oči a uvažoval: Tahle Jocelyn byla taky rukojmí a zabil jsem ji, protože... Nedokázal odhadnout, jak Handy větu dokončí.

„Celý roky jsem si na ni nevzpomněl. Moje Jocelyn byla taky rukojmí, stejně jako tahle. Neudělala, co jsem jí řekl. Prostě to neudělala. A tak jsem musel použít nůž.“

Část z toho, co říká, je součástí jeho role, pomyslel si Potter. Třeba ta veselá zmínka o noži. Jenže v jeho slovech se skrývá i cosi odhalujícího. Neudělala, co jsem jí řekl. Potter si tu větu zapsal a přistrčil ji k LeBowovi, aby ji naťukal do počítače.

„Já ji chci, Lou,“ řekl Potter.

„Ó, jen se nebojte. teď už jsem věrnej Pris.“

„Až seženeme jídlo, provedeme výměnu. Co vy na to, Lou?“

„Ta holka stejně k ničemu není, Arte. Asi se pochcala. Anebo se moc nespřahuje. Dokonce ani Bonner by se k ní

nepřiblížil. A to je zatraceně nadrženej kanec, jak už nejspíš víte.“

„Sháníme vrtulník a brzy vám pošleme jídlo. Jednu dívku mi dlužíte, Lou. Jednu jste zabil. Dlužíte mi ji.“

Budd s Derekem se na Pottera nevěřicně podívali.

„Né,“ řekl Handy. „Myslím, že ne.“

„Ve vrtulníku budete mít místo jen na čtyři nebo pět rukojmích. Dejte mi jednu dívku.“ Někdy musíte zalhat a někdy musíte udeřit.

Potter vybuchl: „Ježíšikriste, Lou! Už víme, že je klidně zabijete. Už jste nám to dokázal, sakra! Tak teď jednu pusťte, ano? Pošlu k vám policistu s jídlem, tak ať se vrátí i s tou dívkou.“

Pauza.

„Vy vážně chcete zrovna tuhle?“

Upřímně řečeno je chci všechny, Lou, pomyslel si Potter. Je vhodná doba na vtipkování? Nebo je ještě brzy? Risknul to.

„Já bych je chtěl všechny, Lou.“

Trýznivá odmlka.

A pak dodávku zaplnil chraplavý smích z reproduktorů. „Vy jste teda kanón, Arte. No dobře, pošlu vám ji. A teď si seřídíme timexky, hoši. Čas kvapí. Takže tu tlustou za jídlo. Přesně za patnáct minut. Jinak bych si to moh rozmyslet. A v pět odpoledne velké krásnej vrtulník.“

Cvak.

„Sláva!“ vykřikl Tobe.

Budd přikyvoval. „Dobrá práce, Arthure. To se vám povedlo.“

Derek seděl chvíli mrzutě u ovládacího panelu, ale nakonec se rovněž usmál a omluvil se. Potter, který byl vždy ochoten odpustit mladickému zápalu, si s policistou potřásl rukou.

Budd se úlevně usmíval. „Vichita je leteckým centrem celého Středozápadu. Sakra, vždyť my mu ten vrtulník můžem sehnat za půl hodinky.“

„Jenže my mu žádný nesháníme,“ řekl Potter a ukázal na tabulku slibů a podfuků. LeBow tam právě psal: „Osmimístná

helikoptéra v 17:00. Hodinové lhůty.“

„Vy mu žádnou nedáte?“ zašeptal Budd.

„Samozřejmě, že ne.“

„Ale to jste mu lhal.“

„Právě proto je to napsáno na straně podfuků.“

„Nemůžeme mu umožnit žádný pohyb,“ dodal LeBow, který již opět ťukal cosi do počítače. „A už vůbec ne ve vrtulníku.“

„Jenže on v pět hodin zabije další holku.“

„Jo, tak nějak to říkal.“

„Ale...“

„Tohle je moje práce, Charlie,“ řekl Potter, když sebral zbytky trpělivosti. „Právě proto jsem tady. Abych mu to rozmluvil.“

A nalil si z nerezové konvice hrnek mimořádně nechutné kávy.

Potter strčil mobilní telefon do kapsy a vyšel ven. Krčil se tak dlouho, dokud nedošel do prohlubně, kde byl krytý před budovou jatek.

Budd ho kus cesty doprovázel. Mladý kapitán zjistil, že pravomoc zastavit říční dopravu spadá pod hutchinsonskou policii, a nařídil jí, aby tak učinila. Tím na sebe obrátil hněv několika majitelů kontejnerových lodí plujících do Wichity, jejichž odstavení znamenalo ztrátu ve výši až dvou tisíc dolarů za hodinu.

„Nemůžu vyhovět každému,“ poznamenal nepřítomně Potter.

Začalo se ještě více ochlazovat - třináctistupňové teploty jsou v červenci skutečně dosti neobvyklým úkazem - a vzduch dostal podivně kovovou příchut', snad ze zplodin diesellových motorů nedalekých mlátiček, žacíh strojů či kombajnů. Potter zamával na Stillwella, který se procházel sem a tam mezi policisty, lakonicky se šklebil a ukazoval jednotkám, kde mají zaujmout pozici.

Když Potter opustil Budda, nasedl do služebního automobilu FBI a odjel na zadní shromaždiště. Všechny celostátní televize i místní kanály ze států Kansas, Nebraska a Iowa se již sjely na místo, stejně jako reportéři a nezávislí

novináři píšící pro velkoměstské deníky a tiskové agentury.

Potter prohodil několik slov s Peterem Hendersonem, který - ať už byly jeho pocity či motivy jakékoliv - rychle zřídil výkonnou záložní dopravu, zásobovací středisko i tiskový stan.

Reportéři Pottera znali, takže když kráčel od auta, zběsile se na něj všichni sesypali. Byli přesně takoví, jaké je čekal: agresivní, smrtelně vážní, bystří a zaslepení. Za všechna ta léta, co Potter dělal tuhle práci, se ani trochu nezměnili. A tak jeho první reakcí byl jako obvykle pocit, že s žádnou z reportérek v davu by se za nic na světě nechtěl oženit.

Vyšplhal se na pódium, které sem umístil Henderson, a pohlédl do záplavy bílých světel. „Dnes přibližně v poledne unesli tři uprchlí vězni dvě učitelky a osm studentek školy Laurenta Clerka pro neslyšící z kansaského Hebronu a vzali je jako rukojmí. Stalo se tak poté, co pachatelé téhož dne uprchli z federálního nápravného zařízení v Capaně. V současné době se ukrývají v opuštěném objektu u řeky Arkansas přibližně dva a půl kilometru odtud, na hranicích města Crow Ridge. Zde je zadržuje několik set státních, okrskových i federálních policistů.“

Policistů byla spíš jen stovka, ale Potter raději pro sedmou velmoc trochu přikrášlil pravdu, než aby riskoval, že vzbudí přehnané sebevědomí na straně únosců - v případě, že by se jim náhodou podařilo zachytit zpravodajské vysílání.

„Na straně rukojmích došlo k jedné ztrátě na životě...“

Reportéři zašuměli, zpozorněli a vymrštili ruce do vzduchu. Začali Pottera zasypávat otázkami, ale Potter pouze řekl: „Totožnost oběti ani ostatních rukojmích nebude zveřejněna do doby, než budou o incidentu uvědoměni všichni rodinní příslušníci. Nacházíme se ve fázi horečného vyjednávání s pachateli, kteří byli identifikováni jako Louis Handy, Shepard Wilcox a Ray Bonner zvaný „Sonny“. V průběhu vyjednávání nebudou mít novináři přístup na místo operace. Jakmile získáme další zprávy, budeme vás o nich pravidelně informovat. Pro tuto chvíli je to ode mne všechno.“

„Agente Pottere...“

„V tuto chvíli nebudu odpovídat na žádné otázky.“

„Agente Pottere....“

„Agente Pottere, prosím...“

„Mohl byste přirovnat tuto situaci k obléhání Davida Koreshe ve Waco?“

„My sem potřebujeme vpustit zpravodajské vrtulníky. Naši právníci se již obrátili na ředitele...“

„Podobá se to operaci proti Weaverovi před několika lety?“

Potter vyšel z tiskového stanu v záplavě tichých záblesků tichých fotoaparátů a oslnivých světel televizních kamer. Byl už téměř u auta, když zaslechl hlas: „Agente Pottere, mohu na minutku?“

Potter se otočil a viděl, jak se k němu blíží muž. Kulhal a vůbec nevypadal jako typický reportér. Nebyl to žádný pohledný hošík, a přestože působil agresivně a zasmušile, nedřímalo v něm ono zapálené rozhorlení. Což Potterovi - byť jen trochu - imponovalo. Byl starší než jeho kolegové, měl tmavou kůži a hluboce vráscitý obličej. Tenhle alespoň vypadal jako skutečný novinář. Hotový Edward R. Murrow.

„Nečiním žádná individuální prohlášení,“ řekl Potter.

„Já o žádné nežádám. Jsem Joe Silbert ze stanice KFAL v Kansas City.“

„Jistě, pane, kdybyste mě teď omluvil...“

„Jste parchant, Pottere,“ řekl Silbert spíše vyčerpaně než rozhořčeně. „Ještě nikdo neposlal do háje zpravodajské vrtulníky.“

Jenže sázky jsou mimořádně vysoko, pomyslel si Potter. „Budeme vás informovat stejně jako všechny ostatní.“

„Počkejte. Já vím, že byste na nás mohli kašlat ještě mnohem víc. Akorát vás otravujem. Jenže my taky děláme jen svou práci. Tohle je senzační zpráva. A vy to víte. Budem toho potřebovat zatraceně víc než jen tiskové výstupy a podobné brífinky-nebrífinky, jaký jste nám právě předvedl. A jestli to nedostanem, budete mít za zadkem admirála tak rychle, že si ještě s láskou vzpomenete na Waco.“

Způsob, jakým Silbert vyslovil admirálovu hodnost, naznačoval, že se zná s ředitelem FBI osobně. Reportér navíc

udeřil na citlivé místo, neboť Potter sám o téhle otázce dlouze uvažoval.

„Nemohu vám nijak pomoci. Zajištění místa operace musí být dokonalé.“

„Pak vám ovšem musím sdělit, že pokud toho utajíte příliš, tihle mladíci udělají všechno možné i nemožné, jen aby pronikli do policejní zóny. Budou používat dešifrovací snímáče, aby zachytili vaše komunikační spojení, budou se vydávat za policisty...“

„Obojí je nezákonné.“

„Já vám jen říkám, o čem se už teď někteří z nich baví. Pěkně to tam vře. A já teda rozhodně nechci přijít o exkluzivní zprávu na úkor nějakého zasraného novinářského ucha, co navíc porušuje zákony.“

„Vydal jsem rozkaz zatknout každého civilistu na dohled od objektu. Včetně reportérů.“

Silbert překulil oči. „Arnett to měl v Bagdádu snazší. Panebože. Myslel jsem, že jste vyjednávač. Tak proč to nevyjednáte?“

„Musím zpátky.“

„Prosím vás! Aspoň si vyslechněte můj návrh. Navrhuji zřídit tiskovou skupinu. Umožníte vždy jednomu nebo dvěma novinářům přístup do blízkostí budovy. Bez kamer, bez vysílaček, bez magnetofonů. Jen psací stroj nebo laptop. Anebo jen pero a tužku.“

„Joe, nemůžeme riskovat, že se únosci dozvědí nějaké informace o tom, co podnikáme. To přece víte. Mohou mít uvnitř rádio.“

V Silbertově hlase se objevil zlověstný tón: „Heledte, pokud vy začnete utajovat, my začneme spekulovat.“

Při jednom únosu před několika lety došlo k nejhoršímu - únosci zaslechli v tranzistorovém rádiu reportéra popisujícího útok zásahového týmu na místo opevnění. Nakonec se ukázalo, že reportér pouze spekuloval, co by se mohlo stát, ale únosci vzali jeho dohady vážně a začali střílet rukojmí.

„To má být hrozba?“ řekl Potter mírně.

„Tornáda jsou taky hrozba,“ odpověděl Silbert. „A zároveň jsou životní realitou. Podívejte, Pottere, co mám

udělat, abych vás přesvědčil?“

„Nic. Je mi líto.“

Potter se otočil k autu. Silbert si povzdechl.

„Sakra. A co mně povíte na to, že vám dáme přečíst naše zprávy předtím, než je odešleme? Můžete je cenzurovat.“

Tohle se stalo poprvé. Během stovek operací, při nichž Potter působil jako vyjednávač, navázal s tiskem dobré i špatné vztahy, když se pokoušel nalézt rovnováhu mezi prvním dodatkem ústavy a bezpečností rukojmích a policistů. Ale ještě nikdy nepotkal novináře, který by přistoupil na cenzurování vlastních zpráv.

„To je omezení svobody,“ řekl Potter, který vystudoval s vyznamenáním práva.

„Pět šest reportérů se už bavilo o překročení zóny. Jestli dva z nás pustíte dovnitř, tak to přestane. Poslechnou mě.“

„A vy chcete být jedním z těch dvou.“

Silbert se zašklebil. „To si pište, že chci být jedním z těch dvou. Vlastně chci být jedním z první dvojice. Za hodinu mám uzávěrku. No tak, co na to říkáte?“

Co na to říká? Že polovinu problémů ve Waco představovaly vztahy s novináři. Že on sám nezodpovídá pouze za životy rukojmích, policistů a agentů, ale i za dobré jméno FBI a její obrázek na veřejnosti. A že i přes své vyjednávačské umění je dosti neobratným reprezentantem zpravodajské politiky. Dobře si uvědomoval, že většinu informací o tom, co se tady děje, se členové Kongresu, nejvyšší představitelé ministerstva spravedlnosti i Bílý dům dozvědí ze CNN a Washington Postu.

„No dobrá,“ souhlasil tedy. „Můžete to zorganizovat. Budete spolupracovat s kapitánem Charlie Buddem.“

Podíval se na hodinky. Každou chvíli měli únoscům poslat jídlo. Měl by se vrátit. Odjel zpátky k velitelské dodávce, přikázal Buddovi, aby za ním rozbil malý tiskový stan a aby kontaktoval Joe Silberta ohledně organizace novinářských skupin.

„Jasně. Kde je to jídlo?“ zeptal se Budd a úzkostlivě se díval na cestu. „Termín se pomalu blíží.“

„Máme určitou rezervu,“ řekl Potter. „Jakmile únosce

přistoupí na propuštění rukojmího, budeme mít největší překážku za sebou. Už Jocylyn pustil z hlavy.“

„Myslíte?“

„Běžte zřídit ten tiskový stan.“

Vešel do dodávky a přistihl se, že nemyslí na jídlo, vrtulníky ani Louise Handyho, nýbrž že přemýšlí o Melanii Charrolové. A nepřemýšlel o ní ve smyslu, nakolik cenná by ona jako rukojmí mohla být pro něj jako vyjednávače nebo jak velkým přínosem, či naopak rizikem, by byla při případném taktickém řešení operace. Ne, on se zaobíral jedinou informací, jediným slovem. Vybavoval si pohyb jejích úst, když mu cosi sdělovala v tmavém okně jatek.

Co mu jen mohla říkat? A ze všeho nejvíce přemýšlel, jak by asi vypadal rozhovor s ní. On, který udělal díru do světa tím, že naslouchal řeči jiných lidí a hovořil s nimi. A ona, hluchoněmá mladá žena.

Rty, zuby, jazyk.

Napodobil ji.

Rty, zuby...

Mám to, pomyslel si náhle. A v duchu uslyšel: „Střezte se.“

Pokusil se to vyslovit nahlas. „Střezte se.“

Ano, to bylo ono. Ale proč použila tak archaický výraz? No jistě: aby ho mohl odezřít. Při těchhle slovech byly rty až přehnaně roztažené.

Sdělení bylo zřejmé. Ne jako při slovech: „Pozor na ně.“

Nebo „Opatrně.“ Nebo „Je zlý.“

Střezte se.

Henry LeBow by to měl vědět.

Potter vyrazil k dodávce a byl pouhých šest metrů od cíle, když se za ním tiše vynořila limuzína. Agentovi se zdálo, že když ho mījela, nepatrně zatočila, aby mu překřížila cestu. Dveře se otevřely a vystoupil z nich velký snědý muž.

„To se na to podívejme,“ řekl hlučně. „To vypadá jako vylodění v Normandii. Máte všechno pod kontrolou, Eisenhower? Máte? Všechno pěkně pod palcem?“

Potter se zastavil a otočil se. Muž přistoupil blíže a jeho úsměv - byl-li to vůbec úsměv - opadl.

„Agente Pottere, musíme si promluvit.“

14:20

Jenže sám mluvit nezačal.

Zahalil se do tmavého saka, když se do údolí opřel poryv větru, vystoupal kolem Pottera na pahorek a začal si prohlížet jatka. Potter se podíval na poznávací značku a s nejistým pocitem, kdo asi může onen návštěvník být, pokračoval směrem k dodávce.

„Tam bych nestál,“ poznamenal. „Jste snadno na dostřel pušky.“

Potrásli si rukama a muž přitom levou rukou stiskl Pottera za rameno. Představil se jako Roland Marks, asistent nejvyššího státního zástupce Kansasu.

Ach tak, to je on. Potter si vybavil telefonický rozhovor. Snědý muž se znovu podíval na budovu a stále představoval snadný terč.

„Dával bych si větší pozor,“ opakoval netrpělivě Potter.

„Sakra. Oni mají pušky, že? S laserovými zaměřovači? A možná taky fázovače a fotonová torpéda. Jako ve Star Treku, že jo?“

Na tohle nemám čas, pomyslel si Potter.

Muž byl vysoký a statný, měl nepovedený nos a jeho zdejší přítomnost byla jako modrá záře plutonia v reaktoru.

„Okamžik, prosím,“ řekl Potter. Vešel do velitelské dodávky a zvedl obočí.

Tobe kývl směrem k jatkám. „Jsou jako myšky.“

„A co to jídlo?“

Budd odpověděl, že dorazí za pár minut.

„Venku je Marks, Henry. Zjistils o něm něco?“

„On je tady?“ LeBow se zašklebil. „Volal jsem na pár míst. Je to pěkně nekompromisní státní žalobce. Ostrý jako bič. Specializuje se na kriminalitu bílých límečků. Má excelentní poměr usvědčení.“

„Takový ten typ, co nebere žádné zajatce?“

„Přesně tak. Ale ambiciózní. Kdysi kandidoval do

Kongresu. Prohrál, ale povídá se, že si pořád dělá na Washington pífku. Řekl bych, že se tu potřebuje ukázat před médii.“

Potter již dávno pochopil, že operace s únosci jsou také operacemi v oblasti public relations a že na vlásku zde nevisí pouze lidské životy, ale i nejedna kariéra. Rozhodl se, že bude s Marksem jednat obezřetně.

„Jo a zapiš si, že jsem rozluštil vzkaz od té rukojmí. ‚Střezte se.‘ Předpokládám, že mluvila o Handym.“

LeBow chvíli sledoval Pottera pohledem, poté přikývl a otočil se zpět ke klávesnici.

Venku se Potter otočil k Marksovi, který byl druhým nejmocnějším právníkem v Kansasu. „Co pro vás mohu udělat?“

„Takže je to pravda? Co jsem slyšel? Že zabil jednu rukojmí?“

Potter pomalu přikývl. Státní zástupce zavřel oči a zhluboka si povzdechl. Ústa se mu svraštila do žalostného šklebu. „Proč prokristapána udělal tak šílenou věc?“

„Je to jeho způsob sdělení, že to myslí vážně.“

„Ó, pane na nebi.“ Marks si protřel obličej velkými silnými prsty. „Hovořil jsem o tom dosti obšírně s nejvyšším státním zástupcem, agente Pottere. Tohle svinstvo nás velice znepokojuje, takže jsem uháněl sem, abych se vás zeptal, zda pro vás za stát Kansas nemůžeme něco udělat. Já vás znám, Pottere. Znáám vaši reputaci. Všichni vás znají, pane.“

Potter si udržoval kamennou tvář. Myslel si, že byl v telefonu dostatečně odměřený, aby si státního zástupce jednou provždy udržel od těla. Jenže Marks se choval, jako by se mezi nimi žádný telefonický rozhovor nikdy neuskutečnil.

„Hrajete s dobře zakrytými kartami, že? Ale máte pravdu, nejspíš je to potřeba. Skutečně je to jako pokerová partie, vidíte? A sázky jsou vysoké.“

Mimořádně vysoké, pomyslel si znovu Potter a zatoužil, aby muž odešel. „Jak jsem vám již sdělil, v tuto chvíli od státu Kansas skutečně nic dalšího nepotřebuji. Máme zde kansaské policisty a Charlieho Budda jsem jmenoval svým

zástupcem.“

„Budda?“

„Vy ho znáte?“

„Jistěže ano. Je to dobrý policista. A já znám všechny dobré policisty.“

Rozhlédl se. „Kde jsou vojáci?“

„Záchranný tým?“

„Kuřátka Dana Tremaina. Byl jsem si jistý, že už teď budou v centru dění.“

Potter stále nevěděl přesně, odkud tenhle vítr z Topeky fouká.

„Nehodlám využít kansaskou taktickou jednotku. Právě nyní se organizuje zásahová skupina FBI, která dorazí během příštích několika hodin.“

„Tak to bude problém.“

„Proč?“ zeptal se Potter nevinně, i když předpokládal, že si Marks bude přát, aby případnou taktickou operaci vedl zásahový tým státu Kansas.

„Doufám, že nepomýšlíte na ozbrojený zásah. Jen se podívejte na Weaverův případ. Podívejte se na Waco. Zemřeli tam nevinní lidé. Nechci, aby se něco podobného stalo i zde.“

„To si nepřeje nikdo. Zásah je teprve poslední možnost.“

Marksova hlučná vnější fasáda se rázem vytratila a asistent státního zástupce začal mluvit smrtelně vážně. „Vím, že zodpovídáte za celou operaci, agente Pottere. Ale chci, abyste věděl, že nejvyšší státní zástupce má zájem na pokojném vyřešení situace za každou cenu.“

Do listopadových voleb zbývají necelé čtyři měsíce, blesklo Potterovi hlavou. „Doufáme, že vše půjde pokojnou cestou.“

„Jaké jsou jeho požadavky?“ zeptal se Marks.

Je čas přitáhnout uzdu? Ještě ne. Potter dospěl k závěru, že uražený Roland Marks by mohl napáchat příliš mnoho škod.

„Obvyklé. Vrtulník, potraviny, střelivo. Poskytnu mu pouze potraviny. Pokusím se ho přimět ke kapitulaci, nebo alespoň dostat ven co nejvíce dívek, než přijede záchranný

tým.“

Sledoval, jak Marksův obličej tmavne ještě více. „Já si prostě nepřeji, aby se těm dívkám něco stalo.“

„Samozřejmě.“ Potter se podíval na hodinky.

„Napadla mě taková myšlenka,“ pokračoval státní zástupce. „Výměnou za propuštění dívek mu poskytneme vrtulník. Dovnitř strčíme jednu z těch chytrých věciček z filmu Mission Impossible, a až přistanou, dopadneme je.“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Nikdy jim nedopřejeme volný pohyb, pokud bude existovat způsob, jak se tomu vyhnout.“

„Existuje přece spousta různých štěnic a transpondérů.“

„I tak je to příliš riskantní. V tuto chvíli existuje ohraničený počet možných mrtvých. Nejhorší, co může provést, je zabít devět zbývajících rukojmích a možná jednoho nebo dva členy taktického týmu.“ Marks šokovaně vytřeštil oči. Potter pokračoval s výrazem studené ryby. „Ale pokud se dostane ven, může zabít dvakrát tolik lidí. Nebo třikrát i vícekrát tolik.“

„Je to jen bankovní lupič. Stěží ho lze pokládat za masového vraha.“

A kolik mrtvol je potřeba, aby byl člověk pasován na masového vraha? Potter se zadíval do dálky za kombajny, které se několik mil odtud nehlučně pohybovaly po svazích. Když sem letěl, pilot helikoptéry mu řekl, že zimní pšenice se zde seje v listopadu, a dodal, že zábor travnaté půdy bělochy, kteří zde chtěli zasít obilí, těžce postihl potawatomské Indiány a proměnil celou oblast ve vyprahlou krajinu.

Kde je to zatracené jídlo? pomyslel si Potter a byl nervózní, že minuty tak zbytečně ubíhají.

„Takže pro vás jsou ty dívky jen něčím takovým?“ zeptal se Marks, již vůbec ne přátelsky. „Pouze přijatelnými ztrátami?“

„Doufejme, že k tomu nedojde.“

Otevřely se dveře a z dodávky vykoul Budd. „Jídlo je tady, Arthure. Dobrý den, pane Marksi.“

„To je Charlie Budd. Hodně štěstí. Tohle je zapeklitá

situace. Ale vy se určitě vytáhnete a poperete se s ní.“

„Děláme, co je v našich silách,“ řekl Budd opatrně.
„Tady pan Potter je vážně expert. Chci říct agent Potter.“

„Ještě se stavím,“ prohodil Marks. „ted’ musím informovat guvernéra.“

Když limuzína odjela, zeptal se Potter Budda: „Vy ho znáte?“

„Moc dobře ne, pane.“

„Má nějaké plány?“

„Řek bych, že si za pár let bude dělat zálusk na Washington. Ale jinak je to prima chlap.“

„Henry si myslí, že by mohl kandidovat už letos na podzim.“

„O tom teda nevím. Ale myslím, že v tom není žádná politika. Má strach o ty holky. Slyšel jsem, že je to rodinnej typ. Sám je několikanásobnej otec a všechno jsou to holky. Jedna z nich má nějaký zdravotní problémy, takže mu to nejspíš připomíná rodinu, když jsou ty holky hluchý a tak.“

Potter si všiml Marksova hodně obnošeného svatebního prstenu.

„Budou s ním problémy?“

„Neumím si představit v čem. To jeho vtipkování a narážky, to je jen taková habaďůra.“

„Nedělá mi starosti jeho vtipkování. Kde všude má styky?“

Budd pokrčil rameny. „No, víte...“

„Nikdo se to nedozví, Charlie. Musím vědět, jestli nám může nějak uškodit.“

„Vzpomínáte, jak říkal, že jde zavolat guvernérovi? Jako by byli nejlepší kámoši?“

„Ano.“

„Pochybuju, že guvernéř vůbec zvedne telefon. Víte, jsou republikáni a republikáni.“

„Dobře, díky.“

„Hele, už se to veze.“

Policejní auto kansaské policie se dokodrcalo po neupravené cestě a zastavilo. Jenže nevezlo Handyho hamburgery s hranolkami.

Místo toho vystoupila z auta žena. Angie Scapellová měla na sobě modrý kostým do půlky kolen, zpoza jehož tenkého saka vykukovala pistole. Bohaté černé vlasy jí splývaly na ramena. Na očích měla světlé sluneční brýle s tyrkysovými obroučkami. Za agentkou se vynořila mladá krátkovlasá bruneta v policejní uniformě.

„Angie,“ řekl Potter a pozdravil se s agentkou. „Seznam se s mou pravou rukou: Charlie Budd, kansaská policie. Zvláštní agentka Angeline Scapellová.“

Oba si podali ruku a kývli.

Angie představila druhou ženu. „Frances Whitingová z okrskové policie v Hebronu. Bude nám tlumočit do znakové řeči.“

Policistka si potřásla s muži rukou a krátce pohlédla na budovu jatek. Zašklebila se.

„Pojďte dovnitř, prosím,“ řekl Potter a pokynul k dodávce.

Henry LeBowa velmi potěšilo, co Angie přivezla. Bezodkladně začal vkládat informace do počítače. Potter měl pravdu. Jakmile se Angie doslechla o operaci, okamžitě - ještě než stačili do vrtulníku doplnit palivo - kontaktovala vedení školy Laurenta Clerka a začala sestavovat profily rukojmích.

„Výborně, Angie,“ řekl LeBow a horečně bušil do klávesnice. „Seš rozenej životopisec.“

Scapellová otevřela další spis a ukázala jeho obsah Potterovi.

„Tobe,“ řekl Potter, „můžeš to tam taky připevnit?“

Mladý agent sebral fotografie dívek a připíchl je na korkovou nástěнку nad plánek budovy. Do dolního rohu fotografií dopsala Angie fixem jména a věk unesených dívek.

Annie Morganová, 7 Suzie Morganová, 7 Shannon Boyleová, 8 Kielle Stoneová, 8 Emily Stoddardová, 10 Jocelyn Weidermanová, 12 Beverly Klemperová, 14 Fotografie Susan Phillipsové zůstala obličejem vzhůru na stole.

„Takhle to děláte vždycky?“ ukázala Frances na stěnu.

„Zvítězíte, jen když máte lepší znalosti než nepřítel,“ řekl

Potter nepřítomně a upřeně si prohlížel fotografie. Přistihl se, že se dívá hlavně na obě neodolatelná dvojčata - snad proto, že byla nejmladší.

Kdykoliv přišla řeč na děti, představoval si, že jsou velice malé - snad proto, že s Marian nikdy děti neměli a jeho představa syna nebo dcery se tak podivně zastavila v čase, jako by byl Potter navěky mladým manželem a Marian jeho řekněme pětadvacetiletou manželkou.

Jen se na ně podívejte, pomyslel si v duchu. Jen se na ně podívejte.

A jako by promluvil nahlas, uvědomil si, že kromě Dereka a Tobeho, kteří se krčili u svých počítačů, se všichni zastavili a zírají na fotografie.

Požádal Angie o informace o dívce, která měla být propuštěna, o Jocylyn Weidermanové.

Angie z paměti vychrlila: „Podle všeho jde o problémovou dívku. Je postlingválně hluchá - ohluchla až poté, co se naučila mluvit. Asi byste řekli, že je to tím pro ni snazší, a při procesu učení to skutečně pomáhá. Ovšem z psychologického hlediska dochází k tomu, že podobní lidé nezapadají do komunity hluchoněmých snadno. Víte, co znamená být ‚Hluchý‘ s velkým ‚h‘?“

Potter, který očima upřeně sledoval jatka a znovu vyhlížel Melanii, zavrtěl hlavou.

Angie zvedla obočí na Frances, která vysvětlila: „Slovo ‚hluchý‘ s malým ‚h‘ vyjadřuje fyzický stav, kdy člověk neslyší. Slovo ‚Hluchý‘ s velkým ‚h‘ používají hluchoněmí k vyjádření příslušnosti ke své komunitě, ke své kultuře.“

„V hierarchii hluchoněmých,“ pokračovala Angie, „je nejlépe se narodit jako hluchý hluchým rodičům a vystříhat se veškerých orálních dovedností. Pokud se narodíte jako slyšící slyšícím rodičům a víte, jak mluvit a odezírat ze rtů, nemáte již rovnocenné postavení. Ovšem i to je ještě o stupeň výše, než se jako hluchý snažit, aby vás pokládali za slyšícího. A přesně o tohle se pokoušela Jocylyn.“

„Takže ta holka je už teď oproti ostatním znevýhodněná.“

„Zavrhuje ji jak svět slyšících, tak i svět Hluchých. K

tomu připočtete, že má nadváhu. A málo vyvinuté sociální dovednosti. Je to ideální kandidát na záchvat paniky. Pokud k němu dojde, Handy si může myslet, že ho chce ta dívka napadnout. Dokonce by se o to mohla pokusit.“

Potter přikývl a byl jako vždy vděčný, že u vyjednávacího týmu asistuje právě Angie Scapellová. Specializovala se na psychologii rukojmích - pomáhala jim nabýt zpět duševní rovnováhu, získávala od nich postřehy, které by mohly být užitečné pro budoucí operace, a připravovala je ke svědeckým vystoupením při procesu s únosci.

Před několika lety si Potter uvědomil, že bude lepší využívat ji už v průběhu operace, kde bude nejprve vyhodnocovat údaje poskytnuté rukojmími a teprve poté hodnotit samotné rukojmí a únosce. Když pořádal přednášky o strategii vyjednávání, často s ním stála na stupínku.

„V tom případě se musíme snažit udržet ji v klidu,“ poznamenal Potter.

Panika při výměně rukojmích byla nakažlivá a často vedla ke ztrátám na životech.

„Můžete někoho z policistů naučit, jak jí něco sdělit?“ zeptal se Potter Frances. „Něco, co by mohlo být užitečné?“

Frances pohnula rukama a řekla: „Tohle znamená ‚zůstaň klidná‘. Jenže znaková řeč se dá jen velice těžko naučit rychle a těžko se pamatuje. I drobná chybička zcela mění smysl věty. Pokud s ní chcete komunikovat, doporučovala bych každodenní obvyklá gesta jako ‚pojď sem‘ nebo ‚běž tam‘.“

„A navrhuji, aby se ten člověk usmíval,“ dodala Angie. „Úsměv je mezinárodní jazyk. Přesně tohle ta dívka potřebuje. Pokud chcete sdělit něco složitějšího, můžete jí to napsat.“

Frances přikývla. „To je dobrý nápad.“

„Čtecí věk prelingválně hluchých je někdy nižší, než by odpovídalo jejich skutečnému věku. Ovšem Jocelyn je postlingválně hluchá a navíc,“ Angie sebrala Henry LeBowovi poznámky a něco v nich vyhledala, „navíc má vysoké IQ, takže snadno přečte jakékoliv instrukce.“

„Hej, Dereku, máte tu pero a nějaký blok?“

„Obojí mám přímo tady,“ odvětil Elb a vytáhl několik papírů a hrst černých fixů.

Potter se poté dotázal Angie, zda náhodou nemá fotografii obou učitelek. „Ne. Vlastně počkej. Myslím, že mám jednu fotku Melanie Charrolové. Té mladší.“

Je jí pětadvacet, připomněl si Potter.

„Vypršela lhůta pro předání jídla,“ oznámil Tobe.

„Jo, tady je,“ řekla Angie a podala Potterovi fotografii.

Střezte se...

Potter neskřýval překvapení. Žena na snímku byla pohlednější, než si myslel. Na rozdíl od ostatních fotografií byl tenhle snímek barevný. Melanie měla vlnité světlé vlasy, silně kudrnatou ofinu, hladkou světlou pleť a zářivé oči. Fotografie vypadala spíše jako portrét modelky než jako snímek zaměstnance. Na celém obličejí s výjimkou očí bylo cosi dětského. Potter osobně připnul fotografii vedle snímku obou dvojčat.

„Má tady rodinu?“ zeptal se.

Angie nahlédla do poznámek. „Děkan školy Laurenta Clerka mi sdělil, že její rodiče mají nedaleko od školy farmu, ale tenhle víkend jsou v St. Louis. Melaniin bratr měl loni autonehodu a zítra má podstoupit nějakou náročnou operaci. Charrolová si vzala na zítřek volno, aby ho mohla navštívit.“

„Tyhle farmy,“ zamumlal Budd, „to jsou nejnebezpečnější místa na zeměkouli. Měli byste slyšet, co nám někdy lidi telefonují.“

Na pultu zabzučel telefon se šifrovanou linkou. Tobe zmáčkl knoflík a chvíli mluvil do mikrofonu na tyčince. „To je CIA,“ oznámil do místnosti a začal znovu rychle drmolit do mikrofonu. Vytukal několik kláves, poradil se o čemsi s Derekem a zapnul monitor.

„Kwo má snímek ze SatSurvu, Arthure. Podívejte se.“

Monitor pomalu obživil. Pozadí bylo tmavě zelené jako zářící radarová obrazovka, na které se daly rozeznat světlejší zelené, žluté a jantarové pásy. Uprostřed se nacházel slabý obrys jatek a kolem něj řada červených teček.

„Zelená barva je země,“ vysvětloval Tobe. „Žlutá a oranžová představují stromy a přírodní tepelné zdroje.“

Červená jsou policisti.“

Budovu jatek tvořil modrozelený obdélník. Pouze na čelní straně přecházela barva do jiného odstínu v místech, kde se nacházela okna a dveře. „Z těch lamp pravděpodobně vychází trochu tepla, takže ho vidíme i u střechy. Nic moc nám to neříká. Snad jen, že na střeše právě nikdo není.“

„Řekni jim, aby pokračovali ve vysílání.“

„Ale víte, kolik to stojí, že?“ zeptal se Tobe.

„Dvanáct tisíc za hodinu,“ řekl LeBow a vesele cosi psal.

„A teď se ho zeptej, jestli ho to zajímá.“

„Nech to běžet, Tobe,“ opakoval Potter.

„Jasně. Ale letos chci dostat přidáno, když jsme tak bohatí.“

V tu chvíli se otevřely dveře a vešel policista s hnědými pytlíky v náručí. Dodávka se naplnila vůní horkých mastných hamburgerů a hranolků. Potter se usadil na židli a popadl telefon.

První výměna měla právě začít.

14:45

Znovu Stevie Oates.

„Vy to tak baštíte, nebo jdete za trest?“ zeptal se Potter.

„Nebaví mě jen tak sedět na zadku, pane.“

„Tentokrát nebudete nic házet. Celou vzdálenost musíte projít.“

Dean Stillwell stál za dodávkou vedle Oatese, kterému právě dva agenti FBI v neprůstřelných vestách podle Potterových instrukcí oblékali pod uniformu dvě vrstvy tenké neprůstřelné výstroje.

Opodál stál Charlie Budd, který řídil instalaci obrovských halogenových reflektorů zaměřených na jatka. Venku byla spousta letního slunečního světla, ale zatažená obloha pomalu houstla a s každou ubíhající minutou jako by se stále více smrákalo.

Za dodávkou postávaly rovněž Frances a Angie.

„Připraveno, Arthure,“ oznámil Budd.

„Zapněte je,“ nařídil Potter a na chvíli si přestal všímat Oatese.

Halogeny se rozsvítily a vrhly kužely syrového bílého světla na přední stranu a boky jatek. Budd nařídil několik úprav tak, aby světla z obou stran mířila na dveře a okna. Vítr ostře foukal, takže policisté museli ukotvit stojany reflektorů pomocí pytlů s pískem.

Náhle se z pole ozval podivný zvuk.

„Co to je?“ divil se hlasitě Budd.

„Někdo se směje,“ odpověděl Stillwell. „Někdo z policistů. Co se tam děje, Hanku?“ zavolal do vysílačky, zaposlouchal se a pak se podíval dalekohledem na jatka. „Koukněte do okna.“

Potter se vyklonil zpoza dodávky. V tomhle světle neměl nikdo v jatkách sebemenší naději na účinný ostřelovací pokus. Zaměřil dalekohled na okno.

„Moc vtipné,“ zamumlal.

Lou Handy si před oslnivými světly nasadil sluneční brýle. S přehnanými gesty si teď otíral čelo a pitvořil se pro smějící se publikum.

„To by stačilo,“ řekl Stillwell do vysílačky přísně. „Tudle není David Letterman.“

Potter se otočil zpět k Oatesovi a kývl na tenkou neprůstřelnou výstroj. „Pokud po vás vystřelí, budete mít škaredou modřinu. Ale je důležité, abyste nevypadal hrozivě.“

Angie Oatesovi vysvětlila, že únosci značně znervózní, když vidí, jak se k nim plahočí policista oblečený jako mimozemský astronaut.

„Musíte být oblečen na úspěch.“

„Míň hrozivě už vypadat nemůžu,“ zamumlal Oates. „Aspoň si tak připadám. Osobní zbraň mám nechat tady?“

„Ne. Ale ať ji není moc vidět,“ řekl Potter. „Vaším prvořadým úkolem je vaše vlastní bezpečnost. V tom nechci žádné ústupky. Budete-li se muset rozhodnout mezi sebou a rukojmím, zachraňte nejprve sebe.“

„Ale...“

„To je rozkaz, Oatesi,“ řekl Stillwell vážně. Role

důstojníka pro kontrolu situace mu padla jako ulitá.

„Půjďte pomalu k objektu,“ pokračoval Potter, „a jídlo ponesete u boku tak, aby bylo dobře vidět. A žádné rychlé pohyby, ať se děje cokoli.“

„Dobře.“ Zdálo se, že se Oates učí instrukce nazpaměť.

Ze dveří dodávky vyšel Tobe Geller s malou krabičkou připevněnou k drátku, který vycházel z tlusté černé tyčinky. Krabičku zahákl Oatesovi na záda pod vestu a tyčinku mu sponkou připnul do vlasů.

„Tady u Arthura by to nešlo,“ poznamenal. „Potřebuju na to vlasy po celé hlavě.“

„Co to je?“

„Videokamera. A sluchátko.“

„Tahle malá věcička? Děláte si legraci.“

Tobe protáhl drátek Oatesovi po zádech a zapojil ho do vysílače. Oates si pak znovu oblékl košili.

„Rozlišení není příliš dobré,“ řekl Potter, „ale pomůže vám to, až se vrátíte.“

„Jo? A k čemu?“

„Ted' vypadáte docela v pohodě, Stevie,“ řekl LeBow. „Ale až se vrátíte, budete si pamatovat nanejvýš čtyřicet procent z toho, co tam uvidíte.“

„Ne ne,“ odporoval Potter. „Řekl bych, že Stevie má šanci i na padesát.“

„Záběry samy o sobě nám nic moc neřeknou,“ pokračoval LeBow, „ale mohly by vám osvěžit paměť.“

„Jasný. Hele, ty hamburgery voní fakt dobře,“ zavtipkoval Oates, ale jeho obličej prozrazoval, že právě myslí na všechno ostatní kromě jídla.

„Angie?“ zavolal Potter.

Agentka přistoupila k policistovi a odhrnula si z obličeje záplavu tmavých vlasů rozcuchaných větrem.

„Tady je snímek dívky, která vyjde ven. Jmenuje se Jocylyn.“ Angie rychle zopakovala své hodnocení a pokyny, jak k dívce co nejlépe přistupovat. „A nemluvte na ni,“ řekla nakonec. „Stejně vám nebude rozumět a navíc by mohla zpanikařit v domnění, že jí něco důležitého chybí. A pořád se usmívejte.“

„Usmívat se. Jasně. To bude hračka.“ Oates ztěžka polkl.

„Ta dívka je obézní,“ dodal Potter, „takže zřejmě neumí moc rychle utíkat.“ Rozvinul malou mapu jatek. „Kdyby si dokázala pospíšet, poradil bych vám, abyste zmizeli tady do té průrvy před budovou a pak utíkali jako o život. Byli byste trochu z úhlu. Ale takhle si myslím, že budete muset jít nejkratší cestou zpátky.“

„Jako ta holka, co ji zastřelili?“ zeptal se Budd a nikoho tím nepotěšil.

„Takže, Stevie,“ pokračoval Potter, „dojdete až ke dveřím, ale za žádných okolností nesmíte dovnitř.“

„A co když řekne, že ji nepustí, když nepůjdu dovnitř?“

„Tak ji tam necháte. Položíte jídlo a odejdete. Ale já myslím, že ji propustí. Běžte co nejdříve ke dveřím. Chci, abyste se podíval dovnitř. Zaměřte se na typ jejich zbraní, na rádio, na jakékoliv stopy krve a na jakékoliv rukojmí nebo únosce, o kterých snad ještě nevíme.“

„Jak by se tam asi dostali?“ zeptal se Budd.

„Mohli čekat uvnitř, až dorazí Handy s rukojmími.“

„No jasně.“ Zdálo se, že to Budda vyvedlo z míry. „To mě nenapadlo.“

Potter se znovu obrátil k Oatesovi. „Nenavazujte s ním rozhovor, nehádejte se a pouze přímo odpovídejte na jeho otázky.“

„Myslíte, že se mě bude na něco vyptávat?“

Potter se podíval na Angie, která řekla: „Je to možné. Možná si s vámi bude chtít trochu pohrát. Ty sluneční brýle - baví ho šprýmovat. Možná si vás bude chtít otestovat. Ale neskočte mu na špek.“

Oates nejistě přikývl.

„Budeme monitorovat váš případný rozhovor,“ pokračoval Potter, „a mohu vám přes sluchátko tlumočit vhodné odpovědi.“

Oates se chabě usmál. „Tohle bude nejdelších sto metrů v mém životě.“

„Není se čeho bát,“ řekl Potter. „V tuto chvíli má příliš velký zájem o jídlo, než aby chtěl někoho zastřelit.“

Zdálo se, že jeho argument Oatese uklidnil, i když

Potterovi samotnému se právě v duchu vynořila vzpomínka, jak kdysi před lety říkal podobná slova policistovi, kterého o pár okamžiků později postřelil únosce do kolena a zápěstí, neboť se zničehonic rozhodl, že nemá zájem o obvazy a léky proti bolesti, jež mu policista přinesl.

Potter strčil do pytlíku s hamburgery také inhalátor. „O tom se mu nezmiňujte. Ať ho najde sám a rozhodne se, jestli ho Beverly předá, nebo ne.“

Budd sebral několik papírů a fixů, které mu dal Derek. „Tohle vezmem taky?“

Potter se zamyslel. Papíry a pera by rukojmím umožnily komunikovat s únosci, což by zvýšilo naději na stockholmský syndrom.

Jenže odchylky od smluveného plánu někdy únosce rozčilovaly. Inhalátor byl jednou takovou odchylkou. Jak by Handy reagoval na druhou? Potter se zeptal Angie na názor.

„Možná je to sociopat,“ řekla agentka po chvíli. „Ale zatím neměl žádné výbuchy hněvu ani citová vzplanutí, nebo ano?“

„Ne. Je naprosto klidný.“

Vlastně byl přímo děsivě klidný.

„Jistě,“ řekla Angie. „Tak to tam dejte.“

„Deane, Charlie,“ ozval se Potter, „pojd'te sem na minutku.“ Šerif s kapitánem k agentovi poslušně přistoupili. „Který z vašich lidí je nejlepší střelec?“

„To bude Sammy Bullock a... co myslíš? Chris? Tedy Christine Fellingová. Řek bych, že je lepší než Sammy. Co ty na to, Deane?“

„Kdybych byl veverka, seděl sto metrů od Chris a viděl, jak se natahuje pro pušku, ani bych se nenamáhal utíkat. Akorát bych všem poslal pusu na rozloučenou.“

Potter si otřel brýle. „Tak ať nabije, natáhne a sežene si pozorovatele s dalekohledem, který bude sledovat dveře a okna. Když to začne vypadat, že se Handy nebo některý z ostatních dvou únosců chystá vystřelit, má zelenou. Ale ať míří jen na zárubně dveří nebo okenní rámy.“

„Ale říkal jste, že varovné výstřely nebudou,“ namítl Budd.

„Takové je pravidlo,“ řekl Potter moudře. „A je absolutně správné - pokud neplatí výjimka.“

„Aha.“

„Běžte a zaříd'te to, Deane.“

„Ano, pane.“ Šerif příkrčeně odkvapil.

Potter se vrátil k Oatesovi. „Tak co, Stevie? Připraven?“

„Mohu vám popřát mnoho štěstí?“ přidala se Frances.

„Buďte tak hodná,“ řekl Oates vážně a Budd ho poplácal po kevlarových ramenou.

Melanie Charrolová znala mnoho historek z církevní školy. Životy Hluchých bývaly úzce spojeny s náboženstvím a v mnoha případech tomu tak je doposud. Kdysi je hladívali po hlavách a nutili je naučit se řeč alespoň tak, aby dokázali zvládnout katechismus, svátost oltářní a zpověď (samozřejmě vždy jen mezi sebou, aby neuváděli do rozpaků slyšící členy kongregace). Dokonce i dobrosrdečný a geniální opat de l'Epée vytvořil francouzskou znakovou řeč především proto, aby duše jeho oveček mohly vstoupit do nebe.

A pak tu samozřejmě byli i mniši a jeptišky, kteří skládali slib mlčení a kteří toto „postižení“ chápali jako určitou formu pokání. (Možná si mysleli, že tak lépe uslyší Boží hlas, i když Melanie jim mohla s klidným srdcem říci, že takhle jednoduše to zrovna nefunguje.) Opřela se o kachličkovanou stěnu porážkové místnosti, což byla nejstrašlivější část světa Venku, jakou si dokázala představit. Tři metry od ní ležela na boku paní Harstrawnová a zírala do zdi. Už jí netekly slzy - vyplakala se a zbyla v ní jen prázdnota. Dýchala a mžourala, ale docela klidně mohla být v katatonickém stavu.

Melanie vstala a zvedla jí nohu z kaluže černé vody pokryté škraloupem zeleného slizu a uhynulými těly tisíců druhů hmyzu.

Náboženství.

Melanie objala obě dvojčata. Skrz dvě stejné šmolkově modré halenky cítila jejich jemné páteřní obratle. Posadila se vedle nich a přemýšlela o jedné historce, kterou zaslechla v nedělní škole. Byla o raných křesťanech v Římě, kteří čekali na mučednickou smrt v Koloseu, poněvadž pochopitelně

odmítli popřít svou víru. Muži, ženy i děti se šťastně modlili na kolenou, když si pro ně přicházeli centuriové. Celý příběh byl jen směšným výplodem prostoduchého pisatele učebnic a dospělé Melanii Charrolové připadalo neomluvitelné, že někdo může vložit podobný příběh do dětské knížky.

Jenže tehdy, ve věku osmi či devíti let, jí tahle laciná melodramatická historka drásala srdce. A drásala jí ho i teď.

Zírala na světlo v dálce a topila se v mihotavém pableskování žluté žárovky. Viděla, jak se zvětšuje a opět zmenšuje, jak se obrací a svítí do tváře nebohé Susan, jak osvětluje tělo nádherné mladé ženy roztrhané žlutými tesáky lvů.

Osm šedých ptáků sedí ve tmě...

Jenže ptáků již zbývá jen sedm.

Zemře Jocelyn také? Melanie nakoukla za roh a viděla, jak dívka stojí u okna. Vzlykala a vrtěla hlavou. Lasička ji držel za rameno a oba postávali poblíž pootevřených dveří.

Opodál se objevil nějaký pohyb. Melanie otočila hlavu - automatická reakce Hluchého člověka na pohyb gestikulujících rukou.

Kielle měla zavřené oči. Melanie sledovala, jak se její ruce pohybují v opakovaném gestu, a stále nemohla pochopit dívčino sdělení.

Nakonec si uvědomila, že Kielle vyvolává Wolverina, dalšího ze svých komiksových hrdinů.

„Dělejte něco,“ ukázala Shannon. „Melanie!“ Její drobné ruce létaly ostře vzduchem.

Dělej něco. Jasně.

Vzpomněla si na de l'Epéeho. Doufala, že myšlenka na něj oživí její zamrzlé srdce. Neoživila. Melanie byla stejně bezmocná jako kdykoliv předtím; bezmocně zírala na Jocelyn, která se právě ohlédla do porážkové místnosti a střetla se s Melanií pohledem.

„Zabijí mě,“ ukázala a začala znovu vzlykat. Její tvářičky, buclaté a bílé jako stěna, se leskly slzami. „Prosím, pomozte.“

Tam Venku...

„Melanie.“ Kielle se náhle objevila vedle ní a sledovala ji

planoucíma očima. „Dělejte něco!“

„Co?“ odvětila Melanie. „Pověz. Mám je zastřelit? Nechat si narůst křídla a uletět?“

„Tak to udělám já,“ řekla Kielle, otočila se a vyrazila směrem k mužům.

Melanie se po ní bez rozmýšlení vrhla. Dívka byla těsně za dveřmi porážkové místnosti, když se před nimi vynořil Medvěd. Melanie i Kielle se prudce zarazily. Melanie vzala dívku kolem ramen a podívala se dolů - upřeně sledovala černou pistoli za Medvědovým opaskem.

Popadni ji. Zastřel ho. Neboj se, co se stane. Dokážeš to. Je teď myšlenkami jinde. De l'Epée tvůj výstřel uslyší a přiběhne ti na pomoc.

Seber ji. Dělej.

Melanie si představila, jak mačká kohoutek. Ruce se jí roztráslly. Zírala na pouzdro pistole z černého lesklého plastiku.

Medvěd se natáhl, dotkl se jejích vlasů a hřbetem ruky Melanii jemně pohladil. Byl to dotek milence - nebo snad otce. A v tom okamžiku z Melanie vyprchala veškerá síla. Medvěd je obě chytil za límec a odtáhl zpět do porážkové místnosti, kde je posadil tak, aby neviděly na Jocylyn.

Jsem hluchá, takže neuslyším její křik.

Jsem hluchá, takže neuslyším, jak mě snažně prosí o pomoc.

Jsem hluchá, jsem hluchá, jsem hluchá...

Medvěd je postrčil do rohu, usadil se ve dveřích a se zájmem si začal prohlížet ansámbl vyděšených zajatkyň.

Jsem hluchá, takže jsem už teď mrtvá. Co na tom záleží? Copak vůbec na něčem záleží? Melanie zavřela oči, složila své nádherné ruce do klína a znovu ve svých představách unikla z porážkové místnosti.

„Zapni HPéčko, Tobe,“ přikázal Potter.

Tobe otevřel kufřík a vytáhl záhadný přístroj s nápisem Hewlett Packard Model 122 VSA, který připomínal monitor srdeční činnosti.

„Tohle všechno jsou sto desítky s uzemněním?“ zeptal se

a ukázal na zásuvky. Derek Elb přitakal.

Tobe zastrčil šňůru do zásuvky a zapnul přístroj. Po chvíli z něj vyjel malý proužek papíru připomínající účtenku a na černé obrazovce se objevila zelená souřadnicová síť. Tobe pohlédl na ostatní v místnosti. LeBow ukázal na Pottera, na sebe, na Angie a na Budda.

„V tomhle pořadí.“

Frances a Derek zvědavě přihlíželi.

„Podle pravidel bontonu to máš špatně,“ namítl Potter.

„Angie, já, ty a Charlie.“

Budd se neklidně zasmál. „O čem to mluvíte?“

„Buďte všichni zticha,“ řekl Tobe a přistrčil mikrofon k Angie.

„Ve Španělsku prší jednou za...“

„To stačí,“ přerušil ji Tobe a podržel mikrofon před Potterem.

„Rychlá hnědá liška...“ začal recitovat Potter.

Henry LeBow byl přerušen při zdlouhavém přednesu ze Shakespearovy Bouře.

Budd při pohledu na dotěrný mikrofon téměř zašilhal a řekl: „Tahle věc mě teda pěkně znervózňuje.“

Čtyři agenti FBI propukli v smích.

„To je analyzátor hlasového napětí,“ vysvětlil Tobe Frances.

„Poskytuje nám vodítko, zda řečník mluví pravdu, ale většinou se používá při hodnocení rizika.“

Zmáčkl jeden knoflík a obrazovka se rozdělila na čtyři čtverce. Zvlněné křivky s odlišnými maximy a minimy zamrzly na místě.

Tobe poklepal na obrazovku a řekl: „Tohle je Arthur. Nic ho nerozhází. Vlastně si myslím, že si pravidelně ucvrnkává do kalhot, ale podle jeho hlasu to nikdy nepoznáte. Dvojka, to je Angie. Arthur měl pravdu, vážně si zaslouží řád Studené okurky. Ale Henry jí šlape na paty.“ Tobe se zasmál a poklepal na poslední křivku. „Kapitáne Budde, vy jste teda nervózní chlapík. Mohu vám navrhnout jógu a dechová cvičení?“

Budd se zamračil. „Kdybyste mi nestrkal ten mikrofon do

obličej, ved bych si líp. Nebo mi aspoň řekl, o co jde. Dáte mi šanci na reparát?“

Potter vykoul ven. „Za chvíli jim zavoláme. Můžete ho poslat, Charlie.“

„Můžeš jít, Stevie,“ řekl Budd do vysílačky.

Za chvíli již viděli, jak policista míří do rokle a razí si cestu směrem k jatkám.

Potter zmáčkl rychlé vytáčení.

„Spojení.“

„Nazdar, Lou.“

„Arte. Připravili jsme vám tu tlustou jako krocana na Den díkůvzdání. Vidíme toho vašeho chlapa. Má s sebou můj čokoládovej koktejl?“

„Je to stejný muž, který vám hodil telefon. Jmenuje se Stevie. Prima chlap.“

Ten po nás taky předtím střílel? pomyslel si Potter.

„Možná,“ začal Handy, „že zrovna on dal signál, aby stříleli po Shepovi.“

„Už jsem vám řekl, že to byla nehoda, Lou. Poslyšte, jak se vám tam vede?“

Komu na tom záleží?

„Prima. Právě jsem je zkontroloval.“

Zvláštní, pomyslel si Potter. Tuhle odpověď absolutně nečekal. Říká to, aby mě uklidnil? Má strach? Chce mě přimět k neopatrnosti?

„Vložil jsem do pytlíku lék na astma.“

Běžte s tím někam, co je mi po ní?

Handy se zasmál.

„Jo, pro tu, co saje vzduch. S tou je potíž, Arte. Jak se člověk může vyspat, když ta malá kráva pořád lapá po dechu?“

„A taky nějaký papír a pera. Pro případ, že by vám dívky chtěly něco sdělit.“

Ticho. Potter s LeBowem se na sebe podívali. Že by ho ten papír rozčílil? Ne, Handy jen právě mluvil s někým uvnitř. Zaměstnej jeho myšlenky, odved' je od rukojmích, od Stevieho.

„Jak vám fungují ty svítilny?“ zeptal se.

„Fajn. Ale ty venku jsou na hovno. Můžu je odstřelit?“

„Víte, kolik stojí? To bych se nedoplatil.“

Oates byl asi patnáct metrů od jatek; kráčet pomalu a rázně. Potter pohlédl na Tobeho, který přikývl a zmáčkl několik tlačítek na analyzátoru.

„Tak vy jste fanouškem McDonaldů, Lou? Nejlepší je Big Mac.“

„Co vy víte?“ zeptal se Handy sarkasticky. „Vsadím se, že jste pod zlatým ,emkem' v životě nejedl.“

Angie vztyčila palec a Potter potěšeně přikývl. Když únosce hovoří o vyjednávači, je to dobré znamení. Proces přenášení vztahu zvolna pokračoval.

„Špatný odhad, Lou. Jen minulý týden jsem tam večerel hned dvakrát. Teda kromě hranolek. Ale zato jsem si dal koktejl. Vanilkový.“

„Myslel jsem, že vy nóbl agenti máte každé večer gurmánskou baštu. Stejk a humra. Se šampaňským. A pak přeříznete nějakou krásnou agentku, co pro vás dělá.“

„Včera jsem měl cheeseburger se slaninou. Na víno nějak nedošlo. Jo, a místo sexu jsem si dal druhou porci hranolek. Brambory já zbožňuju.“

Podle chabého odrazu v okně si Potter uvědomil, že na něj Budd upřeně civí. Zdálo se mu, že se tváří nevěřičně.

„Vy jste taky tlustej jako ta malá holka, co ji teď držím za vepřový ramínko?“

„Pár kilo bych shodit mohl. Možná víc než jen pár.“

Oates byl deset metrů od dveří.

Potter chtěl zkoušet dál, co se Handymu líbí a nelíbí. Ale byl obezřetný. Měl pocit, že by to mohlo Handyho rozlítit. Podle jedné teorie je při podobných operacích potřeba udržovat únosce neustále na pokraji šílenství - bombardovat je špatnou hudbou nebo si pohrávat s opakovaným zahříváním a ochlazováním místa opevnění.

Potter však tomuto přístupu nevěřil. Buďte rázní, ale navazujte vztah.

Handy byl až příliš zticha. Co ho rozrušilo? Přemýšlí? Potřebuji více kontroly nad situací, pomyslel si Potter. Jenže v tom je právě problém. Nemůžu mít kontrolu nad věcmi,

které se odehrávají mimo mě.

„Chtěl jsem se vás zeptat, Lou... Na červenec je dneska počasí pod psa. Uvnitř musí být zima. Máme vám poskytnout nějaké topení?“

Né, máme tu spoustu těl, co nás zahřejou, spekuloval Potter.

Ale Handy pomalu odpověděl: „Možná. Jak má být dneska v noci?“

Znovu velmi logická a věcná odpověď. A navíc se za ní skrývalo ještě něco dalšího: sdělení, že se Handy podvědomě připravuje na dlouhé obléhání. To mohlo Potterovi poskytnout příležitost posouvat některé Handyho lhůty na pozdější dobu. Zapsal své závěry na kus papíru a přistrčil ho k Henrymu LeBowovi.

„Prý má být zima a větrno.“

„Budu o tom přemýšlet.“

A ten jeho hlas, pomyslel si Potter. Zní tak rozumně. Co se z něj dá vyčíst? Někdy mluví jako ryzí chvastoun, jindy jako pojišťovací agent. Potterovy oči zabloudily na plánek budovy. Uprostřed nákresu bylo přilepeno dvanáct žlutých papírků, z nichž každý představoval únosce nebo rukojmího. Potter doufal, že nakonec budou rozmístěny přesně v místech, kde se příslušné osoby nacházejí. Zatím všechny čekaly na jedné hromádce v ústraní.

„Lou, jste tam?“

„Jasně, že jsem. Kde bych, sakra, byl? Na dálnici do Denveru?“

„Neslyšel jsem vás dýchat.“

Handy pronesl hlubokým mrazivým hlasem: „To proto, že jsem duch.“

„Duch?“ opakoval Potter.

„Prokloužnu tiše jako kočka přímo za vás, proříznu vám hrdlo a zmizím dřív, než se vaše krev stačí dotknout země. Myslíte si, že jsem v tom baráku - v těch jatkách, co se na ně zrovna díváte. Ale nejsem.“

„A kde byste byl?“

„Možná zrovna teď stojím za váma, v té vaší dodávce. Vidíte, já vím, že tam jste. Díváte se z okna. Třeba stojím

přímo za ním. A třeba jsem v té trávě, co přes ni zrovna teď kráčí ten váš chlápek, a až bude procházet kolem, vrazím mu do koulí nůž.“

„A třeba jsem já v těch jatkách s vámi, Lou.“

Pauza. Potter čekal, že se Handy zasměje.

A Handy se skutečně zasmál. Srdečným smíchem od plic. „Máte dost těch hranolek?“

„Spoustu. Hranolek i opékaných brambor.“

Stevie Oates dorazil k budově.

„Hej, všichni oholit a ostříhat... Máme tu návštěvu.“

„Vizuální kontakt navázán,“ zašeptal Tobe a zhasl světla v dodávce.

Všichni se otočili k obrazovce, na které poskakovaly záběry z kamery nad Oatesovým pravým uchem. Obraz vůbec nebyl dobrý.

Dveře jatek se otevřely o pouhých pár decimetrů a všechny předměty uvnitř - trubky, stroje, stůl - byly rozmazané oslnivým světlem svítilen. Jedinou siluetou v záběru byla Jocylyn s rukama na obličeji.

„Tak váš kluk je tu. Říkal jste Stevie? Myslím, že nikoho jménem Stevie jsem ještě nezastřelil. Vypadá teda zatraceně vyjukaně.“

Ze dveří se pomalu vysunula hlaveň brokovnice a opřela se o Jocylyninu hlavu. Jocylyn spustila ruce a zaťala je v pěst. V reproduktoru se ozvalo její kňučení. Potter se modlil, aby Stillwellova ostřelovačka zachovala chladnou hlavu.

Videozáběry se nakrátko zachvěly.

Hlaveň brokovnice se otočila na Oatese a ve dveřích se objevila mužská postava. Přes mikrofon upevněný nad Oatesovou hlavou byla slyšet slova: „Máš u sebe zbraň?“ Tenhle hlas nepatřil Handymu.

Nejspíš Shepard Wilcox, pomyslel si Potter; Bonner by vrhal daleko větší stín.

Potter se podíval dolů, aby se ujistil, že mačká správné knoflíky, a přepnul se do Stevieho sluchátka. „Zalžete. Trvejte na svém, ale zdvořile.“

„Ne, nemám. Tady máte, co jste chtěl. Jídlo. A teď, pane, kdybyste pustil tu dívku...“ Policista mluvil bez chvění v

hlase.

„Dobře, Stevie, vedete si výborně. Kývněte, pokud je Jocylyn v pořádku.“

Záběr se lehce snížil.

„Usmívejte se na ni.“

Znovu kývnutí.

Ve dveřích se objevila další silueta. Handy. „Máš u sebe mikrofon nebo kameru?“ zeptal se Oatese. „Nahráváš si mě?“

„Je to na vás,“ zašeptal Potter. „Ale pokud řeknete ano, k žádné výměně nedojde.“

„Ne.“

„Zabiju tě, jestli zjistím, že mi lžeš.“

„Nenahrávám vás,“ řekl Stevie neochvějně a bez zaváhání.

Dobře, dobře.

„Seš sám? Nečíhá někdo po stranách dveří?“

„Copak nevidíte? Jsem sám. Jak je té holce?“

„Copak nevidíš?“ ušklíbl se Handy a vykročil za Wilcoxe, takže ho bylo vidět celého. „Tady je. Vezmi si ji.“

Žádný náznak, že by ji chtěli uvolnit.

„Tak ji pusťte,“ řekl Stevie.

„Možná by sis měl pro ni přijít sám.“

„Ne. Vy ji pusťte.“

„Máš na sobě neprůstřelnou výstroj?“

„Jo, pod košilí.“

„Možná bys mi ji měl dát. Šikne se nám víc než tobě.“

„Jak si to představujete?“ řekl Stevie. Jeho hlas již nebyl tak pevný.

„Tobě stejně k ničemu není. Hele, klidně bychom ti mohli střelit do ksichtu a svlíknout ji z tebe, takže bys byl stejně tak mrtvý, jako kdybysme tě picli do zad, až půjdeš zpátky. Tak co kdybys nám ji pěkně daroval?“

Pokud si Oates svlékne výstroj, najdou u něj videokameru a rádiovou vysílačku. A pravděpodobně ho na místě zabijí.

„Řekněte mu, že jsme se na něčem dohodli.“

„Na něčem jsme se dohodli. Tady máte jídlo. A za to chci tu dívku. A chci ji hned.“

Pauza, která trvala věčnost.

„Polož to na zem,“ řekl Handy nakonec.

Záběr na obrazovce poklesl, jak Oates pokládá pytlík na zem. Přesto však držel hlavu vztyčenou a mířil kamerou přímo na štěrbinu v otevřených dveřích. Naneštěstí byly záběry příliš kontrastní, agenti v dodávce neviděli uvnitř prakticky nic.

„Na,“ zachraptěl Handyho hlas. „Vezmi si to prasátko. Kšá, kšá, mazej zpátky do chlívku.“

Několik hlasů propuklo v smích. Handy odstoupil od dveří. On i Wilcox se teď ztratili ze záběru. Míří některý z nich na Oatese puškou?

„Ahoj, maličká,“ řekl Oates. „Neboj, všechno zas bude v pořádku.“

„Neměl by na ni mluvit,“ zamumlala Angie.

„Půjdem se projít, co říkáš? Za maminkou a za tatínkem.“

„Lou,“ řekl Potter do telefonu, neboť ho náhle vyděsilo, že únosci již nejsou v záběru. Žádná odpověď. „Já mu nevěřím,“ zabručel do dodávky. „Sakra, já mu nevěřím.“

„Lou?“

„Linka je stále nepřerušená,“ hlásil Tobe. „Nezavěsil.“

„Nemluvte na ni, Stevie,“ řekl Potter Oatesovi. „Mohla by zpanikařit.“

Záběr se opět zakýval.

„Pokračujte. Pozpátku vycouvejte. Běžte velmi pomalu. Pak se postavte za dívku, otočte se a nejkratší cestou odejděte. Hlavu držte zpříma, ať vám helma zakryje co největší část krku. Pokud po vás vystřelí, lehněte si na dívku. Nařídím krycí palbu a co nejrychleji vás odtamtud vytáhneme.“

V reproduktoru se ozval slabý vzrušený šepot. Ale stále žádná odpověď.

Náhle jako by obrazovka zešílela - objevila se záplava světla, pohyb a roztřesené objekty.

„Ne!“ ozval se Oatesův hlas.

A pak hluboké zachrptění a po něm zasténání.

„Dostal to,“ řekl Budd, který se díval přes okno

dalekohledem. „Šmarjá.“

„Kristepane!“ vykřikl Derek Elb a civěl na monitor.

Neslyšeli žádný výstřel, ale Potter si byl jist, že Wilcox střelil dívku do hlavy pistolí s tlumičem a teď opakovaně střílí po Oatesovi.

Po obrazovce zběsile tančily zrnité plochy a záblesky světél.

„Lou!“ vykřikl Potter do telefonu. „Lou, jste tam?“

„Koukejte!“ zařval Budd a ukázal z okna.

Stalo se, čeho se Potter obával. Jocylyn zjevně zpanikařila, vrhla se kupředu a povalila Oatese na záda. Poskakovala přes trávu směrem k první řadě policejních aut.

Oates se překulil, postavil se a vyrazil za ní.

Potter zmáčkl další knoflíky. „Lou!“

Znovu zabušil do pultu a zavolal vysílačkou Deana Stillwella, který stál vedle ostřelovačky a pozoroval dění nočním dalekohledem.

„Deane?“ zavolal Potter.

„Ano, pane.“

„Vidíte dovnitř?“

„Moc ne. Dveře jsou otevřené jen asi o patnáct čísel. Někdo za nima je.“

„A co okna?“

„Zatím nikdo.“

I přes svou nadváhu teď Jocylyn sprintovala k velitelské dodávce jako olympionička. Mávala rukama a ústa měla doširoka otevřená. Oates ji sice postupně dobíhal, ale oba představovali až příliš snadný terč.

„Řekněte ostřelovačce,“ poručil Potter a zoufale sledoval okna jatek, „ať odjistí zbraň.“

Má nařídít výstřel?

„Ano, pane. Počkejte. Táhle je Wilcox. Je uvnitř, asi pět metrů od okna. Má brokovnici a zaměřuje ji na cíl.“

Pane na nebi, pomyslel si Potter. Jestli ho ta ostřelovačka zabije, Handy určitě na oplátku zavraždí jednu z rukojmích.

Vystřelí Wilcox? Nevystřelí? Možná jen taky zpanikařil, protože neví, co se děje.

„Agente Pottere?“ zeptal se Stillwell.

„Zaměřte ho.“

„Ano, pane... Chrissy má Wilcoxe na mušce. Může střílet. Prý se nemůže netrefit. Nitky má přímo na jeho čele.“

Ano? Ne?

„Počkejte ještě,“ řekl Potter. „Držte ho na mušce.“

„Ano, pane.“

Jocelyn byla třicet metrů od jatek, Oates těsně za ní. Dokonalé terče. Rána z brokovnice ráže dvanáct by jim utrhla nohy.

Potící se Potter bouchl rukou do dvou tlačítek. „Lou, jste tam?“ řekl do telefonu.

Ozval se jen zvuk statické elektřiny. Nebo dechu. Nebo zběsilého tlukotu srdce.

„Řekněte jí, ať odloží zbraň,“ poručil náhle Potter Stillwellovi. „Nestřílejte. Ať se děje, co se děje, nestřílejte.“

„Rozkaz.“

Potter se naklonil dopředu. Cítil, jak se hlavou dotkl chladného okenního skla.

Stevie Oates dvěma skoky popadl dívku a strhl ji na zem. Mávala rukama i nohama, ale nakonec se přece jen společně doklopýtali za pahorek, z dostřelu budovy.

Budd hlasitě vydechl.

„Díkybohu,“ zamumlala Frances.

Angie neříkala nic, ale Potter sí všiml, že její ruka sklouzla k pistoli a nyní pevně svírala pažbu.

„Lou, jste tam?“ zavolal Potter. A pak znovu.

Ozvalo se praskání, jako by někdo balil telefon do šustivého papíru.

„Nemůžu mluvit, Arte,“ řekl Handy s plnou pusou. „Zrovna obědváme.“

„Lou...“

Ozvalo se cvaknutí a pak bylo ticho.

Potter se opřel o židli a protřel si oči.

Frances začala tleskat a Derek Elb se k ní přidal.

„Blahopřeji,“ řekl LeBow tiše. „První výměna. To je úspěch.“

Budd byl mrtvolně bledý. Pomalu vyfoukl vzduch z našpulených tváří. „Šmarjá.“

„Prima, ale na plácání po zádech je ještě brzy,“ řekl Potter. „Do první lhůty pro vrtulník nám zbývá už jen hodina a čtyřicet pět minut.“

Ze všech lidí v dodávce se pouze Tobe Geller zdál být něčím rozrušený.

Otcovský Arthur Potter si toho okamžitě všiml. „Co je, Tobe?“

Mladý agent zmáčkl několik knoflíků analyzátoru a ukázal na displej. „Tohle je vaše křivka hlasového napětí v průběhu výměny, Arthure. Hladinu neklidu máte pod normální hodnotou, což odpovídá mírné stresové zátěži.“

„Mírné zátěži,“ zamumlal Budd a obrátil oči v sloup. „Buďte rádi, že jste neměřili mě.“

„A tady je Handyho desativteřinová sekvence odpovídající jeho průměrným hodnotám během celé výměny.“ Tobe poklepal na obrazovku. Křivka byla téměř plochá. „Stál ve dveřích, dobrých deset pušek mu mířilo na srdce a ten chlap byl stejně vystresovaný jako lidi, co si objednávají kafe v 7-Eleven.“

15:13

Neslyšela žádné dunění výstřelu, v hrudi jí nerezonovalo žádné chvění dívčího křiku.

Díky díky díky.

Kulička Jocelyn byla v bezpečí.

Melanie se choulila s dvojčaty v zadní části porážkové místnosti.

Dlouhé kaštanové vlasy, vlhké od vodopádu slz, se jim lepily na tvářičky. Melanie pohlédla na holou žárovku, jejíž zásluhou - pouze jejíž zásluhou - ji drtivé vlny světa Venku ještě nezahubily docela.

Její prst začal znovu nervózně namotávat pramínek vlasů. Takhle vytvarovaná ruka znamená „zářit“. Což je i výraz pro záři. A pro světlo.

Opodál se mihl pohyb. Medvěd s hamburgerem v puse se právě obořil na Lasičku a cosi na něj vyštěkl. Chvilí čekal na

odpověď, a když ji nedostal, opět něco zakřičel. Melanie nedokázala z jejich rozhovoru vyčíst ani slovo. Čím více lidé propadají emocím, tím jsou jejich slova zkomolenější a rychlejší, takže je prakticky nemožné jim porozumět. Jako by právě ve chvíli, kdy je ze všeho nejdůležitější říkat věci jasně, nemohli mluvit zřetelněji.

Lasička se podrbl ve vlasech, zachoval klid a podíval se na Medvěda s posměšným úsměvem. Tenhle Lasička je opravdu kovboj, pomyslela si Melanie. Je stejně krutý jako ostatní dva, ale je odvážný a má čest. A protože tyhle vlastnosti jsou dobré i u špatných lidí, musí i v něm být cosi dobrého.

Ve dveřích se objevil Brutus. Medvěd náhle přestal mluvit, sebral tlustou rukou sáček s hranolky a odporoučel se do přední části jatek. Tam se posadil a začal si strkat jídlo do otvoru ve svém špinavém plnovousu.

Brutus s sebou přinesl hamburger zabalený do papíru. Neustále se na něj pobaveně díval, jako by nikdy předtím hamburger nejedl. Ukousl z něj malé sousto a pečlivě ho žvýkal. Přikrčil se ve dveřích porážkové místnosti a začal si prohlížet dívky i učitelky. Melanie se s ním jednou střetla pohledem a ucítila, jak jí panika spaluje kůži.

„Hej, slečno,“ řekl Brutus.

Melanie rychle sklopila oči a snažila se přemoci nevolnost. Ucítila dunění a vyděšeně vzhlédla. Brutus vedle ní dusal po podlaze. Z kapsy košile vytáhl malou modrou lepenkovou krabičku a hodil ji Melanii. Byl to inhalátor. Melanie ho pomalu otevřela a podala ho Beverly, která ho začala lačně vdechovat.

Melanie se otočila k Brutovi a chtěla mu ústy naznačit „děkuji“, ale Brutus se už díval jinam - zíral na paní Harstrawnovou, která opět propukla v hysterický záchvat pláče.

„To je teda něco. Ta... brečí a brečí.“

Jak mohu rozumět jeho slovům, když nerozumím jemu? Jen se na něj podívejte - dřepí tam a pozoruje tu nebohou plačící ženu. A klidně u toho přežvykuje s tím svým polovičním úsměvem na rtech. Nikdo nemůže být takhle

krutý. Nebo mu rozumím? Melanie zaslechla další dobře známý hlas. A tak zůstaneš doma...

Seberte se! běsnila v duchu na paní Harstrawnovou. Přestaňte brečet! Vstaňte a dělejte něco! Pomozte nám. Máte nás přece vést.

A tak zůstaneš...

Náhle její srdce úplně zamrzlo a její strach se vypařil pod návalem vzteku. Vzteku a... čeho ještě? Kdesi v jejím nitru začal komíhat temný oheň. Její oči se střetly s Brutem. Brutus přestal jíst a díval se na ni. Víčka se mu ani nepohnula, ale Melanie měla pocit, že na ni mrká - jako by přesně věděl, co si Melanie myslí o paní Harstrawnové, a stejná myšlenka napadla i jej. Na krat'oučký okamžik se ona rozrušená žena stala zprostředkovatelem neomluvitelného vzájemného souznění.

Zoufalá Melanie cítila, jak její vztek pomalu mizí a místo něj znovu nastupuje všudypřítomný strach.

Přestaň se na mě dívat! prosila Bruta v duchu. Prosím! Sklopila hlavu, roztrásla se a dala se do pláče. A pak udělala jedinou věc, kterou mohla a již udělala už předtím: zavřela oči, svěsila hlavu a odešla. Na místo, kam už se dnes jednou z jatek odebrala. Na své tajné místočko, do hudebního koutku.

Je to místnost obložená tmavým dřevem a tapiseriemi, plná polštářů a zakouřeného vzduchu. Nikde není žádné okno. Sem svět Venku nesmí.

Stojí tu cembalo vyřezané z jemného růžového dřeva, s květinami a filigrány, vykládané slonovinou a ebenem. A pak tu je klavírní křídlo, jehož tóny znějí jako rezonující křišťál. Jihoamerický berimbau, sada zlatých vibrafonů, chrastítka a předválečná martinská kytara. Zdejší zdi odrážejí Melaniin hlas, který je směsicí všech nástrojů v orchestru. A taky mezzosopránů, koloraturních sopránů i altů. Tohle místo nikdy neexistovalo a nikdy existovat nemělo. Ale bylo Melaniinou spásou. Když už posměšky ve škole přesáhly únosnou mez, když už Melanie jednoduše nedokázala vstřebat, co jí někdo říkal, když přemýšlela o světě, který nikdy nezažila, byl její hudební koutek jediným místem, kde se mohla cítit spokojeně a bezpečně.

Zapomněla na dvojčata, zapomněla na hekající Beverly, zapomněla na vzlykání ochromené paní Harstrawnové a zapomněla i na onoho příšerného muže, jenž ji hltal očima, jako by mohl žít jen z žalu jiného člověka. Zapomněla na Susaninu smrt a zapomněla i na tu svou, která se nejspíš rychle blíží.

A tak teď Melanie sedí na pohodlné pohovce ve svém tajném koutku a dospívá k názoru, že si nepřeje být sama. Potřebuje mít někoho vedle sebe. Někoho, s kým by si mohla povídat. Někoho, s kým by si mohla vyměňovat lidská slova. Koho tak asi pozve? Nejprve myslí na rodiče. Jenže rodiče sem ještě nikdy nepozvala.

Pak na přátele ze školy Laurenta Clerka, na známé z Hebronu, na sousedy, na studenty... Jenže když myslí na studenty, musí myslet na Susan. A to se samozřejmě neodvažuje. Někdy sem zve hudebníky a skladatele - lidi, o kterých četla, i když jejich hudbu nikdy neslyšela: Emmylou Harrisovou, Bonnie Raittovou, Gordona Boka, Patricka Balla, Mozarta, Sama Barbera. A pochopitelně taky Ludwiga. A Ralpha Vaughana Williamse. Ale nikdy ne Wagnera. Jednou se tu zastavil i Mahler, ale nezdržel se dlouho.

Pravidelným návštěvníkem jejího hudebního koutku byl zato její bratr. Danny byl vlastně nějakou dobu jediným návštěvníkem, poněvadž byl zřejmě jediným členem rodiny, kterého její postižení nezasáhlo.

Rodiče se snažili svou dceru rozmazlovat, drželi ji doma, nikdy ji nenechali jít do města samotnou, šklílili peníze na učitele, kteří budou docházet do domu, a neustále jí zdůrazňovali rizika spojená s... „no, však víš, s tím tvým stavem“, přičemž se důsledně vyhýbali jakékoliv zmínce, že je Melanie hluchá.

Zato Danny si s její plachostí nikdy nedělal hlavu. Posadil sestru na zadní sedadlo své hony 350 a vyrazil s ní do města. Melanie měla na hlavě černou helmu se znakem ohnivých křídel. Než ji úplně opustil sluch, brával ji do kina a přiváděl obecnost do stavu šílenství, když jí hlasitě opakoval všechny dialogy. Ke značné nevoli rodičů se taky často procházel po domě s protihlukovými sluchátky na

uších, jen aby se mohl vcítit do Melaniiných pocitů.

A aby toho nebylo málo, naučil se bratříček Danny taky několik základních znaků a dokonce ji naučil pár výrazů, které vůbec neznala (tyhle výrazy by pochopitelně nemohla opakovat ve společnosti dospělých Hluchých, ovšem později je vysoce ocenili spolužáci na dvorku školy Laurenta Clerka).

No jo, jenže Danny...

Od jeho loňské nehody nedokázala sebrat odvalu a pozvat ho zpátky. Pokouší se o to, ale neumí si ho tu představit.

A tak když dnes otevírá dveře hudebního koutku, nachází v něm muže středního věku s šedivějícími vlasy, který má na sobě špatně padnoucí modrou bundu a brýle s černými obroučkami. Muže z pole před jatkami.

De l'Epéeho.

Koho taky jiného? „Ahoj,“ říká de l'Epée hlasem, který zní jako skleněný zvon.

„Já vás taky zdravím.“ Melanie si představuje, jak ji de l'Epée bere za ruku a líbá ji - dosti stydlivě, ale dosti rázně.

„Vy jste policista, vidíte?“ táže se Melanie.

„Ano,“ říká muž.

Nevidí ho tak zřetelně, jak by si přála. Touha je neomezená, ale představivost nikoliv.

„Já vím, že se tak nejmenujete, ale mohu vám říkat de l'Epée?“

Muž s tím samozřejmě souhlasí, takový je gentleman.

„Můžeme si na chvíličku promluvit? To mi chybí ze všeho nejvíc, trochu si promluvit.“

Když už jste v životě s někým mluvili, zahrnuli ho svými slovy a slyšeli v uších slova jeho, není už znaková řeč pro vás to pravé.

„Samozřejmě, promluvme si.“

„Chci vám vyprávět takový příběh. O tom, jak jsem zjistila, že jsem hluchá.“

„Prosím...“ Zdá se, že je opravdu zvědavý.

Melanie měla v plánu stát se muzikantkou, začala Melanie. Už od čtyř nebo pěti let. Nebyla žádným zázračným dítětem, ale měla absolutní sluch. Klasická hudba, keltská

hudba, country - tohle všechno milovala. Stačilo jí jednou slyšet nějakou melodii a dokázala ji z paměti přehrát na rodinné yamaze.

„A pak...“

„Povídejte.“

„Když mi bylo osm, vlastně téměř devět, šla jsem na koncert Judy Collinsové. Jednu písničku tam zpívala bez doprovodu. Nikdy předtím jsem ji neslyšela. Byla fantastická...“

Keltská harfa začíná nevtíravě přehrávat nápěv písně přes imaginární reproduktory v hudebním koutku.

„Bratr měl s sebou program, a tak jsem se k němu naklonila a zeptala se, jak se ta píseň jmenuje. Řekl mi, že je to ‚Dívčí hrob‘.“

„Tu jsem nikdy neslyšel,“ kroutí hlavou de l'Epée.

„Chtěla jsem si ji přehrát na pianu,“ pokračuje Melanie. „Bylo to... Bylo to něco těžko popsitelného. Prostě mě přepadlo takové nutkání, že něco musím udělat. Musela jsem se tu písničku naučit. A tak jsem den po koncertu požádala bratra, aby se zastavil v prodejně hudebnin a koupil mi jeden zpěvník. Zeptal se mě, kterou píseň chci. ‚Dívčí hrob,‘ povídám mu. ‚Co je to za písničku?‘ zeptal se a zamračil se. Musela jsem se zasmát. ‚Přece ta z koncertu, moulo. Ta, kterou Judy zpívala jako poslední. Tak tuhle píseň chci. Sám jsi mi říkal, jak se jmenuje.‘ V tu chvíli se zasmál on. ‚A pak kdo je tu moula. ‚Dívčí hrob‘? O čem to mluvíš? Říkal jsem ‚Z liščích stop‘. Ta stará lidovka. Tohle jsem ti říkal.‘ ‚Ne!‘ Byla jsem si jistá, že slyším ‚Dívčí hrob‘. Věděla jsem to naprosto přesně! A právě v tu chvíli jsem si uvědomila, že se nakláním dopředu, abych ho slyšela, a že když se některý z nás otočí, vůbec neslyším, co mi říká. Že když se na něj dívám, dívám se mu pouze na rty a nikdy ne na oči nebo na zbytek obličeje, a že se už takhle dobrých šest nebo osm měsíců dívám na každého, s kým mluvím.“

Utíkala jsem rovnou do těch hudebnin ve městě - asi tři kilometry od domu. Byla jsem tak zoufalá, musela jsem si to ověřit. Byla jsem si jistá, že si mě bratr jen dobírá, a nenáviděla jsem ho za to.

Přísahala jsem, že si to s ním vyřídím. Vřítela jsem se do oddělení folku a začala se přehrabovat v albech Judy Collinsové. Byla to pravda... ‚Z liščích stop‘. O dva měsíce později u mě zjistili padesátidecibelový úbytek sluchu v jednom uchu a sedmdesátidecibelový v druhém. Dneska je to v obou uších asi devadesát.“

„To mě moc mrzí,“ říká de l'Epée. „A co se vám stalo se sluchem?“

„Infekce. Zničila mi ušní chloupky.“

„A nedá se s tím něco dělat?“

Melanie neodpovídá. Až po chvíli řekne: „Myslím..., že vy jste taky Hluchý.“

„Hluchý? Já?“ De l'Epée se nejistě šklebí. „Ale já slyším.“

„Můžete slyšet, ale přitom být hluchý.“

De l'Epée vypadá zmateně.

„Hluchý slyší,“ pokračuje Melanie. „Víte, lidem, kteří slyší, říkáme Ostatní. Ale někteří Ostatní se spíš podobají nám.“

„A co je to za lidi?“ vyptává se de l'Epée. Má být pyšný, že mezi ně taky patří? Melanie si myslí, že ano.

„Lidé, kteří žijí podle svého srdce,“ odpovídá, „a ne podle cizího.“

Na chvíli cítí zahanbení, protože si není jistá, zda i ona sama vždy naslouchá jen svému srdci.

Začíná hrát Mozartova hudba. Nebo Bachova. Melanie sama přesně neví. (Proč nemohla ta infekce přijít o rok později? Kolik jen hudby by si stačila za těch dvanáct měsíců poslechnout? Proboha, vždyť její otec bez ustání pouštěl do reproduktorů snadno poslouchatelnou KSFT - a jestli bude někdo někdy psát její životopis, určitě se neopomene zmínit, že Melanie Charrolová je odkojená Pearly Shells, Tomem Jonesem a Barry Manilowem.) „Chci vám toho říct ještě víc. Něco, co jsem nikdy nikomu neřekla.“

„To bych rád slyšel,“ odpovídá ochotně de l'Epée. Ale pak zničehonic mizí.

Melanie lapá po dechu.

Hudební koutek se rozplývá a ona je zpátky v bývalých

jatkách.

Oči má doširoka otevřené, rozhlíží se kolem sebe a čeká, že se odněkud vynoří Brutus. Nebo že se na ni začne sápat řvoucí Medvěd. Jenže Brutus je pryč. A Medvěd sedí osaměle za dveřmi porážkové místnosti a s nepopsatelným úsměvem hltá jídlo.

Co ji tedy odtáhlo z hudebního koutku? Nějaká vibrace ve vzduchu? Světlo? Ne, byl to zápach. Zápach, který ji probudil z milosrdného snění.

Ale co to je? Něco, co zachytila mezi závanem mastného jídla, hranolek, sodovky, lidských těl, oleje, benzinu, rezavějícího kovu, staré krve, žluklého sádla a tisícovky dalších pachů.

Ano, teď to zřetelně ucítila. Hustý, pronikavý zápach.

„Dívky, dívky,“ ukázala energicky všem studentkám. „Chci vám něco říct.“

Medvěd k nim otočil hlavu. Všiml si, že Melanie ukazuje, a jeho úsměv rázem zmizel. Zvedl se ze židle a zdálo se, že křičí: „Přestaň s tím! Přestaň!“

„Nechce, abychom spolu mluvily,“ ukázala Melanie. „Předstírejte, že hrajeme slovní hru.“

Jednou z věcí, která se Melanii na kultuře Hluchých líbila, byla láska ke slovům. Americká znaková řeč je jazyk jako každý jiný. Vlastně je to pátý nejpoužívanější jazyk v Americe. Slova a fráze tohoto jazyka se dají rozdělit do menších strukturálních jednotek (tvar ruky, pohyb a postavení ruky vůči tělu), stejně jako lze mluvené slovo rozdělit na slabiky a písmena. A téměř všichni Hluší někdy hrají slovní hry.

Medvěd se na ni vyřítil. „Co to, sakra ... s tím...“

Melanii se silně roztrásl ruce, ale přesto dokázala napsat do prachu na podlaze: Hra. Hrajeme hru. Vidíte? Napodobujeme rukama věci.

„Jaké věci?“

Teď hádáme zvířata.

Ukázala slovo „hlupák“. Roztáhla ukazováček a prostředníček do tvaru písmene „V“, takže znak vzdáleně připomínal králíka.

„Co má ... tohle?“

Králík, napsala.

Dvojčata sklonila hlavu a rozhihňala se.

„Králík... To mi teda ... zasranýho králíka,“ řekl Medvěd.

Prosím, nechte nás hrát. Nikomu tím neublížíme.

Medvěd pohlédl na Kielle, která ukázala: „Jsi prd.“

Usmála se a napsala do prachu: Tohle byl hroch.

„...z těch vašich zasranejch mozků.“ Medvěd se otočil zpátky k hranolkům a sodovce.

Dívky počkaly, až zmizí z dohledu, a pak se dychtivě otočily k Melanii. Kielle se přestala usmívat a zeptala se rázně: „Co chcete říct?“

„Dostanu nás odtud,“ ukázala Melanie. „Tohle chci říct.“

Arthur Potter a Angie Scapellová se chystali vyslechnout Jocelyn Weidermanovou, kterou právě vyšetřovali lékaři, když vtom se ozval první výstřel.

Bylo to jen slabé prásknutí - daleko méně znepokojivé než naléhavý hlas Deana Stillwella, který vzápětí zazněl z reproduktoru nad hlavami: „Arthure, máme tu problém! Handy střílí.“

K čertu.

„Někdo je na poli.“

Než se stačil podívat ven, zmáčkl Potter knoflík na mikrofonu a rozkázal: „Řekněte všem, aby nikdo neopětoval palbu.“

„Ano, pane.“

Potter přidal svou hlavu k Angie a Charlie Buddovi v okrovém okně dodávky.

„Ten pitomec,“ zašeptal Budd.

Od jatek se rozlehl další výstřel a kulka vylomila spršku třísek z hnijícího sloupku ohrady - těsně vedle muže v tmavém obleku, který stál asi šedesát metrů od velitelské dodávky. Nad zvednutou pravicí nevídaného hosta vlál objemný a bezpochyby patřičně drahý kapesník.

„Ach ne,“ zašeptala v zoufalství Angie.

Potterovi poskočilo srdce. „Henry, v tom svém profilu asistenta Markse ses nějak zapomněl zmínit, že ten chlap je

úplně vyšinutý.“

Handy znovu vystřelil a zasáhl kámen těsně za Rolandem Marksem. Asistent nejvyššího státního zástupce se zastavil a přikrčil se. Znovu zamával kapesníkem a pomalu pokračoval směrem k jatkám.

Potter stiskl tlačítko rychlého vytáčení. „No tak, Lou,“ mumlal si pro sebe, když telefon jen hluše vyzváněl.

Žádná odpověď.

V reproduktoru se ozval hlas Deana Stillwella. „Vůbec tomu nerozumím, Arthure. Někdo tu říkal, že je to...“

„Je to Roland Marks, Deane. Sděluje něco Handymu?“

„Vypadá to, že něco křičí. Ale neslyšíme ho.“

„Tobe, máš tam ještě ta Velká ucha?“

Mladý agent chvíli mluvil do mikrofonu na tyčince a mačkal knoflíky. Za několik vteřin zaplnilo dodávku ponuré a naléhavé kvílení větru. A pak Marksův hlas.

„Lou Handyi Jsem Roland Marks, asistent nejvyššího státního zástupce státu Kansas!“

V dodávce se rozlehl přehnaně zesílený zvuk výstřelu z pušky. Všichni se mimoděk přikrčili.

„Druhé ucho je přímo v jatkách,“ zašeptal Tobe, „ale nic na něj nechytáme.“

Samozřejmě. Protože Handy nic neříká. A proč by taky mluvil, když se může vyjádřit pomocí kulek?

„Tohle je špatné,“ zamumlala Angie.

Znovu se ozval Marksův hlas: „Lou Handy, tohle není trik. Chci, abyste vydal dívky a namísto nich si vzal mě.“

„Ježíši,“ zašeptal Budd. „On to fakt udělá?“ Buddův hlas zněl napůl uznale a Potter se musel držet, aby ho nezpražil pohledem.

Další výstřel, tentokráte blíž. Marks odtančil na stranu.

„Pro lásku Boží, Handy!“ ozval se jeho zoufalý hlas. „Pust'te ty dívky!“

A telefon uvnitř jatek po celou dobu zvonil a zvonil a zvonil...

Potter se naklonil k vysílačce. „Nerad to říkám, Deane, ale musíme ho zastavit. Zavolejte na něj megafonem a pokuste se ho dostat k boční hranici zóny. Jestli nepůjde,

pošlete za ním dva muže.“

„Handy si s ním jen hraje,“ poznamenal Budd.
„Nemyslím, že mu hrozí skutečné nebezpečí. Kdyby Handy chtěl, už ho moh dávno v klidu zastřelit.“

„Jenže já nemám strach z Handyho,“ odsekl Potter.

„Cože?“

„Snažíme se dostat rukojmí ven, a ne dovnitř,“ dodala Angie.

„Ztěžuje nám práci,“ řekl prostě Potter, aniž by Buddovi vysvětlil, jak obrovskou chybu Marks právě dělá.

S kvílivým zasvištěním odskočila další kulka od kamene vedle Marksovy boty. Asistent státního zástupce však stále zůstával vztyčený. Otočil se a poslouchal Deana Stillwella, jehož hlas byl díky Velkému uchu slyšet i v dodávce. K Potterově úlevě se šerif nijak nezalekl Marksova postavení.

„Hej vy tam, Marksi, okamžitě se ukryjte, jinak budete zatčen. A vraťte se zpátky.“

„Musíme je zachránit!“ zaplnil dodávku Marksův syrový hlas.

Zněl odhodlaně a zároveň vyděšeně a Potter na krátký okamžik pocítil s Marksem soucit.

Další výstřel.

„Ne, pane! Rozumíte? Budete zatčen!“

Potter zavolal Stillwellovi a sdělil mu, že si počíná skvěle. „Řekněte, že tímhle ty dívky ohrožuje.“

V dodávce se opět rozlehl šerifův hlas z megafonu, smíšený s fičícím větrem „Ne! Já je zachraňuji!“ vykřikl Marks a znovu vyrazil vpřed.

Potter opět vyzkoušel Handyho telefon. Ale nikdo ho nebral.

„No nic, Deane. Běžte pro něj. A za žádných okolností nezahajujte krycí palbu.“

Stillwell si povzdechl. „Ano, pane. Mám tu pár dobrovolníků. Snad vám to nebude vadit, ale dal jsem jim zelenou k nasazení slzáku, když se ten chlap bude vzpírat.“

„A prskněte mu jednu i za mě,“ zamumlal Potter a otočil se k oknu.

Dva policisté v neprůstřelné výstroji a helmách vyrazili

zpoza řady stromů a příkrčeně zamířili do pole.

Handy vystřelil ještě několikrát. Zatím si nevšiml policistů a mířil pouze vedle Markse, přičemž státního zástupce vždy jen těsně minul. Jedna kulka ovšem zasáhla kámen, odrazila se směrem nahoru a roztříštila přední sklo policejního auta.

Oba policisté se drželi nízko u země a utíkali kolmo k přední straně jatek. Kdyby se teď Handy rozhodl být zlomyslný a prolít trochu krve, byly jejich boky velice snadným cílem. Potter se zamračil. Jeden z policistů mu připadal povědomý.

„Kdo jsou ti policisté?“ zeptal se Stillwella. „Není jeden z nich Stevie Oates?“

„Je, pane.“

Potter zhluboka vydechl. „vždyť ten se právě vrátil, Deane. Co si vlastně myslí?“

„Když on chtěl zase jít, pane. Nedal si říct.“

Potter zavrtěl hlavou.

Marks byl nyní pouhých čtyřicet metrů od jatek. Oba policisté se prodírali vysokou travou a pomalu se k němu přibližovali. Marks si jich všiml a zakřičel na ně, aby odešli.

„Pane,“ ozval se hlas v reproduktoru dodávky a Potter poznal, že patří Oatesovi, „mám rozkaz přivést vás zpátky.“

„Seru na vaše rozkazy. Jestli vám na těch dívkách záleží, nechte mě být.“

Velké ucho zachytilo ozvěnu vzdáleného smíchu.

„Odstřelím ho jako kachnu,“ ozval se ve větru Handyho hlas.

A další ohlušující výstřel. Kámen vedle jednoho z policistů vyletěl do vzduchu. Oba policisté se vrhli na břicho a začali se k Marksovi plížit jako vojáci.

„Marks!“ volal Oates a prudce oddechoval. „Přivedeme vás zpátky, pane. Maříte federální operaci.“

Marks se otočil. „A co uděláte, abyste mě zastavil, důstojníku? Pracujete pro mě. Nezapomínejte na to.“

„Šerif Stillwell mě oprávnil k použití veškerých prostředků, abych vás zastavil, pane. A já to udělám.“

„Seš po větru, hochu. Když nasadíš slzák, budeš ho mít v

obličejí akorát ty.“

Handy znovu vystřelil. Kulka roztříštila starý sloupek půl metru od Oatesovy hlavy. Handy stále neztrácel hravou náladu a pobaveně se smál.

„Ježíšikriste,“ zamumlal někdo.

„Ne, pane,“ řekl Oates klidně. „Mám rozkaz střelit vás do nohy a odtáhnout vás zpátky.“

Potter s LeBowem se na sebe podívali a Potter horečně stiskl tlačítko vysílání. „Teď už improvizuje, že, Deane?“

„Jo,“ odvětil Stillwell neklidně. „Ale... vypadá zatraceně odhodlaně. Nemyslíte?“

Potter si myslel totéž.

„Udělá to?“ zeptal se LeBow.

Potter pokrčil rameny.

„Vytasil zbraň,“ řekla Angie.

Oates odhodlaně mířil na Marksovy dolní končetiny.

Tak tohle přerůstá v totální katastrofu, pomyslel si Potter.

„Pane,“ zavolal Oates, „já se neminu. Jsem výborný střelec a právě mám v úmyslu vás postřelit.“

Asistent nejvyššího státního zástupce zaváhal. Vítr mu vytrhl kapesník z rukou. Bělostný hadřík se vznesl nad jeho hlavu.

Další výstřel.

Tentokrát Handyho kulka zasáhla povlávající kapesník, který ve větru odletěl pryč.

A znovu se ve Velkém uchu ozval vzdálený Handyho smích.

Marks se ohlédl k jatkám a zvolal: „Handy, ty hajzle! Doufám, že shniješ v pekle!“

A další smích - nebo to byl možná pouze vítr.

Asistent Marks se sebral a vzpřímeně odkráčel z pole. Jako by se procházel doma na zahrádce. Potter s potěšením kvitoval, že se Stevie Oates a jeho kolega drží u země jako teriéři a plíží se za Marksem pod ochranou bujné a větrem zvlněné trávy.

„Mohl jste všechno zkazit!“ vybuchl Arthur Potter. „Co jste si, ksakru, myslel?“

Musel k Marksovi vzhlížet - asistent měřil hodně přes metr osmdesát -, ale přesto měl pocit, že mluví s usmrkaným dítětem, které bylo přistiženo při nepravostech.

„Myslel jsem...“, začal Marks rozhodně.

„Rukojmí se nikdy nevyměňují. Jediným smyslem vyjednávání je snížit jejich hodnotu. Takhle jako byste mu řekl: ‚Tak tady mě máte, stojím za víc než všechny ty holky dohromady.‘ Kdyby vás byl Handy vyměnil, úplně byste mi překazil práci.“

„Nechápu proč,“ odpověděl Marks.

„Protože rukojmí jako vy,“ řekla Angie Scapellová, „by stokrát znásobil jeho pocit moci a kontroly nad situací. Zvýšil by své požadavky a neochvějně by se jich držel. Nikdy bychom ho nepřiměli přistoupit na cokoliv rozumného.“

„Jenže já musel pořád myslet na ty dívky uvnitř. Na to, čím právě procházejí.“

„Nikdy by je nepropustil.“

„Chtěl jsem ho k tomu přemluvit.“

LeBow obrátil oči v sloup a pokračoval v zápisu incidentu.

„Nehodlám vás teď zatknout,“ řekl Potter. Uvažoval o tom, ale dospěl k závěru, že by to mohlo mít až příliš nepříjemné následky. „Budete-li ovšem znovu jakkoliv zasahovat do operace, udělám to a postarám se u nejvyššího státního zástupce, abyste šel sedět.“

K Potterově úžasu se Marks ani trochu nekál. Jeho žoviální výraz byl tentam, to ano, ale zdálo se, že Marks je především podrážděný, že mu Potter překazil plány.

„Vy děláte věci podle příruček, Pottere.“ Ukázal velkým prstem neomaleně na agenta. „Jenže ty vaše příručky neříkají nic o psychopatovi, který se baví zabíjením dětí.“

Zazvonil telefon. LeBow ho zvedl a po chvíli řekl Potterovi: „Podle lékařů neutrpěla Jocelyn žádnou újmu. Je v pořádku. Chceš ji hned vyslechnout?“

„Ano, díky, Henry. Řekni jim, ať ji sem pošlou. A Stevie Oatese taky.“ Potter se otočil k Marksovi a řekl: „teď bych vás rád požádal, abyste odešel.“

Marks si zapnul sako a oprášil kamenný prach, který na

něm ulpěl při Handyho střeleckém cvičení. Vyrázil ke dveřím a cosi zamumlal.

Potterovi se zdálo, že zaslechl slova: „...krev na vašich rukou“.

O zbytku věty neměl tušení.

15:40

Několik drahocenných minut usedavě plakala.

Angie Scapellová a Arthur Potter seděli u Jocelyn a snažili se vypadat co neklidněji a nejkonejšivěji, přestože si v duchu toužebně přáli popadnout dívku za ramena a vytrást z ní odpovědi.

Netrpělivost, prokletí Arthura Pottera.

Zachovával úsměv na tváři a povzbudivě přikyvoval, zatímco dvanáctiletá dívka seděla, neustále plakala a zakrývala si přitom svůj kulatý červený obličej rukama.

Otevřely se dveře. Dovnitř vstoupil Stevie Oates a sundal si helmu. Přes chladné počasí byly jeho vlasy slepené potem. Potter obrátil pozornost od dívky na policistu.

„Měl byste si na chvíli odpočinout, Stevie.“

„Ano, pane, myslím, že to udělám. Ty poslední dvě střely byly docela... No, docela blízko.“

„Pěkně rychle jste vystřízlivěl, že?“

„Ano, pane. Rozhodně.“

„Tak mi povězte o všem, co jste viděl, když jste tam nesl to jídlo.“

Jak Potter očekával, ani s pomocí videozáznamu z kamery umístěné za vlastním uchem nedokázal Oates uvést mnoho podrobností o interiéru jatek.

„Máte nějaké postřehy o Handyho rozpoložení?“

„Zdál se být klidný. Nebyl napjatý.“

Jako by si objednával kafe v 7-Sleven.

„Byl někdo zraněný?“

„Nikoho jsem si nevšiml.“

LeBow poslušně zapisoval nicneříkající informace. Nic dalšího si Oates nevybavil. Potter před sklíčeným policistou

poznamenal, že pokud neviděl krev nebo lidská těla, je to rozhodně dobrá zpráva. Přesto dobře věděl, že jeho nuceně veselý obličej nedokáže zakrýt zklamání, jež právě pochoval. Věděl, že od dvanáctileté Jocylyn se už nic kloudného nedozví, neboť dívka stále ještě plakala a omotávala si krátké tmavé vlasy kolem prstů s okousanými nehty.

„Díky, Stevie. To je zatím všechno. Vlastně ne, ještě jednu otázku: Vy jste chtěl vážně střelit Markse do nohy?“

Mladý muž na okamžik zvažněl a pak se opatrně zašklebil.

„Nevím, jak bych to vyjádřil, pane. Neměl jsem v plánu to vědět až do chvíle, kdy zmáčknu kohoutek. Nebo nezmačknu kohoutek. Jak se to vezme.“

„Běžte si dát kávu, Stevie,“ řekl Potter.

„Ano, pane.“

Potter s Angie obrátili pozornost zpět k Jocylyn. Její oči byly až neskutečně rudé. Choulila se do příkrývky, kterou jí poskytl jeden ze Stillwellových mužů.

Nakonec se dívka uklidnila, natolik, že ji mohl Potter začít vyslyšet prostřednictvím Frances Whitingové. Přitom si povšiml, že zatímco Francesiny ruce se pohybovaly elegantně a s plynými gesty, Jocylyn máchala rukama zešíroka, nemotorně a nabubřele. Tenhle rozdíl, pomyslel si, zřejmě odpovídá rozdílu mezi plynule mluvícím člověkem a člověkem, který vkládá mezi slova vycpávky jako „éhm“ nebo „prostě“. Na okamžik ho napadlo, jak asi ukazuje Melanie. Staccato? Nebo zešíroka?

„Neodpovídá na vaše otázky,“ řekla Frances.

„A co říká?“ zeptala se Angie, která sledovala jednotlivé znaky bystrými tmavými očima.

„Že chce rodiče.“

„Jsou v motelu?“ zeptal se Potter Budda.

Kapitán kamsi zavolal a řekl: „Do hodiny by tam měli přijet.“

Frances to tlumočila Jocylyn, která - aniž by dala najevo, že rozumí - se znovu pustila do usedavého pláče.

„Vedeš si dobře,“ řekla Angie povzbudivě.

Potter se podíval na hodinky. Za hodinu vyprší lhůta pro

předání vrtulníku. „Pověz mi něco o těch mužích, Jocylyn. O těch zlých pánech.“

Frances zavlála rukama ve vzduchu a dívka konečně odpověděla.

„Říká, že jsou tři. Támhle ti tři.“ Jocylyn ukazovala na fotky na stěně. „Jsou zpocení a odporně páchnou. Tamten,“ dívka ukázala na Handyho, „je Brutus. To je vůdce.“

„Brutus?“ zeptal se Potter a zamračil se.

Frances přeložila otázku a sledovala zdlouhavou odpověď, během níž Jocylyn ukázala na všechny tři únosce.

„Takhle mu prý říká Melanie,“ přetlumočila konečně Frances.

„Handy je ‚Brutus‘. Shep Wilcox je ‚Lasička‘. A Bonner je prý ‚Medvěd‘. Víte, znaková řeč je velice metaforická,“ dodala policistka. „Například pro slovo ‚mírný‘ se někdy používá znak pro ‚jehňátko‘. Hluší lidé často uvažují poeticky.“

„Má představu, kde v budově se únosci nacházejí?“ zeptal se Potter Frances, ale Angie ho napomenula:

„Mluv přímo k ní, Arthure. Bude to povzbudivější, bude se cítit více jako dospělá. A nezapomeň se usmívat.“

Potter s úsměvem zopakoval otázku dívce a Frances její odpověď přeložila, přičemž ukázala na několik míst u přední strany největší místnosti jatek a pak se dotkla Handyho a Wilcoxových fotografií.

Tobe přesunul na plánu žluté papírky označené jejich jménem. LeBow vše zapsal.

Jocylyn zavrtěla hlavou. Vstala a umístila je přesněji. Ukázala několik znaků Frances, která řekla: „Medvěd - tedy Bonner - je v místnosti s ostatními dívkami.“

Jocylyn umístila Medvědův papírek do velké polokruhové místnosti asi sedm metrů od přední strany jatek. Tobe tam přesunul všechny papírky rukojmích.

Jocylyn pak přerovnála i je, přičemž si dala záležet na přesnosti.

„Říká, že přesně takhle tam všichni sedí.“

Potterovy oči zabloudily na papírek s Melanií.

Jocylyn si otřela slzy a pak znovu něco ukázala.

„Říká, že Medvěd je celou dobu sleduje. A zvláště menší dívky.“

Bonner. Násilník.

„Jsou v budově nějaké další dveře nebo okna, která nejsou na diagramu?“ zeptal se Potter.

Jocelyn si pečlivě prohlédla plánek. Zavrtěla hlavou.

„Víš to jistě?“

„Ano.“

„Vidělas nějaké zbraně?“

„Všichni mají pistole.“ Dívka ukázala k Tobeho pasu.

„Jaký typ pistolí?“ zeptal se Potter.

Jocelyn se zamračila a znovu ukázala k agentovu pasu.

„Zajímá mě, jestli byly takové, nebo jestli měly bubínky.“ Potter se přistihl, že prstem kreslí do vzduchu kolečko. „Jako revolvery,“ řekl pomalu.

Jocelyn zavrtěla hlavou a její neohrabané ruce znovu promluvily.

„Ne, říká, že to byly černé automaty. Přesně jako tenhle.“ Frances se usmála. „Ptá se, proč jí nevěříte.“

„Ty víš, co je automat?“

„Říká, že se dívá na televizi.“

Potter se zasmál a řekl LeBowovi, aby zapsal, že dívka potvrdila, že únosci jsou ozbrojeni třemi glocky nebo podobnými zbraněmi.

Jocelyn sama od sebe ukázala, že mají asi dvě desítky krabic s náboji.

„Krabice?“

„Takhle velkých,“ řekla Frances, když dívka roztáhla ruce asi patnáct centimetrů od sebe. „Žlutých a zelených.“

„Remingtonky,“ řekl LeBow.

„A brokovnice. Takovéhle. Celkem tři.“ Jocelyn ukázala na brokovnici na polici v dodávce.

„Mají nějaké pušky?“ Potter ukázal na M-šestnáctku opřenou o zeď.

„Ne.“

„Mluví Handy - tedy Brutus - s někým konkrétním častěji? Myslím s některou učitelkou nebo dívkou?“

„Ne. Většinou se na nás jen dívá.“ Tahle odpověď

vyvolala v Jocylyn další vzpomínky, a tím i další slzy.

„Držíš se skvěle, drahoušku,“ řekla Angie a chytila dívku za rameno. „Dokázala jsi poznat, o čem se ti tři muži baví?“

„Ne. Je mi líto. Neumím dobře odezírat.“

„Je Beverly v pořádku?“

„Nemůže moc dýchat. Ale už měla horší záchvaty. Největší problém je paní Harstrawnová.“

„Ať to vysvětlí.“

Frances sledovala dívčiny ruce a řekla: „Vypadá to, že se zhroutila. Nesla to statečně, dokud nezastřelili Susan. A teď prý jen leží na zádech a pláče.“

Jsou bez vůdce, pomyslel si Potter. Což je nejhorší situace. Mohly by zpanikařit a pokusit se o útěk. Pokud je Melanie nezadrží.

„A jak si vede Melanie?“

„Jen sedí a civí. A někdy zavře oči. To není dobré,“ dodala Frances k Potterovi. „Hluchoněmí v napjaté situaci nikdy nezavírají oči. Zrak je jejich jediným varovným systémem.“

„Přou se ti muži mezi sebou?“ zeptala se Angie.

Jocylyn nevěděla.

„Vypadají nervózně? Spokojeně? Vystrašeně? Smutně?“

„Nejsou vystrašení. Někdy se smějí.“

LeBow to natukal do počítače.

„Dobrá,“ řekl Potter. „Jsi velmi statečná dívka. A teď můžeš jet za rodiči.“

Dvanáctiletá Jocylyn si utřela nos do rukávu, ale stále se neměla k odchodu. Nemotorně cosi ukázala.

„To je všechno, na co se mě chcete zeptat?“ přeložila Frances.

„Ano. Můžeš jít.“

Jenže dívka ukazovala dál. „Vy nechcete vědět nic o té televizi? A o dalších věcech?“

Tobe, LeBow i Budd otočili hlavy k Potterovi.

„Oni tam mají televizi?“ zašeptal zděšený Potter.

Frances to přeložila a Jocylyn přikývla.

„Kde ji sebrali?“

„Měli ji v taškách se zbraněmi. Přivezli si ji s sebou. Je

malinká.“

„Mají tam i rádio?“

„Žádné jsem neviděla.“

„Dívají se na ni hodně?“

Jocelyn přikývla.

„A co tam ještě mají?“

„Říká, že mají nějaké nářadí. Nové. Je v plastických obalech.“

„Jaké nářadí?“

„Stříbrné. Hasáky. Kleště. Šroubováky. A velké lesklé kladivo.“

„Nabídni jí práci, Arthure,“ řekl Henry LeBow. „Je lepší než půlka našich agentů.“

„Napadá tě ještě něco, Jocelyn?“

Zarudlé prsty se pohnuly.

„Stýská se jí po mamince.“

„Ještě jednu věc,“ řekl Potter a zaváhal. Chtěl se zeptat na něco o Melanii. Ale zjistil, že nemůže. Místo toho se zeptal: „Je uvnitř zima?“

„Není to tak hrozné.“

Potter vzal dívku za buclatou vlhkou ruku a stiskl ji oběma dlaněmi.

„Řekněte, že mockrát děkujeme, Frances. Odvedla dobrou práci.“

Po tomto sdělení si Jocelyn otřela tvář a poprvé se usmála.

Angie požádala Frances, aby dívce sdělila, že ji za minutku odveze do motelu. Jocelyn vyšla ven, aby tam s Frances počkala.

LeBow vytiskl seznam věcí, které mají únosci uvnitř jatek. Předal seznam Tobemu, jenž ho připíchl na nástěнку vedle plánu budovy.

„Je to jako počítačová adventura,“ zasmál se přitom. „Máte s sebou klíč, kouzelný meč, pět kamenů a havrana v kleci.“

Potter se pomalu posadil na židli a zasmál se. Pozorně si prohlédl seznam. „Co si o tom myslíš, Henry? Nářadí, televizor...“

„Že by cestou z vězení vykradli obchod?“

„Máte hlášena nějaká vloupání mezi Crow Ridge a Winfieldem, Charlie?“ zeptal se Potter Budda.

„Nejsem v obraze. Zjistím to,“ řekl Budd a odešel ven.

„Ještě nikdy jsem nezískal tolik zpráv od rukojmího, který byl uvnitř tak krátkou dobu,“ poznamenal Potter. „Její pozorovací schopnosti jsou přímo obdivuhodné.“

„Bůh rád kompenzuje,“ řekla Frances.

Potter se zamyslel a pak se zeptal Angie: „Tak co myslíš?“

„Řekla bych, že je s náma.“

Je známo, že vzhledem k působení stockholmského syndromu rukojmí často podávají vyjednávačům a taktickým týmům falešné informace. Při jedné Potterově operaci, kdy se teroristé opevnili na celý týden, zanechala propuštěná rukojmí kapesník přímo před oknem, za kterým se Potter ukrýval, aby ozbrojený únosce věděl, kam má střílet. Naštěstí policejní ostřelovač zabil pachatele dříve, než stačil vystřelit. Během následného procesu vypovídal Potter ve prospěch rukojmí a nakonec vyvázla s podmínkou.

Potter s Angiiným hodnocením souhlasil. Jocelyn nebyla uvnitř jatek tak dlouho, aby to ovlivnilo její city vůči Handymu a ostatním.

Bylo to jen vyděšené děvčátko.

„Odvezu ji do motelu,“ řekla Angie. „Postarám se, aby byla spokojená. A uklidním ostatní rodiče.“

„Arthure,“ zavolal Henry LeBow, „mám tu nějaké informace o Hendersonovi.“

„Když už pojedeš kolem,“ řekl Potter Angie, která právě vycházela ze dveří, „mrkni se mi na něj. Mám z něj špatný pocit.“

„Bavíme se o Peteru Hendersonovi, zvláštním agentu z Wichity?“

„Jo.“

„A proč z něj máš špatný pocit?“

„Cítím to v kostech.“

Potter Angie pověděl o Hendersonových výhrůžkách a dodal, že se Henderson dobrovolně nepřiznal, že po vypálení

banky Farmers Merchants Handyho vyslýchal. „Pravděpodobně proto, že jeho lidé odvedli při dopadení mizernou práci, když nechali utéct jeho přítelkyni a sami měli dva zraněné.“ Navíc si Potter vzpomněl, že také po Handyho dopadení byly jediným výsledkem Hendersonova výsledku fádni oplzlosti z Handyho strany.

„Ale snad nás měl informovat, že měl s Handym co do činění.“

„A co žádáš ode mě?“ zeptala se Angie.

Potter pokrčil rameny. „Stačí, když zajistíš, aby nedělal problémy.“

Angie Pottera zpražila pohledem. Peter Henderson, zvláštní agent pověřený vedením rezidentní pobočky FBI, měl takovou hodnost i zkušenosti, že mohl dělat problémy, kdykoli se mu zachtělo, a nižší úředníci jako Angie Scapellová byli vůči tomu bezmocní.

„Zkus to. Prosím.“ Potter na dálku vykouztlil polibek.

LeBow mu podal list papíru a s úšklebkem vysvětlil: „Je to jen takový výcuc. Ale je tam pár údajů, které by bezpochyby nejradši udržel pod pokličkou.“

„Vážně?“ zeptal se zvědavě Potter a přečetl si zprávu.

Henderson pracoval jako vyšetřovatel na policejním oddělení města Chicago a přitom po večerech studoval DePaulovu právnickou fakultu. Jakmile získal diplom, vstoupil do FBI, exceloval v Quantiku a pak se vrátil na Středozápad, kde si v jižním Illinois a St. Louis udělal jméno jako specialista na obchodní kriminalitu. Byl zběhlým administrátorem, dobře zapadal do politiky FBI a byl zjevně předurčen ke kariéře zvláštního agenta v Chicagu, v Miami nebo dokonce v jižním okrsku New Yorku. Načež by jeho kariéra neodvratně zamířila do Washingtonu.

Nebýt ovšem toho případu.

Potter si přečetl tiskové zprávy i záznamy, které se Henry LeBowovi nějakým způsobem podařilo získat z databází FBI, a okamžitě pochopil, proč byl Henderson nakonec uklizen do Kansasu.

Před šesti lety totiž dvanáct černých agentů podalo na FBI žalobu pro diskriminaci při přidělování úkolů,

povyšování a platovém postupu. Jednou z oblastí, jichž se žaloba týkala, byla i pobočka v St. Louis a Henderson si pospíšil s výpovědí, která podporovala tvrzení žalující strany. Zřejmě si však pospíšil příliš.

Čekalo se, že při předpokládaném personálním zemětřesení po uznání žaloby stávající ředitel FBI odstoupí a bude nahrazen jedním mladým náměstkem. Ten se tak stane prvním černošským šéfem FBI v historii a - jak kalkuloval Henderson - nezapomene na ty, kteří mu prokázali loajalitu.

Jenže Hendersonovy plány se nakonec obrátily proti němu. Případ zapadl do bahna federálních soudů a vyprchala z něj veškerá pára. Někteří žalobci jednoduše odpadli, jiní nemohli diskriminaci dokázat. Mladý náměstek ředitele FBI se rozhodl přijmout místo v Národní bezpečnostní radě, k čemuž ho nevedly ideologické, nýbrž ryze pragmatické důvody. Dosavadní ředitel FBI odešel v poklidu a bez jakéhokoliv skandálu do důchodu a nahradil ho současný admirál.

Korouhvička Peter Henderson byl administrativně rozčtvrcen a vykuchán. Muž, který kdysi pronikl až do soukromého brlohu Maria Lacosty v Claytonu ve státě Missouri, si musel sbalit kufry a odporoučet se do státu, jenž byl sice ze zeměpisného hlediska středem země, ale který byl znám především pro drobné krádeže na McConnellově letecké základně a pro bratrovražedné boje s indiánskými organizacemi a Úřadem pro alkohol, tabák a zbraně. Kariéra devětatřicetiletého agenta tak uvízla na zcela mrtvém bodě.

„Jak hodnotíš rizika?“ zeptal se Potter LeBowa. „Bude se nám plést do cesty?“

„Není v postavení, aby cokoliv podnikl,“ řekl zpravodajský důstojník. „Aspoň ne oficiálně.“

„Je to zoufalec.“

„To určitě je. Řekl jsem ‚ne oficiálně‘. Musíme si na něj dát pozor.“

Potter se zakuckal smíchy. „Takže tu máme asistenta nejvyššího státního zástupce připraveného vrhnout se do náruče únosců, a pak jednoho zvláštního agenta, který jim chce předhodit mě.“

Poznal jsem nepřítele a jsme to my sami...

Potter se otočil zpátky k oknu. Vzpomněl si na Melanii a vybavil si, co říkala Jocylyn. Jen zavírá oči. Vůbec nic nedělá. Co to může znamenat? přemýšlel.

Tobe jeho myšlenky přerušil. „Za hodinu a pět minut čeká Handy vrtulník.“

„Díky, Tobe,“ odpověděl Potter.

Vyhlédl z okna na jatka a pomyslel si: klíč, kouzelný meč, pět kamenů a havran v kleci.

„Kapitáne.“

Charlie Budd se vracel do dodávky od svého neoznačeného auta, z něhož právě odeslal do čtyř okrsků dotaz na zločin 211. Během dneška došlo pouze ke vloupáním do obchodu se smíšeným zbožím, do čerpací stanice a do metodistického kostela. V žádném z těchto případů neodpovídaly odcizené předměty zbraním, televizoru a náradí, které s sebou měli únosci.

„Pojďte sem, kapitáne,“ řekl muž hlubokým hlasem.

Šmarjá. Co teď? Roland Marks se opřel o bok zásobovací dodávky a zapálil si cigaretu. Budd si myslel, že asistent už bude dobrých patnáct kilometrů odtud, ale Marks měl v očích odhodlání a rozhodně vypadal, že zde hodlá setrvat.

„Vy jste byl svědkem té frašky v dodávce,“ začal Marks.

Budd se skutečně krčil v rohu dodávky, když Potter myl Marksovi hlavu. Nyní se rozhlédl kolem sebe, přišoural se travou k osmahlému asistentovi a postavil se přímo do kouře z jeho cigarety. Mlčel.

„Zbožňuju letní odpoledne, kapitáne. Připomínají mi mládí. Každý den jsem hrával baseball. A vy? Vypadáte, že byste moh docela rychle utíkat.“

„Jste blízko. Dělával jsem atletiku a přespolní běh. Nejčastějc čtyřstovku a osmistovku.“

„Prima.“ Marksův hlas znovu poklesl - zněl tak tiše, že si Budd myslel, že už nemůže být slyšitelný. „Poslyšte, oba jsme si tu užili svoje, oba jsme tu poskakovali jako panáci. Vy jste mě pochopil, ale pak jste stejně šel a udělal, co vám řekli. Jenže na to teď není čas.“

Nikdy jsem se na policistu nehodil, pomyslel si Budd a postě si v duchu přehrál scénu, jak kulka sráží na zem sedmnáctiletou Susan Philipsovou. Náhle mu zaskočilo a podivně se zakuckal. „Víte, pane, mám teď vážně moc práce. Musím...“

„No tak mi odpovězte. Copak jsem si v té dodávce nevšiml, jak se tváříte?“

„Nevím, co máte na mysli, pane.“

„Jasně, možná jsem provedl něco nepředloženého. Neuvažoval jsem racionálně. Ale ani vy si nejste stoprocentně jistý, zda si Potter počíná správně. A taky - ne, počkejte. Myslím, že kdybychom hlasovali, víc lidí v dodávce by se přiklonilo na mou stranu než na jeho.“

Budd odněkud sebral odvalu a řekl: „Tohle není soutěž popularity, pane.“

„To tedy opravdu není. Přesně tak. Jde o to, zda ty dívky budou žít - a já mám pocit, že na tom Potterovi zas tak moc nezáleží.“

„Néé. To není pravda. Ani náhodou. Hodně mu na nich záleží.“

„Ale co vám to vidím ve tváři, kapitáne? Přesně to, co jsem viděl v dodávce, že? Vy se o ty chudinky v jatkách k smrti bojíte.“

Naší prioritou číslo jedna vůbec není dostat ty holky živé ven...

„No tak, kapitáne,“ pokračoval Marks. „Přiznejte si to.“

„Potter je prima chlap,“ řekl Budd.

„Já vím, že je prima chlap. Ale co to s tím má, sakra, společného?“

„Dělá, co je v jeho...“

„Nikdo mi nezabrání,“ řekl Marks pomalu, „abych ty holky nenechal umřít. Což je on klidně ochoten udělat... A právě tohle vás celý den žere. Nemám pravdu?“

„Tedy...“

Marks strčil ruku do kapsy saka, vytáhl náprsní tašku a otevřel ji. Na jeden šílený okamžik si Budd myslel, že mu Marks ukáže svůj průkaz státního zástupce. Místo toho se však v Marksových rukou objevilo něco, co na Budda

zapůsobilo daleko více. Tři fotografie malých dívek v lesklých obalech. Jedna z nich měla srostlé obočí a lehce pokřivené rysy. Marksova postižená dcera.

„Vy máte taky dcery, Budde. Mám pravdu?“

Kapitán ztěžka polkl a pokusil se nedívat na tři páry tmavých očí. Nedokázal to.

„Jen si představte, že tam jsou vaše holčičky. A pak si představte, jak někdo jako Potter říká: ‚Hele, tyhle můžem oželeť.‘ Představte si to, kapitáne.“

Budd se zhluboka nadechl. Konečně se mu podařilo odvrátit pohled. Náprsní taška se s plácnutím zavřela.

„Musíme ho nějak odstranit.“

„Cože?“

„Podepisuje jim rozsudek smrti. Co říkal o plnění Handyho požadavků? No tak, Budde. Odpovězte jako policista.“

Budd pohlédl Marksovi do očí, ignoroval jeho narážku a řekl: „Povídal, že Handy odtamtud neodejde jinak než v poutech nebo v pytli na mrtvoly.“

A že pokud ty dívky musí zemřít, tak ať zemřou.

„Je to pro vás přijatelné, kapitáne?“

„Nepřísluší mi říkat, jestli ano, nebo ne.“

„Poslouchal jsem jen rozkazy.“

„Zhruba nějak tak.“

Marks vyplivl cigaretu. „Proboha, kapitáne, můžete snad zaujmout morální postoj, nebo ne? To nemáte žádné vyšší cíle než dělat poslíčka vypasenému agentovi FBI?“

„Je to starší důstojník,“ řekl Budd škrobeně. „Je to federální policista a...“

„Jen se těchhle slov držte, kapitáne,“ řekl Marks jako rozhorlený kazatel. „Strčte si je pod paži a vezměte je s sebou na pohřeb těch dívek. Možná se pak budete cítit líp.“ Marks sáhl Buddovi do duše a zavrtal se v ní nehtem. „Krev jedné z těch holek už na rukou máme.“

Chtěl říct máte.

Budd vidí, jak Susan Phillipsová padá na kolena. Jak se jí při dopadu široce rozevívá čelist a na okamžik křiví její pohledný obličej.

Který pak po smrti opětovně zkrásní.

„Tak co?“ zašeptal Budd s očima na reflektorech jednoho z žacích strojů kdesi v dálce. „Co po mně chcete?“ Otázka zněla značně dětinsky a Budd se za ni zastyděl. Jenže si nemohl pomoci.

„Chci odstavit Pottera. Chci, abyste vyjednávání převzal vy, nebo někdo z kansaské policie, a dal těm sráčům výměnou za dívky ten zatracený vrtulník. A až pak přistanou, vystopujeme je a rozstřílíme na cucky. Už jsem to ověřil. Do půl hodiny můžeme sehnat vrtulník vybavený vysílacím zařízením, které nám umožní vystopovat je na vzdálenost sto padesáti kilometrů. Vůbec se nedozví, že je pronásledujeme.“

„Jenže Potter tvrdí, že Handy je příliš nebezpečný, než aby ho mohl nechat uletět.“

„Samozřejmě, že je nebezpečný,“ řekl Marks. „Jenže až bude venku, budou proti němu stát profesionálové. Muži a ženy, kteří jsou placeni za to, že podstupují riziko. To ty holky nejsou.“

Marks měl drobounké oči a Buddovi se zdálo, že z nich každou chvíli vytrysknou slzy. Vzpomněl si na Marksovu mentálně postiženou dceru, která za celý svůj krátký život poznala jenom nemocnice.

Všiml si, že se Marks ani slovem nezminil o důsledcích Buddova rozhodnutí na jeho budoucí kariéru. Kdyby to byl učinil, Budd by se zatvrdil. Pokud šlo o laciné výhrůžky, dokázal být kapitán mezek. A vzápětí ho nesmírně zarazilo zjištění, že Marks tuhle jeho vlastnost odhadl a vědomě se zdržel jakýchkoliv pohrůžek.

Budd si uvědomil, že leží naznak na žíněnce s přilehnutými rameny a zírá tupě do stropu. Odpočítávání začalo.

Šmarjá.

„Jenže jak můžeme Pottera odstranit?“

Marks se tvářil ustaraně, ale pochopitelně byl na tuhle otázku připraven. V jeho ruce se objevila malá černá krabička. Na jeden absurdní okamžik Budda napadlo, že je to bomba. Jenže ve skutečnosti se díval na kazetový magnetofon.

„Nechci po vás víc, než ho přimět k tvrzení, že rukojmí jsou postradatelní.“

„To jako myslíte ho nahrát?“

„Přesně tak.“

„A... A co pak?“

„Mám pár přátel v jedné rozhlasové stanici v St. Louis. Pustí tu nahrávku ve zprávách. A Potter bude muset odstoupit.“

„To by moh být konec jeho kariéry.“

„A taky mé, kdybych byl přistižen. Ale jsem ochoten to riziko podstoupit. Prokristapána, vždyť já se jim chtěl výměnou za ty dívky vydat. Tohle by Pottera ani nenapadlo.“

„Když já nevím.“

„Pojďme těch devět nebohých dívek zachránit, kapitáne. Co říkáte?“

Marks vrazil magnetofon nešťastnému Buddovi do rukou. Kapitán na něj zíral, pak si ho strčil do kapsy a beze slova se obrátil na odchod. Jeho jediným projevem vzdoru byla věta: „Ne, to se pletete. Uvnitř už je jen osm holek. Jednu dostal ven.“ Jenže když to říkal, Marks už ho nemohl slyšet.

16:10

Kapitán Charles R. Budd stál v průrvě nedaleko velitelského stanoviště. Rozděloval úkoly, to ano, ale především se snažil zapomenout na tíhu kazetového magnetofonu, na těch tisíc kilogramů rozžhaveného kovu v kapse.

Rozmyslím si to později. Teď rozdělit úkoly.

Phil Molto právě vytvářel koutek pro novináře: rozkládací stůl z tuhé lepenky, malý přenosný psací stroj, papír a tužky. Budda zprávy nijak zvlášť nezajímaly, ale měl pocit, že tyhle propriety budou dnešním přetechizovaným reportérům k ničemu. Jestlipak ti pohlední hoši a dívky vůbec umějí psát na stroji? Všichni vypadali jako rozmazlená děcka ze střední školy.

Jenže Budd tušil, že tohle opatření má více co dělat s politikou než s žurnalistikou. Jak jen Potter ví, co všechno je třeba zařídit? Možná mu pomáhá, že bydlí v hlavním městě. Tam je to samá politika.

Poctivý mladý kapitán si připadal naprosto neschopný.

A taky zahanbený. Kazetový magnetofon se roztavil v rozžhavený plast a stékal mu po noze.

Zapomeň na to. Je čtyři deset - do konce lhůty zbývá padesát minut. Budd se bezduše usmíval, ale v duchu se nemohl odtrhnout od vzpomínky na dívku, která padla k zemi a zemřela pouhých pár metrů od něj.

Tak nějak tušil, že tohle nebude jediné krveprolití. Marks měl pravdu: Budd byl v dodávce na jeho straně.

Čtyřicet devět minut...

„Dobrý,“ řekl svému poručíkovi. „Myslím, že tohle bude stačit. Dávej na ně bacha, Phile. Dohlídni, aby nedělali blbosti. Můžou se trochu poflakovat za liniema a zapisovat si, co chtějí...“ Je to tak v pořádku? uvažoval. Co by na to řekl Potter? „...ale navleč jim neprůstřelný vesty a dohlídni, aby měli hlavy dole.“

Mlčenlivý Phil Molto přikývl.

O minutu později dorazil první automobil se dvěma muži. Vystoupili, vytasili novinářské legitimace, a zatímco se kolem sebe hladově rozhlíželi, starší z nich řekl: „Jsem Joe Silbert z KFAL. Tohle je Ted Biggins.“

Budd se nemohl vynadávat na jejich oblečení - špatně padnouce tmavé obleky a černé tenisky. Představil si, jak se tihle lidé řítí chodbou televizní stanice, křičí: „Exkluzivní zpráva, exkluzivní zpráva!“ a za nimi poletují papíry.

Silbert se podíval na tiskový koutek a rozesmál se. Budd představil sebe a Molta a řekl: „Nic lepšího jsme neměli.“

„To je v pořádku, kapitáne. Jen doufám, že vám nebude vadit, když budem používat vlastní psací stroj.“

Biggins položil na stůl velký přenosný počítač.

„Pokud ovšem uvidíme, co jste napsali, než to pošlete.“ Takhle to Buddovi říkal Potter.

„Odešlete,“ opravil ho Silbert. „Neříkáme ‚pošlete‘, ale ‚odešlete‘.“

Budd neměl tušení, zda si Silbert dělá legraci.

Biggins se prohrábl v psacím stroji. „Co to vůbec je?“

Muži se rozesmáli a Budd jim tlumočil základní pravidla. Kam smějí jít a kam nikoliv. „Když budete potřebovat, můžete si promluvit s několika policisty. Tady Phil vám je pošle.“

„Ti jsou ze záchranného týmu?“

„Ne. Jsou z jednotky K, kousek odtud po silnici.“

„A můžeme mluvit s někým ze záchranného týmu?“

Budd se zašklebil. Silbert se spiklenecky usmál, ale zároveň si uvědomil, že kapitána těžko nachytá na nějaké podřeknutí ohledně přítomnosti taktické jednotky na místě činu. Budda napadlo, že se snad přece jen pro práci policisty trochu hodí.

„Za chvíli si budem chtít promluvit s Potterem,“ zabručel Silbert.

„Má v plánu se nám vyhýbat?“

„Dám mu vědět, že jste tady,“ řekl Budd srdečně jako výkřev mezi policejními důstojníky. „Tady Phil vás zatím seznámí se situací. Má pro vás profily a fotografie únosců. A taky vám přinese neprůstřelnou výstroj. Jo, a myslel jsem, že se možná budete chtít zaměřit taky na lidskou stránku. Jak taková operace vypadá z pohledu policisty. Něco takového.“

Tváře reportérů byly smrtelně vážné, ale Budda znovu napadlo, že se mu oba vysmívají. Silbert nakonec řekl: „Faktem je, že se nejvíc zajímáme o rukojmí. Tam je jádro příběhu. Je tu někdo, s kým bychom si o nich mohli promluvit?“

„Já jsem tu jen zařizoval tiskový koutek. Agent Potter vám poskytne veškeré informace, které uzná za vhodné.“ Vyjádřil jsem se správně? přemýšlel Budd. „A teď potřebuju vyřídit ještě pár věcí, takže vás nechám o samotě.“

„Já vás ale neopustím,“ řekl Molto a vykroužil vzácný úsměv.

„Tím jsem si jistej, poručíku.“ Přenosný počítač se s vrčením probudil k životu.

Ve vzduchu porážkové místnosti cítila Melanie spoustu

věcí, které ji přinutily odejít z hudebního koutku: bláto, ryby, naftu, metan, tlející listí, vlhkou kůru stromů.

Řeka.

Průvan plný pachů byl tak silný, že rozhoupal svítilnu. To jí prozradilo, že někde poblíž zadní části domu se nacházejí otevřené dveře. Napadlo ji, že de l'Epée už možná vyslal své muže k jatkám, aby prohledali místa, kterými by dívky případně mohly uprchnout. A možná si někteří z nich právě razí cestu přímo k ní, aby je zachránili.

Vrátila se v myšlenkách zpátky k dopolednímu příjezdu do budovy. Vzpomněla si, jak po obou stranách jatek viděla skupiny stromů, blátivou stráž svažující se k řece, která se v zataženém dopoledním světle šedivě a chladně leskla, hromady černého dřeva pokrytého dehtem a kreozotem, molo, které se nejistě naklánělo nad vodu, a volně visící zteřelé pneumatiky, jež měly sloužit jako nárazníky pro lodě.

Pneumatiky... Melanii něco napadlo. Když byla ještě malé děvče, každé letní odpoledne vyrážela s Dannym do Seversenova zákoutí na farmě, odkud po vyjetých kolejích od traktoru a přes pšeničnou clonu seběhli až k rybníku. Rybník zaujímal plochu téměř půl hektaru a všude kolem něj rostly vrby, tráva a tuhý rákos s dužinou připomínající polystyrenovou pěnu. Utíkala jako s kansaským větrem o závod, aby byla první na kopci s výhledem na rybník, kde vyskočila do vzduchu, popadla houpačku z pneumatiky visící nad vodou a zhoupla se nad zvlněnou hladinu.

A pak se pustila a ponořila se do nebe a oblaků, které se zrcadlily ve vodě pod ní.

Trávila s bratrem u rybníka dlouhé hodiny - ještě dnes byla představa třpytivé vody často její první myšlenkou, kdykoliv vyšla ven do teplého letního večera. Danny ji učil plavat celkem dvakrát.

Poprvé v šesti letech, kdy ji chytil za ruce a postrčil do klidné, ale hluboké vody rybníku. Podruhé to bylo daleko těžší - to již ztratila sluch a začala se bát strašné spousty věcí. Bylo jí tehdy dvanáct.

Jenže o pět let starší, štíhlý a světlavý bratr jí už déle nedovolil, aby se vyhýbala koupališti, a pomocí znakové řeči,

kteřou se jako jediný v rodině Charrolových naučil, ji přemluvil, aby se konečně přestala přidržovat hladké černé goodyearky. A pak vedle ní poklidně šlapal vodu, podepíral ji a chránil před zpanikařením tak dlouho, až si nakonec přece jen vzpomněla na tempa, která se kdysi před lety naučila.

Plavání. První věc, která jí vrátila alespoň špetku sebedůvěry v době, kdy se ponořila do světa Hluchých.

Děkuji ti, Danny, pomyslela si. Za minulost i za dnešek. Protože Melanie byla přesvědčená, že právě tahle vzpomínka teď zachrání alespoň některé, ne-li dokonce všechny její studentky.

Řeka tu byla široká, hladina zčeřená a proud rychlý, ale Melanie si pamatovala na hustou zmeť větví a odpadků uvízlých na padlém stromě, který se nakláněl nad hladinu asi třicet metrů po proudu.

Melanie si představila, jak se dívky tiše pohybují zadními chodbami jatek, jak přelézají loděnici, vcházejí do vody, nechávají se unášet proudem ke stromu a prodírají se jeho větvemi. A pak jak běží do bezpečí...

„Vodu nikdy nepodceňuj,“ říkával jí Danny. „I ta nejkldnější voda dokáže být nebezpečná.“

A na řece Arkansas navíc nebylo klidného vůbec nic. Zvládnou to? Donna Harstrawnová plavat umí. Supermanky Kielle a Shannon plavou jako dvě vydry. (Melanie si představila, jak se statná Kielle odráží jako raketa od skákacího prkna, zatímco ohebná Shannon nenuceně překonává svůj úsek plavby.) Dvojčata si ráda hrají ve vodě, ale plavat neumějí. Beverly plavat umí, ale kvůli astmatu nemůže. U líbezné Emily si Melanie není jistá, protože holčička si odmítá namočit hlavu, a kdykoliv jdou na plavání, postává upjatě na mělké straně bazénu.

Musí něco vymyslet pro ty, které plavat neumějí - nějakou loďku nebo vor. Ale jaký? A jak je dostanu do zadní části jatek? Vzpomněla si na Dannyho. Jenže Danny tady nebyl. Zmocnila se jí panika.

De l'Epée? Vyslala k němu své myšlenky, ale on jí jen dokázal zašeptat ujištění, že policie najde všechny dívky, které utečou k řece. (Budou tam čekat, nebo ne? Ano,

Melanie musí věřit, že tam budou.) Sakra, pomyslela si. Jsem na to sama.

A pak se náhle zápach změnil.

Otevřela oči a zjistila, že zírá přímo do Brutovy tváře pár decimetrů před sebou. teď už necítila řeku, ale spíše maso, zkažený dech a pot. Brutus stál tak blízko, že si Melanie s hrůzou uvědomila, že znamínka na jeho krku - které zprvu považovala za pihy - jsou ve skutečnosti kapkami krve ženy s kabelkou; ženy, kterou dnes dopoledne zabil. Znechuceně sebou škubla.

„Sed' klidně, slečinko,“ oslovil ji Handy.

Proč mu jen rozumím? přemýšlela Melanie. Sed' klidně. Tuhle větu je prakticky nemožné odezírat, ale Melanie si byla přesto úplně jistá, že přesně tohle Brutus řekl.

Brutus ji vzal za ruce. Pokoušela se mu vzdorovat, ale nedokázala to. „Sedělas tu se zavřenýma očima... A ruce ti cukaly jak packy střelenýho mývala. Mluvíš sama se sebou? Mluvíš?“

V rohu se cosi pohnulo. Kielle se vsedě napřímila a zírala na Bruta. Ve tváři měla až děsivě dospělý výraz. Její ústa byla odhodlaně semknutá. „Jsem Jubilee!“ ukázala. Její oblíbená komiksová postava. „Zabiju ho!“ Melanie se neodvážila použít znakovou řeč, ale očima úpěnlivě prosila dívku, aby se posadila.

Brutus na Kielle pohlédl, zasmál se a pak odešel do hlavní místnosti jatek, přičemž pokynul Medvědovi, aby ho následoval.

O chvíli později se vrátil s velkým kanystrem benzinu.

Kielle ztuhla a vytřeštila oči na červený kanystř.

„Nikdo ani hnout,“ řekl Brutus a díval se přitom Melanii do očí.

Nato postavil na polici nad dívkami těžkou kovovou nádrž - snad malou kád' na vnitřnosti - a nalil do ní benzin. Melanie ucítila zadunění, jak Brutus odhodil kanystř do rohu. Přivázal k okraji kádě provázek a vyvedl ho do vedlejší místnosti. Po chvíli začaly na podlaze a stěně tancovat přízračné stíny a světlo z vedlejší místnosti postupně sílilo. Náhle se Brutus vrátil a v ruce se mu houpala další svítilna.

Odšrouboval drátěný kryt a přivázal nechráněnou objímku se žárovkou ke sloupku v podlaze - přímo pod kád' s benzinem.

Medvěd jeho dílo uznale sledoval.

Kielle vykročila směrem k Brutovi.

„Ne!“ ukázala Melanie. „Vrať se!“

Brutus náhle poklekl a popadl Kielle za ramena. Přiblížil se obličejem na několik centimetrů a pomalu promluvil.

„Tak, malej ptáčku... nějaké potíže... nebo se vás někdo pokusí zachránit, zatahnu za tenhle provaz a upálím vás zaživa.“

Prudce Kielle odstrčil, takže dívka upadla před jeden z žlábků na krev v podlaze.

„Kterou si mám vybrat?“ zeptal se Medvěda.

Tlust'och si dívky prohlédl. Jeho oči nejdéle spočívaly na Emily - na jejím plochem hrudníku, na bílých punčoškách, na černých střevících s řemínky. Nakonec ukázal na Shannon.

„...kopla. Vezmi si ji.“

Brutus pohlédl na dívku a odhrnul její dlouhé tmavé vlasy.

Shannon se na něj stejně jako Kielle vzdorovitě podívala. Po chvíli však sklopila oči a po tváři jí začaly stékat slzy. A v tu chvíli Melanie spatřila skutečný rozdíl mezi oběma dívkami. Shannon Boyleová byla zatraceně dobrá malířka, ale rozhodně to nebyla žádná Jubilee nebo nějaká jiná hrdinka. Jen osmiletá uličnice vyděšená k smrti.

„Tak ty kopeš, co?“ zeptal se Brutus. „No dobrá, tak pojď.“ Oba muži Shannon odvedli.

Co s ní jen udělají? Propustí ji jako Jocelyn? Prosím... Melanie vyrazila ke dveřím porážkové místnosti - co nejdále se odvážila. Vyhlédla ze dveří a spatřila Shannon v zamaštěném okně v přední části jatek. Brutus vytáhl ze zadní kapsy kalhot pistoli a přiložil ji k dívčině hlavě. Ne! Ach ne.

Melanie začala vstávat. Medvěd rychle otočil hruškovitou hlavu směrem k ní a pozvedl brokovnici. Melanie klesla na chladnou podlahu a bezmocně zírala na nebohou studentku. Shannon zavřela oči a sevřela prsty růžovomodrý řemínek přátelství, který si před měsícem uvázala na zápěstí. Melanie si se slzami v očích vzpomněla,

jak jí dívka slibovala, že jí vyrobí podobný řemínek, ale nikdy se k tomu nedostala.

Angie Scapellová se právě vracela ze zadního shromaždiště do dodávky, když se náhle zastavila.

„Hej, kapitáne.“

Kdyby Charlie Budd nevěděl, že tahle žena je federální agentka, nikdy by tomu neuvěřil. „Nazdárek,“ odpověděl.

Angie na Budda počkala a srovnala s ním krok.

„Dělala jste s Arthurem často?“ zeptal se Budd náhle a dosti zmateně, přestože chtěl jen navázat rozhovor.

„Asi na třiceti až čtyřiceti operacích. Možná jich bylo ještě víc.“

„No, to jste musela začít hodně mladá.“

„Jsem starší, než vypadám.“

Budd měl pocit, že slovo „starší“ se k Angie vůbec nehodí.

„Na nic nenarážím - jsem ženatý.“ Nemotorně ukázal svůj třpytivý svatební prsten, který se nijak nelišil od prstenu jeho ženy. „Ale nedělala jste někdy modelku? Ptám se jen proto, že Meg - teda moje žena - si tyhle časopisy kupuje. Myslím Vogue, Harper's Bazaar a tak. Napadlo mě, jestli jsem vás tam náhodou nezahlíd v nějaké reklamě.“

„To je možné. Na škole jsem si přivydělávala reklamou v časopisech. Ale to už je hezkých pár let.“ Angie se zasmála. „Z nějakého důvodu mě vždycky vybrali pro roli nevěsty. Ale neptejte se mě proč.“

„Třeba máte vhodné vlasy k závoji,“ nadhodil Budd a začervenel se, protože to znělo jako flirtování.

„A taky jsem hrála v jednom filmu.“

„Vážně?“

„Dublovala jsem za Isabellu Rosselliniovou. Při záběrech z dálky jsem místo ní stála ve sněhu.“

„Říkal jsem si, že vypadáte jako ona,“ řekl Budd nejistě, protože neměl ani tušení, kdo je Isabella Rosselliniová, a v duchu doufal, že to není jen nějaká neznámá herečka, která se nikdy neobjevila ve filmu promítaném v Americe.

„Ale vy jste taky svým způsobem slavná osobnost, ne?“

zeptala se Angie.

„Já?“ zasmál se Budd.

„Říká se, že jste měl docela rychlý postup.“

„Vážně?“

„No, jste docela mladý a přitom už jste kapitán.“

„Já jsem taky starší, než vypadám,“ zavtipkoval Budd.

„A až tohle skončí, rozhodně budu ještě daleko starší.“

Podíval se na hodinky. „Radši už půjdu dovnitř. Do první lhůty už moc času nezbyvá. Jak to děláte, že jste tak klidná?“

„Myslím, že na všechno si člověk zvykne. Ale co vy? Co ten váš případ, když jste pronásledoval v autě toho násilníka v Hamiltonu?“

„Jak jste se tohle, proboha, doslechla?“ zasmál se Budd. Před dvěma lety jel po polní cestě stodevadesátkou. „Netušil jsem, že se moje... hrdinské činy dostaly až do National Law Enforcement Monthly.“

„Člověk leccos zaslechne. Tedy alespoň o některých lidech.“

Její modré oči se zapíchly do Buddových zelených, které působily nesmírně rozpačitě a každou vteřinou byly stále zmatenější.

Budd se levou rukou podrbal na tváři, aby Angie znovu ukázal svatební prsten, a pak si pomyslel: No tak, vzpamatuj se. To si vážně myslíš, že po tobě jede? Ani náhodou. To jen tak zdvořile klábosí s místním otrapou.

„Radši se mrknu, jestli Arthur něco nepotřebuje,“ řekl.

Z nějakého důvodu před sebe natáhl ruku. Zalitoval toho, ale ruka už byla natažená a Angie ji vzala do obou rukou, pevně ji stiskla a přistoupila blíž. Budd ucítil parfém. Zdálo se mu naprosto nepřirozené, aby agenti FBI používali parfém.

„Jsem opravdu ráda, že pracujeme spolu, Charlie,“ řekla Angie a obšťastnila ho úsměvem, jaký Budd neviděl celá léta - tedy od prvních tanečních, kdy si na něj Meg políčila flirtováním, jaké by od prezidentky Dívčí skupiny metodistické mládeže rozhodně nikdy nečekal.

„Dvacet minut do konce lhůty,“ ohlásil Tobe Geller.

Potter přikývl a stiskl tlačítko rychlého vytáčení. Handy odpovídal větou: „Už jsem vybral dalšího ptáčka, Arte.“

Převést rozhovor co nejdál od rukojmích; vnuknout mu myšlenku, že jsou zcela bezcenní. „Pracujeme na té helikoptěře, Lou,“ začal Potter. „Jenže sehnat ji není tak snadné.“

„Tahle holka je starej mazák, Arte. Ta tlustá furt jen brečela a brečela. Člověče, jak ta mi lezla na nervy. Tadleta sice taky prolila slzu nebo dvě, ale jinak je to stará vojna. Dokonce má na rameně nějaký přiblblý tetování, to byste nevěřil.“

Rozděl se s ním o pár postřehů. Ukaž mu, že s ním cítíš, a zjisti o něm pár věcí.

„Máte unavený hlas, Lou.“

„To teda ne. Jsem úplně v pohodě.“

„Vážně? Myslel jsem, že jste celou noc plánovali svůj velký útěk.“

„E-e, dopřál jsem si svejch osm hodin. A navíc vás nic nevzpruží tak jako tohleto napínavý oblíhání.“

Ve skutečnosti Handy vůbec nepůsobil unaveně. Zdál se být vyrovnaný a uvolněný. Potter kývl na LeBowa, ale ten už vše zapisoval.

„Tak to vyklopte. Co je tak těžkýho na sehnání vrtulníku, Arte?“

Potter nasměřoval dalekohled na hnědovlasou dívku s protáhlým obličejem. Už dávno znal nazpaměť jména a tváře všech rukojmích.

S rukou na mluvítku oznámil Angie: „Je to Shannon Boyleová. Řekni mi o ní něco.“ Přiložil si k uchu telefon. „Řeknu vám, co je tak těžké, Lou. Že vrtulníky nerostou na stromech a nejsou zadarmo.“

V týdle situaci myslíte na zasraný peníze?

„S tímhle na mě nechod'te, vy máte všechny prachy, co potřebujete. Vždyť je furt kradete nám daňovejmu poplatníkům.“

„Vy jste daňový poplatník, Lou?“

„Hele, nenakupujete už jaderný bomby, takže byste mohli něco utratit za vrtulník a zachránit tady pár životů.“

Angie poklepala Potterovi na rameno.

„Vydržte vteřinku, Lou. Mám nějaké zprávy o tom vrtulníku.“

„Je jí osm,“ zašeptala Angie. „Je prelingválně hluchá. O schopnosti odezírání nelze vůbec hovořit. Ale má vlastní osobnost. Je velmi nezávislá. Zúčastnila se protestního pochodu za jmenování neslyšících děkanů do škol pro neslyšící v Kansasu a Missouri. Podepsala petici za rozšíření fakulty pro neslyšící na škole Laurenta Clerka a její podpis byl největší na celém archu. Ve škole se účastní soutěží v páce a obvykle je vyhrává.“

Potter přikývl. Takže pokud by dostatečně rozptýlili Handyho pozornost a pokud by dívka vycítila příležitost, mohla by se pokusit o útěk na svobodu.

Nebo Handyho napadnout a nechat se přitom zabít.

Potter uvolnil mluvítka a snažil se mluvit rozhořčeně: „Podívejte, Lou. Jde nám pouze o drobný odklad. Dvousedadlových vrtulníků máme habaděj. Jenže vy žádáte velký vrtulník. A ty se strašně těžko shánějí.“

„Ale to je váš problém, sakra, ne? Tak abyste věděl, za - počkejte - za patnáct minut podle mejch hodinek to do tý vaší panenky Barbie napálím.“

Obvykle se snažíte zlehčit hodnotu rukojmích. Ale někdy musíte jednoduše prosit.

„Jmenuje se Shannon, Lou. No tak. Je jí teprve osm.“

„Shannon,“ zahloubal se Handy. „Tak se mi zdá, že to nechápete, Arte. Snažíte se ve mě vzbudit lítost tím, že se ta holka nějak jmenuje. Shannon Shannon Shannon. Todle je předepsanej postup, že jo, Arte? Takhle to stojí v tý vaší federání příručce, co?“

Na straně 45.

„Jenže tydlety finty na člověka jako já jednoduše neplatí. Čím víc je znám, tím víc je chci zabít.“

Musíš se vydat na tenký led. Musíš kárat, naléhat, oplácet kousavé poznámky. A když najdeš správnou rovnováhu, protivník ustoupí. Tohle všechno si teď Arthur Potter myslel,

ale přesto rukou křečovitě svíral sluchátko, když do něj srdečně říkal: „Mám dojem, že to jsou jen kecy, Lou. Myslím, že si s námi jen tak hrajete.“

„Jak myslíte.“

V Potterově hlase zazněla stopa hořkosti: „Tyhle řeči už mě unavují. Snažíme se s vámi spolupracovat.“

„Né, vy mě chcete jen odstřelit. Proč nemáte odvahu to přiznat? Kdybych já vás měl na mušce, sundal bych vás jako prašivého jelena.“

„Ne, já vás nechci zastřelit, Lou. Nechci, aby kdokoliv zemřel. Ale máme tu spoustu problémů s logistikou. Přistát tady je opravdový problém. Pole před budovou je plné starých sloupků z někdejších ohrad pro dobytek. Všude kolem jsou stromy. A přistát s vrtulníkem na střeše kvůli váze nemůžeme. To se...“

„Takže vy už máte i plány budovy, co?“

Jednej z pozice síly - připomeň únoscům, že v koutku duše stále nezapomínáš na taktické řešení situace (kdykoliv vám můžeme rozkopnout dveře a nadělat z vás mrtvolky - nezapomeňte, že je nás daleko víc než vás). Potter se zasmál a řekl: „Samozřejmě, že máme. Máme tu mapy a nákresy a diagramy a grafy a lesklé fotky dvacet krát dvacet. Klidně bychom vás mohli dát na obálku časopisu, Lou. Ale to vás nepřekvapuje, že ne?“

Ticho.

Zašel jsem příliš daleko? Ne, myslím, že ne. teď se zasměje a bude dělat světáka.

Ozval se kašlavý smích. „Vy jste mi teda parta mizerů.“

„A pak to pole na jih od vás,“ pokračoval Potter, jako by Handy vůbec nepromluvil, „podívejte na něj. Samé pahorky a výmoly. Posadit sem osmimístný vrtulník by bylo pěkně nebezpečné. A ten vítr..., to je taky vážný problém. Náš letový poradce vůbec neví, co si s ním počne.“

Budd se zamračil. „Letový poradce?“ vyslovil němě ústy.

Potter pokrčil rameny - tuhle funkci si právě vymyslel. Ukázal na sloupec s podfuky a Budd tam s povzdechem zapsal další položku.

Nové stříbrné nářadí v plastických obalech.

Potter se zoufale chtěl zeptat, k čemu má to nářadí být. Jenže samozřejmě nemohl. Bylo životně důležité, aby se Handy nedozvěděl, co všechno už policisté o vnitřních prostorách jatek vědí.

A pak tu bylo ještě něco důležitějšího: Kdyby Handy tušil, že propuštění rukojmí poskytují Potterovi podnětné informace, dobře by si rozmyslel, zda má propustit někoho dalšího.

„Arte,“ vyštěkl Handy, „znova vám opakuju, že tohle je váš problém.“ Ale jeho hlas už nezněl tak lehkomyšlně a zdálo se, že si Handy alespoň částečně uvědomuje, že teď je to tak trochu i jeho problém.

„No tak, Lou. Jde jen o praktickou stránku věci. Já s vámi přece nesmlouvám o tom vrtulníku. Říkám vám, že nám dělá potíže ho obstarat a že si nejsme jistí, kde bychom s ním měli přistát. Jestli vás něco napadá, s radostí vás vyslechnu.“

Základním pravidlem vyjednávací strategie je nenabízet únoscům řešení problémů. Přeneste tu zátěž na únoscce. Udržujte je v nejistotě, v neustálém překonávání překážek.

Ozvalo se znechucené povzdechnutí. „Sakra.“

Zavěsí? „A co hydroplán?“ řekl Handy nakonec. „To přece můžete, nebo ne?“

Nikdy nesouhlaste příliš rychle.

„Hydroplán?“ řekl Potter po chvíli. „To nevím. Museli bychom to ověřit. Myslíte přistát s ním na řece?“

„Jasně, že myslím přistát s ním na řece. Chtěl jste ho snad posadit na kadibudku?“

„Zjistím to. Jestli je tu někde klidné rameno, mohlo by to vyjít. Ale musíte nám dát více času.“

Vy už žádný čas nemáte.

„Vám už žádnéj čas nezbyvá.“

„Ne, vážně, Lou. Hydroplán je perfektní. Je to výborný nápad. Hned se do toho pustím. Ale dejte mi trochu času navíc. Chcete ještě něco dalšího?“

„Zasranej vrtulník.“

„Máte ho mít. Jen to možná potrvá trochu déle, než jsme doufali. Zatím si řekněte o něco dalšího. Po čem vaše srdce touží? Nenapadá vás nic, co byste chtěl?“

Pauza. Potter si pomyslel: zbraně, videorekordér a pornokazety, propuštění spoluvězně, peníze, alkohol...

„Jo, něco bych chtěl, Arte.“

„A co?“

„Vyprávějte mi o sobě.“

Protiútok.

Potter se podíval na zamračenou Angie. Obezřetně zavrtěla hlavou.

„Cože?“

„Ptal jste se mě, co chci. Chci, abyste mi pověděl něco o sobě.“

Vyjednávač si vždy přeje, aby se o něj únosce zajímal, ale navázání vážného vztahu obvykle trvá hodiny, ne-li celé dny.

A v tomhle případě Handy podruhé během několika hodin projevil o Pottera zájem. Navíc se Potter nikdy nesetkal s únoscem, který by otázku položil takhle přímo. Dobře si uvědomoval, že se pohybuje na tenkém ledě. Mohl upevnit jejich vzájemný vztah, ale mohl mezi ně také vrazit klín, pokud by neodpovídal tak, jak si Handy bude přát.

Střezte se...

„Co chcete vědět?“

„Všecko, co mi chcete říct.“

„No, nic zajímavého na tom není. Jsem jen státní zaměstnanec.“

V hlavě měl úplně pusto.

„Pokračujte, Arte. Mluvte se mnou.“

A pak, jako by zapnul vypínač, v sobě Arthur Potter náhle objevil touhu podělit se s Handym o každický detail svého života; svěřit se mu se svou samotou, se svým zármutkem... Chtěl, aby ho Lou Handy dobře znal.

„Víte, jsem vdovec. Moje žena zemřela před třinácti lety a zrovna dneska máme výročí svatby.“

Vzpomněl si, jak mu LeBow říkal, že mezi Handym a jeho bývalou ženou bylo hodně zlé krve. Otočil se k LeBowovi, který již v počítači vyhledal příslušnou pasáž Handyho profilu. Handy se ve dvaceti letech oženil a byl dva roky ženatý. Jeho manželka pak podala žádost o rozvod pro

duševní bezcitnost partnera a Handy dostal soudní zákaz se se svou ženou stýkat, poněvadž ji opakovaně bil. Krátce poté spáchal Handy sérii násilných vloupání. Potter si přál, aby nemusel hovořit na téma manželství, ale když se ho nyní Handy zeptal, co se stalo jeho ženě, zdálo se, že ho to opravdu zajímá.

„Měla rakovinu. Zemřela asi dva měsíce poté, co jsme se to dozvěděli.“

„To já se nikdy neoženil, Arte. Žádná ženská si mě nikdy neuvázala. Jsem volnej jako pták a jdu jenom tam, kam mě srdce a frantík táhne. A to jste se nikdy znovu neoženil?“

„Ne, nikdy.“

„A co děláte, když zatoužíte po kundičce?“

„Mám velmi náročnou práci, Lou.“

„Vy práci dost žerete, co? Jak dlouho ji děláte?“

„Jsem v FBI od začátku kariéry.“

„Od začátku kariéry?“

Panečku, napadlo pobaveného Pottera, vždyť on mi přizvukuje. Je to náhoda? Nebo si se mnou hraje jako s kusem hadru?

„Žádnou jinou práci jsem nikdy neměl. Často pracuji osmnáct hodin denně.“

„A jak jste se dostal k tomudle vyjednávacímu korytu?“

„Prostě jsem do toho spadl. Chtěl jsem se stát agentem, líbilo se mi vzrušení při téhle práci. Byl jsem docela slušným vyšetřovatelem, ale myslím, že jsem byl až příliš velký dobrák. Všechno jsem viděl i z druhé stránky.“

„Člověče,“ pronesl Handy vážně, „takhle se až nahoru nikdy nedostanete. Copak nevíte, že žraloci plavou rychleji?“

„To máte svatou pravdu, Lou.“

„Musíte se setkávat s pěknějma šílencema.“

„Vás mezi ně samozřejmě nepočítám.“

Z druhého konce linky se neozval žádný smích. jen ticho. Pottera přepadl pocit, že tenhle lehkovážný rozhovor vyznívá zcela naprázdno, a měl obavy, zda si Handy nepovšiml sarkasmu v jeho hlase a neurazil se. Pocítil potřebu se omluvit.

Jenže Handy jednoduše řekl: „Povězte mi o některém.“

Angie se znovu zamračila, ale Potter si jí nevšímal.

„No, asi před patnácti lety jsem vedl operaci na západoněmecké ambasádě ve Washingtonu. Osmnáct hodin jsem nezavřel pusu.“ Zasmál se. „Moji agenti neustále běhali do knihovny a nosili mi knihy o politice a filozofii. Hegela, Kanta, Nietzscheho... Nakonec jsem musel nechat poslat pro encyklopedie. Utábořil jsem se na zadním sedadle neoznačeného auta a celou dobu jsem se přes vrhací telefon s pevnou šňůrou dohadoval s maniakem, který si myslel, že je Hitler. Pořád mi chtěl nadiktovat novou verzi Mein Kampf. Dodnes nemám ponětí, o čem jsme se to vlastně celou dobu bavili.“

Ve skutečnosti onen muž netvrdil, že je Hitler, ale Potter cítil potřebu trochu přehánět, aby Handyho pobavil.

„To mně připomíná nějakou přiblblou komedii.“

„Jo, byl legrační. Ale musím říct, že jeho AK-sedmačtyřicítka zas tak humorná nebyla.“

„Vy jste psycholog?“

„Ne. Jen chlápek, co si rád povídá.“

„Musíte mít pěkně dobrý ego.“

„Ego?“

„Jasně. Musíte poslouchat, jak někdo jako já říká: ‚Ty prašivej hovnouse, zabiju tě při první příležitosti,‘ a pak se ho stejně musíte zeptat, jestli chce k těm hamburgerům kolu bez kofeinu nebo ledovej čaj.“

„Budete chtít ten čaj s citronem, Lou?“

„Héé. A nic víc už neděláte?“

„Taky trochu učím. Na vojenské a policejní škole v Fort McClellanu. V Alabamě. A pak jsem taky vedoucím výcviku operací proti únosům v Quantiku, v Jednotce pro zvláštní operace a výzkum při FBI.“

Henry LeBow se na Pottera rozhořčeně podíval. Ještě nikdy nezažil, aby jeho kolega někomu prozradil tolik osobních informací.

Handy pomalu pronesl hlubokým hlasem: „Povězte mi ještě něco, Arte. Proved jste někdy něco špatného?“

„Špatného?“

„Opravdu zlého.“

„Myslím, že ano.“

„A chtěl jste to udělat?“

„Jestli jsem chtěl?“

„Vy mě neposloucháte?“ ohradil se Handy nedůtklivě. Příliš častým přizvukováním můžete únosce popudit proti sobě.

„No, myslím, že věci, které jsem provedl, jsem neprovedl úmyslně. Jednou ze špatných věcí bylo, že jsem netrávil dost času se svou ženou. Ona pak velmi rychle zemřela, jak jsem vám už říkal, a já si uvědomil, že jsem jí toho ještě spoustu neřekl.“

„Hovno,“ vyštěkl Handy s posměšným úšklebkem. „To není nic špatného. Vy nevíte, o čem mluvím.“

Pottera tahle kritika hluboce zasáhla. Chtělo se mu vykřiknout: „Vím! A opravdu jsem cítil, že jsem provedl něco hrozného, něco příšerně hrozného.“

„Já se ptám, jestli jste někoho zabil,“ pokračoval Handy, „jestli jste někomu zničil život, udělal z někoho vdovu nebo vdovce, přinutil děcka vyrůstat bez rodičů. Jestli jste provedl něco hrozného.“

„Nikdy jsem nikoho nezabil, Lou. Přímě ne.“

Tobe se na Pottera zadíval a Angie naškrábala na papír: Prozrazuješ příliš, Arthure.

Potter si jich nevšímal. Otřel si pot z čela a znovu zaměřil pohled na budovu.

„Ale umírali kvůli mně lidé. Kvůli mé nedbalosti. Kvůli mým chybám. Někdy i kvůli mé dychtivosti. Vy a já, Lou, jsme od stejného fochu, ale pohybujeme se na opačné straně.“ Potter pocítil nepřekonatelnou potřebu, aby mu Handy rozuměl. „Jenže víte...“

„Neodbíhejte od tématu, Arte. Řekněte mi, jestli vás štvou nějak ty věci, co jste provedl?“

„Já... já nevím.“

„A co ty mrtví lidi, co jste o nich mluvil?“

Nalad' se na stejnou notu, řekl si v duchu Potter. O čem přemýšlí? Vůbec nic nevidím. Čert ví, kam míří.

„No tak, Arte, co to bylo za lidi? Rukojmí, co jste je nemohl zachránit? Nebo policajti, co jste je poslal někam,

kde být neměli?“

„Ano, tyhle lidi jsem myslel.“

A taky únosce. Jenže to Potter neřekne. Vzpomíná na Ostrellu. Vidí její podlouhlý líbezný obličej, její tmavé obočí a plné rty. Vidí svou Ostrellu.

„A todle vás tak štve, jo?“

„Štve? Jistěže ano.“

„Hovno.“ Zdalo se, že se mu Handy vysmívá. Potter znovu pocítil podráždění. „Vidíte, Arte, takže jen dokazujete moje tvrzení. Vy jste nikdy nic špatného neproved a my oba to dobře víme. Vemte si třeba ty dva lidi v cadillaku, co jsem dneska ráno zastřelil. Mimochodem, oni se jmenovali Ruth a Hank. Ruthie a Hank. A víte, proč jsem je zabil?“

„Proč, Lou?“

„Ze stejného důvodu, proč za minutku dvě vystrčím do okna tu malou holku - tu vaši Shannon - a střelím ji zezadu do hlavy.“

Dokonce i chladný Henry LeBow sebou trhl. Frances Whitingová si položila elegantní ruce na obličej.

„A proč?“ zeptal se Potter klidně.

„Protože jsem nedostal, co mi patřilo! Je to úplně jednoduchý. Ti dva ráno na poli mi totálně rozflákali auto, najeli mi přímo do něj. A když jsem si šel vzít to jejich, pokoušeli se mi s ním ujet.“

Potter si přečetl zprávu kansaské policie. Podle ní Handy přejel stopku a srazil se s cadillakem, který měl přednost v jízdě. Potter se o této skutečnosti nezmínil.

„Tohle je fér, nebo ne? Co může bejt jasnějšího? Ti dva prostě museli umřít, a kdybych bejval měl víc času, tak bych si na nich pěkně zgustnul. Nedali mi, co jsem si zasloužil.“

Jak to zní chladně a logicky.

Žádné hodnotové odsudky, připomněl si Potter. Ale také jeho jednání neschvaluje. Vyjednávači zachovávají neutrální postoj.

(Přestože ho u srdce bolelo zjištění, že ve skutečnosti nepocítuje znechucení, které by měl pociťovat. Že jakási malá část jeho samého je dokonce přesvědčena, že Handyho slova téměř dávají smysl.)

„Člověče, Arte, todle já nechápu. Když někoho z nějakýho důvodu zabiju, tak jsem pro všechny zlej. Když někoho z nějakýho důvodu zabije polda, dají mu prémie a je pro všechny dobřej. Proč jsou některé důvody dobré, a jiné ne? Zabíjíte, když lidi nedělají, co mají. Zabíjíte slabé, protože vás stahují ke dnu. Co je na tom špatnýho?“

Henry LeBow vše v poklidu zapisoval. Tobe Geller si zběžně prohlížel monitory a číselníky. Charlie Budd seděl v rohu se sklopenýma očima a Angie vedle něj pečlivě naslouchala. Frances Whitingová stála v rohu a neklidně v ruce držela šálek kávy, na kterou ji úplně přešla chuť - policejní práce v kansaském Hebronu nezahrnovala jednání s lidmi jako Lou Handy.

Z reproduktoru se ozval smích. „Jen si to přiznejte, Arte... Copak jste to nikdy nechtěl udělat? Zabít někoho ze špatnýho důvodu?“

„Ne, nechtěl.“

„Vážně?“ podivil se Handy skepticky. „To by mě teda zajímalo...“

V dodávce se rozhostilo ticho. Potter si otřel z čela kapičku potu, která mu stékala do tváře.

„Takže vypadáte jako ten chlápek v tom starým pořadu o FBI?“ zeptal se Handy. „Jako Efram Zimbalist?“

„Vůbec ne. Jsem úplně obyčejný. Pokorný strážce pořádku. Jím příliš mnoho brambor...“

„Hranolek,“ vzpomněl si Handy.

„Nejradši mám bramborovou kaši. Se šťávou z masa.“

Tobe něco zašeptal Buddovi, který napsal na kousek papíru: Lhůta.

Potter se podíval na hodiny a řekl do telefonu: „A libuji si ve sportovních bundách. Nejradši mám tvíd. Nebo velbloudí chlupy. Jenže v FBI musíme nosit oblek.“

„Oblek, jo? Ten zakryje spoustu tuku, že? Počkejte chvílku, Arte.“

Potter se probudil ze zasnění a zaměřil dalekohled na okno v budově. Vedle Shannoniny hlavy, kterou pokrývaly dlouhé hnědé a rozčuchané vlasy, se objevila hlaveň pistole.

„To je ale parchant,“ zašeptal Budd. „Ta chuděra je úplně“

vyděšená.“

Frances se naklonila dopředu. „Ach ne. Prosím...”

Potter zmáčkl pár knoflíků. „Deane?”

„Ano, pane,” ozval se šerif Stillwell.

„Může některý z vašich ostřelovačů zaměřit cíl?”

Pauza.

„Ne. Vidí jen hlaveň pistole. Handy stojí za tou holkou. Nedá se na něj vystřelit, kulka by skončila v okenním rámu.”

„Hej, Arte,” ozval se Handy, „váženě jste nikdy nikoho nezastřelil?”

LeBow vzhlédl a zamračil se.

Potter přesto odpověděl: „Ne, nikdy.”

Budd si strčil ruce hluboko do kapes a začal přecházet po dodávce.

Bylo to velmi znervózňující.

„A vystřelil jste někdy z pistole?”

„Samozřejmě. Na střelnici v Quantiku. Líbilo se mi to.”

„Vážně? Víte, když se vám tak líbilo střílet, možná by se vám líbilo po někom střílet. Někoho zabít.”

„To je hajzl,” zamumlal Budd.

Potter kapitána gestem umlčel.

„Víte co, Arte?”

„Copak?”

„Jste docela fajn. To myslím vážně.”

Potter ucítil nával uspokojení nad Handyho uznáním. Jsem opravdu dobrý, napadlo ho. Věděl, že při téhle práci rozhoduje empatie. Ne strategie, ne prázdná slova, ne chladná kalkulace nebo dostatek informací, nýbrž schopnost vcítit se do myšlení protivníka.

Tohle při výcvikových kursech nikoho naučit nemohu, pomyslel si. Byl jsem vždycky dobrý. Ale když jsi zemřela, Marian, začal jsem být skvělý. Neměl jsem komu věnovat své city, a tak jsem je dal lidem, jako je Louis Handy.

A Ostrella...

Stalo se to při jednom teroristickém přepadení ve Washingtonu, D. C. Tahle světlovlasá a nádherná Estonka vyšla z budovy sovětského velvyslanectví po dvaceti hodinách vyjednávání s Potterem. Dvanáct rukojmích již bylo

propuštěno, čtyři další s ní zůstávali vevnitř. Nakonec se vzdala a vyšla ven - ne s roztaženými rukama, nýbrž s rukama na hlavě. Bylo to porušení pravidel kapitulace únosců, ale Potter věděl, že Ostrelle nic nehrozí. Znal ji stejně dobře jako Marian. Vystoupil nekrytý z opevnění a vyrazil směrem k ní, aby ji pozdravil, aby ji objal a aby se ujistil, že ji při zatýkání nebudou příliš tlačít pouta a že jí poučení bude přečteno v rodném jazyce. A pak musel vydržet bohatou spršku její krve, když ji jeden z ostřelovačů střelil do hlavy v okamžiku, kdy vytáhla pistoli ukrytou za límcem a namířila ji přímo na Potterův obličej. (A jeho reakce? Zakřičel: „K zemi!“ a roztáhl kolem své nové milenky paže, zatímco mu na kůži dopadaly kousky její lebky.) Chtěl jste někdy udělat něco zlého? Střeďte. . .

Ano, Lou, chtěl. Když už to musíš vědět.

...se.

Potter chvíli nedokázal nic říct, protože měl strach, že se Handy urazí a zavěsí. Báł se toho téměř stejně, jako se obával, že Handy zabije Shannon.

„Poslouchejte, Lou. Říkám vám naprosto vážně, že pracujeme na tom vrtulníku, a chtěl jsem, abyste mě požádal o něco, čím u vás získáme další hodinu,“ řekl a pokračoval: „Snažíme se dosáhnout dohody. Tak mi v tom pomozte.“

Chvíli bylo ticho a pak se ozval Handyho sebejistý hlas: „Při týdle práci vyschne v krku.“

Á, teď si trochu pohrajeme. „Pepsi bez kofeinu?“ zeptal se Potter nesměle.

„Vy víte, o čem mluvím.“

„Tak limonádu z čerstvých pomerančů?“

LeBow vytřukal několik kláves a ukázal obrazovku Potterovi, který přikývl.

„A co sklenici mateřského mlíka?“ vtipkoval Handy.

„Já myslím, že alkohol není moc dobrý nápad, Lou,“ řekl vážně Potter. „Wilcox má s pitím problémy, že?“

Pauza.

„Vy toho teda o nás víte spoustu.“

„Přesně za tohle dostávám svou skrovnou mzdu. Abych věděl všechno na světě.“

„No, takový jsou podmínky. Hodinu za trochu chlastu.“

„Ale nic tvrdého. V žádném případě.“

„Pivo bude stačit. Stejně ho mám radši.“

„Pošlu vám tři plechovky.“

„Počkejte. Karton.“

„Ne. Dostanete tři plechovky nealkoholického piva.“

Zachechtání. „Na takový vám seru.“

„Víc vám nabídnout nemohu.“

Frances s Buddem stáli přilepeni na okně a sledovali Shannon.

„Ententýky, dva špalíky, čert vyletěl...“ začal Handy recitovat a mířil pistolí z jednoho dívčina ucha na druhé.

Ve vysílače se ozval Stillwell a zeptal se, co má říct ostřelovačům.

Potter zaváhal. „Ať nestřílejí,“ řekl. „Za žádných okolností.“

„Rozumím,“ ohlásil Stillwell.

Zaslechli dívčino fňukání, když jí Handy přitiskl pistoli k čelu.

„Dám vám karton se šesti plechovkami,“ řekl Potter, „pokud mi vydáte tu dívku.“

„Netlačte na něj,“ špitl Budd.

Pauza. „Řekněte mi jediný důvod, proč bych to měl dělat.“

LeBow sjel kurzorem na začátek odstavce ve stále objemnějším Životopisu Louise Handyho. Potter si odstavec přečetl a řekl: „Protože milujete pivo.“

Handy dostal ve vězení důtku, protože si tam tajně vařil podomácku pivo. Později mu odebrali některé výsady, protože do vězení propašoval dva kartony budweiseru.

„No tak,“ naléhal Potter, „co vám to udělá? Zůstane vám ještě spousta rukojmích.“ Potter se chopil příležitosti. „Kromě toho je s tou holkou stejně jen otrava, ne? Ve škole má alespoň takovou pověst.“

Angie vytřeštila oči. Je riskantní zmiňovat se o rukojmích jakýmkoliv způsobem, neboť to v očích únosce zvyšuje jejich hodnotu.

Nikdy nesmíte naznačovat, že rukojmí má nějakou

slabou stránku, která by mohla únosce popudit nebo ohrozit.

Pauza.

A teď navlíknout háček.

„Jakou značku máte nejradši?“ vyzvídal Potter. „Millera? Bud?“

„Mexický.“

„Máte ho mít, Lou. Takže my vám dáme šest plechovek Corony, vy pustíte tu dívku a dáte nám další hodinu na vrtulník. Všichni budou spokojení.“

„Radši bych ji zastřelil.“

Potter a LeBow se na sebe podívali. Budd se náhle postavil těsně vedle Pottera; ruce měl v kapse a ošíval se.

Potter si mladého kapitána nevšímal a řekl Handymu: „Dobře, Lou. No tak ji zastřelte. Už mě ty kecy unavují.“

Koutkem oka zahlédl, jak se k němu Budd posouvá, a na okamžik zbystřil pozornost, protože se domníval, že se na něj kapitán vrhne, popadne telefon a přistoupí na všechno, co si Handy přeje.

Ale Budd si jen nechal ruce v kapsách a otočil se. Frances na Pottera zírala v naprostém šoku.

Potter stiskl několik tlačítek na telefonu. „Deane, možná tu dívku zastřelí. Pokud to udělá, zajistěte, aby nikdo neopětoval palbu.“

Zaváhání. „Ano, pane.“

Potter se vrátil na Handyho linku. Handy dosud nezavěsil, ale také nic neřekl. Shannonina hlava se kolébala dopředu a dozadu.

Černou hranatou pistolí bylo stále vidět.

Náhle Potter poskočil leknutím, když ticho v dodávce prořízl Handyho úsečný smích: „Tudle je jak dostihy a sázky, co? Samý nakupování a prodávání...“

Potter se přinutil zůstat zticha.

„Takže dva kartony, jinak to do ní rovnou našiju.“ Shannonina hlava se sklonila dopředu, když jí Handy přitlačil na temeno pistoli.

„A dáte nám další hodinu na vrtulník?“ zeptal se Potter.

„Právě odjistil,“ zahlaholil Dean Stillwell.

Potter zavřel oči.

V dodávce utichl veškerý ruch. Nastalo úplné ticho. Tohle Melanie zažívá den co den, pomyslel si Potter.

„No tak platí, Arte,“ řekl konečně Handy. „A mimochodem, jste čurák zasranej.“

Cvak.

Potter se rozvalil na židli a na chvíli zavřel oči. „Máš to všechno, Henry?“

LeBow přikývl a dopsal. Vstal a šel přesunout Shannonin papírek z prostřední části plánu jatek.

„Počkej,“ řekl Potter. LeBow se zastavil. „Počkejme ještě.“

„Seženu to pivo,“ řekl Budd.

„Přineste lahvové,“ poručil mu Potter. „Coronu, jestli to půjde. Nebo Tecate. Opatrně z nich sundejte víčka a nalijte do každé lahve tři čtvrtiny nealkoholického piva. Nějaká silácká machrování opilců je to poslední, co potřebujeme.“

„Ano, pane.“

Potter si Budda prohlédl a usmál se. „Začíná tu být na vás trochu horko, co, kapitáne?“

„Jo. Trochu.“

„Zvyknete si,“ řekl Potter právě ve chvíli, kdy Budd říkal: „Zvyknu si.“ Jenže kapitánův hlas zněl daleko méně optimisticky než Potterův. Agent i kapitán se zasmáli.

Budd vyrazil jako zajíc, ale Angie ho chytila za rameno.

„Půjdu s vámi, abych se postarala o to pivo, kapitáne. Tedy pokud vám to nebude vadit.“

„Ehm, ne, jasně, pojd'te,“ řekl Budd nejistě a oba vyšli z dodávky.

„Takže máme další hodinu,“ poznamenal LeBow a přikývl.

Potter se otočil na židli a pohlédl z okna na jatka. „Zapiš si, Henry,“ řekl. „„Vyjednávač dospěl k závěru, že stres a úzkost z počáteční fáze operace pominuly a subjekt Handy uvažuje klidně a racionálně.““

„Na rozdíl ode mě,“ prohlásila Frances Whitingová, které se třáslly ruce tak, že rozlila kávu na podlahu dodávky.

Zrzavý Derek Elb se galantně sehnul a nepořádek uklidil.

„Co dělá se Shannon?“ ukázala Beverly a hrud' se jí vzdouvala, jak se snažila popadnout dech.

Melanie se naklonila dopředu. Shannonina tvář postrádala jakýkoliv výraz. Dívka cosi ukazovala a Melanie pochytila jméno Profesor X, což byl zakladatel X-uranů. Emily i Shannon svolávaly své strážné anděly.

Medvěd s Brutem spolu hovořili a Melanie viděla jejich rty. Medvěd ukazoval směrem k Shannon a ptal se Bruta: „Proč... propouštíme?“

„Protože,“ odpověděl Brutus trpělivě, „když to neuděláme, rozrazí ty zasraný dveře a... odstřelí.“

Melanie se rychle vrátila na místo a ukázala: „Shannon tam jen tak sedí. Je v pořádku. Propustí ji.“

Všechny obličeje se rozsvítily.

Kromě paní Harstrawnové.

A kromě Kielle. Blond'até Kielle, malé pihovaté šelmy. Osmileté dívky s dvanáctiletýma očima. Kielle se na Melanii netrpělivě podívala a otočila se. Sklonila se ke zdi za sebou a něco tam usilovně kutila. Co to jen dělá? přemýšlela Melanie. Snaží se prokopat tunel ven? Tak ať. Alespoň neprovede něco unáhleného.

„Myslím, že mi bude špatně,“ ukázalo jedno z dvojčat, Suzie.

Anna ukázala totéž, ale ta obvykle opakovala všechno, co řekla její nepatrně starší sestra.

Melanie jim ukázala, že jim špatně nebude. Že všechno bude v pořádku. Přesunula se vedle Emily, která právě plačky zkoumala slzu na svých šatech.

„Příští týden spolu půjdeme na nákupy,“ ukázala Melanie. „A koupím ti nové.“

V tu chvíli jí de l'Epée cosi zašeptal do zbytečného ucha. „Kanystr,“ řekl a vypařil se.

Melanie cítila, jak jí přeběhl mráz po zádech. Ano, kanystr. Otočila hlavu. Ležel vedle ní. Velký osmilitrový červenožlutý kanystr.

Melanie se k němu přisunula a zavřela kryt a tlakové víčko. Nato se rozhlédla po porážkové místnosti po druhé věci, kterou bude potřebovat.

Tamhle je, ano.

Otočila se k přední části místnosti a prozkoumala zadní prostory jatek. Byly tam dvojce dveře - Melanie je ve tmě sotva rozeznala.

Které asi vedou k řece? přemýšlela horečně. Náhodou se přitom podívala na podlahu, kam předtím psala do prachu věty o hádání zvířat. A pak úkosem pohlédla na podlahu před oběma dveřmi - přede dveřmi nalevo bylo daleko méně prachu. To jsou ony - vítr od řeky vane skrz tyhle dveře a rozfoukává před nimi prach. Ten průvan je tak silný, že se za dveřmi možná nachází otevřené okno nebo další dveře, kterými se protáhne malá dívka.

Beverly se začala dusit a dala se do usedavého pláče. Lehla si na bok a zápolila s dechem. Inhalátor jí tentokrát nebyl příliš platný.

Medvěd se zamračil, podíval se na ni a cosi zavolal.

Sakra. Melanie ukázala Beverly: „Já vím, že je to těžké, zlato, ale zkus být zticha, prosím.“

„Bojím, bojím.“

„Já vím. Ale všechno bude...“

Ach, Bože! Melanie doširoka vytřeštila oči a její ruce se zastavily v půlce slova, když se podívala na druhý konec místnosti.

Kielle před ní držela v ruce nůž, starý nůž se zakřivenou čepelí.

Tak tohle zahlédla pod hromadou odpadků, tak tohle odtamtud vyhrabávala.

Melanie se otřásla hrůzou. „Ne!“ ukázala. „Polož to!“

Kielle měla v šedých očích vraždu. Zastrčila si nůž do kapsy.

„Já Pana Úděsného zabiju. Nemůžete mě zastavit!“ Máchala rukama před sebou, jako by již Handyho zabíjela.

„Ne! Takhle to udělat nemůžeš!“

„Jsem Jubilee! Nemůže mě zastavit!“

„To je jen postava z komiksu,“ zamávala Melanie úsečně rukama. „Není skutečná!“

Kielle si jí nevšímala. „Jubilation Lee! Roztrhám ho na kusy plazmoidama! Zemře! Nikdo mě nezastaví!“ Vyplížila

se ze dveří a zmizela za pramínek vody, který stékal ze stropu.

Obrovská hlavní místnost jatek společnosti Webber Stoltz, v jejíž přední části se teď pohybovali všichni tři zločinci, kdysi bývala sérií kotců a uliček pro dobytek, který zde umíral. Dnes zde stálo uskladněno jateční vybavení - řeznické špalky, jedno stojanové a tří stojanové gilotiny, vyvrhovací stroje, drtiče, obrovské kádě na vnitřnosti.

Právě do tohoto ponurého skladiště teď Kielle zmizela - zdálo se, že má v plánu přikrást se oklikou až k čelní zdi, kde si všichni tři muži právě hověli před televizorem.

Ne...

Melanie napůl vstala, podívala se na Medvěda - ostatní muže teď moc neviděla - a ztuhla. Nedíval se jejich směrem, ale stačilo, aby o pár centimetrů pootočil svou umaštěnou hlavu a spatřil by je. Melanie v panice přejela pohledem hlavní místnost. Za jedním ze sloupů zahlédla Kielleiny světlé vlasy.

Přikradla se blíže ke dveřím a stále se přitom krčila u země.

Brutus stál u okna vedle Shannon a díval se ven. Medvěd začal nahlížet do místnosti, ale pak se otočil zpátky k Lasičkovi, který se něčemu smál. Medvěd pohládl brokovnici v ruce, zaklonil se, propukl v bujarý smích a zavřel přitom oči.

Teď. Běž.

Nemůžu.

Dělej, dokud tě nevidí.

Hluboké nadechnutí. Teď. Melanie vyklouzla z místnosti a začala se plížit zahnívající uličkou plnou šrámů a rýh od milionů kopyt.

Zastavila se a pohlédla skrz kaskádu kapající vody. Kielle...

Kde jsi? Myslíš, že ho můžeš bodnout a jen tak si zmizet. Ty tvoje zatracené komiksy! Protáhla se přes vodu - byla mrazivě chladná a slizká. Melanie se otřásla odporem a vyrazila do prostorné hlavní místnosti.

Co Kielle udělá? Obejde místnost, předpokládala Melanie, objeví se za ním a bodne ho do zad. Půjde kolem strojů, rezivějících kovových předmětů a hnijícího dřeva. Kolem hromady řetězů a háků na maso pocákaných krví a posetých ostrými kousky zaschlého masa. Velké kádě byly obzvláště ohavné. Vycházel z nich zápach, který zvedal člověku žaludek, a Melanie se nemohla zbavit představy, jak se mrtvá zvířata postupně utápějí ve vařícím se tuku.

Udělalo se jí hrozně špatně a začala dávit.

Ne! Buď zticha! I nejmenší zvuk jim prozradí, že jsi tady.

Usilovně se snažila znovu se ovládnout. Klesla na kolena, aby se nadechla chladného vlhkého vzduchu od podlahy.

Podívala se pod nožky velké gilotiny se zubatou a rezavou hranatou čepelí a na druhé straně místnosti uviděla stín malé Kielle, která se plížila od sloupu ke sloupu.

Rychle vyrazila kupředu. Ale ušla sotva půl metru, když ucítila, jak ramenem necitelně narazila do dvoumetrového kusu ocelové trubky, která stála opřená o sloup. Trubka začala pomalu padat k zemi.

Ne! Melanie se pokusila trubku honem zachytit. Musela vážit nejmín padesát kilo.

Neudržím ji, nezastavím ji! Trubka padala stále rychleji a táhla ji za sebou. Právě když se Melanie chystala uvolnit sevření, dopadla na podlahu, překulila se pod rezavý kov trubky a ztlumila náraz na svých napjatých břišních svalech. Vyjekla bolestí, která jí vystřelila po celém těle, a modlila se, aby vítr a crčící voda byly alespoň tak hlučné, aby přehlušily chroptění, které jí právě vycházelo z hrdla. Dlouhou chvíli ležela omráčená na podlaze.

Nakonec se jí podařilo vysoukat se zpod trubky a převalit ji na podlahu - doufala, že tiše.

Ach, Kielle, kde teď jsi? Copak to nechápeš? Nemůžeš je všechny zabít. Najdou nás a zavraždí nás. Nebo nás Medvěd odvede do zadní části jatek. Copak jsi neviděla ty jeho oči? Copak nevíš, o co mu jde? Ne, zřejmě nevíš. Nemáš ani tušení...

Odvážila se pohlédnout směrem k přední části místnosti.

Muži upírali pozornost k televizi. Jen Medvěd se občas zběžně podíval do porážkové místnosti, ale zřejmě si nevšiml, že dva jeho zajatci v místnosti chybějí.

Melanie znovu pohlédla pod nohy gilotiny a zachytila záblesk světlých vlasů. Kielle si neohroženě prodírala cestu ke třem mužům u okna. Plazila se po zemi a na tváři měla úsměv. Pravděpodobně si skutečně myslela, že může všechny tři zabít.

S úpornou snahou nesténat bolestí po úderu trubky se Melanie škrábala chodbou a pak se ukryla za rezavý sloup. Vyhlédla za roh a spatřila světlovlasou dívku pouhých šest až osm metrů od Bruta, který k ní byl obrácen zády a vyhlížel z okna. Jeho ruka nedbale držela Shannon za límec. Kdyby se některý z mužů postavil a vyšel směrem ke Kielle, stačilo, aby se podíval přes jednu z velkých kádí ležících na boku, a uviděl by ji.

V Kielle vzrůstalo napětí. Zjevně se chystala přeskočit přes kád' a vrhnout se na Bruta.

Mám ji nechat, ať to udělá? napadlo Melanii. Co nejhoršího se může stát? Kielle se k nim dostane na pár metrů, Medvěd ji uvidí a sebere jí nůž. Dají ji jednu dvě facky a strčí ji zpátky do porážkové místnosti.

Proč bych měla riskovat život? Riskovat Medvědovy ruce na svém těle? A riskovat Brutovy oči? Ale pak Melanie spatřila Susan. Viděla, jak se jí na zádech objevuje tečka a jak do vzduchu stoupá jako dým obláček jejích černých vlasů.

Viděla, jak si Medvěd prohlíží Emilyino dětské tělíčko a šklebí se.

Sakra.

Melanie si vyzula boty a strčila je pod kovový stůl. Vyrázila kupředu. Pádila sehnutá po úzké chodbě, vyhýbala se vyčnívajícím kusům kovu, tyčí a trubek a jednou přeskočila řeznický špalek.

Chytila Kielle právě ve chvíli, kdy dívka vstala a sáhla na horní stranu kádě. Melanie jí položila jednu ruku na ústa a druhou na břicho. Obě se tvrdě sesuly k zemi a koply do poklopu kádě, který s bouchnutím spadl.

„Ne!“ ukázala dívka. „Nechte mě to...“

Melanie udělala něco, co ještě nikdy v životě neudělala: Zaťala ruku v pěst a namířila ji přímo na dívčinu lícní kost. Kielle vytřeštila oči. Melanie svěsila ruku a pohlédla skrz mezeru mezi dvěma převrácenými káděmi. Brutus se mezitím otočil a díval se jejich směrem. Lasička krčil rameny. „Vítr,“ viděla ho říkat. Medvěd se přestal usmívat, postavil se a s brokovnicí v ruce vyrazil směrem k nim.

„Dovnitř,“ ukázala Melanie horlivě a kývla k velké ocelové kádi, která ležela opodál převrácená na boku. Dívka na chvíli zaváhala, ale pak se obě vyškrábaly dovnitř a zaklaply za sebou víko jako dveře. Stěny kádě byly potaženy voskovanou látkou. Melanii se zvedl žaludek a naskočila husí kůže. Zápach byl nesmírně pronikavý a Melanie se musela znovu držet, aby nezačala zvracet.

Na kád' padl stín a Melanie ucítila vibrace, jak Medvěd vešel do chodby a rozhlížel se kolem sebe. Stál teď pouhého půl metru od nich. Váhavě se naposledy rozhlédl a pak se vrátil zpátky k Shannon a ostatním mužům.

Kielle se otočila k Melanii. V kalném světle dokázala Melanie jen s největšími obtížemi rozeznat dívčina slova.

„Já ho zabiju! Nezastavujte mě, jinak vás zabiju taky!“

Melanie zalapala po dechu, když dívka vytáhla ostrou čepel a namířila ji přímo na ni.

„Přestaň!“ ukázala brutálně.

Co mám dělat? přemýšlela. Hlavou se jí honily myšlenky na Susan. Na paní Harstrawnovou, na svého otce, na bratra.

A na de l'Epéeho.

Susan, pomoz mi.

De l'Epée...

A pak si Melanie náhle pomyslela: Není žádná Susan. Je mrtvá. Mrtvá a její tělo vychladlé.

A paní Harstrawnová? Jako by se stalo.

A de l'Epée? To je jen prelud. Falešný návštěvník tvého falešného koutku. Jen další z těch tvých zvrácených imaginárních přátel, jeden z mnoha desítek, se kterými jsi v myšlenkách mluvila, chodila na rande a dosti osaměle se milovala, zatímco ve skutečnosti ses jen ukrývala před jakoukoliv realitou. Všechno dělám špatně. Slyším hudbu,

kde žádná hudba není, neslyším nic, když na mě lidé mluví ze vzdálenosti několika centimetrů, bojím se, když musím být odvážná...

Kielle sáhla na víko kádě.

„Kielle!“ ukázala Melanie vztekle. „Jubilee... No dobrá. Tak poslouvej.“

Dívka se na ni obezřetně podívala a přikývla.

„Opravdu ho chceš zabít?“

„Ano!“ Kielle se rozzářily oči.

„Dobře. Tak to uděláme společně. Uděláme to, jak se patří.“

Kielle rozkvetl na tváři kostřbatý úsměv.

„Já odvedu jeho pozornost. Ty půjdeš tam za tu trubku. Vidíš ji? Běž tam a schovej se.“

„A co mám dělat?“

„Počkej, dokud ti nedám signál, abys vylezla. Bude mluvit se mnou, nebude hledat tebe.“

„A pak?“

„Bodni ho co nejsilněji do zad. Dobře?“

„Jo!“ Dívka se usmála. Její oči už nebyly planoucí, nýbrž chladné jako kámen. „Jsem Jubilee! Nikdo mě nezastaví!“

Brutus stál otočen zády k vnitřní části jatek, ale zřejmě zahlédl odraz v popraskané skleněné tabulce. Otočil se.

„Copak to tu máme?“

Melanie, která mezitím vylezla z kádě a vrátila se obloukem k porážkové místnosti, teď vyrazila směrem k Brutovi a usmála se na Shannon. Podívala se na Handyho a naznačila rukou psaní. Handy jí podal žlutý blok a pero. Nechci, abyste jí ublížil, napsala Melanie a kývla směrem k Shannon.

„Ublížil? Já... propouštím. Rozumíš?“

A proč s ní nepustíte i tu nemocnou dívku? napsala. Měla bych zmínit její jméno, napadlo ji. Třeba to v něm vyvolá soucit. Beverly, dodala.

Brutus se zašklebil a kývl na Medvěda. „Můj kámoš... chce ty hezčí... chvilku nechat.“

Říká to jen proto, aby vypadal krutě, pomyslela si Melanie.

A pak ji napadlo - vždyť on je krutý. Ale co dál, co dalšího z něj ještě cítím? Je tu něco zvláštního, nějaký druh spojení. Může to být tím, že rozumím jeho slovům? Nebo mu rozumím díky tomu spojení?

Lasička odstoupil od okna a řekl: „...jde ...dva kartony.“ Zamrkal a pokračoval ve žmoulání sirky.

Ale Brutus se z okna nedíval. Pozoroval jatka, rozhlížel se kolem sebe, sledoval úkosem okolí.

Co mám dělat, aby nezahlédl Kielle? Mám se ho pokusit svést? napadlo ji náhle.

Všechno, co věděla o lásce, znala z knih, filmů a holčičích řečí. Melanie měla několik milenců, ale nikdy s žádným z nich nespala. Vždycky tu byl ten strach... Sama přitom nevěděla z čeho. Možná ze tmy. Možná z přílišné důvěry v jedinou osobu. A pak tu byl i problém, že nikdy nepotkala nikoho, kdo by se s ní chtěl milovat.

Samozřejmě se vyskytla spousta chlapců, kteří ji chtěli „přeříznout“. Jenže to bylo něco jiného. Stačí se podívat na obě slova: slovo „přeříznout“ zní tvrdě a člověk při něm cení zuby jako osamělý dravec. Slovo „milovat“ zní jemně a začíná našpulením úst jako při láskyplném polibku.

Náhle se Brutus zasmál, vykročil kupředu, popadl Melanii a přitáhl si ji k sobě. Možná byl daleko bystřejší, než se zdál. Nebo možná její oči nedokázaly nic utajit. Každopádně věděl naprosto přesně, na co teď Melanie myslela. Pohládl ji po vlasech.

Čekala jeho ruce na prsou a mezi nohama. Vzpomněla si, jak se kdysi vylekala, když jí tam jeden přítel zajel rukou až příliš rychle. Seskočila mu z kolena jako blesk a narazila hlavou do rozpáleného stropního světla automobilu.

Brutus otočil hlavu a řekl něco, co nepochytila.

Medvěd s Lasičkou se dali do smíchu.

Náhle ji Brutus odstrčil, naklonil k ní obličej a pronesl: „Proč bych tě měl chtít? Takovýho nepovedenýho zmetka. vždyť seš jako kluk. Já беру jen ženský.“ Zabodl se jí černýma očima do tváře a Melanie se ke svému překvapení rozeštkala. Brutus si s uspokojením prohlédl hrůzu a zahanbení v jejím obličejí. „Míval jsem skutečnou ženskou.

Chci jen svoji Pris. Ta měla ženský tělo a ženský oči. Šoustali jsme celé hodiny. Máš kluka?“

Melanie nedokázala odpovědět. Slabé paže jí bezvládně visely podél těla. Koutkem oka zahlédla, jak se Kielle pohybuje mezi stíny jatečních strojů. Zoufale se snažila přemoci slzy a odmítla si je otřít.

„Pris je opravdická osobnost. Vysávačka koulí... Myslíš, že jsem zlej? Ona je zlejší. Nenávidíš mě? Ona by ti teprve nešla pod nos. Hele, vlastně by tě mohla vyšoustat ona. Docela by jí to sedělo a já bych se s chutí díval. Jestli se z tohoto dostanem, tak si to spolu stříhneme - ona, já a ty.“

Melanie couvla, ale Brutus ji chytil za rameno. Sevřel ji tak silně, že jí odkrivil ruku, a Melanie ucítila bolestivé brnění.

Lasička si rukou hrábl do ježka na hlavě a něco zavolal. Brutus se otočil k oknu a vyhlédl ven. Melanie pocítila ve vzduchu chvění. Brutus se podíval na telefon. Usmál se, pustil Melaniinu paži a zvedl ho.

„Haló...

Mluví s de l'Epéem? O čem spolu asi hovoří? Mezi trubkami u dveří se mihl Kiellein stín. Kielle držela v ruce nůž.

„...skoro tady,“ zavolal Lasička a ukázal pistolí z okna.

Brutus sklonil hlavu. Stále mluvil do telefonu a pohrával si přitom s pistolí zastrčenou za opaskem. Vypadal znuděně - zašklebil se a zavěsil. Sebral brokovnici, zatáhl za nějakou páčku a vešel do chodby. Byl otočen zády ke Kielle, která dřepěla asi tři metry od něj. Dívka vyklonila hlavu. Venku se objevilo světlo, kužel oslnivého bílého světla, které se odrazilo od čepele v Kielleiných rukou.

„Počkej,“ ukázala Melanie.

Lasička popadl Shannon za rameno a postrčil ji ke dveřím. Brutus ustoupil s brokovnicí namířenou ven a Lasička pomalu otevřel dveře.

U vchodu se objevila nějaká postava - policista v černé výstroji. Podal dovnitř dva kartony po šesti plechovkách piva. Lasička vystrčil Shannon ze dveří.

Teď! Melanie se pomalu postavila za Bruta. Usmála se

na Kielle, která se zmateně zamračila. A pak se Melanie sehnula, jednoduše sebrala Kielle z podlahy a vytrhla jí z ruky nůž.

Kielle prudce zavrtěla hlavou.

Ale to se již Melanie otočila a vyrazila i s Kielle tak rychle, že Brutus zmateně ztuhl a vytřeštil na obě dívky oči, neboť vůbec netušil, co se děje. Melanie se neustále usmívala, prošla kolem Bruta a neustále přitom svírala užaslou dívku.

Došla až ke dveřím a vystrčila Kielle přímo do náruče černého policisty.

Na okamžik se nikdo ani nepohnul. Melanie se stále usmívala na Lasičku, netečně odehnala rukou ohromeného policistu, jako by byl jen dotěrná moucha, a začala za ním pomalu zavírat dveře.

„Kurva!“ ulevil si Brutus. Lasička vyrazil kupředu, ale Melanie dveře náhle úplně zabouchla a zaklínila Kielleiným nožem. Lasička zatahal za velkou kouli u zámku, ale dveře se ani nepohnuly.

A pak Melanie klesla na kolena a přikryla si obličej. Snažila se uchránit před ranami, které jí Lasička zasadil kostnatou pěstí do krku a čelisti. Odstrčil jí ruce a znovu ji tvrdě udeřil do čela a brady.

„Ty kurvo jedna zasraná!“ zařval Brutus a šlachy i čelist se mu chvěly zuřivostí.

Silně ji uhodil a Melanie spadla na podlahu. Snažila se odplazit pryč, přitáhla se k okenní římse, vykroukla ven a viděla, jak si policista odnáší pod paží obě malé X-manky a jak s nimi nemotorně klopýtá do údolí, co nejdále od jatek.

Ucítila na krku vibrace mužského hlasu křičícího vztekem. Brutus utíkal k oknu na druhé straně dveří. Odstoupil od něj a pak namířil ven brokovnicí.

Melanie se na něj vrhla.

Zdálo se, že se nohama vůbec nedotýká země. Lasička ji chtěl zadržet, ale zachytil jen kus hedvábného límce, který se vzápětí utrhl. Když Melanie narazila do Brutova ramena, s uspokojením spatřila na jeho tváři bolest, překvapení i strach, neboť Brutus padal bokem přímo na řeznický špalek.

Brokovnice dopadla na podlahu, ale nevystřelila.

Melanie znovu vyhlédla z okna a viděla, jak policista s oběma dívkami mizí za malým kopečkem. A pak jí už Lasičkova pistole dopadla za ucho, které jí před lety ohluchlo jako první, a Melanie klesla na kolena. Neomdlela ani tak bolestí jako spíše hrůzou, že temnotu, která jí nyní zastřela zrak, má na svědomí přerušený nerv, a že ona teď bude už navěky nejen hluchá, ale i slepá.

17:34

„Dal jste nám i prémii, Lou. Mockrát děkujeme.“

„To jsem nebyl já,“ zabručel Handy.

„Ne? A co se stalo?“

„Hele, jsem nasranej.“

„A proč?“

„Držte hubu a poslouchajte, Arte. Už nechci poslouchat ty vaše kecy.“ Handyho hlas byl chladnější než za celý den předtím. „Máte pětadvacet minut na ten vrtulník. Ani o minutu víc - a já vám říkám, pane, že už se celej třesu, abych někoho zabil. Skoro si přeju, ať se ten vrtulník neukáže. Na žádný vyjednávání s váma už nepřistoupím.“

„Jaké bylo pivo?“

„Už jsem jednu malou štetku vybral. Je jí deset nebo jedenáct. Má pěkný šaty.“

„Emily,“ řekla Angie.

„Ale nejdřív ji předhodím Bonnerovi. Znáte Bonnera, že jo? Máte přece s sebou ty svoje zasraný záznamy. Takže musíte vědět o jeho drobné slabůstce.“

Vyjednávač nikdy únosci nevnucuje své vlastní hodnocení situace - souhlas ani kritiku. Naznačoval by tím, že existují určité standardy, co je a co není přijatelné, a mohl by únosce podráždit, nebo naopak povzbudit v jeho nesprávném jednání. Dokonce i obvyklá uklidňovací kliše mohou být nebezpečná, neboť naznačují, že neberete situaci vážně.

Potter tedy nyní neochotně pronesl nejznuděnějším

hlasem, jaký dokázal vykouzlit: „Tohle přece nechcete udělat, Lou. Sám víte, že nechcete.“

Dodávku zaplnil zlomyslný chechot. „Každej mi jen říká, co nechci. Todle nesnáším!“

„Pracujeme na tom vrtulníku, Lou. Ale podívejte se ven. Vítr fouká rychlostí deset metrů za vteřinu, je nízká oblačnost a mlha. Chtěl jste hydroplán, jenže hydroplány nerostou na stromech.“

„Víte je slabých pět metrů za vteřinu, strop ve výšce šest set metrů a nikde nevidím žádnou zasranou mlhu.“

Má televizi, uvědomil si Potter a zlobil se na sebe, že na to zapomněl.

Možná se Handy díval na předpověď počasí po „Zprávách o páté“. Nastal dlouhý okamžik ticha. Potter se díval na reproduktor nad hlavou a dospěl k závěru, že se příliš soustřeďuje na techniku vyjednávání. Byl čas na něco osobního.

„Lou?“

„Jo.“

„Ptal jste se mě, jak vypadám. A teď se chci zeptat já vás.“

„Hovno, určitě tam máte fotky.“

„Jenže co člověku prozradí vězeňské fotografie?“ zeptal se Potter a zasmál se.

Když Handy promluvil, hlas jako by se mu značně uklidnil.

„Jak vypadám?“ zamyslel se. „Něco vám povím, Arte. Jednou jsem se zúčastnil vězeňské vzpoury. Všecko bylo nakonec na hovno, jak to u podobnejch akcí chodí. Jenže co se nestalo, najednou jsem se octnul v prádelně s chlápem, na kterýho jsem měl už dlouho spadeno. Vy asi víte, kde si vězni ukrývají věci, že jo? Takže jsem vysral skleněný nůž, rozbalil ho a začal se po tom chlápovi sápat. Víte proč?“

Přizvukuj jeho otázkám a poznámkám, pomyslel si vyjednávač Arthur Potter. Ale člověk Arthur Potter mlčel.

„Protože když mě poprvé čapli, přišel ke mně, měl silácký kecý a kdesi cosi a nakonec mi řekl, že se mu nelíbí, jak vypadám.“

„A tak jste ho zabil.“ Suché konstatování.

„Jasně že jo, sakra, ale o tomhle nechci mluvit. Když tam tak umíral s rozpáranýma střevama, naklonil jsem se nad něj. Prostě jsem byl zvědavěj. Naklonil jsem se docela blízko a zeptal se ho, co přesně se mu na mým ksichtu nelíbilo. A víte, co mi řekl? Řekl mi: ‚Vypadáš jak studená smrt.‘ A víte co, Arte? Po tom, co mi to řekl, jsem tak trochu zalitoval, že jsem ho zabil. Je to tak, pane, studená smrt.“

Tuhle hru s ním nehrej, pomyslel si Potter náhle. S břitkostí v hlase řekl: „Lou, dejte nám čas do sedmi. Když to pro mě uděláte, myslím, že pro vás budeme mít pár dobrých zpráv.“

„To...“

„Nic víc. Jednu pitomou hodinu. Co na ní záleží?“ Potter z hlasu vypustil všechny prosebný tón. Mluvil tak, aby si Handy připadal nerozumný. Tenhle chlapík se nerad vzdává kontroly nad situací, ale Potter dospěl k závěru, že fňukaly má rád ještě méně.

Přesto byl velmi překvapen, když Handy řekl: „No dobře. Propánakrále! Ale sežeňte ten vrtulník, Arte. Jinak to ta malá v šatíčkách odskáče.“

Cvak.

Potter klidně přikázal Tobemu, aby upravil hodiny se lhůtou.

Dveře dodávky se otevřely a dovnitř nakoukl policista. „Jsou tu ty dvě dívky, pane. Ve zdravotnickém stanu.“

„Jsou v pořádku?“

„Jedna upadla a odřela si loket. Jinak jim nic není.“

„Zajdu tam. Trocha čerstvého vzduchu mi přijde vhod. Frances, můžete nám tlumočit? Henry, ty se konečně odpoj a pojď s náma. Půjdeš taky, Angie?“

V matném světle za dodávkou posadil Potter obě dívky na skládací židličky. Henry LeBow se k nim připojil s přenosným počítačem v ruce. Posadil se a usmál se na dívky, které zíraly na jeho toshibu.

Potter si vzpomněl, co ho naučila Frances, a hláskoval dívčina jména ve znakové řeči. S-H-A-N-N-O-N a K-I-E-L-L-E. Shannon se usmála. Potter věděl, že oběma dívkám je

osm let. Shannon byla vyšší, ale Kielle se svým zasmušilým obličejem a cynickým očima působila daleko starším dojmem.

„Copak je?“ zeptal se Potter Kielle.

Francesin obličej při odpovědi ztuhl. „Říká, že se ho pokusila zabít.“

„Koho?“

„Myslím, že mluví o Handym. Říká mu Pan Úděsný.“

Potter ukázal Kielle leták s fotografiemi únosců. Kiellein obličej se stáhl v koženou masku a dívka zabodla prst do Handyho snímku.

„Říká, že zabil Susan a ona chtěla zabít jeho. Jenže Melanie ji zradila. Melanie je Jidáš.“

„Proč?“ zeptala se Angie.

Dívka cosi zběsile ukázala.

„Vyhodila ji ze dveří.“

„To udělala Melanie?“

Potter cítil, jak mu běhá mráz po zádech. Věděl, že za tohle bude následovat odplata.

Shannon potvrdila, že muži zřejmě nemají pušky, ale pouze brokovnice - její otec chodil na lov, takže dívka něco o zbraních věděla. Beverlyino astma bylo hodně zlé, ale Handy jí předal inhalátor.

Také Shannon zopakovala, že se „velký muž“ neboli Bonner zdržuje poblíž dívek a neustále pokukuje po Emily, protože je „hezčí a vypadá víc jako holka“.

„Dotýkal se vás některý?“ zeptala se jemně Angie.

Shannon řekla, že ano. Ale Kielle jen mávla rukou a ukázala: „Ne tak, jak myslíte. Jen Medvěd strašně kouká.“

Takže Bonner představuje samostatnou hrozbu, pomyslel si Potter, zcela nezávislou na Handym. A pravděpodobně i nebezpečnější. Chtíčem zmítání zločinci ji představují vždy.

„Kdo rozhodl, že propustí právě tebe?“ zeptala se Angie Shannon.

„On.“ Shannon ukázala na Handyho.

„Ten, kterému Melanie říká Brutus?“

Shannon přikývla. „My mu říkáme Pan Úděsný. Nebo Magneto.“

„Proč myslíš, že vybral zrovna tebe? Měl pro to nějaký důvod?“

„Protože mu to řekl Medvěd.“ Shannon ukázala na Bonnerovu fotografii. Frances pohlédla na Angie a řekla: „Shannon ho kopl a on začal běsnit.“

„Nechtěla jsem ho kopnout. Prostě jsem nepřemýšlela... A pak jsem se k smrti vyděla. Myslela jsem, že nás kvůli mně všechny upálí.“

„Proč sis to myslela?“

Shannon jim popsala, jak mají nad hlavami nastraženou nádobu s benzinem.

Frances zbledla. „To by neudělal.“

„Ale udělal,“ řekla Angie. „Oheň je jeho nová hračka.“

„Ksaku,“ zamumlal Potter.

Tohle fakticky vylučovalo možnost ozbrojeného zásahu. Henry LeBow projevil zděšení tím, že se na chvíli zarazil, než začal vytřukávat do počítače popis zápalného zařízení.

Potter přešel ke dveřím dodávky, zavolal na Budda a pak gestem přivolal Deana Stillwella. „Uvnitř máme horkou past...“ začal.

„Horkou?“

„Naostro nastraženou,“ pokračoval Potter. „Nesmíme jim dát sebemenší záminku, aby ji použili. Nesmí dojít k absolutně žádné akci, která by se dala vyložit jako útok. Proveďte dvojí kontrolu - žádná zbraň nesmí mít náboj v komoře.“

„Ano, pane,“ řekl Stillwell.

Potter se zeptal Shannon, zda si vzpomíná ještě na něco dalšího o mužích a o tom, co dělají uvnitř.

„Dívají se na televizi,“ tlumočila Frances. „Chodí sem a tam. Jedí. Mluví spolu. A jsou naprosto v pohodě.“

V pohodě. Jocelyn říkala totéž. Tohle se při únosu stalo snad poprvé.

„Vidělas jejich náradí?“

Shannon přikývla.

„Používali ho?“

„Ne.“

„Pamatuješ si, jaké náradí tam měli?“

Shannon zavrtěla hlavou.

„Můžeš nám říct, o čem se bavili?“ zeptal se Potter.

„Ne,“ vysvětlila Frances. „Neumí odezírat.“

„Sledovali vás po celou dobu?“ zeptala se Angie.

„Dost hodně. Jde z něj strach. Z něj.“ Shannon ukázala na Handyho.

Kielle se prudce předklonila a popadla jeho fotografii. Roztrhala ji a zuřivě cosi ukázala.

„Říká, že nenávidí Melanii. Mohla ho zabít. A on je teď naživu a může zabíjet další lidi. Říká, že by jí nevadilo umřít. Jenže Melanie je zbabělec a ona ji nenávidí.“

Stejně jako v případě Jocelyn Potter vřele potřásl dívčím rukama a poděkoval jim. Shannon se usmála. Kielle nikoliv, ale rozloučila se s agentem pevným a sebejistým stiskem ruky. Potter pak poslal obě dívky s policistou za rodiči do motelu v Crow Ridge.

Několik minut se radil s Angie a poté vešel zpátky do dodávky. Angie ho následovala.

Potter si protřel oči a natáhl se pro šálek příšerné kávy, kterou před něj postavil Derek.

„Já to nechápu,“ nadhodil.

„Co?“ zeptal se Budd.

„Rukojmí má vztek, že uprchl. To bych ještě chápal. Jenže tenhle rukojmí nemá vztek, že ztratil vyjednávací hodnotu. Má vztek z něčeho jiného.“ Potter se podíval přes dodávku. „Angie? Ty jsi tu psychologka. Napadá tě něco?“

Angie Scapellová si utřídila myšlenky a pak řekla: „Myslím, že silným aspektem Handyho osobnosti je nadvláda. Tvrdí, že zabil několik lidí, protože neudělali, co chtěl. Tohle už jsem někde slyšela: Prodavačka v obchodě nestrkala peníze lupiči do tašky tak rychle, jak si přál, čímž se provinila ona, a ne on. A tak prý bylo v pořádku ji zabít.“

„Z toho důvodu zabil i Susan?“ zeptal se Budd.

Potter vstal a začal přecházet po dodávce. „To je moc dobrá otázka, Charlie.“

„Souhlasím,“ řekla Angie. „Klíčová otázka.“

„Proč právě ji?“ pokračoval Potter.

„Vlastně mě spíš zajímalo,“ nadhodil Budd, „proč ji

vůbec zabil. Proč šel do takového extrému?“

„No, když někdo poruší jeho pravidla, ať už seabeměně,“ vysvětlila Angie, „je jakýkoliv trest oprávněný. Smrt, mučení, znásilnění. V Handyho světě jsou i nejmenší přestupky hrdebním zločinem. Ale zkusme si položit Arthurovu otázku. Proč právě ji? Proč Susan Phillipsovou? To je důležitá otázka. Henry, řekni nám něco o té dívce.“

LeBow zaklapal prsty na klávesnici a začal číst z obrazovky: „Sedmnáct let. Dcera hluchoněmých rodičů. IQ sto čtyřicet šest.“

„To rve uši,“ zamumlal Budd.

Potter pokynul LeBowovi, aby pokračoval.

„Premiantka třídy na škole Laurenta Clerka. A teď se podržte: má záznam.“

„Cože?“

„Loni se zúčastnila protestů na škole pro neslyšící v Topece, která je součástí Hammersmithovy univerzity. Přáli si hluchoněmému děkana. Během protestů bylo zatčeno padesát studentů a Susan udeřila policistu. Obžaloba za fyzické napadení byla nakonec stažena, ale Susan dostala podmínku za neoprávněné vniknutí na cizí pozemek.“

LeBow pokračoval: „Dobrovolně pracovala v Dvojkulturním a dvojjazyčném centru pro Středožápad. V materiálu, který přinesla Angie, je o tom článek.“ LeBow si zběžně prohlédl novinový ústřížek. „Podle všeho jde o organizaci, která se staví proti něčemu, co nazývá ‚začleňováním‘.“

„Děkan Clerkovy školy mi to vysvětlil,“ řekla Angie. „Jedná se o hnutí, které chce začlenit hluchoněmé do normálních škol. Je to velmi choulostivá otázka. Neslyšící aktivisté se stavějí proti.“

„No dobrá,“ řekl Potter. „K tomu se ještě dostaneme. teď si položme otázku, koho nám Handy prozatím vydal.“

„Jocelyn a Shannon,“ řekla Angie.

„Mají obě něco společného?“

„Nevypadá to tak,“ odpověděl Budd. „Spíš je jedna pravým opakem druhé. Jocelyn je bázlivá malá holka, zatímco Shannon je jak z divokých vajec. Prud'as. Taková

malá Susan Phillipsová.“

„Angie?“ zeptal se Potter. „Co na to říkáš?“

„Znovu aspekt nadvlády. Susan pro něj představovala otevřenou hrozbu. Zaujímal ji rozhodný a přímý postoj. A když Shannon kopla toho Bonnera, ucítil Handy stejnou hrozbu, jen v menším měřítku. Tentokrát neměl potřebu ji zabít - což je nejkrajnější způsob, jak znovu získat nadvládu - , ale chtěl se jí zbavit. A Jocylyn? Ta celou dobu plakala. Fňukala a kňourala. Lezla mu na nervy. To je taky způsob, jak podrýt jeho nadvládu.“

„A co ty učitelky?“ zeptal se LeBow. „Řekl bych, že dospělí představují větší hrozbu než děti.“

„Vždycky to tak být nemusí,“ namítla Angie. „Zdá se, že starší učitelka - Donna Harstrawnová - je v polovičním kómatu. Odtud mu žádná hrozba neplyne.“

„A Melanie Charrolová?“

„Děkan školy mi sdělil, že Melanie má pověst velice bojácné ženy.“

„Ale podívej se, co právě udělala,“ řekl Potter. „Dostala Kielle ven.“

„To byla jen šťastná náhoda. Nejspíš z náhlého popudu.“ Angie vyhlédla z okna. „Tenhle Handy je dosti zvláštní.“

„S nikým podobným jsem se ještě nesetkal,“ přitakal Potter.

„Poslyš, Henry, přečti nám něco z toho svého veledíla. Zopakuj nám, co o něm prozatím víme.“

LeBow se lehce napřímil a začal číst škrobeným hlasem: „Louis Jeremiah Handy, třicet pět let. Vychovávala ho pouze matka, neboť otce-alkoholika zavřeli do vězení, když bylo chlapci šest měsíců. Matka ovšem pila také. Úřad sociální péče několikrát zvažoval, že ho i s bratry umístí do dětského domova, ale vždycky z toho sešlo. Nenašly se žádné důkazy, že by byl chlapec zneužíván nebo bit, i když byl otec po návratu z vězení - to bylo Louisovi osm - několikrát znovu zatčen za rvačky se sousedy. Nakonec otec od rodiny odešel, když bylo Handymu třináct, a o rok později byl zabit při šarvátce v baru. Handyho matka zemřela rok poté.“

Frances Whitingová chápavě i nevěřícně zavrtěla.

„Prvního člověka zabil Handy v patnácti letech. Použil k tomu nůž, přestože měl u sebe prokazatelně zbraň a mohl zvolit milosrdnější způsob usmrcení. Oběť - chlapec jeho věku - umírala velmi dlouho. Handy dostal šest let ve vězení pro mladistvé, načež běhal po svobodě dost dlouho na to, aby stačil spáchat sérii dopravních přestupků a krádeží aut, a taky jedno ozbrojené přepadení. Byl podezírán z vykrádání bankomatů a bankovních loupeží. Dvakrát ho téměř usvědčili ze závažných trestných činů, ale svědkové byli vždy před procesem zavraždění. Spojitost s Handym se však nedala prokázat.

Jeho dva bratři měli víceméně pořád nějaké opletačky se zákonem.

Nejstarší bratr byl zavražděn před pěti lety, jak jsem se už zmínil. Panoval názor, že to mohl udělat Handy. Místo pobytu mladšího bratra není známo. S dalším rozvojem Handyho kariéry byly jeho zločiny stále násilnější,“ pokračoval LeBow před užaslým publikem. Vysvětlil, že postupem času narůstala zejména krutost a nahodilost Handyho zločinů. V poslední době začal zabíjet bez zjevného důvodu a při loupeži, ze které byl naposledy usvědčen, se dokonce dopustil i žhářství.

„Pověz nám, co se konkrétně stalo při té loupeži ve Wichitě,“ přerušil LeBowovo vyprávění Potter. „V té bance Farmers Merchants.“

Henry LeBow posunul text na obrazovce a pokračoval: „Handy, Wilcox, dvakrát trestaný Fred Laskey a Handyho přítelkyně Priscilla Gunderová vyloupili banku Farmers Merchants ve Wichitě. Handy poručil pokladní, aby je odvedla do trezoru, ale pokladní se na jeho vkus pohybovala příliš pomalu. Handy ztratil nervy, zbil ji, uzamkl ji spolu s další pokladní uvnitř trezoru, pak vyšel ven a přinesl kanystr benzínu. Rozlil benzin po podlaze banky a zapálil ho. Právě díky tomu ohni ho dopadli. Kdyby prostě jen utekli s dvaceti tisíci, mohlo se jim to podařit, ale zapálení banky jim zabralo dalších pět minut. Tím získala policie a Hendersonovi muži čas v tichosti banku obklíčit.“

LeBow krátce shrnul konec celého dramatu: „Před

bankou došlo k přestřelce. Handyho dívka ujela a Handy s Wilcoxem a Laskeyem ukradli další auto, které však o dva kilometry dál narazilo na policejní zátaras. Lupiči vystoupili z auta a vyšli směrem k policistům. Jenže Handy pak vystřelil z ukryté pistole skrz Laskeyova záda, čímž zabil Laskeye a zranil dva policisty, než byl sám postřelen.“

„Úplnej nesmysl,“ zavrtěl hlavou Budd. „Ten oheň. A to, že zapálil ty ženský.“

„Ale ne, ten oheň pro něj byl způsobem, jak získat kontrolu nad situací,“ vysvětlila Angie.

„Neudělaly, co si přál,“ dodal Potter. „A když si to přál.“

„Možná se lidi jako Handy stanou vaší specializací, Arthure,“ prohodil Tobe.

Jako bych dva roky před důchodem potřeboval specializaci, pomyslel si Potter. Navíc takovou, co se týká lidí, jako je Lou Handy.

Budd si povzdechl.

„Jste v pořádku, kapitáne?“ zeptal se Potter.

„Já nevím, jestli jsem na tudle práci stavěnej.“

„Ále, vedete si moc dobře.“

Jenže ve skutečnosti měl mladý kapitán pravdu. Na tuhle práci skutečně nebyl stavěný. Nikdo na ni není stavěný.

„Poslyšte, Charlie, vaše lidi už teď pravděpodobně docela svrbí ruka. Chci, abyste je s Deanem obešel. Uklidněte je. Postarejte se jim o kávu. A hlavně jim, proboha, zdůrazněte, ať nevystrkují hlavy. A vy ji taky držte u země.“

„Půjdu s vámi, Charlie,“ řekla Angie. „Pokud to Arthurovi nebude vadit.“

„Dohoníš ho později, Angie. Chtěl bych s tebou na chvíli mluvit.“

„Přijdu za vámi ven,“ zavolala Angie a přisunula si židli k Potterovi.

„Potřebuji spojence, Angie,“ začal Potter. „Někoho uvnitř.“

Angie na něj pohlédla. „Melanii?“

„Opravdu byla jen šťastná náhoda, co se jí před chvílí povedlo? Nebo u ní můžu počítat s pomocí?“

Angie se na okamžik zamyslela. „Když Melanie chodila

na střední školu, byla škola Laurenta Clerka oralistická. Znaková řeč tam byla zakázána.“

„Vážně?“

„Byla to ,začleňovací' škola. Jenže Melanie si uvědomila, že ji to dusí - mimochodem, totéž si v současné době začínají uvědomovat všichni pedagogičtí psychologové. A tak si vymyslela vlastní znakovou řeč, která byla velice důmyslná. V zásadě se při ní pohybuje pouze prsty, takže si jí učitelé nevšimli, jako když člověk ukazuje v normální znakové řeči. A tenhle její jazyk se začal šířit po škole jako divoký požár.“

„Ona vytvořila vlastní jazyk?“

„Jo. Jenže zjistila, že pro vytvoření fungujícího slovníku a větné skladby jí pouhých deset prstů nestačí. A tak do řeči zavedla přímo geniální proměnnou. Nic podobného ještě nikdo nikdy ve znakové řeči nepoužil. Začala využívat rytmus. K jednotlivým tvarům prstů přidala ještě časový faktor. Podle všeho se přitom nechala inspirovat dirigenty vážné hudby.“

Potter, který se koneckonců také živil jazykem, byl přímo fascinován.

„Zhruba ve stejné době,“ pokračovala Angie, „se objevily hlasy žádající přijetí školních osnov, které by zahrnovaly americkou znakovou řeč, a jedním z důvodů uváděných hluchoněmými pedagogy podporujícími tento návrh byl argument, že mnoho studentů již dnes stejně používá Melaniinu znakovou řeč. Jenže Melanie nechtěla mít s těmito hlasy nic společného. Popřela, že by novou řeč vymyslela, jako by měla obavy, že ji za to vedení školy potrestá. Chtěla se jen učit a ze školy chodit rovnou domů. Je velmi talentovaná a velmi bystrá. A taky velmi bojácná. Letos v létě měla možnost získat stipendium na Gallaudetově univerzitě ve Washingtonu. Odmítla ji.“

„Proč?“

„To nikdo neví. Snad kvůli nehodě svého bratra.“

Potter si vzpomněl, že mladý Danny Charrol má jít zítra na operaci. Přemýšlel, jestli se už Henderson spojil s Melaniinou rodinou.

„Možná,“ řekl zahloubaně, „že jistá dávka bojácnosti

doprovází už samotný stav hluchoty.“

„Promiňte, agente Pottere.“ Frances Whitingová se naklonila dopředu. „Stejně jako jistá dávka fašismu doprovází samotnou práci federálního agenta?“

Potter zamrkal. „Prosím?“

Frances pokrčila rameny. „Předsudky a stereotypy. Hluchoněmí se s nimi musí vyrovnávat odnepaměti. Že jsou králové žebráků. Že jsou hloupí. Že jsou bázlivi... Helen Kellerová prohlásila, že slepota vás odřízne od věcí, zatímco hluchota od lidí. A tak si to Hluší vynahrazují. Neexistuje žádné jiné fyzické postižení, na jehož základě by vznikla celá kultura a komunita jako u hluchoněmých. Uvnitř všech ostatních skupin existuje obrovská rozmanitost - vezměte si, koho chcete: homosexuály, paraplegiky, atlety, vysoké lidi, malé lidi, staré lidi, alkoholiky. Ovšem neslyšící komunita je až militantně soudržná. A to je všechno, jen ne projev bojácnosti.“

Potter přikývl. „Teď jste mi to vytmavila.“ Vyhlédl z okna na pole vedle dodávky a řekl Angie: „Mám pocit, že vyjednáváním s Handym se přes určitou hranici nedostanu. Kdyby nám pomáhal někdo uvnitř, mohlo by to zachránit další tři čtyři životy.“

„Nejsem si jistá, jestli ona je ta pravá,“ namítla Angie.

„Budu to mít na paměti,“ odpověděl Potter. „A teď běž radši za Charliem. Nejspíš už přemýšlí, co je s tebou.“

Angie vyšla z dodávky. Frances odešla také - jela do hotelu zkontrolovat rodiny rukojmích. Potter se posadil na židli ke stolu a vybavil si fotografii Melaniina obličeje se zvládnutými světlými vlasy.

Jak je nádherná, pomyslel si.

A pak se napřímil a sám pro sebe se zasmál.

Nádherná? Na co to myslíš? Vyjednávač nesmí nikdy připustit stockholmský syndrom s rukojmími.

To je první pravidlo podobných operací. Musí být připraven rukojmí v případě potřeby obětovat. Potter však nedokázal přestat na Melanii myslet. Což bylo paradoxní, protože v poslední době jen zřídka uvažoval o ženách v souvislosti s fyzickým zjevem. Od doby, kdy zemřela

Marian, prožil pouze jediný romantický vztah. S příjemnou ženou po pětatřicítce. Jenže tenhle poměr byl od prvopočátku odsouzen k nezdaru. Potter se dnes domníval, že člověk se může úspěšně oddávat romantické lásce až po šedesátce a výš. Ale je-li vám čtyřicet nebo padesát, je tenhle proces předem prohranou bitvou. Vzhledem k vaší nepřizpůsobivosti. A pýše.

A také k věčným pochybnostem.

Podíval se na jatka a pomyslel si: V posledních patnácti letech po smrti Marian jsem nejsmysluplnější rozhovory nevedl se svou náhradní sestřenicí Linden nebo jejími příbuznými, kteří se mi nenápadně pověsili na šosy a na moje funkce ve Washingtonu. Ne, nejdůležitější rozhovory jsem vedl s lidmi, kteří drželi u hlav svých rukojmích naolejované pistole. Se ženami s krátkými černými vlasy, východoevropskými tvářemi a značně západoevropskými krycími jmény.

S kriminálníky, psychopaty a potenciálními sebevrahy. Vylil jsem jim své srdce a oni mi to své. Všichni mi lhali o své taktice a pohnutkách (jakož i já jim), ale všichni mi říkali jen čistou pravdu o sobě samých: o svých touhách, neuskutečněných snech, dosud žijících snech, o svých rodinách, dětech, o tragických selháních.

Vyprávěli svůj příběh ze stejných důvodů, z jakých to činil i Arthur Potter. Aby protistranu vyčerpali, aby s ní navázali vztah, aby na ni „přenesli emotivní reakci“ (jak se pravilo v osmém vydání jeho velice čtené příručky o vyjednávání s únosci). A taky proto, že jim jednoduše byl někdo ochoten naslouchat.

Melanie..., promluvíme si my dva někdy spolu? Všiml si, že na něj Dean Stillwell mává, a vyšel do voňavého údolí za šerifem. Krátce se podíval na závoj mlhy, která se převalovala kolem dodávky. Takže Handyho předpověď počasí nebyla nakonec tak úplně přesná. Potterovi to poskytlo střípek naděje - možná nepodložené, ale přesto naděje. Podíval se na pozdně odpolední oblohu, po které se proháněla žlutomodrá mračna. V jasné chvílce mezi dvěma kupovitými oblaky spatřil na nebi měsíc - bledý srpek zavěšený nad

budovou bývalých jatek a sklánějící se přímo k jejím zdem z krvavě červených cihel.

18:03

Objeví se zcela náhle. Dvanáctičlenný tým.

Vítr přehlušil jejich příchod, a než si jich Potter všiml, stáli kolem něj a Deana Stillwella, který mu právě vyprávěl o přístavišti za jatkami. Prohlédl si totiž řeku i přístaviště a dospěl k závěru, že i kdyby byl proud tak silný, jak uvedl Budd, jedná se o až příliš lákavou únikovou cestu. A tak poslal pár ozbrojených policistů do člunu a nechal je zakotvit dvacet metrů od břehu.

Potter si všiml, že Dean Stillwell vzhlédl a zírá na cosi za sebou.

Otočil se.

Skupina mužů byla oblečena do bojové výstroje v černomodré barvě. Potter jejich obleky ihned poznal - neprůstřelné vesty American Body Armor, pogumované uniformy a kapuce z hrubé celtoviny, samopaly HK s laserovým zaměřovačem a svítilnou. Byl to tým pro záchranu rukojmích, ale ne Potterův tým - a Arthur Potter si nepřál, aby se tihle muži přiblížili k jatkám společnosti Webber Stolz Processing Company na méně než sto mil.

„Agente Pottere?“

Přikývl. Chovej se přívětivě. Netrhej za uzdu, dokud nebude potřeba.

Potřásl si rukou s čtyřicetiletým nakrátko ostříhaným mužem.

„Jsem Dan Tremain. Velitel jednotky pro záchranu rukojmích kansaské policie.“ Jeho oči sršely sebedůvěrou. A vyzývavostí. „Slyšel jsem, že očekáváte Delta tým.“

„Přesněji řečeno tým pro záchranu rukojmích při FBI. Jurisdikce, však to znáte.“

„Jasně.“

Potter ho představil Stillwellovi, kterého Tremain ignoroval.

„Jaká je situace?“ zeptal se.

„Únosci obklíčeni. Jedna ztráta na životě.“

„Slyšel jsem,“ řekl Tremain a protřel si zlatorůžový prsten s hluboce vyrytým křížkem.

„Tři dívky jsme dostali bez zranění ven,“ pokračoval Potter. „Uvnitř jsou ještě čtyři dívky a dvě učitelky. Únosci požádali o vrtulník, který jim ovšem nedáme. Vyhrožují, že v sedm hodin popraví další rukojmí, pokud tu ten vrtulník nebude.“

„A vy jim ho nedáte?“

„Ne.“

„A co uděláte?“

„Pokusím se jim to rozmluvit.“

„No dobře, tak co kdybychom se tu rozestavili? Vím, že pokud ji nakonec zabijou, rozhodnete se pro zásah.“

„Ne,“ řekl Potter a podíval se k tiskovému stolku, kde Joe Silbert s asistentem cosi horlivě zapisovali do počítače.

Reportér zasmušile vzhlédl. Potter přikývl a podíval se zpět na Tremaina.

„Nechcete snad říct, že ho necháte tu holku zabít, že ne?“ zeptal se Tremain.

„Doufejme, že k tomu nedojde.“

Přijatelné ztráty...

Tremain ho chvíli sledoval pohledem. „Myslím, že bychom se opravdu měli rozestavit na pozice. Pro všechny případy.“

Potter na Tremaina pohlédl a vzal si ho stranou. Vešli do stínu velitelské dodávky.

„Pokud dojde k ozbrojenému útoku - a já rozhodně doufám, že se to nestane -, pak ho bude provádět můj tým a pouze můj tým. Je mi líto, kapitáne, ale tak to prostě je.“

Vybuchne? Začne se ohánět guvernérem a admirálem ve Washingtonu? Tremain se naježil, ale pak pokrčil rameny.

„Vy tady velíte, pane. Ale ti muži jsou také státními zločinci a naše předpisy nám nařizují, abychom byli na místě činu. Tak to taky prostě je.“

„Nemám proti vaší přítomnosti vůbec žádné námitky, kapitáne. A pokud únosci vyběhnou a začne přestřelka,

rozhodně uvítám vaši palebnou sílu. Pokud se ovšem smíříte s tím, že rozkazy tady udílím já.“

Tremain změkl. „To by šlo. Faktem je, že jsem svým lidem stejně říkal, že tady nejspíš budou jen tři hodiny popíjet kafe a pak se sbalí a pojedou domů.“

„V to z celého srdce doufám. Pokud se chcete rozmístit na pozice jako součást týmu pro kontrolu únosců, tak tady šerif Stillwell je pověřen velením.“

Oba muži na sebe chladně kývli a každému, kdo stál v doslechu, muselo být jasné, že nepřipadá v úvahu, aby velitel týmu pro záchranu rukojmích svěřil své muže do velení šerifa malého městečka. Potter doufal, že to Tremainovi bude stačit, aby odtud vypadl.

„Myslím, že zůstaneme vzadu. Budem se držet z dohledu. Pokud nás budete potřebovat, jsme vám k dispozici.“

„Jak si přejete, kapitáne,“ řekl Potter.

Objevil se Budd a Angie, vystoupili na kopec a náhle se zastavili.

„Ahoj, Dane,“ řekl Budd, když poznal Tremaina.

„Charlie.“

Oba si potřásli rukama. Tremain zachytil očima Angiiny vlasy a obličej, ale byla to dosti cudná prohlídka, vedená spíše zvědavostí. Když mu oči vzápětí sklouzly k Angiiným prsou, chtěl se jen podle kartičky zavěšené na krku ujistit, že tahle žena je skutečně agentkou FBI.

„Slyšeli jste, hoši, o naší drobný operaci, že?“ zeptal se Budd.

Tremain se zasmál. „Každý, kdo se dívá na televizi, o ní ví. Kdo dělá velitelské stanoviště?“

„Derek Elb?“

„Zrzavej Derek?“ Tremain se znovu uchechtl. „Musím ho jít pozdravit.“ Otočil se žoviálně k Potterovi a řekl: „Ten kluk chtěl jít k nám do týmu, ale stačil jediný pohled na ty jeho vlasy a hned jsme věděli, že v hledáčku ostřelovače by byl dost nápadnej.“

Potter se příjemně usmál a pocítil uspokojení, že nedošlo k žádnému střetu. Státní a federální vyjednávači spolu

obvykle dobře vycházejí, ale mezi vyjednávači a taktickými jednotkami z jiného útvaru vzniká zcela pravidelně značné napětí. Jak jednou Potter vysvětlil při přednášce: „Jedni jsou mluvkové a druzí střelci. Jsou jako noc a den a to se nikdy nezmění.“

Tremain vešel do dodávky a Potter si prohlédl dvanáctku jeho mužů. Střízliví, prohnání, móóó nadšení, že jsou tady. Potter si vzpomněl na Roberta Duvalla ve filmu Apokalypsa a měl pocit, že tihle muži také zbožňovali ranní zápach napalmu. Dokončil rozhovor se Stillwellem, a když se otočil, s překvapením zjistil, že Tremainův tým je do jednoho pryč. Když se pak vyšplhal do dodávky, viděl, že také sám Tremain už někam odešel.

LeBow uložil informaci o Stillwellově člunu do své elektronické paměti.

„Jaký je čas, Tobe?“ Potter zíral na arch se sliby a podfuky.

Mladý agent se podíval na digitální hodiny.

„Pětačtyřicet minut,“ zamumlal a pak se obrátil k LeBowovi.

„Řekni mu to.“

„Co mi má říct?“

„Trochu jsme si hráli s infračerveným monitorem,“ začal LeBow. „A před minutkou jsme zachytili Handyho.“

„A co dělal?“

„Nabíjel brokovnice.“

Jednotka pro záchranu rukojmích kansaské státní policie pod vedením kapitána Daniela Tremaina tiše zmizela za malou skupinkou stromů asi sto metrů od jatek.

Tremain si okamžitě povšiml, že stromy nejsou neobsazené.

Skrýval se v nich jeden ostřelovač kansaské policie a dva nebo tři místní policisté. Pomocí signálů rukou nasměroval Tremain své muže mezi stromy a pak dolů do rokle, která vedla kolem boční strany jatek. Takto bez povšimnutí prošli malým lesíkem. Tremain se rozhlédl a spatřil - asi padesát metrů směrem k řece - zhruba dvanáct metrů vysoký

opuštěný větrný mlýn, který stál uprostřed travnatého pole. Vedle něj postávali zády k Tremainovi dva kansaští policisté a ostrážitě pozorovali jatka. Tremain vyslal dva muže k řadě stromů, které nebylo vidět ani ze severní strany jatek, ani z velitelského stanoviště.

Od větrného mlýnu se záchranný tým přesunul do údolí a přiblížil se k jatkám. Tremain zvedl ruku a muži se zastavili. Dvakrát si poklepal na helmu a muži reagovali zapnutím vysílaček. Poručík Carfallo rozložil terénní mapu a stavební nákresy. Tremain vytáhl z kapsy náčrtek interiéru jatek, který mu v dodávce tajně podstrčil Zrzavý Derek = policajt Derek a špion Derek. Na diagramu bylo vyznačeno rozestavení rukojmích a únosců.

Tremainovi se ulevilo. Dívky nebyly zadržovány jako štít u oken nebo před únosci. Nikde nebyly nástražné miny. Derek mu sdělil, že muži uvnitř jsou ozbrojeni pouze pistolemi a brokovnicemi a že nemají automatické zbraně ani neprůstřelné vesty, helmy nebo svítilny. Samozřejmě se rukojmí nenacházeli tak daleko od únosců, jak by si přál, a místnost, ve které je zadržovali, neměla žádné dveře. Přesto byl Handy s ostatními únosci asi šest metrů od dívek. Trvalo by mu dobrých pět vteřin, než by se k rukojmím dostal, a to ještě za předpokladu, že by se je rozhodl zabít hned v okamžiku, kdy by uslyšel zvuky doprovázející útok. Bývalo ovšem pravidlem, že při ozbrojeném přepadení uběhlo nejprve čtyři až deset vteřin, během nichž se únosci zmateně a nerozhodně snažili zjistit, co se děje, než dokázali zaujmout účinné obranné postavení.

„Poslouchejte.“ Poklepal si rukama na uši a muži přikývli. Ukázal na diagram. „Uvnitř je šest rukojmích. A tři únosci - tady, tady a tady, i když jsou dost pohybliví. Jeden z nich s jistou pravidelností dívky kontroluje.“ Tremain kývl na jednoho muže. „Wilsone.“

„Ano, pane.“

„Půjdete dál podél téhle strany budovy a budete sledovat situaci přes jedno z obou oken.“

„Můžete zařídit, aby posunuli ty reflektory, pane?“ Joey Wilson ukázal směrem k halogenům.

„Ne. Tohle je utajená operace, takže se nemůžeme ukazovat ani spojencům.“

„Ano, pane.“

„Prostřední okno zakrývá támhleten strom a školní autobus. Půjdete k němu.“

„Ano, pane.“

„Pfenningere.“

„Ano.“

„Vy se vrátíte k velitelské dodávce a budete se řídit rozkazy, o kterých jsme už spolu hovořili. Rozumíte?“

„Ano, pane.“

„Zbytek se přesune tady k tomu bodu. S využitím křoví a stromů jako vhodného krytí. Hardingu, vy půjdete na špici. A teď všichni odchod.“

Muži se rozptýlili do potemnělého večera, který byl stejně vlhký jako tmavá řeka tekoucí opodál a tišší než vítr, jenž ohýbal trávu všude kolem nich.

„Pojďme si zakouřit,“ řekl Potter.

„Já nekouřím,“ odpověděl Budd.

„Jenom jako.“

„Jak to myslíte?“

„Pojďte ven, kapitáne.“

Poodešli asi šest metrů od dodávky k malému lesíku a Potter se automaticky napřímil; pobyt v přítomnosti Charlieho Budda k tomu člověka přímo nutil. Na okamžik se odmlčel a prohodil pár slov s Joe Silbertem a druhým reportérem.

„Máme venku další dvě dívky,“ řekl.

„Další dvě? A které?“ Zdálo se, že se Silbert musí krotit.

„Totožnost vám neřeknu,“ odpověděl Potter. „Povím vám jen to, že jde o studentky. O malá děvčata. Vyvázla bez zranění. Takže nám uvnitř zbývají ještě čtyři studentky a dvě učitelky.“

„Za co jste je vyměnil?“

„Tuhle informaci vám nemůžeme poskytnout.“

Potter očekával, že Silbert bude za tenhle úlovek vděčný, ale reportér jen zamumlal: „Vy mi to teda moc

neusnadňujete, sakra.“

Potter se podíval na obrazovku počítače. Silbert zde líčil lidský příběh nejmenovaného policisty, který čeká na začátek akce - vykresloval nudu a vyhrocenost pobytu na druhé straně barikády.

Potterovi se zdálo, že článek je dobrý, a také to reportérovi sdělil.

Silbert si odfrkl. „No jo, ale byla by to jedna báseň, kdybych tam mohl strčit taky nějaký fakta. Kdy s váma budem moct udělat rozhovor?“

„Brzy.“

Potter s Buddem odkráčeli do lesíku mimo dostřel z jatek.

Potter zavolal Tobemu, sdělil mu, kde je, a požádal ho, aby mu okamžitě přepojil veškeré telefonáty od Handyho.

„Poslyšte, Charlie, kampak zmizel ten zástupce prokurátora?“

Budd se rozhlédl kolem sebe. „Myslím, že odjel zpátky do hotelu.“

Potter zavrtěl hlavou. „Marks si přeje, aby Handy ten vrtulník dostal. A guvernér mi sdělil, že chce mít Handyho mrtvého. Během půlhodinky mi nejspíš bude volat ředitel FBI - a u několika případů se mi už stalo, že se mnou chtěl mluvit samotný prezident. Dejte na moje slova, Charlie: Právě teď někdo sepisuje scénář a snaží se udělat padoucha ze mě.“

„Z vás?“ zeptal se Budd s nevysvětlitelnou zasmušilostí. „Vy budete hrdina.“

„Och, ani náhodou. Kdepak, panečku. Tady se hodnotí zbraně, ne slova.“

„Jak jste to myslel s tou cigaretou jenom jako?“

„Nekouřím. Nechal jsem toho, když žena onemocněla na rakovinu.“

„Na rakovinu plic? Tu měl můj strejda.“

„Ne. Na rakovinu slinivky.“

Protistrana, se kterou Potter vyjednával uzdravení své ženy, bohužel nectila žádná pravidla. Od té doby si Potter nikdy znovu nezapálil.

„Takže... vy si jen představujete, že kouříte?“

Potter přikývl. „A když nemůžu spát, představuji si, že si беру prášek na spaní.“

„A když jste třeba... v depresi, tak si představujete, že jste šťastnej?“

Tohle nefunguje, jak Arthur Potter zjistil.

Budd, který možná tuto otázku položil jen proto, že si za poslední hodinu sám nadělal do kalhot, zapomněl na okamžik na svá muka a zeptal se: „A jakou značku to nekouříte?“

„Camelky. Bez filtru.“

„Vlastně proč ne?“ Obličej se mu změnil a Budd znovu vypadal zasmušile. „Já nikdy nekouřil. Ale možná si dám jednoho imaginárního Jacka Danielse.“

„Dejte si hned dva, když už kouříte.“

Arthur Potter mohutně potáhl ze své myšlené cigarety. Stáli mezi kvetoucími katalpami a Potter shlížel na cosi, co vypadalo jako hluboké vyjeté koleje.

Zeptal se Budda, co to je.

„Tohle? To jsou skutečný koleje. Z trasy do Santa Fe.“

„Tohle jsou původní koleje?“ Potter se zdál být ohromen.

„Říká se jim ‚bahniska‘. Vedly tudy rovnou na západ.“

Genealog Potter kopl do hlubokého kamenitého zářezu v hlíně a napadlo ho, zda Marianin prapradědeček Ebb Schneider, který se v roce 1868 přestěhoval se svou ovdovělou matkou z Ohia do Nevady, nespal jako dítě v dostavníku, který vyhloubil právě tuto stopu.

Budd kývl směrem k jatkám. „Tahle jatka postavili kvůli chisholmské stezce. Ta vedla zrovna tudy z jihu na sever, ze San Amonia do Abilene - teda do našeho Abilene, v Kansasu. Přihnali sem dobytek, prodali ho a zabili pro trh ve Wichitě.“

„Mám ještě jednu otázku,“ řekl Potter po chvíli.

„Nejsem žádný kansaskej historik. O moc víc toho nevím.“

„Pořád mi vrtá hlavou, Charlie, proč vypadáte tak zatraceně neklidně.“

Budd ztratil zájem o koleje pod nohama. „A mě by zase zajímalo, o čem přesně jste se mnou chtěl mluvit.“

„Zhruba do půl hodiny budu muset Handyho přesvědčit,

aby nezabíjel další dívku. Moc věcí mě nenapadá. Rád bych znal váš názor. Co si o něm myslíte?“

„Já.“

„Jistě.“

„No, já nevím.“

„V téhle branži nikdy nevíme. Ale chci slyšet váš podložený odhad. Jeho profil znáte. Hovořil jste s Angie... Je to docela kočka, že?“

„Poslyšte, Arthure, když už o tom mluvíte... Já jsem ženatý chlap. A ona po mě neustále jede. Nejméně desetkrát jsem se zmínil o Meg, ale jako by ji to vůbec nezajímalo.“

„Berte to jako lichotku, Charlie. Vy jste pánem situace.“

„Ne tak docela.“ Budd se ohlédl k dodávce, ale nikde tmavovlasou agentku neviděl.

Potter se usmál. „A teď mi řekněte pár svých postřehů.“

Budd začal vrtět prsty. Možná by teď měl předstírat, že drží v ruce sklenici whisky. Potter kouřil tak, jak dělal v posledních letech spoustu dalších věcí - neprováděl je ani nenapodoboval, ale pouze si je představoval. Byla to pro něj jakási forma meditace.

„Tak já si teda myslím,“ začal Budd pomalu, „že Handy má něco v plánu.“

„Proč?“

„Částečně proto, co říkala Angie. Všechno, co dělá, má nějaký důvod. Není to žádný ztřeštěný zabiják na potkání.“

„A jaký druh plánu jste měl na mysli?“

„To přesně nevím. jen mám takovej dojem. Možná je to tím, že se k nám chová jako svatoušek. Jenže nás vůbec nerespektuje. Pokaždý, co s náma mluví, slyším takový pohrdání. Jako kdyby on věděl všechno, a my nic.“

Byla to pravda. Potter si toho sám povšiml: ani stín zoufalství, žádné snažné prosby, žádné nervózní vtipkování, žádný strojený vzdor. Všechno, co člověk od únosců obvykle slýchává, u Handyho až pozoruhodně chybělo.

A k tomu nejplošší křivka hlasového napětí, jakou kdy Potter viděl.

„Chce uprchnout,“ pokračoval Budd. „Fakticky si to myslím. Možná tam založí požár.“ Kapitán se zasmál. „Třeba

tam má hasičský oblečení - v těch pytlích, co s sebou přinesli. A v celém tom zmatku se pak vyplíží pryč.“

Potter přikývl. „Tohle už se stalo.“

„Vážně?“ zeptal se Budd - nevěřicně, že na takovou strategii přišel, ale zároveň velmi potěšen.

„Jednou to bylo v přestrojení za zdravotníka. A jindy v policejní uniformě. Ale vždycky jsem rozdál všem policistům fotografie podobné těm, co jsem rozdával tady, takže únosce okamžitě poznali. Jenže v tomhle případě si nejsem jistý. Nezdá se mi, že by to byl jeho styl. Ale s tím jeho přístupem máte pravdu. Je svatouškovský. Tohle je klíč ke všemu. Něco nám to říká. Jenže kdybych tak věděl, co.“

Budd si znovu začal nervózně pohrávat rukama v kapsách.

„To jeho náradí,“ přemýšlel Potter, „by s tím mohlo nějak souviset. Možná založí požár a schovají se do nějakého stroje nebo dokonce pod podlahu. A vylezou až ve chvíli, kdy tam budou záchranáři. Měli bychom se ujistit, že ty letáky s jejich profilem dostali všichni, nejenom policisté.“

„Postarám se o to.“ Budd se znovu nervózně zasmál. „Někoho tím pověřím.“

Potter se značně uklidnil. Vzpomněl si na Marian. Během vzácných večerů, kdy byl doma, sedávali společně před rádiem, poslouchali NPR a dělili se o cigaretu a sklenici sherry. Čas od času, snad jednou dvakrát do týdne, zamáčkli cigaretu, vyšplhali se po schodech do zdobené postele a pro ten den si nechali večerní hudební program ujít.

„To vaše vyjednávání,“ nadhodil Budd, „mě pěkně mate.“

„Jak to?“

„No, nemluvíte s ním o věcech, o kterých bych s ním mluvil já - o tom, co potřebuje, o rukojmích a tak. Nemluvíte k věci. Většinou to vypadá, že s ním jen tak klábosíte.“

„Byl jste někdy na psychoterapii, Charlie?“

Mladý policista se zahihňal a zavrtěl hlavou. Kansasané si na psychoanalýzu zřejmě nepotrpěli.

„Já ano,“ řekl Potter. „Když umřela moje žena.“

„Chtěl jsem vám říct, že je mi líto, co se jí stalo.“

„A víte, o čem jsem s terapeutem mluvil? O genealogii.“

„O čem?“

„Je to můj koníček. Rodokmeny, víte?“

„Vy jste zaplatil takový prachy doktorovi a pak jste s ním mluvil o koníčkách?“

„A byly to moje nejlépe investované peníze. Začal jsem chápat, co cítí terapeut, a naopak. Navzájem jsme se sblížili. A to, co teď tady provádím s Handym, je přesně totéž. Není možné stisknout prostě tlačítko a přimět Handyho, aby ty dívky vydal. Stejně jako lékař nemůže stisknout tlačítko a zařídit, abyste se cítil líp. Smyslem je vybudovat mezi námi vzájemný vztah. On musí poznat mě a já musím poznat jeho.“

„Jo, jako když jdete na rande?“

„Taky se to tak dá říct,“ odpověděl Potter beze stopy úsměvu. „Chci ho naladit na své myšlenky - aby si uvědomil, že je v bezvýchodné situaci. Aby mi vydal dívky a vzdal se, abych ho přivedl k pocitu, že je zcela nesmyslné v tom pokračovat. Ne aby to rozumově pochopil, ale aby to cítil. A sám vidíte, že to docela funguje. Vydal nám dvě dívky a žádnou další nezabil, i když mu ta druhá dívka utekla.“

Potter naposledy potáhl ze své imaginární camelky a zamáčkl ji. Začal si představovat, jak se s Marian drží za ruku a stoupá do schodů. Ale představa rychle pominula.

„A také já se mu chci dostat do myšlenek. Porozumět mu.“

„Chcete se stát jeho přítelem?“

„Přítelem? Přítelem ne. Řekl bych, že jde spíše o jakési spojení.“

„Ale není v tom rozpor? Jestli musíte povolat zásahový tým, abyste ho zneškodnil, tak si vlastně objednáváte smrt někoho, ke komu máte blízko. Vlastně ho zrazujete.“

„To ano,“ řekl Potter mírně. „Ano, je v tom rozpor.“

Budd si odfrkl a znovu se zadíval do polí. „Říkal jste...“

„Co?“

„Předtím jste říkal, že jste ochotnej ty holky obětovat, abyste ho dostal. To je vážně pravda?“

Potter si Budda chvíli prohlížel, zatímco kapitánovy

rozrušené oči zíraly kamsi k neúnavným mlátičkám na míle daleko.

„Ano, je to pravda. Mým úkolem je zastavit Handyho. Takové mám rozkazy. A faktem je, že možná budou oběti.“

„Ale vždyť jsou to malé holky.“

Potter se pochmurně usmál. „Jak můžete posoudit hodnotu člověka? Dny, kdy měly ženy a děti přednost, už jsou pryč. Život jako život. Jsou ty dívky cennější než rodinka, kterou by Handy mohl příští rok unést a zabít, kdyby dnes uprchl? Nebo než dva dopravní policisté, které zastřelí, když ho zastaví za rychlou jízdu? Pořád si musím připomínat, že ti rukojmí už jsou vlastně jakoby mrtví. Pokud nějaké zachráním, tím lépe. Ale chci-li tu být něco platný, nemůžu se na to dívat jinak.“

„Zdá se, že v tom, co děláte, jste docela dobřej.“

Potter neodpověděl.

„Myslíte, že ještě nějaké zabije?“

„Ano, obávám se, že ano. Je to jen kvalifikovaný odhad, ale opravdu si to myslím.“

„Ty holky?“

Potter neodpověděl.

„Vraťme se k našemu bezprostřednímu problému, Charlie - co můžeme udělat, abychom získali další hodinu?“

Budd pokrčil rameny. „Žádný zbraně a střelivo, co?“

„O tom se nevyjednává.“

„On si fakt myslí, že tu svou helikoptéru dostane, že jo?“

„Ano.“

„Když už mu teda lžeme v tomhle, co kdybysme mu zalhali taky v něčem jiném? Slibme mu k tomu vrtulníku ještě něco dalšího.“

„Chcete říct, že nemůžete dát dítěti hračku, aniž byste mu k ní dal i baterky?“

„Myslím, že jo.“

„To je geniální, Charlie. Pojd'me se o tom pobavit s Henrym.“

Když se vyšplhali zpět do dodávky, poplácal Potter Budda po rameni a Budd odpověděl nejkoženějším úsměvem, s jakým se kdy agent setkal.

Rozdělí se do tří skupin: Alfa, Bravo a Charlie.

Členové záchranné jednotky pod velením Dana Tremaina se shromáždili do hloučku na levé severozápadní straně jatek a ukryli se za skupinu stromů. Na neprůstřelných vestách teď měli oblečené černé zásahové kombinézy. K tomu nomexové kukly a rukavice.

Na čele měli připraveny brýle.

Týmy Alfa a Bravo sestávaly ze čtveřice mužů, z nichž dva byli vyzbrojeni samopaly Heckler Koch MP-5 osazenými opěrkami B.E.A.M. A halogenovými svítilnami, zatímco druzí dva používali poloautomatické brokovnice HK Super 90. Dva policisté v týmu Charlie byli rovněž vyzbrojeni MP-pětkami, ale kromě toho měli u sebe také omračující granáty Accuracy Systems M429 Thunderflash a bojové granáty M451 Multistarflash.

Další dva členové týmu již zaujali pozice. Chuck Pfenninger - Předvoj 1 - stál ve standardní uniformě vedle velitelské dodávky. Joey Wilson - Předvoj 2 - měl na sobě zásahovou výstroj s maskováním a právě se nacházel pod prostředním oknem nalevo od hlavních dveří jatek. Před velitelským stanovištěm a policisty rozestavenými po poli ho ukrýval školní autobus školy Laurenta Clerka a jinanový strom.

Tremain si znovu v duchu prošel celý plán. Jakmile Wilson ohlásí, že únosci se nacházejí tak daleko od rukojmích, jak jen lze doufat, vyřadí Pfenninger z činnosti generátor velitelské dodávky pomocí nálože L210, známé spíše pod neformálním názvem „mini-Molotov“.

Jednalo se o malou benzinovou bombu uzavřenou ve zvláštním lepenkovém pouzdře, které připomínalo krabičku s ovocnou šťávou nebo punčem. Krabička se vlivem tepla z výbuchu rozpadla a pro laboratorní techniky ohledávající místo činu byla prakticky nezjistitelná. Při správném umístění přitom dokázala přerušit veškerá komunikační spojení a uzavřít policisty uvnitř dodávky. Nebylo se čeho bát - dodávka byla konstruována tak, aby mohla projíždět plameny, byla výborně izolována a měla vnitřní okysličovací

systém. Pokud tedy dveře zůstanou zavřené, nikomu uvnitř nehrozí žádné nebezpečí.

Tremain se pak oficiálně ujme velení a „prohlásí“, že se situace vyostřila.

Jakmile k tomu dojde, tři týmy jednotky pro záchranu rukojmích neprodleně vniknou do jatek. Tým Charlie vyrazí pomocí náloží Model 521 díru do střechy a svrhne na únosce dva omračující granáty. Týmy Alfa a Bravo pak současně vyrazí boční dveře a dveře k nákladovému přístavišti a proniknou do budovy právě ve chvíli, kdy tým Charlie svrhne druhou dávku granátů - tentokráte oslepujících -, které vybuchnou v obrovském záblesku oslnivého světla. Tým Charlie se pak slaní dírou ve střeše do budovy. Tým Bravo zamíří přímo k rukojmím, zatímco týmy Alfa a Charlie budou postupovat proti únoscům a v případě jakéhokoliv odporu je jednoduše zneškodní.

Všichni teď čekali jen na tři agenty, kteří se vydali zkontrolovat boční dveře, přístaviště a střechu.

Dan Tremain ležel na břiše vedle smrtelně vážného poručíka Carfalla a upřeně sledoval budovu jatek, která se nad nimi tyčila jako zubatý a temný středověký hrad.

„Použijeme metodu čtyřčlenného vniknutí,“ řekl kapitán svým mužům. „První dva muži budou mít za úkol střelbu. Nejprve samopaly, po nich zálohy z brokovnic. Provedeme dynamické vniknutí se střelbou. Budete postupovat až do chvíle, než budou všechny nepřátelské cíle úspěšně napadeny a zneškodněny a prostory budovy bezpečně zajištěny.

Uvnitř je šest rukojmích, situovaných v místě, které jsem vám ukázal na mapě. Všechny jsou ženského pohlaví a čtyři z nich jsou malé dívky, které by mohly zpanikařit a pokusit se o útěk. Jakmile budete uvnitř, budete mít po celou dobu absolutní kontrolu nad hlavními svými zbraní. Je to jasné?“

Souhlasné odpovědi.

Ale pak přišly špatné zprávy.

Průzkumníci se začali jeden po druhém hlásit. Průzkum terénu odhalil, že boční dveře jsou daleko silnější než na plánu - osm centimetrů tlusté dubové dřevo s ocelovým plechem na přední straně.

Museli by použít čtyři zálomové nálože. A tým Alfa by se pak z bezpečnostních důvodů musel nacházet dále od místa výbuchu, než bylo původně v plánu. Čas potřebný pro přesun k uneseným dívkám by se tak prodloužil o plných šest vteřin.

Kromě toho se ukázalo, že se na střeše nachází nějaká konstrukce, která nebyla zakreslena v původních stavebních nákresech - před lety sem někdo položil řadu ocelových plátů, které pokrývaly prakticky celou střechu. Muži na střeše by museli použít značné množství C-čtyřky, aby tenhle ocelový plášť prorazili. A ve starých budovách, jako byla tahle, by takové množství plastické výbušniny mohlo strhnout nosníky - a dost možná dokonce i velkou část střechy.

Od třetího zvěda se pak Tremain dozvěděl, že dveře k nákladovému přístavišti jsou pootevřené jen asi o dvacet centimetrů. Jednalo se o obrovské ocelové dveře, které byly pro výbušninu příliš rozměrné.

Kapitán se poradil s Tremainem a dohodli se na úpravě plánu.

Dospěli k názoru, že budou muset upustit od vniknutí ze střechy a skrz dveře k přístavišti a místo toho proniknou se dvěma týmy jedinými dveřmi ze severu. Wilson, který bude stát u čelního okna, hodí dovnitř omračující granát a po něm granát oslepující. To bylo riskantní, protože se tím ukáže policii i únoscům a obě strany by ho mohly zastřelit. Jenže Tremain dospěl k názoru, že jiná možnost není.

Odhadoval, že k přípravě efektivního útoku bude potřebovat ještě hodinu - během této doby budou hledat další pootevřené dveře nebo okno a pokusí se oslabit panty severních dveří, aby mohli použít menší nálože.

Jenže Tremain hodinu neměl. Do nejbližší Lhůty zbývalo dvacet minut.

Dvacet minut, než zemře další dívka.

No dobrá, takže půjde o vniknutí jedinými dveřmi.

„Krycí heslo ‚klisna‘ znamená, že máte zelenou,“ sdělil svým mužům. „Krycí heslo ‚hřebec‘ znamená ‚stůj‘. Opakujte.“

Muži začali odpovídat. Tremain je odvedl do údolí vedle jatek.

Tam sebou plácli do vlhké půdy a setrvali v absolutní nehybnosti a v úplném tichu, neboť takový dostali rozkaz. A tihle muži žili především podle rozkazů jiných.

18:40

Joe Silbert se naučil psát dvěma prsty na staré underwoodce, která páchla olejem, inkoustem a hořkosladkou vůní mazacích papírků, jejichž drobký pravidelně ucpávaly vozík.

Nic na tom nezměnila ani nejmodernější technologie, neboť i nyní hlasitě bušil pouhými dvěma ukazováky do klávesnice velkého přenosného compaqu. Oranžové světlo z obrazovky osvětlovalo jeho i Teda Bigginse, takže vypadali sešle jako při žloutence. Silbert předpokládal, že jelikož je téměř dvakrát starší než Biggins, vypadá dvojnásob zbědovaně.

Philip Molto u nich příčinlivě držel stráž, jak mu poručil nervózní kapitán Budd.

„Tak co myslíš?“ zeptal se Silbert Bigginse.

Biggins se podíval kolegovi přes rameno na husté písmo s jednoduchým řádkováním.

„Pustíš mě k tomu?“ řekl a kývl směrem k obrazovce.

„Posluž si.“

Biggins dokázal psát jako ďábel a jeho prsty se tiše a téměř neviditelně pohybovaly nad klávesami.

„Na tohle jsem teda kadet,“ utrousil. Vlasy měl dokonale učesané, přestože byl pouze technik a na kameru ve skutečnosti mluvil Silbert.

„Hej, příslušníku,“ zavolal Silbert na Molta, „za chvíli máme padla. Necháme tu ten počítač pro další dvojici. Navážou na náš článek tam, kde jsme skončili.“

„Vy to tak děláte?“

„Tohle je společný dílo, víte? Může nás někdo hodit zpátky.“

„Jistě, pane, samozřejmě.“

Náhle se Silbert zamračil.

„Co se děje?“

Starší reportér se díval směrem k lesíku a jalovcovému křoví za policejní linií. „Neslyšíte něco?“

Biggins vstal a neklidně se rozhlédl. „Jo.“

Molto zvedl hlavu. Byly to kroky. Prasknutí větvičky, zašoupání nohama.

„Za tou linií nikdo není,“ řekl poručík napůl sám pro sebe. „Chci říct, nikdo tam nemá být.“

Na Silbertově obličeji se objevil výraz muže, který již zpravodajsky pokrýval válečné zóny. A pak se změnil v pokřivený úsměšek.

„Ten hajzl. Myslím, že tu máme narušitele, poručíku.“

Policista vešel s rukou na pistoli do křoví, a když se vrátil, vedl před sebou dva muže v černých teplákovkách. Na prsou jim poskakovaly novinářské průkazy.

„Podívejme, kdopak to je,“ utrousil Silbert. „Sám Walter Cronkite s Chetem Huntleyem.“

„Jestli je budete zatýkat,“ řekl Biggins Moltovi, „vykašlete se na ‚maření úředního výkonu‘. Obviňte je ze srážství prvního stupně.“

„Vy se znáte?“

Jeden ze zajatců se zašklebil. „Ty seš ale hajzl, Silberte. Takže tys nás práskl? A jak se ten malý blbeček vedle tebe opovazuje se mnou vůbec mluvit?“

„Pracují pro KLTV,“ vysvětlil Silbert Moltovi. „Sam Kellog a Tony Bianco. Nejspíš zapomněli, že děláme pro všechny.“

„Jdi do prdele.“

„Já se vzdal exkluzivní reportáže stejně jako ty, Kellogu,“ vyštěkl Silbert. „Dostalo by se na tebe.“

„Měl bych vás teď zatknout,“ řekl Molto Kellogovi s Biankem.

„Houby, to přece nemůžete.“

„Ještě si to rozmyslím cestou do tiskového stanu. Jdeme.“

„Podívejte, pane,“ začal Kellog. „Dokud jsme tady...”

„Jak ses sem vůbec dostal, Kellogu?“ zeptal se Biggins.
„Připlazil ses po břiše?“

„Vlez mi na záda.“

Molto oba naložil do policejního auta a odjel. Jen co z dohledu zmizela koncová světla, otočil se Silbert k Bigginsovi.

„Teď,“ vyštěkl. „Dělej.“

Biggins odjistil víko počítačové obrazovky a odchlípl ho. Zevnitř vytáhl videokameru Nippona LL3R - superminiaturní model, který stojí sto třicet tisíc dolarů, váží 430 gramů a je vybaven skládací třiceticentimetrovou parabolickou anténou s vysílačem.

I ve tmě poskytuje obraz ve vysílací kvalitě a její teleskopická čočka je jemná jako dalekohled ostřelovače. Její efektivní dosah činí téměř pět kilometrů, což bohatě stačí k vyslání signálu do vysílacího vozu stanice KFAL, kde budou Silbertovi kolegové (nikoliv náhodou právě Tony Bianco a Sam Kellog) již zakrátko očekávat první záběry - tedy pokud nebudou skutečně zatčeni. Ale i kdyby se oba měli stát oběťmi na oltáři prvního dodatku ústavy, ostatní technici jsou již dávno připraveni je v případě potřeby zastoupit.

Silbert otevřel kufřík a vytáhl dvě černé nylonové běžecké soupravy - stejné jako soupravy, které měli na sobě Kellog s Biankem, až na jediný rozdíl - na zádech byl natištěn nápis U. S. Marshal. Reportéři si soupravy oblékli.

„Počkej,“ řekl Silbert.

Sklonil se k obrazovce a vymazal celý soubor, který napsal Biggins a jenž se skládal z asi třistakrát napsané věty Rychlá hnědá liška přeskočila lenivého psa. Shift-F3. Znovu vyvolal na obrazovku slohovou práci na téma „Policista na čekané“, kterou vytvořil asi před třemi lety a dnes ji otevřel okamžitě poté, co nastartoval počítač.

Oba muži vklouzli do rokle za velitelskou dodávkou a spěchali večerní tmou směrem, kterým odešel Dan Tremain se svou tichou zásahovou jednotkou.

Kanystr s benzinem.

Na tuhle věc pomyslela Melanie jako první, když

otevřela oči a rozhlédla se po porážkové místnosti.

Emily jí seděla na kolenou a hrála si na hodnou křesťanskou Samaritánku, jelikož jí právě otírala z oka krev. Oko bylo nateklé, ale ne úplně zavřené. Emily si odtrhla lem svých drahocenných šatů a otírala dále.

Melanie nehybně ležela a cítila, jak příšerná bolest hlavy pomalu pomíjí a postupně se jí zlepšuje zrak. Jedno z dvojčat, Suzie (Melanie si myslela, že je to Suzie), si drobnými dokonalými prsty prohrabávalo vlasy.

Kanystr s benzinem. Táhle je.

Nakonec se Melanie posadila a odplazila se k Beverly.

„Jak ti je?“ zeptala se dívky.

Beverlyiny světlé vlasy byly potem přilepené na obličej. Dívka přikývla, ale její hrudník se i nadále znepokojivě vzdouval. Znovu použila inhalátor. Melanie ji nikdy neviděla takhle nemocnou. Zdálo se, že inhalování vůbec nepomáhá.

Paní Harstrawnová stále ležela na zádech na podlaze. Zřejmě opět plakala, ale teď už byla klidná. Melanie jí jemně přetáhla přes ramena pestrobarevný svetr. Paní Harstrawnová cosi zamumlala.

Melanie měla pocit, že říká: „Ne. Je mi zima.“

„Musím to udělat,“ ukázala Melanie. Její prsty tančily paní Harstrawnové před obličejem, ale starší učitelka je podle všeho neviděla.

O minutku později byl svetr paní Harstrawnové dole. Melanie se rozhlédla a nedbale ho hodila ke stěně porážkové místnosti nedaleko místa, kde se klenutý vchod setkával s podlahou směrem k zadní části budovy. Nato se přesunula dopředu, aby mohla nakouknout do hlavní místnosti. Medvěd se na ně čas od času letmo podíval, ale jinak se všichni muži soustředili na televizi. Melanie pohlédla na dvojčata a sotva patrnými gesty jim ukázala: „Běžte ke kanystru.“

Dívky se na sebe neklidně podívaly a jejich hlavy se téměř zároveň pohnuly.

„No tak. Hned!“ Melanie ukazovala naléhavě - ostrými a rozhodnými švihy prstů.

Dvojčata se zvedla a pomalu se odplížila směrem ke žlutočervenému kanystru.

Suzie se podívala na Melanii, která jí přikázala, aby sebrala svetr. Kdysi ho v Topece upletla matka paní Harstrawnové. Svetr byl červenobílomodrý a jeho barvy byly velice výrazné - což teď bylo nebezpečné, ale jakmile se dívky dostanou ven, bude se to hodit. Jenže Suzie se ani nepohnula. Melanie zopakovala příkaz.

Na otálení teď není čas, vysvětlila. „Pohni se! Hned!“

Proč tak váhá? Jenom na mě civí.

Ne, to není na mě...

A pak na Melanii dopadl stín.

Sotva zalapala po dechu, když ji Brutus popadl za ramena a otočil k sobě.

„Myslíš... zasraná hrdinka, že jo? Jenže já zastřelil lidi za daleko míň, než cos provedla ty.“

Hlavou jí bleskla úděsná představa, že Brutus skutečně dokáže číst její myšlenky, že má šestý smysl divokého zvířete a že přesně ví, co plánovala s benzinovým kanystrem. Ale pak pochopila, že mluví o tom, jak vystrčila Kielle ze dveří. Bití pažbou mu možná nepřípadalo jako dostatečný trest. Vytáhl pistoli a přitiskl ji Melanii k hlavě.

V návalu vzteku, který ji samotnou vyděsil, odstrčila pistoli stranou, postavila se a odešla do hlavní místnosti jatek. Na zádech cítila vibrace Brutova křiku. Nevšímal si ho a pokračovala až k olejovému bubnu, který sloužil jako stůl. Medvěd se vztyčil a přistoupil k ní, ale Melanie ignorovala i jeho. Sebrala kus papíru a vrátila se do porážkové místnosti.

Snažíte se dokázat, že jste tvrdý chlap, že? napsala a strčila mu papír před obličej.

Brutus se zasmál, vytrhl jí papír z rukou a hodil ho na podlahu.

„...spolu kecat,“ začal. „Já moc nemluším... málo lidí, se kterými můžu mluvit. Ale s tebou jo. Čím to je? Myslím, že to... nemůžeš odmítnout. To je prima, když ženská nemůže odmítnout. Pris má vlastní hlavu... se mi líbí. Jenže někdy je úplně mimo, víš? ...a já vůbec nechápu, co mi říká. Ale když se ti podívám do ksichtu, rozumím ti. Připadáš mi jako malá myš. Ale možná je v tobě víc... že je, nebo není?“

Melanie se zděšeně přistihla, že kdesi hluboko v srdci cítí

plamínek potěšení. Tenhle úděsný, úděsný muž jí vyjadřoval uznání.

Zabil Susan, říkala si Melanie, zabil Susan, zabil Susan. A když bude chtít, zabije během okamžiku i mě. Tohle všechno si uvědomovala, ale přesto teď necítila nic než jeho uznání.

Brutus odložil pistoli a začal si hrát s tkaničkami od bot. „Myslíš, že jsem zlej kvůli tomu... tvý kámošce. No, podle vašich měřítek asi fakt zlej jsem. Nejsem... chytřej a nemám žádný zvláštní talent. Ale jestli něco jsem, tak jsem zlej. Netvrdím, že nemám srdce nebo že jsem v životě nebrečel. Když mi někdo zastřelil bráchu, bulil jsem celý týden. Jo, vážně.“ Handy pokračoval a za jeho tenkými rty se objevily špičaté zuby. „A teď si ten parchant...“ Ukázal k telefonu.

De l'Epée? Myslí de l'Epéeho?

„On a já teď svádíme souboj. A on ho prohraje. Proč? Protože zlo je jednoduché a dobro složité. A jednoduchost vždycky vyhrává. Takhle to nakonec vždycky skončí. Jednoduchost vždycky vyhrává.“

To je prostě příroda a ty sama dobře víš, do jakýho průseru se lidi dostali, když ignorovali přírodu. Jen se podívej na vás, na vás hluché. Pomřete dřív než lidi jako já. Když něco potřebuju, stačí mi říct: ‚Dej to sem.‘ Otevřu pusku a někdo udělá, co chci. Jenže ty, ty musíš provádět ty směšný věci s rukama. Musíš všechno zapisovat.

To je složitý. Seš zmetek... ty zemřeš a já budu žít. To je příroda. Já klidně popadnu támhleto holku v těch květovaných šatech a zhruba za deset minut ji zastřelím, jestli ... nebude ten vrtulník. Což si myslím, že nebude. Pro mě to není nic složitějšího než poškrábat se na lechtivém místě nebo si koupit limonádu, když mám žízeň.“

Podíval se na Emily a svraštil ústa do chabého přízračného úsměvu.

A náhle Melanie spatřila v jeho výrazu více než jen pouhý pohled dravce na oběť. Spatřila v něm všechny posměšky spolužáků, sžíravé frustrace, když se snažila pochopit, co se dá chápat pouze s darem sluchu. Spatřila prázdný život bez milované osoby. Spatřila obal zpěvníku s

názvem „Z liščích stop“ a uvnitř jen prázdné stránky.

Boží vůle...

Brutův pohled...

A tak bylo úplně přirozené, že se mu zaměřila na oči.

Vyskočila kupředu a zaryla mu své dokonalé nehty do tváře.

Brutus překvapeně vyjekl, zavrával a hmátl po pistoli. Vytáhl ji zpoza opasku a Melanie po ní skočila. Pistole mu vypadla z ruky a začala poskakovat po podlaze. Melanie byla úplně bez sebe, zbavená rozumu, poháněná spalujícím vztekem, jenž se nepodobal ničemu, co do té doby poznala. Vztekem, který z ní až příliš rychle prýštil, který ji trhal na kusy a bolel stejně jako horečka, jež jí v osmi letech spalovala kůži, odnášela s sebou jednoduchost a měnila její život v příšerně, příšerně složitou věc.

Její dlouhé prsty s perleťovými nehty, vypracované za léta ukazování znaků, se mu teď zaryly do tváře. Udeřily ho do nosu a prodíraly se k jeho očím. Brutus přepadl na záda, Melanie mu vyskočila na hrudník a zabořila mu koleno do solaru. Brutus zalapal po dechu, protože neměl v plicích žádný vzduch. Udeřil Melanii do prsou a Melanie se odvrátila, přestože se Brutus nemohl rozmáchnout a jeho rána byla zcela bezbolestná.

„Ježíšikriste...!“

Jeho šlachovité ruce se natáhly po jejím hrdle, ale Melanie je odrazila na stranu a sevřela mu hrtan. Její silné paže odrážely jeho ruce, takže ji Brutus nemohl dost dobře popadnout.

Kde se ve mně ta síla bere? přemýšlela, když mlátila jeho hlavou do betonové podlahy a sledovala, jak jeho obličej postupně modrá.

Možná teď Lasička s Medvědem pádí směrem k ní, možná už na ni míří pistolemi. Možná je Brutus zticha, protože nemá v plicích vzduch, možná je příliš hrdý, než aby volal o pomoc. Melanie nevěděla - a bylo jí to jedno. Teď pro ni existoval jen tenhle muž a jeho zlo - ani ostatní dívky, ani paní Harstrawnová a ani duše Susan Phillipsové, která - jak agnostička Melanie věřila - se právě vznášela nad nimi jako

nádherný serafín.

Hodlala ho zabít.

Náhle Handy ochabl jako kus hadru a zpoza bledých rtů mu vypadl jazyk. Panebože, pomyslela si Melanie, já to dokázala! Se směsicí radostného vytržení a hrůzy se zaklonila a pohlédla na zděšená dvojčata, vzlykající Emily a dusící se Beverly.

Když pak jeho koleno rychle vystřelilo do vzduchu, neměla čas ho odrazit, takže jí zajelo mezi nohy a udeřilo ji s ochromující bolestí.

Melanie se zprudka nadechla a chytila se za slabiny, zatímco ji Brutus udeřil pěstí těsně pod prsní kost. Melanie se s vyraženým dechem zhroutila.

Brutus se hravě postavil a ona viděla, že kromě škrábanců na obličeji mu vůbec nic není. Pouze si s ní pohrával. Kočkoval se s ní.

A pak už ji držel za vlasy a táhl ji do přední místnosti.

Zaryla mu nehty do ruky a on jí dal silný políček.

Před očima se jí objevilo oslepující světlo a její paže ochably. A pak si už jen pamatovala, jak se ocitla v okně jatek a zírala ven na větrné pole a zářivé reflektory namířené na budovu.

Obličej měla silně přitisknutý na sklo, až ji napadlo, že se sklo roztrhne a střepiny jí vniknou do očí. Ne, ne, jen ne tuhle tmě.

Trvalou tmě. Ne, prosím...

Lasička vykročil kupředu, ale Brutus ho gestem zastavil. Vytáhl pistoli a otočil k sobě Melanii, aby viděla, co říká.

„Kdybys mohla mluvit jako normální člověk, možná bys mohla říct něco, co by tě zachránilo. Ale takhle nemůžeš. Ne, ne. Seš hříčka přírody, a jestli se tu neobjeví ten vrtulník, bude z tebe ještě větší hříčka. Shepe, kolik času...?“

Zdálo se, že Wilcox zaváhal, a pak řekl něco, čemu nerozuměla.

„Kolik máme času, sakra?“ Handyho krví podlitý obličej byl zkroucený vztekem.

Dostal odpověď a zvedl pistoli k Melaniině tváři. A pak jí vjel rukou do vlasů a otočil ji zátky, takže se znovu dívala

do oslepujících bílých světél.

Melanie.

Potter viděl její obličej tlustým polním dalekohledem.

Příští obětí bude Melanie.

Budd, LeBow a Frances vyhlíželi z okna. Ve vysílače se ozval Stillwell a řekl: „Jeden z mých ostřelovačů hlásí, že Handy krvácí. Nevypadá to na nic vážného, ale má rozdrápaný obličej.“

„Dvanáct minut do konce lhůty,“ ohlásil Tobe. „Máme spojení.“

Zazvonil telefon a Potter ho okamžitě zvedl. „Lou, co se...“

„Vybral jsem jinou, Arte,“ ozval se Handyho vzteklý hlas. „Má docela kuráž. Chtěl jsem jí odpustit, že vám vydala tu malou potížistku. Jenže ona si vzala do hlavy, že se chce trochu pobavit. Chtěla se se mnou vyválet na seně.“

Zůstaň klidný, říkal si Potter. Znovu si s tebou hraje. Potlačil vlastní vztek, který byl k nerozeznání od Handyho.

„Jenže je nějaká divná, Arte. Zdá se, že je na sadomaso. Ale z toho vyroste. Máte ještě nějakých deset minut, Arte. Jestli neuslyším nad hlavou ten vrtulník, provedeme na té holce devítimilimetrovou plastickou operaci. Tak co, Arte? Chci ten vrtulník. Máte ho?“

„Musíme s ním přiletět z Topeky. Tam je...“

„Pět kilometrů západně odtud je posraný letiště. Tak proč s ním, sakra, nepřiletíte odtamtud?“

„Říkal jste, že...“

„Deset minut.“

Cvak.

Potter zavřel oči a povzdechl si.

„Angie.“

„Myslím, že máme problém,“ odvětila psycholožka. „On jí chce ublížit.“

Tohle byla skutečná překážka. Potter by možná mohl dosáhnout prodloužení lhůty, pokud by byl Handy v dobré náladě a měl pocit, že má věci pod kontrolou. Jenže pomstychtivý Lou Handy, zmatený a vzteklý Lou Handy

neměl ani v nejmenším v úmyslu jim cokoliv slevit a právě teď byl naladěný na krveprolití.

Ach, Melanie, proč jsi jednoduše nemohla utéct sama? (Ale co dalšího Potter cítil? Pýchu, že měla odvahu se Handymu postavit, když se ji snažil potrestat za záchranu Kielle?) Angiina pohledná exotická tvář se zachmuřila.

„Co je?“ zeptal se Budd.

„Co to Handy říkal o plastické operaci? Co tím měl na mysli?“

„Domnívám se, že zatím nechce nikoho dalšího zabít,“ řekl Potter pomalu. „Má obavy, že ztrácí příliš mnoho rukojmích, aniž by od nás cokoliv podstatného dostal. A tak ji nejspíš poraní. Možná ji oslepí na jedno oko.“

„Panebože,“ zašeptal Budd.

„Arthure,“ ozval se Tobe, „chytám tady odněkud kódovaný signál.“

„Na jaké frekvenci?“

„Myslíte, kolik megahertzů?“

„Čísla mě nezajímají. Čí ten signál je?“

„Je to volná frekvence.“

„Obousměrná?“

„Jo. A jsou to retrosignály.“

Některé operace jsou tak tajné, že policejní vysílačky využívají zvláštních koordinovaných šifrovaček, které každých několik vteřin mění používaný kód. Derek potvrdil, že vysílačky kansaské policie tohle zařízení nemají.

„Jak je to daleko?“

„V okruhu dvou kilometrů.“

„Novináři?“

„Ti šifrovačky obvykle nepoužívají, ale mohli by to být oni.“

Potter tím teď nemohl ztrácet čas. Zatáhl ruku v pěst a vyhlédl přes dalekohled z okna. Viděl Melaniiny světlé vlasy a černou skvrnu pistole. Pokusil se zachovat klid v hlase a řekl: „No tak, Charlie..., přemýšlel jste, jaké imaginární baterky do té své hračky chce?“

Budd bezmocně rozhodil rukama. „Nemůžu na nic přijít. Prostě... já prostě nevím.“ V jeho hlase zazněla panika.

„Koukněte na hodiny!“

„Henry?“

LeBow se začal pomalu probírat nyní již značně obsáhlým profilem Louise Handyho.

„Čím je úkol naléhavější, kapitáne,“ řekl Buddovi, „tím pomaleji byste ho měl plnit. Koukejte, když byl Lou ještě kluk, docházelo ke spoustě krádeží velkých automobilů. Třeba je na auta. Zkusíme hrát na tuhle strunu?“

„Ne. Charlie má pravdu. Přemýšlejme o něčem, co nějak souvisí s jeho útekem.“

„Za co ještě utrácí?“ zeptala se Angie.

„Moc toho není. Nikdy nevlastnil pozemky. A nikdy nevybral klenotnictví. . .“

„Má nějaké zájmy?“ nadhodil Potter.

„Co jeho zprávy z podmínky?“ řekla Angie náhle. „Máte je tady?“

„Už jsem je prošel.“

„Přečtěte je. A zjistěte, jestli někdy požádal o povolení k opuštění okresu a proč.“

„Výborně, Angie,“ řekl Potter.

Ozvalo se tůkání kláves.

„Mám to. Jo, požádal. Dvakrát odjel z Milwaukee, kde po podmíněčném propuštění bydlel, rybařit do Minnesoty. Někam k International Falls. A třikrát jel do Kanady. Vždycky se bez nejmenšího incidentu vrátil.“ LeBow zašilhal. „Rybaření.“

To mi něco připomíná...“ Zadal požadavek do počítače. „Tady je zpráva vězeňského psychologa. Má rád rybolov. Zbožňuje ho. Získal dost pochvalných bodů, aby mohl odjet chytat pstruhy v potoce na pozemku státního vězení v Pennaupsutu.“

Minnesota, pomyslel si Potter. Jeho rodný stát. Stát s tisíci jezer. A taky Kanada.

Budd stál dokonale napřímený vedle něj a neustále se ošíval.

„Šmarjá.“ V rozmezí pěti vteřin se dvakrát podíval na hodinky.

„Charlie, prosím vás.“

„Máme jen sedm minut!“

„Já vím. Byl to váš nápad. Co jste měl na mysli?“

„Já nevím, co jsem tím myslel!“

Potter se znovu podíval na Melanii. Přestaň, poručil si. Zapomeň na ni. Náhle se na židli napřímil.

„Mám to. Má rád rybaření a líbí se mu na severu?“

„Jo,“ pronesl Budd tónem, který zněl jako: No a co?

Zato LeBow Pottera pochopil a přikývl. „Ty seš básník, Arthure.“

„Poděkuj tady Charliemu. To on mě na to přivedl.“

Budd se tvářil dokonale zmateně.

„Minuta,“ ohlásil Tobe.

„Dohodneme s ním falešný plán útěku,“ řekl Potter rychle a ukázal na arch s nápisem „Podfuky“. LeBow vstal a popadl fix.

Potter na chvíli přemýšlel. „Handy si bude chtít ověřit, co mu řeknu. Bude volat na oblastní pobočku úřadu pro letectví. Kde je to, Charlie?“

„V Topece.“

„Chci okamžitě přesměrovat veškeré telefonáty na hlavní číslo úřadu pro letectví na tenhle telefon,“ řekl Potter Tobemu a ukázal na telefon na pultu.

Věděl, že to bude složitý úkol, ale Tobe začal beze slova mačkat knoflíky a naléhavě hovořit do mikrofону před ústy.

„Ne,“ protestoval Budd. „Na to není čas. Klidně mu dejte vaše číslo. Jak pozná, že to není úřad pro letectví?“

„Pokud si to bude chtít ověřit, je to příliš riskantní.“ Potter popadl telefon a stiskl tlačítko opakovaného vytáčení.

„Jo,“ ozval se nadšený hlas.

„Lou?“

„Ahoj, Arte. Jsem jedno ucho, ale žádnéj vrtulník neslyším. Vidíte v okně moji mladou?“

„Poslyšte, Lou,“ řekl Potter klidně a podíval se do okna. „Mám pro vás návrh.“

„Deset, devět, osm...“

„Vyslechněte mě...“

„Hele, Arte, zrovna mě něco napadlo. Třeba je zrovna tohle vaše forma zla. Třeba jste i vy jen obyčejnej hajzl.“

„Vrtulník tu bude každou chvíli.“

„A tadle holka bude každou chvíli slepá. V jednom kuse brečí, Arte. Už toho mám dost. A vás už mám taky po krk, Arte. Neberete mě vážně.“ Náhle se Handy rozčílil. „A neděláte, co chci, sakra!“

Angie se naklonila kupředu. Charlie Budd pohyboval rty v tiché modlitbě.

„No dobrá, Lou,“ zabručel Potter. „Já vím, že ji zastřelíte. Ale vy víte, že je to jen proto, že vám to dovolím.“

V reproduktoru zapraskalo.

„Tak mě aspoň vyslechněte, Lou.“

„Podle mejch hodinek vás budu poslouchat ještě pět vteřin.“

„Pracuji na tom celou hodinu, Lou. Nechtěl jsem nic říkat, dokud nebude všechno připraveno, ale já vám to teda povím. Už je to skoro zařízeno.“

Je třeba vzbudit očekávání.

„A co jako? Řekněte mi to.“

„Dejte mi ještě hodinu, neubližujte té dívce a já vám zařídím povolení úřadu pro letectví na přednostní let do Kanady.“

Chvíle ticha.

„Co to, k čertu, znamená?“

„Budete moci jednat přímo s úřadem. Nikdy se nedozvíme, kam jste odletěl.“

„Ale pilot jo.“

„Pilot bude mít pro sebe i pro rukojmí pouta. Přistanete v Kanadě, kde budete chtít, zbavíte se vrtulníku a vysílačky a zmizíte dobrých pár hodin předtím, než je najdeme.“

Ticho.

Potter se zoufale podíval na Tobeho a zvedl obočí.

Zpocený agent zhluboka vydechl a potichu řekl: „Dělám na tom.“

„Naplníme vám vrtulník jídlem a pitím. Budete chtít batohy a pohorky? Člověče, Lou, vždyť my vám tam můžeme strčit i rybářské pruty. Tohle je fér dohoda. Neubližujte jí, dejte nám ještě hodinu a my vám opatříme povolení.“

„Nechám si to projít hlavou.“

„Zjistím vám jméno inspektora FAA a zavolám vám zpátky.“

Cvak.

Obvykle nevzrušitelný Tobe zíral na zcela netečné displeje a pak udeřil do pultu pěstí. „Co je s tím přenosem, sakra?“ zahřímal.

Potter sepal ruce a vykoukl z okna na drobnou postavu Melanie Charrolové - na nevelké šmouhy barev a světél, které vypadaly jako pixely televizní obrazovky.

Kapitán Dan Tremain se naklonil dopředu a v dokonalé tichosti odsunul stranou větvíčku. Ze svého místa viděl pouze roh okna, ve kterém zadržovali tu mladou ženu. Tremain byl jedním z nejlepších ostřelovačů v zásahové jednotce a často litoval, že mu jeho postavení velitele brání vzít do ruky remingtonku a s pomocí pozorovatele zaměřit a zneškodnit cíl na vzdálenost osmi set až tisíce metrů.

Ovšem dnes půjde o průnik dveřmi. Ostřelovači zde budou zbyteční, a tak Tremain obrátil pozornost od mlhavého cíle v okně k bezprostřednímu úkolu.

Na jeho hodinkách bylo právě sedm.

„Konec lhůty,“ ohlásil. „Předvoj jedna. Hlaste se.“

„Nálož v generátoru.“

„Vyčkejte na rozkaz k odpálení.“

„Rozumím.“

„Předvoj dvě, hlaste se.“

„Všechny subjekty se nacházejí v hlavní místnosti, rukojmí jsou bez dozoru s výjimkou dívky v okně.“

„Rozumím,“ řekl Tremain. „Týmy A a B, jak vypadá situace?“

„Tým A volá základnu. Nabito a zajištěno.“

„Tým B, nabito a zajištěno.“

Tremain si zaklíněl nohu o kámen a poklekl na jedno koleno. Očima sledoval Handyho. Vypadal jako sprinter, který čeká na startovní výstřel - a přesně ten měl během několika minut uslyšet.

„Hotovo,“ ohlásil Tobe a dodal: „Alespoň teoreticky.“

Potter si otřel dlaň, přehodil si telefon do druhé ruky a zavolal Handymu zpátky, aby mu oznámil, že získal povolení k letu helikoptéry. Zároveň mu sdělil číslo úřadu pro letectví.

„Jak se jmenuje?“ zabručel Handy. „S kým tam mám mluvit?“

„S Donem Creswellem,“ řekl Potter.

Bylo to jméno Lindenina manžela. LeBow jméno naškrábal na téměř zaplněný arch s nápisem „Podfuky“.

„Uvidíme, Arte. Ozvu se vám zpátky. A než budu úplně spokojený, zůstane ta holka tady vedle mě a můj fajnový pistolky.“

Cvak.

Potter se otočil a pohlédl na Tobeho obrazovku. „Budeš to muset dělat ty, Henry,“ řekl LeBowovi. „Můj hlas už zná.“

LeBow se zašklebil. „Moh jsem se na to připravit, Arthure.“

„To jsme mohli všichni.“

O chvíli později Tobe řekl: „Hovor z jatek... Nevolá k nám... Číslo jsou... jedna, devět jedna tři, pět pět pět, jedna dva jedna dva. Volá na informace v Topece.“

Slyšeli, jak se Handy ptá na číslo oblastní pobočky FAA. Operátorka mu ho sdělila. Potter úlevou vydechl.

„Měl jste pravdu,“ řekl Budd. „Nevěřil vám.“

„Hovor ukončen,“ zašeptal Tobe jaksi navíc a vzápětí ohlásil: „Další hovor z jatek do Topeky, přesměrování z meziměstské linky...“

Ukázal na telefon na pultu, který začal zvonit. „Opona se zvedá.“

LeBow se zhluboka nadechl a přikývl.

„Moment,“ řekl Budd naléhavě. „Čeká, že mu to zvedne sekretářka nebo spojovatelka.“

„Sakra,“ ulevil si Potter. „No jistě. Angie?“

Angie stála nejbližší u telefonu.

Třetí zazvonění. Čtvrté.

Angie rázně přikývla a popadla sluchátko. „Federální úřad pro letectví,“ řekla bodře. „Přejete si?“

„Chci mluvit s Donem Creswellem.“

„Okamžik, prosím. Kdo volá?“

Handy se zasmál. „Lou Handy.“

Angie přiložila ruku na sluchátko a zašeptala: „Jak mám udělat přepojení?“

Tobe jí vzal sluchátko z ruky, poklepal na něj nehtem a předal ho LeBowovi. Potter na Angie zamrkal.

LeBow se znovu nadechl a řekl: „Prosím, Creswell.“

„Nazdar, Done. Vy mě asi neznáte.“

Krátká pauza. „Nejste vy ten chlápek, co mi kvůli němu volali z FBI? Louis Handy?“

„Jo, jsem ten chlápek. Poslyšte, on mě krmí kecama, že jo? Že mě jen krmí kecama?“

Podsaditý a přívětivý Henry LeBow se ujal slova: „Tak já vám něco povím, pane. Jestli jsou to pro vás kecy, tak pro mě o to větší. Protože mi upřímně řečeno dělají ze života peklo. Do vzdušného prostoru nám lítá šedesát letadel za hodinu a kvůli tomu vašemu letu jich budu muset skoro tři čtvrtiny přesměrovat. A to počítám jen komerční lety. Řek jsem tomu agentovi, že v žádném případě, ale on je teda prvotřídní otrava a ještě k tomu z FBI. Říkal, že mi udělá z kariéry kůlničku na dříví, jestli neudělám přesně to, co chce. Takže ty jeho kecy jsou sice pěkná hovadina, ale mně nezbyvá, než udělat, co po mně žádá.“

„A co to přesně je, sakra?“

„On vám to neříkal? Chce povolení pro prioritní přístup M-4 do vzdušného koridoru přímo do západního Ontaria.“

Dobrá práce, Henry, pomyslel si Potter a sledoval Melaniinu siluetu.

„Cože?“

„To je nejvyšší priorita. Je vyhrazená jen pro prezidentovu letku a hlavy ostatních států. Říkáme jí ‚papežská priorita‘, protože ji dostává taky papež. Poslyšte, tohle si možná budete chtít zapsat. Musíte dohlédnout, aby pilot vrtulníku vypnul transpondér. Ukáže vám ho, vy ho vypnete nebo rozbijete nebo co já vím a my vás pak nedokážeme vysledovat na radaru.“

„My nebudeme na radaru?“

„To je součást M-čtyřky. Děláme to tak, aby letadlo

pohlavára nemohla podle radaru zaměřit nepřátelská raketa.“

„Transpondér. Myslím, že už jsem o tom slyšel. Kolik času budem mít?“

LeBow se podíval na Pottera, který zvedl osm prstů.

„Koridor udržíme volný asi osm hodin. Pak už budem mít příliš hustý komerční provoz, museli bychom přepsat požadavky na vzdušný prostor.“

„Prima. Tak sebou hod'te.“

„Pracuje se na tom. Koridor bude volný za... malý moment...“

Potter zvedl dva prsty.

„Asi za dvě hodiny.“

„Hovno. Máte maximálně hodinu, jinak tu krasavici vedle sebe zabiju.“

„Ach Bože. To nemyslíte váž... No dobrá, tak jo. Hodinu. Ale potřebuju ji celou. Hlavně, pane, nikomu neubližujte, prosím vás.“

V reproduktoru se ozvalo Handyho chladné zachechtání.
„Hele, Done, chci se vás na něco zeptat.“

„Jistě.“

„Vy jste teď v Topece, že jo?“

V dodávce nastalo ticho.

Potter otočil hlavu od okna a zadíval se na LeBowa.

„Jistěže.“

Potter luskl prsty a ukázal na LeBowův počítač. LeBowovi se rozsvítily oči a přikývl. Vyt'ukal několik tichých kláves. Na obrazovce se objevilo hlášení: „Načítám encyklopedii.“ Obě slova opakovaně blikala.

„Tak v Topece, jo?“ pokračoval Handy. „Je to hezký město?“

Obrazovka byla stále prázdná. Načítám... načítám...

No tak, pomyslel si Potter zoufale. Dělej!

„Líbí se mi tu.“

Nápis zmizel a pak se konečně objevilo pestrobarevné logo.

LeBow začal zběsile t'ukat do kláves.

„Jak dlouho už tam jste?“

Jak klidně Handy mluví, pomyslel si Potter. Míří pistolí

Melanii na oko a ještě stačí s ledovým klidem kontrolovat všechny rohy.

„Zhruba rok,“ plácl od boku LeBow. „Když děláte pro strýčka Sama, dost často vás přemísťují.“ Rychle cosi vytřukal a zastavil prsty.

Na obrazovce se objevilo chybové hlášení: „Neplatný požadavek hledání.“ LeBow začal znovu. Konečně se na displeji objevila mapa s doprovodným textem a v jednom rohu i barevná fotografie panorámatu města.

„To si umím představit,“ pokračoval Handy. „Jako ten federální agent, co vám volal. Ten Andy Palmer. Ten se taky musí furt stěhovat.“

LeBow se nadechl k odpovědi, ale Potter naškrábal na kus papíru: „Nereaguj na to jméno.“

„To jo, ten asi jo.“

„Takhle se jmenoval, ne? Andy.“

„Myslím, že jo. Nevzpomínám si. Sdělil mi jen kód, podle kterého jsem poznal, že to není falešný požadavek.“

„Vy používáte kódy? Jako špioni?“

„Víte, pane, asi už bych měl začít dělat na tom vašem požadavku.“

„Co to tam máte za řeku?“

„Myslíte v Topece?“

„Jo.“

LeBow se naklonil dopředu a přečetl si záložku s povídáním o městě. „Myslíte Kaw. Kansas River. Tu, co dělí město na dvě půlky.“

„Jo. Přesně tu. Chodíval jsem tam rybařit. Strojda tam bydlel ve starý čtvrti. Byly tam pěkně honosný starý domy. A na cestách kočíí hlavy.“

Henry LeBow se tak nakláněl dopředu, že hrozilo, že spadne ze židle. „Jo, myslíte Potwin Place. To měl váš strojda vážně štěstí. Jsou to moc krásné domy. Ale žádné kočíí hlavy tam, myslím, nejsou. Jen obyčejné cihly.“ Na agentově lysé hlavě se třpytily stříbrné krůpěje potu.

„Máte tam nějakou oblíbenou restauraci?“

Pauza.

„Denny's. Mám šest dětí, víte?“

„Parchante,“ zavrčel Handy.

Cvak.

„Spojení přerušeno,“ ohlásil Tobe.

LeBow s třesoucíma se rukama tupě zíral na telefon.

Čtyři hlavy se mačkaly u okna.

„Zbaštil to?“ zamumlala Frances.

Nikdo se neodvážil tipovat. Pouze Charlie Budd se zmohl něco říct, ale nedokázal ze sebe vymáčknout více než: „Šmarjá.“

„Základna volá Předvoj dvě.“

„Tady Předvoj dvě,“ zašeptal poručík Joey Wilson, který stál těsně pod oknem jatek ve stínu školního autobusu.

„Pozice subjektů?“

Wilson rychle zvedl začerněnou tvář, nakoukl dovnitř a opět klesl dolů.

„Dva únosci v hlavní místnosti u okna, Handy drží pistoli u jedné rukojmí. Glock. Přímo u její hlavy. Nepoznám, jestli je natažená. Wilcox nemá glocka v ruce, ale na opasku. A Bonner má poloautomatickou dvanáctku Mossberg. Jenže se nachází asi deset metrů od místnosti s rukojmími. Je to dobrý plán. Až na tu dívku u okna.“

„Můžete zneškodnit Handyho?“

„Ne. Je za trubkami. Nemám volnou palebnou dráhu. Bonner pořád přechází sem a tam. Možná se můžu zaměřit na něj. Nevím.“

„Buďte v pohotovosti.“

Lhůta už dávno uběhla. Handy mohl dívku každým okamžikem zastřelit.

„Předvoj jedna? Hlaste se.“

„Předvoj jedna. Jsem u generátoru. Nálož připravena.“

Pane, ať se to podaří, pomyslel si Tremain a zhluboka se nadechl.

„Předvoj jedna?“ zavolal na Pfenningera a představil si, jak agent stojí za generátorem velitelské dodávky se zápalnou šňůrou k náloži L-210 v ruce.

„Tady Předvoj jedna.“

„Krycí heslo...“

„Předvoj dvě volá základnu.“ Na frekvenci se ozval Wilsonův energický hlas. „Rukojmí je v bezpečí. Opakuji. Předvoj dvě volá základnu. Subjekt Handy vyčkává. Odložil pistoli. Subjekt Bonner odvádí dívku zpátky do místnosti se zbytkem rukojmích.“

Tremain vykoukl z úkrytu. Dívku skutečně někdo odtahoval od okna.

„Subjekt Bonner ji nechal v místnosti pro rukojmí a vrátil se do přední části jatek.“

„Krycí heslo ‚hřebec‘,“ řekl Tremain. „Oba předvoje, všechny týmy: hřebec, hřebec, hřebec. Potvrďte příjem.“

Všichni se ohlásili.

Dan Tremain - starší velitel jednotky pro záchranu rukojmích a muž s pověstí bystrého úsudku - se uklidnil a věnoval tichou modlitbu spravedlivému a milosrdnému Pánu Ježíši. Poděkoval mu, že ušetřil život té dívky. Ale především mu vyjádřil vděčnost, že jim poskytl čas navíc, během něhož se budou moci připravit na útok, při kterém - jak Bůh Tremaina ujistil - vyrvou ta nebohá jehňátka z rukou barbarských Římanů.

„Spojení,“ ohlásil Tobe. „Od něj.“

Potter nechal telefon dvakrát zazvonit a pak ho zvedl.

„Arte?“

„Lou. Právě mi volal Creswell.“

„Myslí si, že jste pitomec. Ani neví, jak se jmenujete.“

„Taky mám své nepřátele. Bohužel jich většina pracuje ve státní správě. Tak jak to dopadlo?“

„Tak teda platí,“ řekl Handy zvesela. „Máte ještě hodinu.“

„Posuňme to na půl desátou, Lou. Creswell říkal, že bude potřebovat nejméně dvě hodiny. Musí vyklidit vzdušný prostor až do Kanady.“

„Na půl desátou?“ teď řekne: Hovno, pomyslel si Potter. Anebo: Tak jo, děcka.

„Ále co,“ řekl Handy. „Chtěl jste do půl desátý, takže do půl desátý.“

Mám na něj přitlačit? Angie ho sledovala očima. Jejich

pohledy se střetly a Angie naznačila ústy: „Jed' po něm.“

„Lou, a co kdybyste ji teď pustil? Myslím Melanii.“

No dobrá. Mám prima náladu, Arte. Pojedu do Kanady, takže si jednu zasloužíš.

Jenže Handyho hlas byl jako chladná ocel žiletky.

„Někdy toho chcete trochu příliš, vy mizero. A jestli je ve vesmíru člověk, na kterýho by se tohle nemělo zkoušet, tak jsem to já.“

Cvak.

Potter nad Handyho výlevem zvedl obočí. Ale celá dodávka propukla v potlesk a smích. Potter zavěsil telefon a přidal se.

Poplácával LeBowa po zádech. „Výtečná práce.“ Pohlédl na Angie. „Oba dva.“

„Za tohle si zasloužíte Oskara,“ přisadil si Budd. „Vážně, pane, hlasoval bych pro vás.“

„Říkals M-4?“ zeptal se Potter. „Co je ‚priorita M-4‘?“

„Loni jsem byl s Doris v Anglii,“ vysvětlil LeBow. „Myslím, že se tak jmenovala jedna dálnice. Znělo to docela dobře, ne?“ LeBow byl se sebou velmi spokojen.

„A co to navádění střel podle radaru?“ zeptal se Budd. „To znělo pěkně odborně.“

„Všecko je to vymyšlený.“

„Šmarjá. A on to celý zbaštil.“

Na chvíli se všichni uklidnili, když Potter vykoukl z okna na místo, kde stále setrvala šestice rukojmích, i když teď byla na několik hodin v bezpečí - tedy pokud Handy dodrží slovo. A pak znovu všichni přítomní v dodávce propukli v smích, když Tobe Geller, expert na elektroniku a zastánce chladné racionální vědy, nábožně zašeptal: „Papežská priorita“ a dovedně se pokřičoval jako oddaný katolík, kterým patrně byl.

19:15

„Tak co, Charlie, jaké jsou zprávy z fronty?“

Charlie Budd stál v rokli za dodávkou. U ucha měl pevně

přitisknutý mobilní telefon, jako by ho takhle nemohl nikdo zaslechnout.

Roland Marks měl ve zvyku hlasitě hlaholit.

Asistent nejvyššího státního zástupce Kansasu se právě nacházel na zadním shromaždišti.

„Řeknu vám, že je to tu jak na houpačce,“ začal Budd. „Pořád nahoru a dolů. Ale on dokáže neskutečné věci - myslím Potter.“

„Neskutečné?“ zeptal se Marks sarkasticky. „Snad nevzkřísil tu mrtvou dívku, nebo ano? Tak to tu máme druhou historku s Lazarem, že?“

„Dostal ven další dvě dívky a před chvílí nám získal ještě dvě hodiny. To je...“

„Máte pro mě ten dárek?“ zeptal se Marks klidně.

Dveře dodávky se otevřely a vystoupila Angie Scapellová.

„Ještě ne,“ řekl Budd a dospěl k názoru, že tahle lež zní věrohodně. „Už brzo. Ale teď musím končit.“

„Chci mít ten pásek do hodiny. To už tu bude můj přítel od tisku.“

„Jistě, pane, dobře,“ řekl Budd. „Ještě se vám ozvu.“

Tlačítkem ukončil hovor a obrátil se k Angie. „To jsou ti šéfové. Klidně bysme se bez nich obešli.“

Angie nesla dva šálky kávy a jeden Buddovi nabídl. „Je bez cukru, jen se smetanou. Tak to máte rád, ne?“

„Agent LeBow tam má záznamy i o mně, že jo?“

„Vy bydlíte někde tady, Charlie?“

„Koupili jsme s manželkou dům asi pětadvacet kilometrů odsud.“

Výborně. Znovu se zmínit o Meg.

„To já mám byt v Georgetownu. Jsem tak často na cestách, že nemá smysl, abych si něco kupovala. Když jsem navíc sama...“

„Nikdy jste se nevdala?“

„Ne. jsem stará panna.“

„Stará? Už s tím zase začínáte. Vždyť je vám nejvýš osmadvacet.“

Angie se zasmála.

„Líbí se vám život na venkově?“ zeptala se.

„Jasně, že jo. Holky chodí do prima škol - ukazoval jsem vám fotky své rodiny?“

„Ano, ukazoval, Charlie. Dvakrát.“

„Chodí do dobrých škol a jsou v dobrých týmech. Jsou totiž zblázněné do fotbalu. A taky se tu žije levně, vážně. Mně je dvaatřicet a vlastním dům s čtyřakrovým pozemkem. Tohle by na východním pobřeží nešlo, aspoň si to neumím představit. Jednou jsem byl v New Yorku. Co tam lidi platěj za byty...“

„Jste věrný své ženě, Charlie?“ Angie se na kapitána podívala teplýma tmavýma očima.

Budd do sebe obrátil kávu, na kterou absolutně neměl chuť.

„Ano, jsem. Vlastně jsem chtěl s vámi mluvit. Myslím, že jste zajímavá žena, a to, jak nám pomáháte, je pro nás vážně neocenitelné. A musel bych být slepej, abych si nevšiml, jak jste krásná...“

„Děkuji, Charlie.“

„Jenže já nejsem nevěrnej ani v myšlenkách - jako ten prezident... Jimmy Carter? Nebo někdo jiný, už si nevzpomínám.“ Tenhle projev měl Budd předem naučený a pouze si přál, aby nemusel tak často polykat. „Jasně, máme s Meg určitý problémy. Ale kdo je nemá? Problémy jsou součástí vztahu - člověk je překonává stejně, jako překonává dobrý časy, a život jde prostě dál.“ Náhle se zarazil, protože mu úplně vypadl závěr proslovu, a tak zaimprovizoval: „Tak. Tohle jsem vám chtěl říct.“

Angie k němu přistoupila a dotkla se jeho paže. Předklonila se a políbila ho na tvář. „Jsem moc ráda, že jste mi to řekl, Charlie. Myslím, že věrnost je nejdůležitější součástí vztahu. A loajalita. Ta už se dneska moc nevidí.“

Budd zaváhal. „Ne, myslím, že ne.“

„Pojedu do motelu navštívit dívky a jejich rodiče. Nechcete jet se mnou?“ usmála se Angie. „Jako přítel a kolega z vyjednávacího týmu?“

„S radostí.“

A k Buddově neskonalé úlevě se do něj Angie Scapellová

nezavěsila, když kráčeli do dodávky oznámit Potterovi, kam jedou, aby pak vyrazili k policejnímu autu a vydali se na krátkou návštěvu motelu Days Inn.

Seděly v porážkové místnosti, u vchodu do pekla, a po tvářích jim stékaly slzy.

To, co se teď pár metrů před nimi odehrávalo, bylo horší než nejstrašnější představy. Ať už to brzy skončí, pomyslela si Melanie a škubala prsty v němé modlitbě. Pro lásku Boží.

„Nedívejte se,“ ukázala nakonec směrem k dívkám.

Jenže ony se bez výjimky dívaly - nikdo nedokázal odvrátit pohled od té úděsné podívané.

Medvěd ležel na paní Harstrawnové, která měla rozepnutou blůzu a sukni vyhrnutou do pasu. Melanie strnule sledovala, jak se Medvědův nahý zadek pohybuje nahoru a dolů. Přihlížela, jak jeho ruce svírají jedno z ňader paní Harstrawnové, které bylo stejně bílé jako jeho opuchlá kůže. Sledovala, jak ji Medvěd líbá a strká jí do nereagujících úst svůj mokrá jazyk.

Na okamžik se zarazil a ohlédl se do hlavní místnosti. Brutus s Lasičkou tam seděli před televizí a popíjeli pivo. A smáli se. Jako když se vždycky v neděli sesedli kolem televize její otec a bratr, jako by ta malá černá skříňka byla něčím kouzelným, co jim umožňovalo spolu hovořit. Vtom se Medvěd vztyčil, uchopil paní Harstrawnovou pod kolena a zvedl jí nohy do vzduchu. Znovu se začal nemotorně pohybovat.

Melanie se uklidnila. Byla chladná jako smrt.

Je čas, rozhodla se. Nemohou déle čekat. Aniž by odvrátila pohled od Medvědových zavřených očí, napsala vzkaz na kus papíru, který jí Brutus před chvílí vytrhl z rukou. Pečlivě papír složila a strčila ho Anně do kapsy. Dívka vzhledla a její dvojče taky.

„Běžte do rohu,“ ukázala Melanie. „K tomu kanystru.“

Ale dívky nechtěly. Děsily se Medvěda, děsily se příšerné činnosti, kterou právě prováděl. Melaniina znaková řeč však byla tak energická a její oči tak chladné, že se dívky bez otálení přesunuly do rohu místnosti. Melanie jim znovu

poručila, aby sebraly svetr paní Harstrawnové.

„Ovažte ho kolem kanystru. Běžte...”

Náhle Medvěd slezl ze starší učitelky a obrátil se k Melanii. Jeho zkrvavený úd stál vzpřímeně a rudofialově se leskl. Pronikavý zápach pižma, potu a tělesných výměšků nutil Melanii k dávení.

Medvěd se zarazil a jeho slabiny se teď nacházely pár decimetrů od Melaniiny tváře. Sklonil se a dotkl se jejích vlasů.

„Přestaň s těma zasranýma strašidelnýma hovadinama. Přestaň... rukama... ty pitomosti.“

Napodobil ukazování rukou.

Melanie jeho reakci chápala. Byla zcela běžná. Obyčejné lidi znaková řeč vždycky vyděsí. Proto existuje tak silná snaha přinutit hluché, aby mluvili a nepoužívali znakovou řeč - která je pokládána za jakousi šifru, za tajný jazyk, za znak příslušnosti k nějaké tajemné společnosti.

Melanie pomalu přikývla a znovu sklopila pohled k jeho lesknoucímu se vztyčenému penisu.

Medvěd odkráčel zpátky k paní Harstrawnové, pomačkal jí prsa, rozhodil jí nohy a znovu se do ní zabořil. Učitelka zvedla ruku na výraz dojemného protestu. Medvěd ji odstrčil stranou.

Neukazuj...

Jak se může s dívkami domluvit? Jak má říct dvojčatům, co je třeba udělat? A pak si náhodou vzpomněla na svůj vlastní argot. Na jazyk, který vytvořila v šestnácti letech, když hrozilo, že jí učitelé - většinou slyšící - dají výprask přes klouby na ruku za to, že ve škole Laurenta Clerka používá znakovou řeč. Její jazyk byl jednoduchý a napadl ji, když sledovala, jak Georg Solti diriguje tichý orchestr.

U hudby bylo tempo a rytmus stejně důležité jako samotná melodie, a tak držela Melanie ve škole ruce u brady a promlouvala ke svým spolužákům prostřednictvím tvaru a rytmu svých prstů v kombinaci s výrazem obličeje. Základy tohoto jazyka ukázala všem svým studentkám - tím, že je porovnávala s různými druhy znakové řeči -, ale nebyla si jistá, zda si toho dvojčata zapamatovala dost, aby jí rozuměla.

Jenže neměla na vybranou. Zvedla ruce a začala rytmicky pohybovat prsty.

Anna jí zprvu neporozuměla a začala odpovídat v americké znakové řeči.

„Ne,“ odporovala jí Melanie a důrazně se zamračila. „Neukazuj.“

Bylo životně důležité, aby své sdělení předala, neboť opravdu věřila, že může zachránit přinejmenším obě dvojčata a možná i jednu další dívku - nebohou BevErly lapající po dechu nebo Emily, na jejíž útlé bílé nožky civěl Medvěd drahnou chvíli, než si k sobě nakonec přitáhl Donnu Harstrawnovou a roztáhl jí nohy, jako když hladový člověk rozbaluje jídlo.

„Vezměte ten kanystr,“ pokračovala Melanie ani nevěděla, jak. „Omotejte kolem něj svetr. A použijte ho jako plovák. Jako záchrannou vestu.“

Po chvíli dívky porozuměly. Vyrazily kupředu.

Kanystr již byl obalen svetrem.

„Vyjděte zadními dveřmi. Těmi nalevo.“

Dveřmi, pod kterými nebyl prach, neboť ho odvál vítr od řeky.

„Bojíme se.“

Melanie přikývla, ale trvala na svém. „Musíte.“

Chabé, srdceryvné přikývnutí. A pak další. Emily se přitulila k Melanii. Byla vyděšená. Melanie ji chytila za ruku - za zády, kde to Medvěd neviděl - a začala hláskovat prsty: „T y p-ů-j-d-e-š d-a-l-š-í. N-e-b-o-j.“

Emily přikývla. Melanie se obrátila k dvojčatům. „Běžte za pachem řeky,“ sdělila jim a rozšířila nozdry. Řeka. Zápach.

Obě dívky přikývly.

„Držte se svetru a skočte do vody.“

Dvě zavrtění hlavou. Důrazná.

Melanii se zablesklo v očích. „Ale ano!“

Podívala se na starší učitelku a zpátky na dívky, aby jim tiše vysvětlila, co by se jim mohlo stát. A dvojčata porozuměla. Anna začala naříkat.

To nemohla Melanie dopustit.

„Přestaň!“ ukázala rozhodně. „A teď běžte.“

Obě dívky se nacházely za Medvědem. Medvěd by musel vstát a otočit se, aby je viděl.

V obavě, aby příliš nezvedla ruce, Anna bojácně sklopila obličej a otřela si ho do rukávu. Obě dívky zavrtěly hlavou. V dojemné shodě.

Melanie zvedla ruku a i přes riziko začala hláskovat prsty a ukazovat rukama. Medvěd měl zavřené oči a jejích gest si nevšiml.

„Venku je opat de l'Epée. Čeká na vás.“

Dvojčatům se rozšířily oči.

De l'Epée? Spasitel hluchých. Legenda. Byl to Lancelot, byl to král Artuš.

Prokristapána, vždyť de l'Epée byl přímo Tom Cruise! Nemohl být venku. Ale Melaniina tvář byla tak vážná a tak sebejistá, že dívky jen chabě přikývly na znamení trpného souhlasu.

„Musíte ho najít. Strčte mu do kapsy ten lístek.“

„A kde je?“ ukázala Annie.

„Je to starší pán silnější postavy. Má šedé vlasy. Brýle a modrou sportovní bundu.“ Dívky nadšeně přikývly, přestože takhle si bájného opata asi sotva představovaly. „Najděte ho a předejte mu ten lístek.“

Medvěd vzhlédl a Melanie pokračovala ve zdánlivě nevinném pohybu ruky, aby si otřela zarudlé, ale suché oči, jako by před chvílí plakala. Medvěd opět sklonil hlavu a pokračoval ve své ohavné činnosti. Melanie byla šťastná, že neslyší prasečí chrochtání, které se mu teď bezpochyby dralo z odulých úst.

„Připraveny?“ zeptala se dívek.

Samozřejmě, že byly připraveny: Klidně by skočily do ohně, jen aby se mohly setkat se svým idolem. Melanie znovu pohlédla na Medvěda - z obličeje mu kapal pot a dopadal jako dešťové kapky na tvář a pohupující se řadra nebohé paní Harstrawnové. Oči měl zavřené. Okamžik ukončení se blížil - Melanie o něm hodně četla, ale stále ho nedokázala úplně pochopit.

„Sundejte si boty. A vyříd'te de l'Epéemu, aby si dával

pozor.“

Anna přikývla. „Mám vás ráda,“ ukázala. „A Suzie taky.“

Melanie vyhlédla ze dveří a viděla, jak se Brutus s Lasičkou dívají na druhém konci jatek na televizi. Dvakrát přikývla. Dívky sebraly záchranný plovák v podobě kanystru a zmizely za rohem.

Melanie sledovala Medvěda, aby se ujistila, zda byl jejich odchod nehluchý. Podle všeho byl.

Aby odvedla Medvědovu pozornost, naklonila se dopředu, odrazila jeho zlověstný pohled a pomalu a obezřetně začala červeným rukávem otírat krůpěje jeho potu z tváře paní Harstrawnové. Medvěda její gesto nejprve vyvedlo z míry a poté rozzuřilo. Odstrčil Melanii ke stěně, až jí hlava se zaduněním udeřila do kachliček.

Melanie zůstala sedět, dokud Medvěd nedokončil své dílo zkázy a nezůstal s funěním strnule ležet. Nakonec se z paní Harstrawnové odkulil. Melanie spatřila na jejím stehně mazlavou loužičku. A taky krev. Medvěd se kradmo podíval do vedlejší místnosti. Podařilo se mu sem vniknout nepozorovaně; Brutus s Lasičkou si ničeho nevšimli.

Posadil se, zapnul si špinavé džínsy, stáhl paní Harstrawnové sukni a neurvale jí zapnul blůzu.

Předklonil se a zastavil obličej pár centimetrů od Melanie. Nějakým zázrakem dokázala fixovat jeho pohled - bylo to děsivé, ale ona by udělala všechno na světě, jen aby se nezačal rozhlížet po místnosti. Medvěd se na ni obořil: „Jestli... slovo o... tak seš...“

Zdržuj, protahuj to. Získej dvojčatům čas.

Zamračila se a zavrtěla hlavou.

Medvěd to zkusil znovu a slova přitom jen plival z úst.

Melanie znovu zavrtěla hlavou a ukázala si na ucho. Medvěd začal kypět vztekem a pocitem marnosti.

Nakonec se Melanie naklonila a ukázala na zaprášenou podlahu.

Medvěd do prachu napsal: Něco cekneš a seš mrtvá.

Melanie pomalu přikývla.

Medvěd sdělení smazal a zapnul si košili.

Někdy jsou všichni lidé - dokonce i Ostatní - slepí, hluší a němí jako mrtvoly. Vnímají jen to, co jim jejich touha umožní spatřit.

Obvykle je to obrovské břemeno a nebezpečí, ale někdy - například teď - to také může být malý div. Neboť Medvěd nejistě vstal, zastrčil si košili a se spokojeným výrazem na brunátném obličejí se rozhlédl po porážkové místnosti. A pak vyšel ven, aniž by si všiml, že na místě obou dvojčat teď leží pouze čtyři střevíce a obě dívky jsou dávno pryč, na cestě pryč z tohoto příšerného místa.

Několik let jsem byla jenom Hluchá.

Žila jsem jako Hluchá, jedla jsem jako Hluchá, dýchala jsem tak.

Melanie rozmlouvala s de l'Epéem.

Odešla do svého hudebního koutku, protože nedokázala snést pomýšlení na Annu a Suzie, jak skáčou do vod řeky Arkansas, temných jako vnitřek rakve. Je to pro ně lepší, říkala si v duchu.

Vzpomněla si, jak se Medvěd na dívky díval. Ať se jim stane cokoli, je to pro ně lepší.

De l'Epée se vrtí v křesle a ptá se, jak to myslela, že byla jenom Hluchá.

„Když jsem byla v předposledním ročníku, zasáhlo školu Laurenta Clerka hnutí Hluchých. Hluchých s velkým ‚H‘. Oralismu odzvonilo a na škole se konečně začala vyučovat Doslovná znaková angličtina. Což je takový nedomrlý kompromis. Nakonec však souhlasili, že přejdou na ASL. Tedy na Americkou znakovou řeč. Bylo to osvobozující.“

„Já se o jazyky zajímám. Povězte mi o tom něco.“ (Opravdu by to řekl? Ale tohle jsou moje představy, takže ano, řekl.) „ASL pochází z první školy pro neslyšící na světě, kterou v šedesátých letech osmnáctého století založil ve Francii váš jmenovec. Opat Charles Michel de l'Epée. Byl jako Rousseau - domníval se, že existuje jakási elementární lidská řeč. Řeč, která je čistá, absolutní a dokonale zřetelná. Která dokáže přímo vyjádřit jakýkoli cit a je tak průzračná, že ji nemůžete použít ke lži nebo ke klamu.“

De l'Epée se usmívá.

„S francouzskou znakovou řečí se Hluší stali sami sebou. Jeden učitel z de l'Epée školy, nějaký Laurent Clerc, přišel počátkem devatenáctého století spolu s Thomasem Gallaudetem - to byl jeden kněz z Connecticutu - do Ameriky a založil v Hartfordu školu pro neslyšící. Používala se v ní francouzská znaková řeč, ale později se do ní vmísily některé místní znaky - především dialekt používaný na ostrově Martha's Vineyard, kde se vyskytovalo mnoho případů dědičné hluchoty. Takhle tedy vznikla americká znaková řeč. Právě ona, víc než cokoli jiného, umožnila Hluchým žít normální život. Víte, člověk prý musí začít rozvíjet jazyk - nějaký jazyk, znakový či mluvený - ve věku tří let. Jinak v podstatě skončí jako duševně zaostalý.“

l'Epée se na ni dívá poněkud cynicky. „Mám takový dojem, že jste si to celé nacvičila.“

Melanie se zmůže pouze na smích.

„Když se do školy dostala americká znaková řeč, jak už jsem říkala, žila jsem pro hnutí neslyšících. Stranickou politiku jsem měla v malíčku. Hlavně kvůli Susan Phillipsové. Bylo to neskutečné. V té době jsem už na škole učila. A ona si jednou všimla, jak tčkám očima sem a tam, když se někomu snažím odezírat ze rtů. Přišla ke mně a povídá: ‚Slovo „sluch“ pro mě znamená jen jedno: pravý opak toho, čím jsem.‘ Cítila jsem se provinile. Později Susan prohlásila, že výraz ‚nedoslýchavý‘ by v nás měl vyvolávat vztek, protože nás definuje podle měřítek komunity Ostatních. Termín ‚orálně neslyšící‘ je prý ještě horší, protože orálně neslyšící se chtějí přizpůsobit.

Dosud si neuvědomují, kam patří. Pokud je někdo Orálně neslyšící, prohlásila Susan, pak ho musíme ‚zachránit‘.

Dobře jsem věděla, o čem mluví, protože jsem se celá léta sama snažila přizpůsobit. Pravidlo přizpůsobování zní ‚předvídavost‘. Člověk pořád myslí na to, co přijde, odhaduje, jakou otázku teď asi dostane, a vodí lidi ulicemi s hlučnou dopravou nebo probíhajícími stavebními pracemi, aby měl záminku je požádat, zda mohou křičet nebo svou otázku zopakovat.

Jenže poté, co jsem poznala Susan, jsem tohle všechno zavrhl. Začala jsem bojovat proti oralismu, proti srovnávání kroku s hlavním proudem. Vyučovala jsem americkou znakovou řeč. Stala jsem se básnířkou a začala vystupovat v divadlech pro neslyšící.“

„Básnířkou?“

„Byla to moje náhražka hudby. Připadalo mi, že básně mají k hudbě nejbližší.“

„A jaké jsou básně ve znakové řeči?“ zeptal se de l'Epée.

Melanie mu vysvětlila, že se nerýmují zvukově, nýbrž tím, že tvar ruky posledního slova ve verši se podobá posledním slovům v ostatních verších.

Osm šedých ptáků sedí ve tmě.

Fouká chladný vítr, není vlídný.

Sedí na drátě, pak roztáhnou křídla,

odplují do dálky na pestrých oblacích.

Pro slova „tma“ a „vlídný“ existuje podobný znak, kdy se ruka roztáhne dlaní směrem k tělu. Rovněž znaky „křídla“ a „oblaka“ zahrnují obdobné pohyby od ramenou do vzduchu nad řečníkem.

De l'Epée to fascinovaně poslouchá. Sleduje, jak Melanie „recituje“ několik dalších básní. V těch rukou je půvab, napadá ho. Jsou jemné a ladné. Melanie si je každý večer maže mandlovým krémem a její nehty jsou hladké a průhledné jako vybroušené drahokamy.

„Působila jsem skoro všude,“ pokračuje Melanie zadumaně. „V Národní asociaci Hluchých, ve Dvojkulturním centru, byla jsem členkou Národního atletického svazu Hluchých.“

De l'Epée přikyvuje. (Melanie si přeje, aby jí povídal o svém životě. Je ženatý? Prosím, ať není! Má děti? Je starší, než si představuji, nebo je mladší?)

„Čekala mě skvělá kariéra. Měla jsem se stát první hluchoněmou ženou ve funkci předáka na farmě.“

„Na farmě?“

„Klidně se mě zeptejte na princip siláže. Na bezvodý čpavek. Chcete něco vědět o pšenici? Tak tedy červená pšenice pochází z ruských stepí. Jenže ten název nevznikl z

politiky - alespoň tady v Kansasu rozhodně ne. Jde o její barvu. Jak zní ta báseň? ‚Zrno v jantarových vlnách...‘ Klidně se mě zeptejte na výhody výsadby do nezorané půdy nebo jak vyplnit finanční prohlášení s vedlejším zajištěním výnosů, které dosud nevyrostly. ‚Veškeré přírůstky a náležitosti na předmětném pozemku... ‘“

Melanie vysvětlila, že její otec vlastní šest set šedesát akrů půdy v jižním Kansasu. Byl to hubený muž, jehož trvalé vyčerpání si mnozí lidé pletli s nevrlostí. Ovšem jeho problémem nebyl nedostatek vstřícnosti, nýbrž nedostatek talentu, který on sám nazýval štěstím. Musel si přiznat - i když jen sám pro sebe -, že se neobejde bez pomoci z mnoha různých stran. Většinu kapitálu samozřejmě svěřil synovi, ale farmaření je dnes velký byznys. A tak měl Harold Charrol v plánu obdařit syna Dannyho i dceru Melanii třetinovými podíly a pak jen přihlížet, jak rodinný podnik utěšeně vzkvétá.

Melanie se k těmto plánům stavěla odmítavě, ale vyhlídka na spolupráci s bratrem pro ni byla lákavá. Z Dannyho vyrostl bezstarostný mladý muž, který se v ničem nepodobal svému zahořklému otci. Zatímco otec jen pochmurně nadával na osud, když se zlomil list mlátičky, a pak u něj postával ochromený vztekem a bezmocně na něj zíral, Danny seskočil z kabiny, na chvíli zmizel a vrátil se s kartonem piva a několika sendviči na improvizovaný piknik. „Večer tu kraksnu spravíme. teď se pojďme najíst.“

Chvíli věřila, že tenhle život by mohl být příjemný. Absolvovala pár nástavbových kursů agronomie a dokonce poslala do Silent News článek o farmaření neslyšících.

Jenže Danny měl loni v létě nehodu, která ho zbavila možnosti i chuti na farmě pracovat. Otec tedy jako zoufalý panovník hledající dědice upřel své naděje zákonitě na Melanii. Byla to sice žena (což byl o něco horší handicap než její nedoslýchavost), ale alespoň byla vzdělaná a zvyklá na tvrdou práci.

Melanie se tak měla stát otcovým rovnocenným společníkem. Vlastně proč ne? Už od sedmi let jezdila v klimatizované kabině velkého traktoru John Deere a

pomáhala otci řadit nekonečné množství rychlostí. Nosila ochranné brýle, masku a rukavice jako venkovský ranhojič a plnila nádrž se čpavkem, posedávala na schůzkách s United Produce a jezdila s otcem k odpočívadlům, o nichž věděli pouze místní a na nichž se ukrývali dělníci z řad ilegálních přistěhovalců, kteří čekali na práci při sklizni.

Jde o to, kam člověk patří a co Bůh dělá pro to, aby lidé zůstali tam, kde mají zůstat. No, a tvoje místo je tady. Budeš dělat to, co zvládneš, a při čem ti ten tvůj... problém nezpůsobí potíže. To je Boží vůle...

A tak zůstaneš doma.

Řekni mu to, myslí si Melanie. Ano! I kdybys to nikdy neměla říct nikomu jinému, de l'Epée- mu to řekni.

„Chtěla bych,“ začíná, „vám něco říct.“

Jeho poklidná tvář se obrací k Melanii.

„Je to taková zpověď.“

„Jste příliš mladá, než abyste se měla mít z čeho zpovídat.“

„Po tom recitačním vystoupení v Topece jsem se nehodlala vrátit rovnou do školy. Chtěla jsem jet za bratrem do St. Louis. On je teď v nemocnici. Zítra jde na operaci.“

De l'Epée přikyvuje.

„Ale ještě před jeho návštěvou jsem si v Topece něco naplánovala. Měla jsem s někým schůzku.“

„Poslouchám vás.“

Mám, nebo nemám? Ano, nebo ne? Ano, rozhoduje se. Musí. Ale právě když se chystá promluvit, něco ji ruší.

Zápach od řeky? Ne. Dunění blížících se kroků.

Brutus? Znepokojeně otevřela oči. Ne, to nic nebylo. V budově je úplný klid. Žádný ze tří únosců není nikde poblíž. Melanie zavřela oči a pokusila se vrátit zpět do hudebního koutku. Jenže de l'Epée byl pryč.

„Kde jste?“ vykřikla, ale uvědomila si, že přestože se jí pohybují rty, nemůže už slyšet jeho slova.

Ne! Já odtud ještě nechci! Vrat' se, prosím...

A pak si Melanie uvědomila, že je z hudebního koutku nevyplašil závan od řeky; byla to ona sama. Znovu ji přemohl strach a zahanbení, takže se nedokázala přiznat.

Ani člověku, který se zdál být nanejvýš svolný vyslechnout si vše, co měla na srdci - jakkoliv to bylo bláznivé, jakkoliv temné.

Asi sto metrů před sebou zahlédli záblesk světla.

Joe Silbert s Tedem Bigginsem kráčeli tiše přes pole po levé straně jatek. Silbert ukázal na světlo, které bylo zřejmě jen zábleskem skel dalekohledu nebo odleskem nástroje houpajícího se na opasku některého člena záchranné jednotky ve světle oslnivých halogenových reflektorů.

Biggins zabručel, že reflektory jsou příliš silné. Měl obavy z přesvětlení objektivu.

„To je mám jít vypnout, sakra?“ zašeptal Silbert.

Zoufale toužil po cigaretě. Prodírali se lesem, až narazili na nechráněné pole. Silbert se podíval do kamery a zmáčkl tlačítko zoomu. Viděl, jak jsou policisté namačkání na křovím porostlém hřebenu s výhledem na jatka. Jeden z nich už byl prakticky u jatek - ukryt za školním autobusem bloumal těsně pod jedním z oken.

„Sakra, ti jsou dobří,“ zašeptal Silbert. „Tohle je jeden z nejlepších týmů, který jsem kdy viděl.“

„Zasraný světla,“ zamumlal Biggins. „Pojďme na to.“

Kráčeli přes pole a Silbert stále vyhlížel hlídky. „Myslel jsem, že máme všude chůvy.“

„Ty světla jsou vážně na hovno.“

„Tohle je snad až příliš snadný,“ zamumlal Silbert.

„Panebože.“ Biggins se podíval do vzduchu.

„Perfekto,“ zašeptal Silbert a tiše se zasmál.

Oba muži se dívali na špičku větrného mlýna.

„Tohle nás dostane nad ty světla,“ pronesl Biggins.

Dvanáct metrů výšky. Ale budou mít nádherný výhled na pole.

Silbert se zašklebil, začal šplhat do mlýna a nahoře se postavil na vratkou plošinu. Mlýn byl dávno opuštěný a chyběly mu lopatky. V silném větru se kolébal sem a tam.

„Bude to problém?“

Biggins vytáhl z kapsy skládací stativ, rozložil ho a pevně zašrouboval spoje.

„Tak, a co teď? Nezapomeň, že mám v kapse kameru.“

Výhled byl báječný. Silbert viděl skupinku policistů, shromážděných na levé straně jatek. Škodolibě si vzpomněl na agenta Arthura Pottera, který se mu klidně podíval do očí a prohlásil, že k žádnému útoku nedojde. Jenže teď bylo naprosto zřejmé, že se policisté připravují na brzký zásah.

Silbert vytáhl z kapsy malý mikrofon obalený molitanem a přidržel ho v ruce. Vytáhl mobilní telefon s kódováním a zavolal do přenosového vozu, který se nacházel nedaleko hlavního tiskového stanu.

„Ty jeden mizero,“ oslovil Kelloga, který se mu ozval v telefonu.

„Doufal jsem, že tě zabásnou.“

„Ne-é, řek jsem tomu policajtovi, že ti může vyšoustat ženu, a tak mě pustil.“

„Co další kluci, už sedí v tiskovém koutku?“

„Jo.“

Silbert ve skutečnosti neřekl žádným dalším reportérům o dohodě s Potterem. A tak se v tiskovém koutku postupně vystřídal on s Bigginsem, Kellog s Biankem a nyní další dva reportéři. Všichni předstírali, že sepisují reportáž na vykuchaném přenosném počítači Compaq, a všichni byli ve skutečnosti zaměstnanci stanice KFAL se sídlem v Kansas City.

Biggins zastrčil do kamery mikrofon a rozložil parabolickou anténu. Připnul ji k zábradlí mlýna a začal hovořit do mikrofону.

„Raz, dva, tři, zkouška...“

„Nechte těch blbostí, Silberte,“ ozvalo se v telefonu.

„Pošlete nám nějaký obrázky?“

„Teď vám posílá rovinu.“ Silbert ukázal na anténu a Biggins ji během řeči upravil. „Přepínám na rádio.“

Silbert sebral mikrofon a zastrčil si do levého ucha sluchátko.

Po chvíli se ozval Kellog: „Máme to. Pět na pět. Ježíšikriste, mladší, my máme obrázky! Kde to, sakra, jste? V helikoptéře?“

„Profíci se vyznají,“ utrousil Silbert. „Vlezte do

programu. Jsem připravenej. A dělejte, než nás někdo sestřelí.“

Ozvalo se zapraskání statické elektřiny a Silbert uslyšel, jak reklama na toyotu náhle utichá uprostřed spotu.

„A nyní se vám hlásíme z kansaského Crow Ridge,“ oznámil moderátor pěstěným barytonem. „Přinášíme vám živou zprávu reportéra Kanálu 9 Joe Silberta spolu s exkluzivními záběry z místa únosu, kde uprchlí odsouzenci zadržují několik studentek školy Laurenta Clerka pro neslyšící a dvě jejich učitelky. Máte slovo, Joe.“

„Díky, Rone. Právě se díváme na budovu jatek, ve které jsou dívky s učitelkami zadržovány. Jak vidíte, budova je doslova obklíčena stovkami policistů. Policie sem rozestavila řadu oslepujících halogenových reflektorů, které svítí do oken budovy - pravděpodobně s cílem zabránit únosům ve stříbě. Reflektory ani přítomnost policistů ovšem nedokázaly zabránit vraždě jedné z rukojmích přímo na místě zde pode mnou, uprostřed vašich obrazovek, ke které došlo asi před dvěma hodinami. Jeden z policistů mi sdělil, že trestanci nebohou dívku propustili, ale když kráčela vstříc své rodině a přátelům, ozval se osamocený výstřel a dívka byla zasažena přímo do zad. Jak jste, Rone, správně řekl, dívka byla hluchoněmá a policista mi sdělil, že než zemřela, žadonila pomocí znakové řeči o pomoc a poté vzkázala rodině, že ji miluje.“

„Znáte totožnost té dívky, Joe?“

„Neznáme, Rone. Oficiální místa si dávají se zveřejňováním informací velice načas.“

„Kolik rukojmích je v objektu zadržováno?“

„V tuto chvíli se zdá, že uvnitř zůstávají čtyři studentky a dvě učitelky.“

„Takže se podařilo některé studentky osvobodit?“

„Přesně tak. Zatím byly propuštěny tři dívky, výměnou za splnění požadavků únosců. Nevíme však, jaké ústupky oficiální místa učinila.“

„Co nám můžete říci o těch policistech po jedné straně budovy, Joe?“

„Jedná se o příslušníky elitní jednotky pro záchranu

rukojmích při kansaské státní policii. Nemáme žádnou oficiální zprávu o pokusu o zásah, ale zúčastnil jsem se již několika podobných operací a mám dojem, že se jednotka připravuje k ozbrojenému útoku.“

„Co se teď podle vás stane, Joe? Myslím pokud jde o útok. Jak se bude situace vyvíjet?“

„To lze těžko posoudit, pokud nevíme, kde jsou rukojmí zadržováni, jakou mají muži uvnitř palebnou sílu a tak dále.“

„Pokusíte se to odhadnout?“

„Jistě, Rone,“ odpověděl Silbert. „S radostí.“

A dal Bigginsovi rukou smluvený signál, který znamenal: „Najeď na detail.“

Pustili se rovnou do toho, protože nevěděli, kolik času zbývá do příští lhůty.

Kapitán Dan Tremain zavolal šifrovanou vysílačkou tým Bravo a dozvěděl se, že jeho členové objevili poblíž přístaviště v zadní části jatek proniknutelné dveře, které jsou však přímo v zorném poli člunu se dvěma ozbrojenými federálními policisty. Člun kotvil asi dvacet metrů od břehu.

„Jestli se přiblížíme, uvidí nás.“

„Je k těm dveřím nějaký jiný přístup?“

„Ne, pane.“

Zato Předvoj dvě měl samé dobré zprávy. Když nakoukl do budovy, spatřil vzdálenou stěnu na jihovýchodní straně jatek a všiml si, že přímo naproti požárním dveřím, kterými se chystal proniknout tým Alfa, se nachází velká, nedbale postavená sádkartonová deska. Agent napadlo, jestli nemůže zakrývat druhé požární dveře.

První obhlídka exteriéru to nezjistila. Tremain proto vyslal pod přístaviště ke vzdálené straně jatek dalšího agenta. Ten pronikl až na místo, o kterém se zmiňoval Předvoj dvě, a oznámil, že jde skutečně o dveře, které nebyly vidět, protože jsou obrostlé břečťanem.

Tremain nařídil agentovi, aby dveře provrtal zatlumeným vrtákem Dremel osazeným dlouhou a tenkou titanovou vzorkovací korunkou.

Při prohlídce odebraného jádra pak agent zjistil, že dveře

jsou pouze dva a půl centimetru tlusté a navíc značně oslabené hnilobou a chodbičkami termitů a dřevokazů. Následovala pětacentimetrová mezera a za ní sádrokarton o standardní tloušťce tří osmin palce. Celá konstrukce byla daleko slabší než dveře na protější straně. Několik malých náložek ji hravě roztrhne.

Tremain byl nadšen. Tohle bylo ještě lepší než vniknutí skrz dveře u přístaviště, neboť současný útok ze dvou protějších dveří umožňoval okamžité zahájení dynamické křížové palby. Únosci nebudou mít nejmenší naději zareagovat. Tremain se poradil s Carfallem a přeskupil muže do dvou nových týmů. Tým Bravo bude postupovat pod přístavištěm k jihovýchodní straně jatek. Tým Alfa se rozestaví u severních dveří - dále od zadní části, ale blíž k rukojmím.

Po vniknutí se tým Alfa rozdělí do dvou skupin; tři muži poběží k rukojmím a tři budou postupovat proti únoscům, zatímco čtyřčlenný tým Bravo pronikne do budovy jižními dveřmi a zneškodní únosce zezadu.

Tremain znovu prošel celý plán: postup týmů krytý hlubokými roklemi, moment absolutního překvapení, omračující a pak oslepující granáty, křížová palba. Byl to dobrý scénář.

„Základna všem týmům a předvojům. Akce vypukne přesně za pětáctyřicet minut od mého znamení. Jste připraveni? Počítám od pěti... Pět, čtyři, tři, dva, jedna, znamení.“

Agenti potvrdili synchronizaci.

Třicet minut. teď by...

Vtom se ozval naléhavý praskavý hlas: „Bravo volá základnu. Máme tu nějaký pohyb. Od nákladového přístaviště. Někdo tu utíká.“

„Identifikujte.“

„Nedokážu to říct. Někdo proklouzl zpoza dveří u přístaviště.“

Nevidím dost zřetelně. Je to jen pohyb.“

„Únosce?“

„Netuším. Přístaviště je dost zdemolované a je na něm

spousta krámů.“

„Nasad'te si tlumiče.“

„Rozkaz, pane.“

Muži namontovali na své samopaly HK velké tlumicí válce. Než vystřílejí zásobník či dva, změní se výstřely v pouhý šeptavý rachot, takže při tomhle větru policisté ve člunu pravděpodobně vůbec nic nezaslechnou.

„Zaměřte cíl. Poloautomatický mód.“

„Cíl zaměřen.“

„Jak vypadá, Bravo?“

„Je dost těžké ho rozeznat, ale má na sobě červenomodrobílou košili. Možná bych ho mohl zneškodnit; ale nejsem schopen pozitivní identifikace. Ať je to, kdo chce, drží se pěkně nízko u země. Čekám na váš rozkaz.“

„Pokud se vám podaří identifikovat únosce, máte zelenou ke zneškodnění.“

„Ano, pane.“

„Držte ho na mušce. A vyčkávejte.“

Tremain zavolal Předvoj dvě, který znovu zariskoval a podíval se do okna.

„Jestli vzal někdo roha, tak jedině Bonner. Nevidím ho. Jenom Handyho s Wilcoxem.“

Bonner. Násilník. Tremain by dal všechno na světě, aby na něm mohl vykonat Boží spravedlnost.

„Základna volá Bravo. Jaký je stav? Jde do vody?“

„Počkejte. Jo, jde do vody. Právě do ní vlezl. Ztratil jsem ho. Ne, už ho zase mám. Mám to oznámit těm policajtům ve člunu? Bude plavat přímo kolem nich.“

Tremain horečně uvažoval.

„Slyšíte mě, základno?“

Jestli je to Bonner, mohl by skutečně utéct. Ale aspoň nebude v budově během zásahu. O jednu starost míň. Ovšem jestli je to jedno z rukojmích - i když se to zdálo být nepravděpodobné -, tak hrozí, že se v řece utopí. Proud je tady rychlý a řečiště hluboké.

Ovšem zachránit ji by znamenalo prozradit svou přítomnost, což by zase znamenalo odvolat celou operaci a ohrozit ostatní rukojmí.

Tremain však dospěl k závěru, že to není možné. Tohle nemůže být rukojmí. Neexistuje způsob, jak by malá dívka mohla uprchnout třem ozbrojeným mužům.

„Neoznamujte to. Základna volá tým Bravo, neoznamujte nic policistům ve člunu. Opakuji, neoznamujte přítomnost subjektu.“

„Rozumím, základno. Mimochodem myslím, že si s ním už nemusíme dělat starosti. Míří rovnou doprostřed řečiště. Pochybuju, že ho ještě někdy uvidíme.“

III

PŘIJATELNÉ ZTRÁTY

19:46

„Co to je?“

Zástupce šerifa Crow Ridge Arnold Shaw to nevěděl a bylo mu to jedno.

Štíhlý třicetiletý strážce zákona si za svou krátkou kariéru užil člunů ažaž. Jednou vysypával smrduté krmivo pro sumce, jindy chytal okouny a párkrát si dokonce vyzkoušel jízdu na vodních lyžích na jezeře Ozarks. Ale nikdy mu nebylo tak špatně jako teď.

Člověče. To jsou ale muka.

Kotvili s Buzzy Marborem zhruba dvacet metrů od břehu a oči měli „přilepený jak epoxidem“ na přístaviště u jatek, jak jim poručil jejich šéf Dean Stillwell. Vítr byl i na kansaské poměry dosti silný a mělký člun se houpal a kymácel jako poutňový gyroskop.

„Je mi pěkně blbě,“ zamumlal Shaw.

„Támhle,“ řekl Marboro. „Koukej.“

„Já nechci nikam koukat.“

Nakonec se však podíval na místo, kam Marboro ukazoval. Deset metrů po proudu cosi plavalo směrem od nich. Muži byli ozbrojeni otlučenými remingtonkami na rozhánění demonstrací a Marboro na poskakující objekt nedbale namířil.

Krátce předtím zaslechli u přístaviště šplouchnutí. Upřeně to místo pozorovali, ale nevšimli si, že by po vodě prchal některý z únosců.

„Jestli někdo skočil do vody...“

„Viděli bysme ho,“ zamumlal Shaw přes fičící vítr.

„...tak by teď měl být někde v těchhle místech. Přesně tam, kde je ta věc. Ať už je to, co chce.“

Shaw se usilovně snažil zaplašit vzpomínky na včerejší

večeři - na manželčin rendlík s tuňákem. „Necítím se dobře, Buzzi. Co mi tím chceš říct?“

„Vidím ruku!“ Marboro se napřímil.

„Ach ne, tohle mi nedělej. Už tak to dost houpá. Sedni si na prdel.“

Tuňák s houbovou omáčkou, hráškem a smaženou cibulkou navrch. Bože, tohle už dlouho nevydržím.

„Vypadá to jako ruka... A koukej na tohle! Ta červenobílá věc - sakra, myslím, že je to jedna z rukojmích!“

Shaw se otočil a podíval se na předmět ve vodě, který jen těsně vyčuhoval nad rozvlněnou hladinu a neustále klesal a opět stoupal. Žádné vynoření netrvalo déle než několik vteřin. Shaw nedokázal říct, co to přesně je. Vypadalo to jako plovák rybářské sítě, až na to, že to bylo červenobílé, jak Buzz správně poznamenal. A taky modré, všiml si Shaw. Odplouvalo to od nich pěkně velkou rychlostí přímo doprostřed řečiště.

„Ty tu ruku nevidíš?“ zeptal se Marboro.

„Ne... Počkej. No jo, to vážně vypadá jako ruka. Nebo co já vím.“

Arnie Shaw velice neochotně a ke značné nelibosti svých bouřících se útrob vstal. Během okamžiku se cítil zhruba tisíckrát mizerněji.

„Nedokážu to odhadnout. Možná je to větvička.“

„Já nevím. Koukej, jak rychle to plave. Za chvíli to bude ve Wichitě.“

Shaw dospěl k názoru, že by si raději nechal vytrhnout zub, než by znovu snášel mořskou nemoc. Ne - dva zuby.

„Třeba to ti únosci vyhodili, aby odvedli naši pozornost. My po tom jako půjdem a oni utečou zadníma dveřma.“

„Nebo je to jen nějaký smetí,“ řekl Shaw a posadil se. „Vlastně plácáme nesmysly. Kdyby to byli naši, těžko by kolem nás jen tak propluli a nevolali by o pomoc. Vždyť máme nakonec uniformy. Poznali by, že jsme policajti.“

„Jasně. Vlastně je to blbost,“ řekl Marboro a rovněž se posadil.

Jeden pár bedlivých očí se vrátil k zadnímu konci jatek. Druhý pár očí se zavřel a jejich majitel těžce polykal v

zoufalé snaze uklidnit svůj žaludek.

„Umírám,“ zašeptal.

Přesně o deset vteřin později se jeho oči otevřely.

„Á, do prdele!“ utrousil pomalu a vsedě se napřímil.

„Taky tě to zrovna napadlo?“ pokýval hlavou Marboro.

Shawa to skutečně právě napadlo - že rukojmí uvnitř jsou hluchoněmé a nemohly by volat o pomoc, aby se zachránily, i kdyby proplouvaly jakkoliv blízko člunu.

Ale tohle byl jen jeden důvod ke zděšení. Druhým důvodem bylo, že si Shaw uvědomil, že zatímco on býval tři roky po sobě univerzitním přeborníkem Kansasu v plavání, Buzz Marboro by svou čubičkou neuplaval víc než deset metrů.

Arnold Shaw se zhluboka nadechl - ne proto, aby se připravil na blížící se plavecký výkon, nýbrž aby udržel žaludek v patřičných mezích -, odhodil zbraně, svlékl si neprůstřelnou vestu a sundal si přilbu a boty. Naposledy se nadechl, skočil šipkou do vzdouvající se kalné vody a zamířil za mizejícím ranečkem, který v silném proudu rychle odplouval jihovýchodním směrem.

Arthur Potter se zadíval do okna, kde poprvé zahlédl Melanii. A pak do okna, kde byl málem svědkem její smrti.

„Myslím, že už brzy narazíme na dno,“ řekl pomalu.

„Když budeme mít štěstí, dostaneme ven ještě jednu nebo dvě, ale víc ne. Pak budeme muset únosce buďto přimět ke kapitulaci, nebo tam poslat přepadovku. Sdělte mi někdo předpověď počasí.“ Potter tajně doufal v ukrutnou bouřku.

Derek Elb otočil vypínačem a na monitoru se objevilo vysílání meteorologické stanice. Potter se dozvěděl, že po zbytek noci se počasí nijak zásadně nezmění - větrno, protrhávání oblačnosti. Bez deště. Severozápadní vítr o rychlosti sedm až deset metrů za sekundu.

„Budem se muset vymluvit na vítr,“ poznamenal LeBow.

„A i tak to bude dost tenký led. Sedm metrů za vteřinu? Na vojně Handy dost možná lítal ve vrtulnících, které přistávaly v dvakrát větších vichrech.“

V reproduktoru nad hlavami se ozval lakonický hlas

Deana Stillwella, který volal LeBowa.

„Ano?“ odpověděl zpravodajský důstojník a naklonil se k mikrofonu.

„Agent Potter říkal, že máme předávat všechny informace o únoscích vám.“

„Přesně tak,“ přisvědčil LeBow.

Potter sebral mikrofon a zeptal se, co se Stillwell dozvěděl.

„No, jeden z policistů dobře vidí dovnitř, teda pod určitým úhlem. A říkal, že Handy s Wilcoxem chodí po baráku a pečlivě si to tam prohlízejí.“

„Prohlízejí?“

„Odsunují trubky a stroje. Jako kdyby něco hledali.“

„Napadá vás, co?“ zeptal se LeBow.

„Ne-é. Myslel jsem, že možná hledají místo, kde se můžou ukrýt.“

Potter kývl na Budda a připomněl mu, že to byl právě on, koho napadlo, že by si únosci mohli během kapitulace nebo ozbrojeného zásahu obléknout uniformy záchranářů. A stejně tak nebylo úplně neobvyklé, když únosci nechali například otevřené zadní okno a pak se schovali na den či dva někam do skříně nebo do škvíry, dokud policisté nedospěli k závěru, že všichni pachatelé jsou již dávno pryč.

LeBow si informaci zapsal a poděkoval Stillwellovi. Potter dodal: „Chci mít jistotu, že všichni dostali fotografie únosců. A budeme muset sdělit Frankovi a federální zásahovce, že pokud dojde k pokusu o útěk, bude muset pročesat okolí pěkně hustým hřebenem.“

Znovu se posadil do křesla a začal si prohlížet jatka.

„Mimochodem,“ ozval se Stillwell ve vysílačce. „Nechal jsem policistům přivést dlabanec a z Heartlandu vám každou chvilku doručí večeři.“

„Díky, Deane.“

„Z Heartlandu? Prima,“ řekl Derek Elb a zdál se být obzvláště potěšen.

Potter však teď na jídlo nemyslel. Přemýšlel o něčem daleko závažnějším - zda se má, či nemá s Handym osobně setkat. Cítil, že je lhůty začínají tlačit, a zdálo se mu, že v

Handy narůstá nedůtklivost a každou chvíli si začne klást nespílitelná ultimáta. Setkání tváří v tvář by mohlo pachatele zlomit účinněji než pouhé telefonické rozhovory.

A taky bych měl příležitost vidět Melanii, pomyslel si Potter.

Možná by mi to poskytlo šanci ji zachránit.

Setkání únosce s velitelem operace však bylo nejnebezpečnější formou vyjednávání. Jednak zde samozřejmě existovalo fyzické ohrožení. Pozitivní i negativní pocity únosců vůči vyjednávači jsou vždy maximálně vyhraněné a únosci se často domnívají - i když někdy podvědomě -, že jim zabití vyjednávače poskytne moc, kterou by jinak neměli, že všichni policisté najednou propadnou chaosu nebo že vyjednávačovo místo zaujme někdo méně odvážný.

Ovšem i když k násilí nedorazí, hrozí nebezpečí, že vyjednávačova autorita a postavení se při osobním setkání v únoscových očích zmenší a vyjednávač ztratí u protivníka respekt.

Potter se opřel o okno. Co v tobě dřímá, Handy? Co je tvým hnacím motorem? V tom tvém chladném mozku se teď něco děje.

Když mluvíš, slyším jen ticho.

Když neřekneš ani slovo, slyším tvůj hlas.

Když se usmíváš, vidím... co vlastně? Co vlastně vidím? Ano, to je ten problém. Prostě to nevím.

Dveře se otevřely a místnost zaplnila vůně jídla. Mladý policista z úřadu šerifa v Crow Ridge přinesl několik krabic naplněných plastickými krabičkami s jídlem a kelímky s kávou.

Jakmile policista položil jídlo na stůl, Potterovi se náhle vrátila chuť. Čekal, že přinesou nějakou hmotu bez chuti a bez zápachu - horké hovězí sendviče a ovocnou želatinu. Ale policista postupně ukazoval na vykládaná jídla a hlásil: „Todle je třešňovej koláč, todle piškoty, pečená klobása, zapékané jehněčí, svíčková pečeně a brambory s koprem.“

„Heartland je slavná mennonitská restaurace,“ vysvětloval Derek Elb. „Sjíždějí se tam lidi z celého státu.“

Deset minut všichni vesměs potichu jedli. Potter se snažil zapamatovat si názvy jídel, aby je mohl vyjmenovat sestřenici Linden, až se vrátí do Chicaga. Sbírala exotické recepty. Právě dopíjel druhý kelímek kávy, když si koutkem oka všiml, jak Tobe při dalším rádiovém přenosu ztuhl.

„Cože?“ pronesl mladý agent šokovaně do mikrofonu. „Opakujte to, šerife.“

Potter se k němu otočil.

„Jeden z Deanových mužů právě vylovil z řeky dvojčata!“

Všichni úžasem vydechli a pak se v dodávce ozval spontánní potlesk.

LeBow odtrhl z plánu dva lístky představující obě dvojčata a přilepil je na okraj. Sebral fotografie dívek a přidal je k fotografiím Jocelyn, Shannon a Kielle do složky se životopisy, nadepsané slovem „Propuštění“.

„Vyšetřují je, jestli nejsou podchlazené, ale jinak se zdají být v pořádku. Ten zachránce prohlásil, že jsou jak utopené krysy, ale to těm holkám říkat nebudem.“

„Zavolejte do motelu,“ poručil Potter, „a oznamte to jejich rodičům. A taky můžete říct Hendersonovi, aby předal tisku prohlášení, že se ven dostaly další dvě rukojmí. Neuvádějte, jestli byly propuštěny, nebo jestli utekly. Jen to, že se dostaly ven.“

Tobe se znovu zaposlouchal do sluchátek, pak se zasmál a vzhlédl. „Jedou sem, Arthure. Trvají na tom, že vás musí vidět.“

„Mě?“

„Pokud jste starší muž s brýlemi a tmavou sportovní bundou... Akorát si myslí, že se jmenujete de l'Epée...“

Potter zavrtěl hlavou. „Jak?“

Frances se krátce zasmála. „Opat de l'Epée. Vytvořil první obecně používanou znakovou řeč.“

„A proč mi tak říkají?“

Frances pokrčila rameny. „Nemám ponětí. Je to takový patron všech Hluchých.“

O pět minut později dívky dorazily. Rozkošná dvojčátka,

zabalená - světe, div se - do pestrobarevných dek Barney (další ze Stillwellových zázraků). teď již dívky vůbec nepřipomínaly promáčené hlodavce a zíraly na Pottera spíše s výrazem obdivného vytržení než strachu. Zadržovanou znakovou řečí vysvětlily prostřednictvím Frances, jak je Melanie dostala z jatek ven.

„Melanie?“ zeptala se Angie a kývla na Pottera. „Takže jsem se pletla. Zdá se, že máš uvnitř spojence.“

Ví už Handy, co Melanie provedla? uvažoval Potter. A kolik projevů odporu si ještě nechá líbit, než se pomstí? A nakolik bude tahle odplata smrtelná? Všiml si, jak se oči Frances Whitingové rozšiřují hrůzou, a krev mu ztuhla v žilách. Frances se k němu otočila.

„Ty dívky přesně nechápou, co se tam dělo, ale myslím, že jeden z nich znásilnil učitelku.“

„Melanii?“ zeptal se Potter rychle.

„Ne. Donnu Harstrawnovou.“

„Bože můj, to snad ne,“ zamumlal Budd. „A ty holky to viděly?“

„Bonner?“ zeptala se Angie.

Potter nedal ani v nejmenším najevo, jakou cítí úzkost. Přikývl.

Samozřejmě to byl Bonner. Jeho oči zabloudily k fotografiím Beverly a Emily. Obě jsou mladé, obě plné ženskosti.

A pak spatřil fotku Melanie.

Angie se dívek zeptala, zda Handy Bonnera na paní učitelku poslal, nebo zda to ten tlustý pán udělal sám od sebe.

Frances sledovala znaky a pak řekla: „Medvěd - takhle Bonnerovi říkají - se přitom často rozhlížel kolem sebe. Jako by nechtěl, aby ho někdo přistihl. Dívky si myslí, že Brutus - tedy Handy - by se zlobil, kdyby Medvěda viděl.“

„Chová se k vám Brutus hezky?“ zeptala se Angie.

„Ne. Je strašný. Jen po nás kouká studenýma očima jako někdo z těch Shannoniných komiksů. A taky zbil Melanii.“

„A je Melanie v pořádku?“

Jedna z dívek přikývla.

Angie zavrtěla hlavou. „Tohle není dobré.“ Podívala se

na plánek budovy. „Rukojmí a únosci nejsou daleko od sebe, a přesto tu není ani stopy po možném stockholmském syndromu.“

Čím víc je znám, tím víc je chci zabít.

Potter se zeptal na zbraně, náradí a televizor, ale dívky mu neřekly nic nového. Ovšem pak mu jedna podala kousek papíru. Byl promočený, ale písmo napsané nesmyvatelným fixem, který jim poskytl Derek, bylo dostatečně zřetelné.

„To je od Melanie,“ řekl Potter a začal číst nahlas: „Drahý de l'Epée: Chci vám toho tolik napsat.

Ale není čas. Dejte si na Handyho velký pozor. Je zlý - horší než cokoli jiného. Možná byste měl vědět: Handy s Wilcoxem jsou přátelé. Ale Handy nesnáší Medvěda (toho tlustého). Medvěd je chtivý.“

LeBow požádal o papírek, aby mohl přepsat jeho obsah do počítače.

„Už se skoro rozpadá,“ řekl Potter a začal mu hlasitě diktovat.

Jedno z dvojčat vykročilo dopředu a bojácně cosi ukázalo. Potter se usmál a tázavě se podíval na Frances.

„Chce váš autogram,“ řekla policistka.

„Můj?“

Dvojčata v dokonalém unisonu přikývla. Potter vytáhl z kapsy košile stříbrné plnicí pero, které nosil neustále u sebe.

„Čekají, že napíšete ‚Opat de l'Epée‘,“ pokračovala Frances.

„Ach, ano. Samozřejmě. Taký že napíšu. Pro každou jedenkrát.“

Dívky si prohlédly oba kousky papíru a nábožně si je odnášely, když je policista pobídl ven. Jedna z dívek se otočila a něco Frances ukázala.

„Melanie prý říkala ještě něco. Mají vám vyřídit, abyste si dal pozor.“

Střezte se...

„Ukažte mi, jak se říká: ‚Děkuji, jste velmi statečné‘.“

Frances poslechla a Potter její znaky napodobil zadržovanými gesty. Na tvářích dívek se objevil totožný úsměv. Vzaly Frances za ruku a policistka je doprovodila ke

kolegovi, který je odvezl do motelu Days Inn.

Budd se posadil vedle Pottera. „Proč nám to Melanie říká?“ zeptal se a ukázal na lístek. „Že je Bonner chtivej a že ti dva jsou přátelé?“

„Protože si myslí, že toho můžeme nějak využít,“ řekla Angie.

„A jak?“

Potter se podíval na promáčený kus papíru. Byl podepsán slovy: „S láskou Melanie Ch.“ Právě proto ho Potter odmítl ukázat Henry LeBowovi. Nyní vlhký papírek složil a strčil si ho do kapsy.

„Vyhledej mi Bonnera,“ poručil.

Po chvíli si mohl přečíst obrazovku. Ray Bonner zvaný „Sonny“ vedl zcela neúčinný život. Odpykal si řadu trestů za sexuální delikty, drobné loupeže, domácí násilí a veřejné pobuřování. Nebyl příliš chytrý, ale o to více ho ovládal chtíč. A taky to byl práškač. Před deseti lety svědčil v případě loupeže proti svému parťákovi.

Potter s Angie se na sebe podívali. A usmáli se.

„Skvělé.“

Rozhodnutí padlo okamžitě. Potter se s Handym nesetká tváří v tvář. Nabízela se zcela nová strategie. Riskantnější, to ano. Ale dost možná lepší.

Charlie Budd si náhle uvědomil, že se na něj Angie s Potterem zkoumavě dívají.

„Co si myslíš ty, Henry?“ zeptal se Potter.

„Poslyšte...,“ začal Budd neklidně.

„Myslím, že je dokonalý,“ přitakal LeBow. „Čestný a svědomitý. A má nádherný baryton.“

„Máte před sebou obrovský herecký výkon, Charlie,“ řekl Potter.

„Já?“ Mladý kapitán vypadal sklíčeně. „Co tím přesně myslíte?“

„Převzmete roli vyjednávače.“

„Cože?“

„Chci, abyste s Handym jednal o kapitulaci.“

„Ano, pane,“ odpověděl Budd nepřítomně. A pak dodal: „Děláte si legraci.“

„Jste dokonalý, Charlie,“ přidala se Angie.

„Už jsem před ním to téma nadnesl,“ řekl Potter. „Nyní je čas zmínit kapitulaci jako reálnou možnost. On to samozřejmě odmítne. Ale usadí se mu to v mysli jako jedna z alternativ. Začne zvažovat různé možnosti.“

„A to ještě není všechno,“ poznamenal LeBow s očima jako obvykle přilepenýma na obrazovce.

„Začneme zvyšovat sázky,“ řekl Potter a načmáral pár poznámek do žlutého bloku.

„Víte, myslím, že se na to moc nehodím.“

„Zkoušel jste někdy hrát?“ zeptala se Angie.

„O Vánocích se pro své a bráchovy děti převlíkám za Santa Klause. Nic víc. Nikdy jsem nebyl na pódiu a nikdy jsem po tom netoužil.“

„Já vám dám scénář.“ Potter se na okamžik zamyslel, pak vytrhl první stránku žlutého bloku a začal znovu pečlivě sepisovat poznámky.

Byly jich dvě hustě popsané strany.

„Tohle je podstata úkolu. Jinak improvizujte. Přečtete to dobře?“

Budd si prohlédl stránky. „Jasně, akorát si myslím, že nejsem připravený. Měl bych si to nacvičit nebo tak.“

„Na nacvičování není čas,“ řekl Potter. „Jen vám ještě sepíšu několik narážek, které při vyjednávání použijete.“

„Vy to nemyslíte vážně, že ne?“

„Poslouchejte mě, Charlie. Soustřeďte se. Musíte rychle překonat jeho bariéry a přimět ho, aby tomu uvěřil.“ Potter poklepal na žlutý papír.

Buddův obličej ztuhl a mladý kapitán se škrobeně posadil za stůl, na kterém ležel mobilní telefon.

„Chci, abyste mu přizvukoval ve všem, co řekne. Když řekne, že chce zmrzlinu, vy řeknete: ‚Zmrzlinu, jistě.‘ Když řekne, že má vztek, vy řeknete: ‚Tak vy máte vztek?‘ Tím dáváte najevo, že se zajímáte o to, co říká, aniž byste vyjadřoval svůj vlastní úsudek. Jeho to vyčerpává a nutí k přemýšlení. Ale dělejte to jen občas. Ne při každé poznámce, jinak ho popudíte proti sobě.“

Budd přikývl. Neskutečně se potil.

„Reagujte na jeho pocity, ale nevyjadřujte mu účast,“ pokračovala Angie.

„Přesně tak,“ dodal Potter. „je to nepřítel. My násilí neschvalujeme, takže on dělá něco špatného. Ale měl byste mu vysvětlit, že chápete, proč cítí to, co cítí. Je to jasné? Neblábolte. Musíte si hlídat, jak v telefonu zníte a jak rychle mluvíte. Řeknu vám rovnou, že budete mluvit strašně rychle. Zcela vědomě se nuťte mluvit pomalu a uvážlivě. Vám to bude připadat, že mluvíte jako pod vodou. Ale věřte mi, že to tak není.“

„Pokud se ho na něco zeptáte a on vám neodpoví,“ pokračovala Angie, „klidně nechte to ticho vystupňovat. Nenechte se odmlkami vyvést z míry.“

„A nenechte sebou manipulovat. Bude se o to snažit záměrně i podvědomě - pomocí výhrůžek, rychlé řeči, třesnutí i mlčení. Vy se soustřeďte pouze na svůj cíl.“ Potter znovu poklepal na žlutý papír - tentokrát s až nábožnou vážností. „Ze všeho nejdůležitější ale je, abyste si ho nepustil k tělu. Nechte ho se naparovat a říkat ty nejhorší věci, ale nenechte se vyvést z míry. Ať se vám posmívá. Ať vás uráží. Z vás to musí spadnout. Vy jste nad věcí.“ Potter se předklonil a zašeptal. „Možná vám bude říkat, že všechny ty holky zabije. Možná dokonce vystřelí do vzduchu, abyste si myslel, že někoho zastřelil. Možná vám řekne, že je znásilní nebo bude mučit. Nenechte se tím ovlivnit.“

„Ale co mám říct?“ zeptal se Budd zoufale. „Jestli to řekne, co mám říct?“

„Nejlepší je neříkat vůbec nic. A když budete cítit potřebu reagovat, jednoduše řekněte, že není v zájmu oboustranně přijatelného řešení, aby takovou věc udělal.“

„Šmarjá.“

Potter se podíval na hodinky. „Je čas zvednout oponu. Připraven?“

Mladý kapitán přikývl.

„Zmáčkněte tlačítko jedna.“

„Cože?“

„To je rychlé vytáčení,“ vysvětloval Tobe. „Zmáčkněte jedničku.“

„A pak už s ním budu mluvit?“
„Rozumíte scénáři?“ zeptal se Potter.
Budd znovu přikývl a Potter ukázal k telefonu.
„Šmarjá.“
Budd se natáhl pro sluchátko a vytočil číslo.
„Spojení,“ zašeptal Tobe.
„Nazdar. Jak se vede, Arte?“ ozval se v reproduktoru chraplavý hlas. Zdálo se, že se Handy uculuje.
„Tady je Charlie Budd. Vy jste Lou Handy?“
„Kdo sakra seš?“
Budd sjel očima k papíru před sebou. „Jsem ze státního zastupitelství.“
„S tím na mě nechod’.“
„Rád bych si s vámi na pár minut promluvil.“
„Kde je Art?“
„Není tady.“
„Co se kurva děje?“
Budd ztěžka polkl. No tak, Charlie, pomyslel si Potter. Na trému teď není čas. Poklepal na blok před Buddem.
„Co se děje?“ přizvukoval Handymu kapitán. „Jak to myslíte?“
„Chci mluvit jenom s ním.“
„S kým?“
„S Artem Potterem. S kým jsi myslel, sakra?“
Budd se zhluboka nadechl. „A proč nechcete mluvit se mnou? Nejsem zase tak špatný.“
„Ty seš státní zástupce?“
„Přesně tak. Chci si s vámi promluvit o kapitulaci.“
Zpomalte, napsal Potter.
„Ale né, tendle usmrkanec má teda smysl pro humor. Běž do prdele.“
Buddův obličej byl uvolněný. „Copak, vy nemáte rád právníky?“
„Miluju je.“
„Chcete slyšet vtip, Lou?“ pokračoval Budd.
Potter a LeBow na sebe pohlédli se zdviženým obočím.
„Jasně, Charlie.“
„Přijde žena ke gynekologovi a ptá se, jestli může

otěhotnět po análním sexu. A doktor říká: „Jasně, že jo, odkud myslíte, že se berou právníci?“

Handy se nevázaně rozchechtal. Buddův obličej nabral karmínovou barvu.

Za dvacet let kariéry vyjednávače Potter nikdy nevyprávěl únoscům vtip. Možná bude muset svou příručku přepsat.

„Arthur se vám snaží sehnat nějakou helikoptéru nebo co já vím,“ pokračoval Budd. „Povídal něco o hydroplánu. Už brzy by tu měl být.“

„Radil bych ti, aby tu do zasraný hodiny dvacet byl.“

„Já jen vím, že dělá, co může, Lou. Ale přemýšlejte: I když ten vrtulník dostanete a budete mít volný celý vzdušný koridor, dříve nebo později vás stejně najdou.“ Budd upřeně sledoval papír před sebou. „A až se dozvědí, kdo jste a že jste tu dívku zastřelil zezadu, víte, co se stane. Dopadnou vás, a když pak pojedete v antonu, čirou náhodou vás potká nějaká nehoda.“

„Vyhrožuješ mi?“

„To rozhodně ne. Jen se vás snažím zachránit. Jen vám říkám, jak se věci mají. A vy víte, že se mají takhle.“

„Mě nikdo nenajde. Takže s těma kecama přestaň. Nic takovýho se nestane. To by sem nejdřív museli ti vaši sráči vlítnout a sejmout mě. Jenže pak by mě našli na hromadě šesti mrtvejch rukojmích.“

Potter ukázal na fotografie dvojčat. LeBow se zamračil. Jaktože Handy neví, že utekly?

„Poslyšte, Lou, můžeme vám nabídnout takovou dohodu,“ pokračoval Budd.

„Dohodu? Jakou dohodu?“

„Poskytneme vám jistou imunitu. Ne úplnou, ale...“

„Ty nevíš, co jsem proved?“

„Co jste proved?“ Přizvukuje jako profík, pomyslel si Potter.

„Dneska jsem zabil pár lidí. Takže tu nemůže bejt ani řeči o imunitě, ale o... Jak se, kurva, říká tomu, co vám dává farář?“

Budd se podíval na Pottera, který zašeptal: „Poslední

pomazání.“

„Poslední pomazání.“

„Jo. Takže myslím, že z toho nic nebude, právníku z ženský prdele. Myslím, že budu spíš potřebovat tu helikoptéru, jinak vypustím tady svýho dobrýho kámoše Bonnera na holku nebo dvě. Znáš Bonnera? Čtyřicet hodin denně mu stojí v pozoru. To je přímo pozoruhodnej výkon. Nikdy jsem nikoho podobnýho nepotkal. Měl bys ho vidět v base. Pošlou tam mladýho bažanta, a ještě než policajtům oschnou jeho otisky, stojí u něj Bonner a povídá: „Ohni se, chlapečku. A roztáhni nožky.“

Potter si všiml úzkosti v Buddově obličeji a položil kapitánovi ruku na rameno. Znovu poklepal na žlutou stránku.

„Kde je Art?“ řekl Handy náhle. „Mám ho radši než tebe.“

„Jak jsem říkal, snaží se vám sehnat helikoptéru.“

„Ať se propadnu, jestli nás tam někde neposlouchá. Jak je blízko, co? Nejspíš by ti moh zastrčit čuráka do huby, aniž byste se museli pohnout. Hele, nejseš teplouš, Charlie? Podle hlasu mi tak připadáš.“

Budd si upravil sluchátko v ruce. „Agent Potter se vám snaží opatřit to, o co jste žádal.“

Umřeli, protože mi nedali, co jsem chtěl. Potter souhlasně přikývl.

„Chci ten vrtulník, jinak dám Bonnerovi holku.“

„To nebude potřeba, Lou. No tak. Všichni přece spolupracujeme, nebo ne?“

„Pokud vím, ještě před chvílí jsi v týmu nebyl, Charlie.“

Budd si otřel pot z čela. Potter na něj s pocitem dirigenta velkého orchestru mávl a ukázal na příslušnou pasáž na papíře.

„V týmu?“ improvizoval Budd. „Ale co vás nemá, Lou. To víte, že jsem v týmu. A chci vám nabídnout dohodu. Vám a Wilcoxovi.“

Potter si přidržel ukazováček u úst a Budd se odmlčel a ztěžka polkl. Angie mu podala sklenici vody. Kapitán ji vypil a žalostně se na Angie usmál.

Handy mlčel.

Budd se chystal promluvit, ale Potter zavrtěl hlavou.

Nakonec Handy řekl: „Mně a Shepovi?“

„Přesně tak.“

„Jakou dohodu?“ zeptal se Handy opatrně.

Budd se podíval na papír. „Dáme vám jen doživotí. Ne trest smrti.“

„Nám dvěma?“

Potter zaslechl v Handyho hlase nejistotu. Výborně, pomyslel si. Poprvé za celý den si Handy není jistý, co se děje. Ukázal Buddovi vztyčený palec.

„Jen vám a Wilcoxovi,“ řekl Budd pevně.

„A co Bonner?“

Potter zvedl ruce a začal jimi tázavě mávat.

„No, teď mluvím jen o vás dvou.“

„A proč nemluvíš o Bonnerovi?“

Potter se vztekle zamračil. Budd přikývl a odměřeně řekl: „Protože nechci mluvit o Bonnerovi. Nabízím vám a Wilcoxovi dohodu.“

„Seš hajzl, Charlie.“

„Hajzl?“

„Neříkáš mi všechno.“

Potter se dotkl prstem rtů.

Ticho.

Výborně, pomyslel si Potter. Vede si skvěle. Konečně na Budda kývl.

„Říkám vám všechno.“ Budd spustil z očí žluté stránky a vykoul z okna na jatka. „A říkám vám to ve vašem zájmu i v zájmu ostatních. Měl byste se vzdát, pane. I když s tím vrtulníkem odletíte, stanete se nejhledanějším mužem v Severní Americe. Budete mít ze života peklo, a jestli vás chytí, dostanete smrt. Sám to dobře víte. Bez promlčecí lhůty.“

„A co mám říct Bonnerovi?“

Potter vztekle zatáhl ruku v pěst.

„Je mi celkem fuk, co mu řeknete,“ odpověděl Budd nevrle. „Jeho se ta dohoda net...“

„Proč ne?“

Váhejte, napsal Potter na papír.

Handy nakonec nesnesitelné ticho nevydržel. „Proč mi to, kurva, neřekneš?“

„Chcete si o té dohodě promluvit, nebo ne? Jen vy a Wilcox. Zachráním vás před injekcí.“

„Chci ten zasranej vrtulník a taky ho dostanu. Vyříd' to Artovi. K čertu s váma všema!“

„Ne, počkejte...“

Cvak.

Budd zavřel oči a položil telefon na stůl. Ruce se mu divoce třásly.

„Výborně, Charlie,“ řekl Potter a poplácal ho po zádech.

„Dobrá práce,“ přidala se Angie a povzbudivě na Budda mrkla.

Budd nechápavě vzhlédl. „Dobrá práce? Vždyť se totálně naštvál. A praštil mi s tím.“

„Ne, je přesně tam, kde ho chceme mít.“

LeBow zapsal incident do databáze a zaznamenal čas. Přistoupil k tabuli s podfuky a napsal: Nabídnuta dohoda ze strany „státního zástupce Budda“ - Handymu a Wilcoxovi. Doživotí namísto poprav.

Budd se postavil. „Myslíte?“

„Zasel jste mu do hlavy semínko. Uvidíme, jestli vzklíčí.“

Potter se podíval na Angie a vyměnil si s ní vážný pohled. Stačil však uhnout očima dříve, než si toho všiml Budd.

20:16

„Pět minut.“

Dan Tremain zavolal guvernérovi a společně se dohodli, že operace záchranné jednotky bude pokračovat podle plánu. Na zakódované frekvenci to pak vysílačkou tlumočil svým mužům.

Chuck Pfenninger jako Předvoj jedna zaujal postavení nedaleko velitelské dodávky, zatímco Joey Wilson jako

Předvoj dvě se ukryl za školním autobusem a připravoval se vhodit do čelního okna jatek omračující granáty. Týmy Alfa a Beta již byly připraveny k dynamickému vniknutí severozápadními a jihovýchodními dveřmi, jak bylo plánováno.

Tremain sršel sebedůvěrou. Přestože možná únosci očekávali útok skrz dobře označený požární východ, nikdy nebudou předpokládat vniknutí přes ukryté jihovýchodní dveře.

Za pět minut bude po všem.

Lou Handy se zadíval na telefon a poprvé toho dne ucítil pochybnosti.

Hajzl jeden.

„Kde je?“ zabručel a rozhlédl se po jatkách.

„Bonner? Uvnitř s holkama,“ odpověděl Wilcox. „Nebo žere. Co já vím? Děje se něco?“

„Děje se něco divného.“ Handy začal přecházet sem a tam. „Myslím, že nám možná nabízej dohodu.“ Tlumočil Wilcoxovi, co mu říkal státní zástupce.

„Oni nám nabízej dohodu?“

„No, dohodu... Doživotí v Leavenworthu.“

„Pořád je to lepší než jehla. Nejhorší je, že se přitom pochčiješ. Věděls to? A nedá se tomu zabránit. Říkám ti, že to беру, nemám zájem si před někým nachcat do katí.“

„Člověče.“ Handy sklonil hlavu a chladně se podíval na Wilcoxe. „Jenže my se odsud dostanem. Nezapomeň na to.“

„Jo, jasně.“

„Myslím, že ten dobytek je celou dobu s nima.“

„Proč?“ zeptal se Wilcox.

„A proč si myslíš, sakra? Pro prachy. Kolikrát už mu zkrátili trest.“

Wilcox zabořil pohled do temné zadní části jatek. „Sonny je hajzl, ale tohle by neudělal.“

„Nedávno to udělal.“

„Cože?“

„Nedávno někoho prásknul. Chlápků, kterej s ním v něčem jel.“

„A tys to věděl?“ zeptal se překvapeně Wilcox.

„Jasně, že jsem to věděl,“ odpověděl Handy vztekle. „Jenže jsme ho potřebovali.“

Ovšem jak by se Bonner s federály spojil? uvažoval Handy. Od začátku akce ho měli každou minutu pod kontrolou.

I když ne tak docela, vzpomněl si po chvíli. To Bonner šel přece pro auto. Když se dostali z vězení, byl Bonner půl hodiny pryč, aby splášil káru. Handy si vzpomněl, jak ho v tu chvíli napadlo, že to Bonnerovi nějak dlouho trvá, a jak si pomyslel, že pokud se Bonner zdejchne, bude umírat zatraceně pomalu. Zmizel na půl hodiny, aby přivezl auto odstavené o osm bloků dál. Dost času na to, aby zavolal federálům.

„Jenže má nízký trest,“ namítl Wilcox. Za útěk do jiného státu dostal Bonner pouhé čtyři roky.

„No právě,“ opáčil Handy. „Zrovna tyhle lidi nejlíp přistupují na dohody. Federálové ti z trestu nikdy neukrojí víc než jeden dva roky, což nemá cenu pro nás, ale pro něj jo.“

Kromě toho mohl mít Bonner další důvod: Sexuální delikventi se nejčastěji ze všech probouzejí ráno se skleněným střepem v hrdle nebo s víčkem od plechovky v břiše - případně se nemusí probudit vůbec.

Wilcox nejistě nahlédl do temných jatek. „Co navrhuješ?“

„Myslím, že bysme s ním měli promluvit.“

Prošli hlavní místností kolem tlejících ramp, po kterých se kdysi hnaly se vzpříčenýma nohama krávy, a kolem dlouhých stolů, na kterých se tytéž krávy rozřezávaly na rezivějících gilotinách. Zastavili se u dveří do porážkové místnosti. Bonner tam nebyl. Slyšeli ho, jak stojí opodál a močí pořádným proudem do stoky nebo odvodňovací jímky.

Handy se rozhlédl po místnosti - starší žena schoulená do klubíčka, ta hekající holka, ta hezká holka. A pak tu byla Melanie, která na něj zírala očima, jež se snažily působit vzdorovitě, ale vycházel z nich jen obyčejný strach. Vtom si to Handy uvědomil.

„Kde jsou ty dvě malé?“ zeptal se klidně.

Zíral na dva páry černých lakovaných střevíčků.

„Do prdele!“ vybuchl Wilcox a rozběhl se do chodby podle drobných šlápot v prachu.

Melanie ovinula ruce kolem astmatické dívky a přikrčila se ke zdi.

V tu chvíli se za rohem objevil Bonner a zarazil se.

„Nazdar, kámo.“

Nejistě zamrkal a podíval se Handymu do obličeje.

„Kde jsou, ty idiote?“

„Kdo?“

„Ty dvě malé. Ty dvojčata!“

„Já...“ trhl sebou Bonner. „Já je hlídal. Celou dobu. Přísahám.“

„Celou dobu?“

„Akorát jsem se šel vychcat. Hele, Lou. Někde tu musej bejt. Však my je najdem.“

Handy se upřeně podíval na Bonnera, který vyrazil k Melanii a zařval: „Kde, sakra, jsou?“ Vytáhl z kapsy pistoli a přistoupil až k Melanii.

„Lou!“ zařval Wilcox z hlavní místnosti. „Ježíšikriste!“

„Co je?“ vyjekl Handy a otočil se. „Co je, sakra?“

„Máme tu jeden větší problém. Koukej.“

Handy vyrazil zpět k Wilcoxovi, který ukazoval na televizor.

„Kristepane. Potter, ten prolhanej zkurvysyn!“

Na obrazovce se objevily dokonalé záběry přední a boční strany jatek. Reportéři nějakým způsobem proklouzli za policejní linii a umístili kameru na něco blízkého a vysokého - možná na starý větrný mlýn za řadou stromů na severu. Kamera byla nepatrně roztřesená, ale nemohlo být nejmenších pochyb, že se teď celá země dívá na jednoho zasraného příslušníka zásahové jednotky, stojícího přímo u předního okna - pouhých šest metrů od místa, kde teď stál Handy s Wilcoxem.

„Nejsou to taky oni?“ vyhekl Wilcox a ukázal na několik flíčků v údolí na sever od jatek.

„Možná jo. Jasně že jo, sakra. Musí jich bejt nejmíň

tucet.“

„...mám dojem, že se jednotka připravuje k ozbrojenému útoku...” komentoval záběry reportér.

Handy se podíval na požární dveře na severní straně jatek. Pečlivě je zaklínili, ale Handy věděl, že správně umístěné nálože je dokáží rozmetat během několika vteřin.

„Hod' sem tu brokovnici!“ zařval na Bonnera. „Máme na krku přestřelku!“

„Sakra.“ Bonner natáhl na brokovnici závěr a nechal ho zacvaknout.

„Co střecha?“ zeptal se Wilcox.

Existovaly jen dva způsoby, jak mohl záchranný tým rychle do budovy proniknout - bočními dveřmi a střechou. Nákladové přístaviště bylo příliš daleko. Když se však Handy zadíval na strop, spatřil hustou síť trubek, větracích otvorů a dopravníků. I kdyby zásahovka rozmetala střechu, musela by se složitě prodírat tímhle systémem.

Handy se podíval na pole před jatkami. Kromě policisty u okna - ukrytého před policejní linií za školním autobusem - se tímto směrem zřejmě neblížil žádný další policista.

„Půjdou skrz tyhle boční dveře.“

Handy se pomalu přesunul k oknu, kde se schovával příslušník zásahové jednotky. Ukázal na Wilcoxovu zbraň. Wilcox se zašklebil, vytáhl zpoza opasku pistoli a natáhl ji.

„Běž za něj,“ zašeptal Handy. „Přes druhé okno. Upoutej jeho pozornost.“

Wilcox přikývl, padl prudce na břicho a začal se plazit ke vzdálenějšímu oknu. Také Handy se odplazil k oknu, za kterým se ukrýval agent. Wilcox našpulil ústa do dokonalé ruličky a zatokal jako divoký krocan. Handy nedokázal potlačit úsměv.

Když Wilcox zatokal znovu, vykoul Handy rychle z okna.

Pouhého půl metru před sebou spatřil agenta, který se právě zmateně otáčel za zvukem. Handy se vyklonil z okna, popadl agenta za helmu a s mocným škubnutím ho zvedl ze země. Muž upustil samopal, který mu visel z ramenou na koženém popruhu, sevřel Handyho zápěstí a začal sebou

zběsile zmítat, neboť ho dusil řemínek helmy. Wilcox přiskočil k Handymu a společně agenta protáhli oknem.

A zatímco mu Handy nasazoval nelsona, Wilcox ho kopl do slabin a sebral mu samopal, pistoli i granáty. Agent se sesypal na podlahu.

„Ty hajzle!“ vztekal se Handy a zběsile do muže kopal. „Však já se ti podívám na zoubek!“

Strhl mu helmu, kuklu i brýle. Muž sklonil obličej. Handy vytáhl z kapsy nůž, s cvaknutím ho otevřel a přidržel ostří agentovi u tváře.

„Chtěl jsi mě odprásknout zezadu? To je ta vaše odvaha? Čekat za chlapem jako nějaký zsranej negr?“

Agent se začal vzpouzet. Handy máchl nožem směrem dolů a muži začal po čelisti stékat pramínek krve. Handy ho udeřil pěstí do tváře, pak znovu a pak ještě desetkrát. Nakonec od něj odstoupil, otočil se a kopl ho do břicha a do slabin.

„Hej, Lou, nechej...“

„Svině jedna! Chtěl mě zastřelit zezadu! On mě chtěl zastřelit zezadu, kurva! Tak takovej ty seš chlap? Tomuhle říkáš čest?“

„Ty seš svině,“ zasténal agent a bezmocně se překulil po podlaze.

Handy ho otočil zpátky, udeřil ho do ledvin a spoutal ho jeho vlastními pouty.

„Kde jsou ostatní?“ Zarazil nůž agentovi do stehna, zatím ne hluboko. „Tak mluv!“ běsnil.

Nůž zajel agentovi do lýtky. A pak nad koleno. Agent vykřikl.

Handy k němu naklonil obličej, pouhých pár centimetrů od jeho tváře.

„Rovnou do pekla, Handy. Přesně tam půjdeš.“

Nůž začal zajíždět hlouběji. Další výkřik. Handy natáhl prst a dotkl se drobné slzy na agentově tváři. Přilepila se mu na prst a Handy si ji přiložil na jazyk. Zarazil nůž hlouběji do stehna. Muž opět vykřikl. Uvidíme, kdy chlapec rupne.

„Ježíšikriste,“ zasténal muž.

Dřív nebo pozdějc rupnout musí. Stačí se s tímhle

kouskem oceli pomalu posouvat na sever a čekat, až hošík začne žalovat.

„Já nevím, kde je zbytek jednotky! Já jsem jen průzkumník, sakra!“

Handyho náhle přestal nůž bavit a vztekleji než kdykoliv předtím znovu muže udeřil pěstí.

„Kolik jich je? Kudy se sem chystají vpadnout?“

Agent mu plivl na nohu.

A náhle se Handy vrátil o několik let zpátky a viděl, jak se mu Rudy vysmívá - jo, pravděpodobně to byl výsměch. Viděl, jak se Rudy otáčí a v peněžence má jeho dvě stovky - aspoň si myslel, že tam jsou, a nejspíš tam opravdu byly. Vztek jím projel jako čepel z uhlíkové oceli lidským podbřiškem.

„Tak mluv!“ zařval.

Jeho pěst se znovu a znovu zvedala a bila agenta do obličeje a břicha. Konečně Handy odstoupil.

„Seru na něj. Seru na ně na všechny.“

Rozběhl se do porážkové místnosti a převrátil nádobu s benzinem. Místnost se zaplnila pachem chladivé tekutiny, která postříkala ženy i dívky. Ta vyjukaná čubka Melanie odtáhla holky do rohu, ale stejně se namočily.

Handy přidržel agentův samopal u bočních dveří.

„Oni sem nalezou pěkně rychle, Shepe. Hned jak s tím začnou, střelím jich pár do nohy. Ty zatím hodíš tohle“ - ukázal na granát - „do místnosti, a podpálíš tak benzin. Chci nechat pár těch poldů naživu, aby všem řekli, co se těm holkám stalo. Jaký to bylo, když jsme je upekli zaživa.“

„Tak jo, kámo. Jasně.“

Wilcox vytrhl pojistku z hladkého černého granátu, přidržel zpoždovač a postavil se do dveří porážkové místnosti. Handy natáhl závěr samopalu a namířil ho na venkovní dveře.

„U okna je nějaký pohyb, Arthure,“ oznámil Dean Stillwell ve vysílačce. „U druhýho nalevo od předních dveří.“

Potter potvrdil příjem a vyhlédl z okna přes dalekohled. Okno mu zakrýval školní autobus a strom.

„A co to bylo, Deane?“

„Jeden z mých lidí říkal, že to vypadalo, jako by někdo prolezl oknem.“

„Některý z únosců?“

„Ne, chtěl jsem říct, že prolezl do okna.“

„Do okna? Máte to potvrzeno?“

„Ano, pane, jedna policistka říkala, že to viděla taky.“

„No...“

„Ježíši,“ zašeptal Tobe. „Podívejte, Arthure.“

„Kdo to je?“ vybuchla Angie. „Kdo to, sakra, je?“

Potter se otočil a pohlédl na televizní obrazovku, na kterou Angie konsternovaně zírala. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že se dívá na místní zprávy - že tenhle monitor byl naladěný na meteorologický kanál. A že zde právě sleduje průběh zásahové akce v budově jatek.

„Počkejte,“ řekl Budd. „Co se vlastně děje?“

„...tyto exkluzivní záběry. Zdá se, že jeden z agentů u jatek se právě sám stal obětí únosu.“

„Kde je ta kamera?“ zeptal se ohromený LeBow.

„O to se teď starat nemusíme,“ odpověděl Potter a napadla ho bezděčná myšlenka: Je tohle Hendersonova pomsta?

„Tremain,“ zavolal LeBow. „To je Tremain.“

„Sakra,“ ulevil si katolík Tobe. „Tak tohle byly ty kódované signály. Vždyť on mezitím zorganizoval zásah.“

„Ale uvnitř je past! Tremain o ní neví.“

„Past?“ zeptal se Derek nervózně.

Potter šokovaně vzhlédl. Okamžitě pochopil hloubku téhle zrady.

Derek Elb krmil kansaskou záchrannou jednotku informacemi o operaci. Musel to být on.

„Jakou má Tremain frekvenci?“ křikl, přeskočil přes stůl a popadl mladého policistu za límec.

Derek jen vrtěl hlavou.

„Řekni mu to, sakra!“ obořil se na něj Budd.

„Nemám k ní přístup. Nastavuje se v terénu, takže se nedá narušit.“

„Já ji rozluštím,“ řekl Tobe.

„Ne, jsou to retrosignály, trvalo by to hodinu. Omlouvám se, já nevěděl... O té pasti jsem nic nevěděl.“

„Mají tam nastraženou zápalnou bombu, seržante!“
vzkypěl Budd.

„Panebože, ne,“ hlesl Derek.

Potter popadl telefon a vytočil známé číslo. Nikdo se neozval.

„No tak, Lou. No tak...! Tobe, máš ještě na lince SatSurv?“

„Jo.“

Tobe Geller bouchl prstem do tlačítka. Jeden monitor obživil. Objevil se na něm v podstatě stejný zelenomodrý obrázek pozemku, který už jednou viděli, ale po obou stranách jatek se nyní nacházely shluky deseti malých červených teček.

„Jsou tady v těch roklích. Pravděpodobně tam vniknou skrz severozápadní a jihozápadní okna nebo dveře. Vytiskni mi to rychle.“

„Jasně. Černobíle to bude rychlejší.“

„Dělej!“

Tiskárna začala bzučet a Potter si přitiskl telefon k uchu. Na druhém konci linky slyšel jen klidné vyzvánění bez odpovědi.

„Lou, Lou, Lou, no tak... Vezmi to!“ Nakonec praštil telefonem. „Co teď udělají, Henry?“

LeBow vyskočil a zabořil pohled do plánu, který právě vyplivla tiskárna.

„Vniknou tam těmahle dveřma nalevo. Ale nevím, co dělají na pravé straně. Tam žádné dveře nejsou. A na nosné zdi náložky nestačí.“ Ukázal na plánek jatek na stěně. „Podívejte semhle. Ta tečkovaná čára. Třeba tam někdy byly dveře. Tremain je musel objevit. Vniknou tam z obou stran.“

„Po jednom?“

„Ve dvou, ale za sebou, jo. Budou muset.“

„To je...“

Ozvala se velmi tichá rána a dodávka náhle potemněla. Frances krátce vykřikla. Vnitřek dodávky osvětlovala pouze matná žlutá záře od tlustých oken a dvojice modrých

obrazovek LeBowových počítačů.

„Jsme bez proudu,“ konstatoval Tobe. „To jsme...“

„Arthure!“ LeBow ukazoval z okna na plameny, které olizovaly bok dodávky.

„Co se stalo? Ježíšikriste, snad nás Handy nezasáhl?“

Potter přeběhl ke dveřím. Otevřel je a s výkřikem uskočil před ohnivými jazyky a spalujícím žárem, který se vmžiku rozšířil do celé dodávky. Potter zabouchl dveře.

„Nemůžu to nahodit,“ hlásil Tobe. „Zálohy jsou taky v háji.“

„Kolik času máme?“ osopil se Potter na Dereka.

„Já...“

„Odpovězte, nebo budete do hodiny ve vazbě! Kolik času má uplynout mezi vypnutím proudu a útokem?“

„Čtyři minuty,“ zašeptal Derek. „Pane, dělal jsem jen, co jsem...“

„Ne, Arthure!“ vykřikla Angie. „Neotvírej!“

Potter rozrazil dveře. Odletěl dozadu a vzňaly se mu rukávy. Venku nebylo vidět nic než moře plamenů. A pak se dovnitř nahnul černý kouř pálící se gumy a benzínu, který všechny poslal na podlahu, kde jen bezmocně lapali po zbytcích vzduchu.

Dan Tremain vyřadil z činnosti šifrovačku a začal vysílat:

„Agente Pottere, agente Pottere! Tady kapitán Tremain. Ozvěte se, prosím. Jste v pořádku?“

Sledoval oheň na kopci. Oranžové plameny a černý kouř, který se vířil jako tornádo, působily značně znepokojivě. Tremain dodávku sám často používal, takže věděl, že lidem uvnitř nehrozí žádné nebezpečí, pokud nechají zavřené dveře. Přesto byl požár dosti děsivý. Ale o tom teď není čas přemýšlet.

„Agente Pottere,“ zavolal Tremain znovu. „Dereku? Je v dodávce někdo? Ohlase se, prosím.“

„Tady šerif Stillwell, kdo volá?“

„Kapitán Dan Tremain z kansaské policie. Co se děje?“

„Dodávka hoří, pane. Zatím nic nevíme. Handymu se asi

podařila šťastná trefa.“

Díky, šerife, pomyslel si Tremain. Rozhovor se nahrával na ústředí kansaské policie. Stillwellova poznámka mohla Tremainovo počínání více než ospravedlnit.

„Jsou všichni v pořádku?“ zeptal se velitel zásahové jednotky.

„Nemůžeme se dostat k dodávce. Nejsme...“

Tremain přerušil vysílání a nařídil na šifrované frekvenci: „Tým Alfa, tým Bravo. Krycí heslo ‚klisna‘. Krycí heslo ‚klisna‘. Aktivujte nálože. Šedesát vteřin do detonace.“

„Tady Alfa. Aktivováno.“

„Tady Bravo. Aktivováno.“

„Vystřelte otvory,“ poručil Tremain a sklonil hlavu.

Arthur Potter, který měl osm kilo přes váhu a nikdy nebyl žádným atletem, se skutálel na zem těsně za plameny, které se dva policisté neúspěšně snažili uhasit hasicími přístroji.

Dopadl na hlinu a zděšeně pohlédl na své hořící rukávy. Jeden policista vykřikl a postříkal Pottera oxidem uhličitým. Ledová sprška mu popálila ruce více než oheň, a když Potter spatřil svá poranění na kůži, okamžitě věděl, jaká muka ho čekají později.

Pokud se jich dožije.

Není čas, na nic není čas.

Vyškrábal se na nohy a nevšímal si žhavých uhlíků, které mu čoudily na bundě, ani bolesti, která mu spalovala pokožku. Dal se do běhu a zmáčkl přitom megafon.

Přeběhl přes pole kolem linie policejních vozidel a zamířil přímo k jatkům. A přestože jen ztěžka lapal po dechu, začal zběsile křičet:

„Lou Handy, vyslechněte mě! Vyslechněte mě! Tady je Art Potter. Slyšíte mě?“

Šedesát metrů. Padesát.

Žádná reakce. Tremainovi muži zahájí každým okamžikem akci.

„Lou, brzy vás napadnou! Je to neschválená operace! Nemám s ní nic společného. Opakuji! Je to omyl! Agenti jsou ve dvou roklích na sever a na jih od jatek. Můžete zahájit

křížovou palbu ze dvou oken po obou stranách. Slyšíte mě, Lou?“

Potter ztěžka oddychoval a usilovně se snažil volat dál. Hrudníkem mu projela palčivá bolest, takže musel zpomalit.

Nacházel se na pahorku jako dokonalý terč - pohyboval se přesně v místě, kde Handy střelil do zad Susan Phillipsovou.

„Vyrazí boční dveře,“ křičel, „ale můžete je zadržet, než se dostanou dovnitř! Zaujměte pozice pro křížovou palbu v jihovýchodním a severozápadním okně. Na jižní straně jsou dveře, o kterých nevíte. Jsou zakryté, ale jsou tam! Chtějí si prorazit cestu i přes ně, Lou! Poslouchejte mě. Chci, abyste jim střílel do nohou. Mají neprůstřelné vesty. Miřte jim na nohy! Použijte brokovnice! A miřte jim na nohy.“

Uvnitř jatek nebyl znát žádný pohyb.

Ach, ne...

„Lou!“

A pak si Potter všiml pohybu od rokle směrem k severní části jatek. Z trsu trávy vykukla helma a pod ní se zableskl odraz dvou okulárů dalekohledu, které se otáčely jeho směrem.

Nebo to byl teleskopický zaměřovač MP-pětky?

„Lou, slyšíte mě?“ zavolal Potter znovu. „Tohle je neschválená operace! Zaujměte pozice pro křížovou palbu u severních a jižních dveří. Jižní dveře bude zakrývat sádrokarton nebo něco podobného.“

Nic... Ticho.

Prosím vás...

Mluvte se mnou, proboha! Mluvte se mnou někdo! A pak se mihl další pohyb. Potter se podíval jeho směrem - přesně na sever od jatek.

Na vrcholku stráně asi sedmdesát až pětasedmdesát metrů od Pottera se vztyčil muž v černém. Stál nakloněný pod tíhou samopalů HK zavěšeného na popruhu a zíral na Pottera. A pak agenti ukrytí v roklích po obou stranách jatek začali jeden po druhém vstávat a ustupovat od dveří. Helma za helmou se vynořovala z úkrytu a stahovala se do křoví. Zásahová jednotka přerušila akci.

Nad budovou jatek se vznášelo hrobové ticho. Arthur Potter však cítil obrovskou sklíčenost. Neboť věděl, že za tohle bude nutně následovat odplata. Jakkoliv byl Handy krutý a amorální, během obléhání zatím vždy dodržel slovo. Jeho svět se možná řídil spravedlností, kterou si stanovil pouze on sám - spravedlností zla -, ale přece jen to byla spravedlnost. A nyní slib porušila jeho protistrana.

Potter, LeBow a Budd stáli vzadu s rukama zkříženýma na prsou, zatímco se Tobe zoufale probíral drátky, stříhal je a spojoval.

Potter sledoval, jak dva agenti Petera Hendersona odvádějí Dereka Elba.

„Sabotáž?“ zeptal se Tobeho.

Tobe, který se v balistice vyznal téměř stejně dobře jako v elektronice, to nedokázal s jistotou říct.

„Vypadá to jako obyčejný požár. Odebírali jsme z generátoru spoustu šťávy. Jenže někdo sem taky mohl hodit L-dvěstědesítku a pak nejsme o nic moudřejší.

Stejně teď nemůžu nic hledat.“ Tobe se znovu pustil do drátků.

Zdálo se, že jich dokáže ustříhnout, spojit a ovázat snad deset najednou.

„Ty dobře víš, co to je, Arthure,“ řekl LeBow.

Potter s ním samozřejmě souhlasil. Tremain pravděpodobně nechal v generátoru dodávky zápalné zařízení s dálkovým ovládáním.

„Myslíte, že by něco takového udělal?“ zeptal se nevěřicně Budd. „Co teď podniknete?“

„Teď zrovna nic,“ řekl Potter.

Ve svém srdci žil kdesi daleko v minulosti, ale při práci se na minulost prakticky neohlížel. Na pomstu neměl čas ani chuť. Teď musel přemýšlet o rukojmích.

Rychle, Tobe, zprovozni zase ty linky.

Frances Whitingová se vrátila do dodávky z lékařského stanu, kde dýchala kyslík. Měla umouněný obličej a dýchání jí činilo drobné obtíže, ale jinak byla v pořádku.

„Trochu víc vzrušení, než na kolik jste z Hebronu zvyklá,

že?“ zeptal se jí Potter.

„Když nepočítám dopravní předvolání, naposledy jsem někoho zatkla ještě za Bushe.“

Zápach spálené gumy a plastů byl všudypřítomný a také Potterovy paže pokrývaly spáleniny. Chlupy na hřbetě rukou mu zcela zmizely a velká popálenina na zápěstí ho bolela jako čert. Jenže na lékařskou prohlídku si teď nemohl udělat čas. Nejprve se musel spojit s Handym a pokusit se minimalizovat odplatu, o které teď Handy bezpochyby pilně přemýšlel.

„Hotovo,“ zavolal Tobe. „Mám to.“

Kouzelník Tobe Geller se napojil linkou na auto s agregátem a přístroje v dodávce se opět rozeběhly.

Potter se chystal říct Buddovi, aby nechal dveře na chvíli otevřené a vyvětral dodávku, když vtom si uvědomil, že zde již žádné dveře nejsou. Shořely. Posadil se tedy za stůl, popadl telefon a vytočil číslo.

Dodávku zaplnil elektronický zvuk vyzvánějícího telefonu.

Žádná odpověď.

Henry LeBow, který seděl za Potterem, začal znovu ťukat do klávesnice. Zvuk zatlumených kláves vrátil Potterovi sebedůvěru více než cokoli jiného. Jsme zpátky v operaci, pomyslel si. A obrátil pozornost k telefonu.

Zvedni to, Lou. No tak. Máme už toho za sebou tolik, že to teď nemůžeme nechat jen tak rozplynout. Prožili jsme příliš mnoho, máme k sobě příliš blízko...

Zvedni ten ztracený telefon.

Venku se ozvalo hlasité zakvílení - tak blízko, že si Potter zprvu pomyslel, že je to jen zpětná vazba telefonu. Vedle dodávky s poskakováním zastavila limuzína Rolanda Markse, který vzápětí vyskočil z auta a zběžně si prohlédl ohořelou dodávku.

„Viděl jsem zprávy“ křikl do prázdna. „Co se sakra stalo?“

„Tremain zasáhl na vlastní pěst,“ řekl Potter, znovu stiskl tlačítko opakovaného volání a chladně si státního zástupce prohlédl.

„Cože?“

LeBow vše Marksovi vysvětlil.

„Neměli jsme o tom tušení, pane,“ prohlásil Budd.

„Chci s tím chlapem mluvit, jo, to teda chci,“ zabručel Marks. „Kde...“

U dveří nastal prudký pohyb a Potter byl odhozen na stranu.

Těžce dopadl na záda a začal hekat.

„Ty hajzle!“ zařval Tremain. „Ty zasranej hajzle!“

„Kapitáne!“ obořil se na něj Marks.

Budd s Tobem popadli velitele záchranné jednotky za ramena a odtáhli ho. Potter pomalu vstal a chytil se za hlavu v místě, kam se udeřil při pádu. Krev mu našťestí netekla. Pokynul svým mužům, aby pustili Tremaina. Neochotně uposlechli.

„Dostal jednoho z mých lidí, Pottere. Jen díky tobě, ty zkurvenej Jidáší.“

Budd ztuhl a vyrazil kupředu. Potter ho gestem zarazil, narovnal si kravatu a pohlédl na spáleniny na hřbetě svých rukou. Naskákaly se mu na nich velké puchýře a hrozně ho bolely.

„Tobe,“ řekl klidně, „přehrej nám ten pásek, ano? Ten od KFAL.“

Ozvalo se bzučení videorekordéru a jedna z obrazovek se rozsvítila.

V dolním okraji se objevilo červenomodrobílé logo televizní stanice a slova: Živý vstup... Joe Silbert.

„Ó, to je teda geniální,“ řekl Marks kysele a upřeně se zadíval na obrazovku.

„Dostal jednoho z vašich lidí,“ poznamenal Potter, „protože jste poslali pryč policisty, kteří bránili reportérům ve vstupu do blízkostí objektu.“

„Cože?“ Tremain vytřeštil oči na zpravodajství.

LeBow pokračoval v ťukání do klávesnice, a aniž by zvedl hlavu, pronesl: „Handy viděl, jak se blížíte. Má uvnitř televizor.“

Tremain neodpověděl. Potter přemýšlel, jestli ho právě náhodou nenapadlo: Jméno, hodnost, osobní číslo.

„Čekal jsem od vás lepší výkon, Dane,“ řekl asistent nejvyššího státního zástupce.

„Ale guvernér...“ vyhrkl Tremain, než si to stačil rozmyslet. „Jenže i když to Handy zjistil, mohli jsme ty holky zachránit. Teď už by byly venku. Mohli jsme je dostat do bezpečí!“

Proč jen nemám vztek? uvažoval Potter. Proč se na něj nevztekám, na člověka, který málem všechno pokazil? Málem zabil ty dívky uvnitř a málem zabil i Melanii! Proč? Protože takhle je to krutější, pochopil Potter náhle. Sdělovat mu pravdu stroze a bez emocí. Proved jste někdy něco špatného, Arte?

„Handy uvnitř instaloval nástražnou bombu, kapitáne,“ řekl Potter s klidem úslužného komorníka. „Benzinovou bombu s drátovou aktivací. Kdybyste ty dveře vyrazil, dívky by vmžiku uhořely.“

Tremain na něj vytřeštil oči. „Ne,“ zašeptal. „Ach ne. Bože můj, odpusť mi. Tohle jsem nevěděl.“ Zesinal a zdálo se, že každou chvíli omdlí.

„Spojení,“ ohlásil Tobe.

Vzápětí zazvonil telefon. Potter po něm skočil.

„Lou?“

To bylo hnusný, Arte. Myslel jsem, že jste můj přítel.

„Teda, Arte, tak tohle bylo pěkně podlý. Tak takovej vy jste kámoš.“

„Neměl jsem s tím nic společného.“ Potter probodával Tremaina očima. „Jeden policista tu jednal na vlastní pěst.“

„Tidle hoši mají prima vybavení. Takže teď máme pár granátů a samopal.“

Potter kývl na LeBowa, který odtáhl strnulého Tremaina stranou a zeptal se ho, jakou výzbroj měl u sebe zajatý policista.

Ve dveřích se objevila postava. Angie. Potter jí pokynul, aby šla dovnitř.

„Lou,“ řekl do telefonu. „Omlouvám se za to, co se stalo. Už se to nestane. Máte mé slovo. Však jste mě venku slyšel. Poskytl jsem vám cenné informace taktického významu. Dobře víte, že jsem tuhle operaci nenaplánoval.“

„Předpokládám, že už ty holky máte. Ty malé.“

„Ano, máme, Lou.“

„A ten státní zástupce, ten Budd... To byla jenom habaďůra, že jo, Arte?“

Další zaváhání. „O tom mi není nic známo.“

Bude se chovat velmi rozumně, odhadoval Potter. Anebo se totálně zblázní.

„Ha. Vy jste teda číslo, Arte. No dobře, věřím vám ohledně té vaší spojenecké invaze. Říkáte, že to jen nějaké pitomej polda strkal pracky, do čeho neměl. Ale vy jste si to měl líp ohlídat, Arte. Takový jsou zákony, nemám pravdu? Jste zodpovědný i za věci, který provedou jiní.“

Angie se zamračila.

„Co je?“ zeptal se Budd, když viděl beznadějný výraz v jejím obličeji. Který se naprosto shodoval s Potterovým výrazem.

„Co se děje?“ špitla Frances Whitingová.

Potter popadl dalekohled, otřel z něj zbytky mastného kouře a vyhlédl ven.

Kristepane, ne...

„Byl to pouhý omyl, Lou,“ řekl zoufale.

„Když jste stříleli na Shepa, tak to byl omyl. Když jste mi včas nesehnali vrtulník, tak to taky nebyla vaše chyba... Copak jste mě ještě nepoznal, Arte?“

Až příliš dobře.

Potter odložil brýle, otočil se od okna a pohlédl na fotografie nad plánkem jatek. Která to bude? napadlo ho.

Emily? Donna Harstrawnová? Beverly? A pak mu blesklo myslí: Melanie. Určitě si vybere Melanii.

Frances vše pochopila a začala křičet: „Ne, prosím vás, ne! Dělejte něco!“

„Tady se nic udělat nedá,“ zašeptala Angie.

Tremain naklonil zbědovaný obličej k oknu a vyhlédl ven. Dodávku zaplnil Handyho hlas. Zněl tak rozumně, až moudře.

„Vy jste v leccěms jako já, Arte. Jste oddanej. Fakt si to myslím. Jste oddanej těm, kteří dělají, co mají, a nemáte čas na ty, co to nedělají.“ Odmlka. „Vy víte, o čem mluvím, že

jo, Arte? Nechám vám to tělo venku. Můžete si pro ně přijít. Vyhlásíme příměří.“

„Lou, nemohl bych s tím ještě něco udělat?“ Potter zaslechl ve svém hlase zoufalství. Protivilo se mu, ale nemohl si pomoci.

Tak kdo to bude? Angie se odvrátila.

Budd žalostně zavrtěl hlavou. A dokonce ani hlučný Roland Marks nevěděl, co říct.

„Tobe,“ řekl Potter tiše, „zeslab, prosím tě, hlasitost.“

Tobe Geller poslechl. Ale i přesto všichni vyskočili, když se vzápětí ozval strohý výstřel z brokovnice, který zaplnil dodávku jako obrovské kovové zazvonění.

Když klopýtal směrem k jatkám, před nimiž leželo v mdlém halogenovém světle bezvládné tělo, svlékl si neprůstřelnou vestu a odhodil ji na zem. Také helmu nechal kdesi za sebou.

Dan Tremain kráčel se slzami v očích k nehybnému zkrvavenému tělu, které před ním leželo jako hadrová panenka. Vyšplhal se na pahorek a koutkem očí spatřil policisty, kteří vystoupili z úkrytů. Zírali na něj a dobře si uvědomovali, že právě on nese zodpovědnost za to, co se právě stalo, za tuto do nebe volající popravu. Jako by kráčel k božím mukám.

V jednom okně jatek se krčil Lou Handy s brokovnicí namířenou přímo na Tremainův hrudník. Tremain se nebál, neboť pro Handyho nepředstavoval žádnou hrozbu - opasek se služební pistolí Glock odhodil před chvílí. Klopýtal kupředu, jednou téměř upadl a znovu nabral rovnováhu jako opilec s nepotlačitelnou touhou zůstat naživu. Jeho zoufalství ještě umocňoval obličej Lou Handyho - krhavé oči zasazené pod kostnatým obočím, úzká čelist, večerní stíny padající všude kolem něj. Ten člověk se usmíval; hltal očima žal ve tváři blížícího se policisty a zvědavě a téměř nevinně se usmíval. Jeho pohled byl zkoumavý a vítězoslavný - Handy si zjevně vychutnával situaci.

Tremain se podíval na tělo ležící před ním. Patnáct metrů, dvanáct, deset.

Dočista jsem se zbláznil, pomyslel si. Ale pokračoval v chůzi a zíral do černého oka hlavně Handyho brokovnice.

Pět metrů. Tak červená krev, tak bleďá kůže.

Handyho ústa se pohybovala, ale Tremain nic neslyšel. Třeba mě prozřetelnost učiní stejně hluchým jako ty nebohé dívky.

Tři metry. Dva.

Tremain zpomalil. Všichni policisté teď stáli a zírali na něj. Handy si mohl vybrat kteréhokoliv z nich stejně jako oni jeho, ale k žádné přestřelce přesto nemělo dojít. Tohle byl Štědrý večer uprostřed první světové války, kdy si nepřátelské jednotky vyměňovaly koledy a jídlo. A kdy si navzájem pomáhaly sbírat a pohřbívat rozstřílená těla posetá po celém území nikoho.

„Co jsem to provedl?“ zamumlal Tremain. Padl na kolena a dotkl se chladné ruky.

Chvilí plakal, pak vzal do náručí policistovo tělo - Joey Wilson, Předvoj dvě, snadno ho zvedl a pohlédl do okna. Na Handyho obličej, který se již neusmíval, ale tvářil se podivně zvědavě. Tremain si vryl do paměti liščí rysy jeho tváře, studené černé oči i způsob, jakým se špičkou jazyka dotýkal horního rtu. Stáli od sebe pouhých pár decimetrů.

Tremain se otočil a vyrazil zpět k policejní linii. V duchu zaslechl melodii, která bezcílně poletovala sem a tam. Chvilí nemohl poznat, co je to za píseň, ale pak se blíže neurčený hudební nástroj proměnil v dudy, které si Tremain z dřívějšíka pamatoval, a z popěvku se rázem stala píseň „Z liščích stop“ - tradiční píseň hrávaná na pohřbech padlých policistů.

20:45

Arthur Potter přemýšlel o podstatě ticha.

Seděl v lékařském stanu a zíral do podlahy, zatímco se lékaři věnovali jeho popáleným pažím a rukám.

Dny a týdny ticha. Ticha hustšího než dřevo, věčného, ustavičného ticha. Takhle nějak vypadá Melaniin každodenní život? On sám ticho znal. Znal prázdný dům. Nedělní rána

vyplněná pouze chabým brumláním motorů a čerpadel v domácnosti. A pak tichá letní odpoledne strávená o samotě na zadní verandě. Potter však byl člověkem, který žil ve stavu neustálého očekávání, a ticho pro něj alespoň v dobrých dnech představovalo čekání na okamžik, kdy jeho život možná znovu začne - kdy se setká s někým jako Marian, kdy najde někoho jiného než jen únosce, teroristy a psychopaty a bude se s ním moci podělit o své myšlenky.

Někoho, jako je Melanie? napadlo ho.

Ne, samozřejmě ne.

Ucítil na hřbetě ruky chlad a podíval se, jak mu lékař přikládá na ránu mastičku, která prakticky okamžitě utišila většinu bolesti.

Pomyslel na Melaniinu fotografii a vybavil si, jak visí nad plánkem jatek. Vzpomněl si na svou reakci, když před několika minutami pochopil, že Handy zabije další rukojmí. Melanie byla prvním člověkem, který mu v tu chvíli přišel na mysl.

Protáhl se. Kdesi v zádech mu jemně praskl kloub a Potter se v duchu pokáral: Nebuď přece blázen...

Ovšem v jiném zákoutí své nespoutané mysli si Arthur Potter jako absolvent oboru anglická literatura (rovněž s vyznamenáním) pomyslel: Jestli máme být blázni, pak jedině v lásce. Ne v práci, kde visí na vlásku lidské životy, ne pro naše bohy nebo pro touhu po kráse a poznání. A ne pro naše děti, tak žádostivé a tak nestálé.

Ale v lásce ano. Neboť láska není ničím jiným než nejryzejším bláznovstvím a lidé se jí dopouštějí jen proto, aby prožili vášnivé rozrušení a stav polovičního zbláznění. V záležitostech srdce a citů se k nám svět vždy bude chovat velkomyslně a vždy nám odpustí.

Potter se sám pro sebe zasmál a zavrtěl hlavou, když na něj znovu dolehla realita - spolu s tupou bolestí, která se mu vrátila do paží. Té dívce je pětadvacet - téměř dvakrát méně než tobě, pokud sis to ještě nevypočítal. Je hluchá, s malým i velkým „h“.

A navíc máš dnes výročí svatby, proboha. Třidvacet let. Ani jednou jsi to výročí nevynechal. Takže dost nesmyslů.

Vrať se do velitelské dodávky a pusť se do práce.

Lékař mu poklepal po rameni. Potter polekaně vzhlédl.

„Jste zase chlapík, pane.“

„Ano, děkuji vám.“

Vstal a nejistě odkráčel k dodávce.

Ve dveřích se objevila postava.

Potter vzhlédl - byl to Peter Henderson.

„Jste v pořádku?“ zeptal se.

Potter opatrně přikývl. Hlavním pachatelem byl Tremain, ale Potter by vsadil týdenní plat, že Henderson sehrál v tomto incidentu nějakou vedlejší roli. Ctižádost? Touha vrátit se k federální policii, která ho zradila? Přesto se daly Hendersonovy pohnutky prokázat ještě hůře než předpokládaná existence benzinové bomby v generátoru dodávky. Soudní expertizy srdce jsou vždy dosti ošemetné.

Henderson se podíval na Potterovy popáleniny. „Za tohle dostanete medaili.“

„Mé první zranění při výkonu služby,“ usmál se Potter.

„Arthure, chtěl jsem se vám omluvit za to, co jsem vám prve řekl. Tady je to strašná nuda. Doufal jsem, že si užiju trochu akce. Však vy víte, jaké to je.“

„Jasně, Petere.“

„Stýská se mi po starých časech.“

Potter podal zvláštnímu agentovi ruku. Chvíli se bavili o Joe Silbertovi a jeho reportérských kolezích. Předají záležitost státnímu zastupitelství, ale dospěli k závěru, že reportéry pravděpodobně nemají zač zadržet. Maření výkonu spravedlnosti je těžko uchopitelné obvinění, a pokud nedojde k přímému vměšování se do probíhající operace, soudci se většinou přikloní na stranu prvního dodatku ústavy. Potter se proto spokojil s tím, že zlověstně přistoupil k Joe Silbertovi, který postával v hloučku policistů s poklidem zatčeného revolucionářského vůdce. Potter mu suše oznámil, že hodlá ve všech směrech spolupracovat s vdovou zabitého policisty, která bezpochyby zažaluje televizní stanici a Silberta s Bigginsem osobně o mnoho milionů dolarů.

„Mám v úmyslu stát se svědkem obžaloby,“ vysvětlil Potter reportérovi, jehož maska na okamžik spadla a odhalila

k smrti vystrašeného muže středního věku - muže s pochybným talentem a chatrnou solventností.

Potter se nyní posadil zpátky na židli v dodávce a podíval se skrz žluté okno na budovu jatek.

„Kolik minut zbývá do další lhůty?“

„Pětačtyřicet.“

Potter si povzdechl. „Začíná to být husté. Budu o tom muset popřemýšlet. Handy je teď šílený vztekem. Ztratil kontrolu nad situací.“

„A ještě horší je,“ dodala Angie, „že jsi mu ji pomohl získat zpět. Což je taky jistý druh ztráty kontroly.“

„Takže je teď naštvaný všeobecně, ale především na mě.“

„I když to pravděpodobně ještě sám neví,“ řekla Angie.

„Čili je to oboustranná prohra.“ Potter sledoval Budda, který se truchlivě díval směrem k jatkům.

Zazvonil telefon. Tobe ho zvedl a sfoukl ze sluchátka saze.

„Ano,“ přitakal a pokračoval: „Řeknu mu to.“ Zavěsil. „Charlie, to byl Roland Marks. Ptá se vás, jestli byste za ním nemohl ihned přijít. Je s ním jeho přítel. Někdo, s kým byste se prý měl seznámit. Říkal, že je to moc důležité.“

Kapitán neustále sledoval očima bojiště. „A on... je kde?“

„Dole u zadního shromaždiště.“

„E-he. Dobře. Poslyšte, Arthure, mohl bych s váma na minutku mluvit?“

„Jistě.“

„Venku?“

„To imaginární kouření se vám nějak zalíbilo, že?“ zeptal se Potter.

„Jo, Arthur zavedl v týmu nový trend,“ vmísil se do hovoru Tobe. „Henrymu se zase zalíbil imaginární sex.“

„Tobe,“ vyštěkl LeBow a zběsile cosi zapisoval.

„Já tě nekritizuju, Henry,“ dodal mladý agent. „Já zase chodím na imaginární schůzky vyléčených alkoholiků.“

Budd se chabě usmál a vyšel s Potterem ven. Teplota klesla o šest stupňů a Potterovi se zdálo, že vítr ještě zesílil.

„Tak copak je, Charlie?“

Zastavili se a pohlédli na dodávku a spálené pole kolem

ní - na spoušť, kterou před chvílí způsobil požár.

„Musím vám něco říct, Arthure,“ začal Budd, sáhl si do kapsy a vylovil kazetový magnetofon. Sklonil hlavu a začal ho obracet v ruku.

„Ach tak,“ řekl Potter. „O tomhle?“ Zvedl v ruce malou kazetu.

Budd se zamračil a otevřel víko magnetofonu. Uvnitř vžela kazeta.

„Je prázdná,“ řekl Potter. „Je to speciální kazeta. Nedá se na ni nahrávat.“

Budd stiskl tlačítko přehrávání. Z drobného reproduktoru se začalo linout praskavé syčení.

„Já o tom všem věděl, Charlie.“

„Ale... „

„Tobe má kouzelnou hůlku. Dokáže odhalit magnetické nahrávací přístroje. Vždycky dodávku prohledáváme kvůli štěnicím. Tobe mi řekl, že nás někdo nahrává. A pak zúžil okruh na vás.“

„Vy jste to věděl?“ Budd vytřeštil na agenta oči a pak, zavrtěl hlavou znechucením nad sebou samotným - z toho, že ho někdo přechytračil v záležitosti, která podle něj už od počátku nebyla právě chytrá.

„Kdo to byl?“ zeptal se Potter. „Marks? Nebo guvernér?“

„Marks. Ty holky..., jemu na nich vážně záleží. Chtěl dát Handymu všechno, co by si přál, jen aby je propustil. A pak ho chtěl vystopovat. Má takové zvláštní sledovací zařízení, které mu chtěl strčit do vrtulníku. Mohli byste je vystopovat na sto mil daleko a oni by to nikdy nepoznali.“

Potter na schlíplého kapitána povzbudivě kývl. „Myslel jsem si, že to bude něco takového. Každý, kdo je ochoten obětovat sebe, je ochoten obětovat i někoho jiného.“

„Ale jak jste mi prohodil ty kazety?“ zeptal se Budd.

Z otevřeného vchodu dodávky sestoupila Angie Scapellová a kývla oběma mužům na pozdrav. Prošla kolem Budda a lehce se dotkla jeho paže.

„Ahoj, Charlie.“

„Ahoj, Angie,“ řekl Budd beze stopy úsměvu.

„Poslyšte, nevíte, kolik je hodin?“ zeptala se Angie.

Budd zvedl levou ruku. „Sakra, jsou pryč. Mý hodinky. Do háje. A Meg mi je zrovna dala k...“

Ángie zvedla do vzduchu jeho pulsary.

Budd všechno pochopil a přikývl. „Jasně,“ řekl a svěsil hlavu ještě níže, pokud to vůbec bylo možné. „Šmarjá.“

„V Baltimoru jsem vedla kursy pro odhalování kapsářů,“ vysvětlila Angie. „Půjčila jsem si od vás ten magnetofon, když jsme se procházeli v údolí a vedli ten rozhovor o loajalitě. A pak jsem vám vyměnila kazety.“

Budd se nešťastně usmál. „Jste dobrá. To vám teda povím. Člověče. A já vám to tu celý den kazím. Nevím, mám říct. Zklamal jsem vás.“

„Přiznal jste se. Nic se nestalo.“

„Byl to Marks?“ zeptala se Angie.

„Jo.“ Budd si povzdechl. „Nejdřív jsem uvažoval stejně jako on - že bychom měli udělat všechno, abychom ty holky zachránili. Pořád jsem s tím Arthura otravoval. Jenže jste měl pravdu, život jako život. Nezáleží, jestli je to holka nebo policista. Musíme je tu zastavit.“

„Chápu, že Markse vedly vznešené motivy,“ řekl Potter. „Ale my musíme dělat věci určitým způsobem. Přijatelné ztráty. Vzpomínáte?“

Budd zavřel oči. „Člověče, vždyť já vám skoro zničil kariéru.“

Potter se zasmál. „To ani náhodou, kapitáne. Věřte mi, jediným ohroženým člověkem jste byl vy sám. Kdybych tu kazetu komukoliv předal, zničil bych kariéru u policie já vám.“

Budd se zatvářil popleteně a pak natáhl ruku.

Potter mu jí vřele potřásl, ovšem Budd ji nestiskl příliš silně - buďto hanbou, nebo s ohledem na měkké polštářky obvazů na Potterově ruce.

Všichni utichli a Potter se podíval na oblohu. „Kdy končí lhůta?“

Budd se znovu podíval na zápěstí, než si uvědomil, že drží hodinky v pravé ruce. „Za čtyřicet minut. Co se děje?“ Kapitánovy oči sklouzly ke stejnému nažloutlému mraku, na který se díval Potter.

„Mám z ní špatný pocit. Z té lhůty.“

„Proč?“

„Jenom tak.“

„Intuice,“ řekla Angie. „Dobře ho poslouchejte, Charlie. Obvykle se nemýlí.“

Budd odhlédl od mraku a zjistil, že se na něj Potter upřeně dívá.

„Omlouvám se, Arthure. Vůbec nic mě nenapadá.“

Potterovy oči těkaly sem a tam po trávě zčernalé požárem a stínem od dodávky.

„Vrtulník,“ vyhrkl náhle.

„Cože?“

Potter cítil, jak se ho zmocňuje úžasný pocit naléhavosti.

„Sežeňte mi vrtulník.“

„Ale já myslel, že mu žádný nedáme.“

„Já mu ho jen potřebuji ukázat. Ukázat mu, že na něm pracujeme. Na velkém. Ať je alespoň šestimístný, ale raději osmi- nebo desetimístný, jestli nějaký seženete.“

„Jestli já nějaký seženu?“ zvolal Budd. „Kde? A jak?“

Do Pottérovovy hlavy se odněkud vloudila myšlenka.

Letiště.

Někde poblíž se nachází letiště. Potter se snažil se rozpomenout. Jak to jenom ví? Říkal mu to snad někdo? Kolem žádného letiště přece nejel. A Budd mu to neříkal, ani zvláštní agent Henderson se o ničem podobném nezmiňoval. Kde to jen...

Byl to Lou Handy. Zmínil se o letišti jako o možném místě pro sehnání vrtulníku. Musel kolem něj projíždět cestou sem.

Potter to oznámil Buddovi.

„Já ho znám,“ řekl kapitán. „Mají tam pár vrtulníků, ale nevím, jestli je tam vůbec někdo, kdo s nima umí létat. Kdybysme sehnali někoho ve Wichitě, mohl by sem dorazit včas. Jenže než se tam s někým vůbec spojíme, ksakru, uplyne víc než čtyřicet minut.“

„Ale my víc než čtyřicet minut nemáme, Charlie. Tak se do toho pusťte.“

„Faktem je...“ začala Melanie a rozplakala se.

De l'Epée je přitom jediným člověkem, před kterým plakat nechce.

Jenže Melanie přesto pláče. De l'Epée vstává ze židle a sedá si na pohovku vedle ní.

„Faktem je,“ pokračuje Melanie, „že se mi nelíbí, kdo jsem, čím jsem se stala a čeho jsem součástí.“

Je čas se přiznat a nic už ji nemůže zastavit.

„Říkala jsem vám, jak jsem ohluchla. A čím jsem se v životě stala.“

„Miss neslyšící farmářkou roku.“

„Jenže já nic takového nechtěla. Ani trošku.“ Její gesta nabírají na prudkosti. „Strašně mě unavovalo vědomí toho všeho. Politika spojená s existencí ve světě Hluchých, předsudky, které Hluší mají - a že jich mají, to byste byl překvapen. Vůči menšinám i jiným postiženým. Unavuje mě neslyšet svou hudbu. Unavuje mě otec...“

„Ano, a jakpak?“

„Unavuje mě, jak ji používá proti mě. Mou hluchotu.“

„A jak to dělá?“

„Tak, že mě děsí víc, než už jsem! A tím mě drží doma. Víte, jak jsem vám říkala o tom klavíru, co jsem na něj chtěla hrát ‚Dívčí hrob‘? Prodali ho, když mi bylo devět. I když jsem ještě slyšela dost dobře na to, abych mohla hrát, a slyšela jsem ještě i pár let potom. Říkali - tedy on říkal, můj otec říkal -, že nechtějí, abych se naučila milovat něco, co mi nakonec bude odepřeno. Jenže pravý důvod byl, že mě chtěli udržet na farmě.“

A tak zůstaneš doma.

Melanie se dívá do de l'Epéeho očí a říká něco, co nikdy nikomu neřekla. „Nemůžu ho nenávidět za to, že chtěl, abych zůstala doma. Ale prodej toho klavíru - to mě strašně bolelo. I pouhý jediný den hraní hudby by býval lepší než nic.“

„Na to neměli právo,“ souhlasí de l'Epée. „Jenže vám se to podařilo zlomit. Máte práci mimo domov, jste nezávislá...“ Jeho hlas utichá.

A teď přijde to nejtěžší.

„Copak je?“ ptá se de l'Epée jemně.

„Před rokem,“ začíná Melanie, „jsem si koupila nová naslouchadla. Naslouchadla u mě obvykle vůbec nezabírají, ale tenhle typ jako by fungoval alespoň u některých hudebních tónů. V Topece se jednou konal recitál, na který jsem chtěla jít. Kathleen Battleová. Přečetla jsem si v novinách, že bude v rámci programu zpívat některé spirituály, a tak jsem si myslela...“

„Že zazpívá ‚Z liščích stop‘?“

„Chtěla jsem vědět, jestli to uslyším. Zoufale jsem tam chtěla jít. Ale neměla jsem se tam jak dostat. Neumím řídit a autobusem by to trvalo celou věčnost. A tak jsem poprosila bratra, aby mě tam odvezl. Celý den pracoval na farmě, ale slíbil, že mě tam hodí. Dorazili jsme těsně před začátkem koncertu. Kathleen Battleová vyšla na pódium v takových nádherných modrých šatech. Usmála se na obecenstvo... A pak začala zpívat.“

„A co?“

„Všechno bylo zbytečné.“ Melanie se hluboce nadechuje a mne si prsty. „Bylo to...“

„Proč jste tak smutná?“

„Naslouchadla vůbec nefungovala. Všechno bylo úplně pomotané. Neslyšela jsem téměř nic a noty se ke mně vůbec nedostaly. O přestávce jsme odešli. Danny dělal všechno možné, aby mi zvedl náladu. Chtěl...“

Melanie utichá.

„Ale to není všechno, že? Chcete mi toho říct více.“

Tolik to bolí! Melanie si tahle slova pouze myslí, ale podle podivných pravidel hudebního koutku je de l'Epée dokonale slyší. Naklání se kupředu. „Co vás bolí? Povězte.“

Je toho tolik, co by mu mohla říct. Mohla by použít milion slov, aby tu noc popsala, a stejně by mu nikdy plně nevylíčila hrůzu onoho prožitku.

„Pokračujte,“ říká povzbudivě de l'Epée. Stejně jako to říkával její bratr a jako to nikdy neříkal její otec. „Pokračujte.“

„Odešli jsme ze sálu a nasedli do Dannyho auta. Zeptal se mě, jestli nechci jít na večeři, ale já neměla na jídlo ani pomýšlení. Požádala jsem ho, abychom jeli rovnou domů.“

De l'Epée se naklání dopředu. Jejich kolena se setkávají. Dotýká se jejího ramena. „A dál?“

„Vyjeli jsme z města a dostali se na dálnici. Seděli jsme v Dannyho malé toyotě. Sám si ji představěl. Úplně. Na mechanické věci je opravdu dobrý. Přímo úžasný. Jeli jsme pěkně rychle.“

Melanie se na okamžik odmlčuje, aby nechala opadnout vlnu náhlého smutku. Ten nikdy neopadne, ale Melanie se zhluboka nadechuje - vzpomíná na doby, kdy se musela nadechnout, než něco řekla - a nachází sílu pokračovat.

„V autě jsme si povídali.“

De l'Epée přikyvuje.

„Což ale znamená, že jsme si ukazovali. A že jsme se na sebe museli dívat. Pořád se mě ptal, proč jsem smutná, jestli ta naslouchadla nefungují, jestli mě to odradilo, jestli mě táta zase lámal přes koleno ohledně farmy... A pak...“

Melanie se musí znovu zhluboka nadechnout.

„Danny se díval na mě, a ne na cestu. Chvilíčku jsme spolu mluvili, a když se pak otočil a podíval se před sebe... Ach Bože... Byl přímo před námi. Vůbec jsem neviděla, kde se tam vzal.“

„Ale co?“

„Nákladák. Velký nákladák vezoucí kovové trubky. Myslím, že přešel do našeho pruhu, když se Danny neřídil, a... Ach Bože, on už pak nemohl nic dělat. Všechny ty trubky se na nás řítily rychlostí tisíc mil za hodinu...“

Krev. Všude samá krev.

„Vím, že brzdil, vím, že se snažil změnit směr. Ale bylo pozdě. Ne... Ach, Danny.“

Výstřiky. Výtrysky krve. Jako z hrdla telete.

„Podařilo se mu z velké části uhnout z cesty, ale jedna trubka proletěla předním sklem. A...“

De l'Epée ji chytá za ruku. „Povězte mi to,“ šeptá.

„A...“ Ta slova se téměř nedala vyslovit. „Usekla mu ruku.“

Jako když krev stéká žlábký do úděsného otvoru uprostřed porážkové místnosti.

„Přímo v rameni,“ dodává Melanie a vzlyká při té

vzpomínce.

Na krev. Na užaslý pohled v bratrově obličeji, když se otočil a dlouze k ní hovořil, přičemž říkal slova, která tehdy nedokázala rozpoznat a nikdy neměla srdce ho později požádat, aby jí je zopakoval.

Krev vystříkla až ke stropu auta a začala se mu hromadit v klíně, zatímco Melanie se zoufale snažila utáhnout mu kolem pahýlu ruky stahovací obvaz a křičela a křičela a křičela. Ona, hluchoněmá.

A naopak Danny, který byl stále při vědomí, jen zběsile přikyvoval a naprosto utichl.

„Doktoři tam byli za pár minut,“ říká Melanie de l'Epéemu, „a z velké části zastavili krvácení. Zachránili mu život. Odvezli ho do nemocnice a tam mu během několika hodin tu ruku zase přišli. Za loňský rok prodělal čtyřicet operací. Zrovna zítra jde na další. Jsou u něj rodiče - v St. Louis, na návštěvě. Doktoři si myslí, že Danny bude moci tu ruku používat tak na padesát procent. Když bude mít štěstí. Jenže po nehodě ztratil veškerý zájem o farmu. Často jen tak leží na posteli. Čte si, dívá se na televizi. Nic víc. Jako by tím jeho život skončil...“

„Nebyla to vaše chyba,“ říká de l'Epée. „Ale vy si to kladete za vinu, že?“

„Pár dní potom si mě táta zavolal na verandu. Jedna věc je na něm dost zvláštní - dokážu mu perfektně odezírat ze rtů.“

(Jako Brutovi, myslí si Melanie a přeje si, aby tomu tak nebylo.)

„Posadil se na verandě na houpačku, podíval se na mě a řekl: ‚Myslím, že chápeš, cos provedla. Nemělas právo přemlouvát Dannyho, aby udělal něco tak ztřeštěného. A navíc z tak sobeckých důvodů. To, co se stalo, je tvoje vina, o tom nemůže být sporu. Tos klidně mohla zapnout motor kombajnu ve chvíli, kdy Danny uvnitř opravoval ucpaný zásobník. Bůh tě stvořil s postižením, i když si to nikdo nepřál. Je to ostuda, ale není to hřích - pokud dokážeš pochopit, co smíš a co nesmíš. Takže se vrať domů a naprav, cos provedla. Nech toho svého učení, nech těch loňských

výstřelků. Dlužíš to svému bratrovi. A především to dlužíš mě. Tohle je tvůj domov a tady budeš vítána. Víš, jde o to, kam člověk patří a co Bůh dělá pro to, aby lidé zůstali tam, kde mají zůstat. No, a tvoje místo je tady. Budeš dělat to, co zvládneš, a při čem ti ten tvůj... problém nezpůsobí potíže. To je Boží vůle.' A pak odešel k nádrži se čpavkem a řekl: ‚A tak zůstaneš doma.' To nebyla otázka. Byl to příkaz. Všecko je rozhodnuto a nebudem o tom diskutovat. Chtěl, abych se v květnu vrátila domů. Ale já to o pár měsíců odložila. Věděla jsem, že nakonec podlehnu, vždycky nakonec podlehnu. Ale chtěla jsem mít ještě pár měsíců pro sebe.“ Melanie krčí rameny. „Hrála jsem o čas.“

„Vy tu farmu nechcete?“

„Ne! Já chci svou hudbu. Chci ji slyšet, ne jenom cítit vibrace... Chci slyšet, jak mi milenec šeptá do ucha, když s ním ležím v posteli.“

Melanie nemůže uvěřit, že de l'Epéemu řekla tyhle věci, tyhle důvěrné věci - daleko důvěrnější než všechno, co kdy komukoliv svěřila.

„Nechci už být panna.“ A v tu chvíli to z ní začíná tryskat ven. „Nesnáším tu naši poezii, je mi úplně fuk! Nikdy se mi nelíbila. Je to hloupost. Víte, co jsem chtěla udělat v Topece? Po recitálu v divadle neslyšících? Měla jsem smlouvenou schůzku.“

Vtom kolem sebe cítí jeho paže a s hlavou na jeho rameni se k němu tiskne. Je to prazvláštní zážitek hned ve dvou směrech: být tak blízko u muže a komunikovat s ním, aniž by se na něj dívala.

„Existuje přístroj zvaný kochleární implantát.“ Melanie se musí na okamžik odmlčet. „Strčí vám do vnitřního ucha čip, který je kabelem připojený k takové věcičce, k řečovému procesoru, který přeměňuje zvuky na mozkové impulsy.“

„To se těžko říká, že?“

„Susan jsem to nikdy říct nedokázala. Snad desetkrát jsem se k tomu chystala. Jenže ona by mě za to nenáviděla. Nenáviděla už samotnou myšlenku snažit se hluchotu léčit.“

„A tyhle implantáty skutečně fungují?“

„Fungují. Mám v obou uších devadesátiprocentní ztrátu

sluchu, ale to je průměrná hodnota. U některých rejstříků rozeznávám zvuky a ty implantáty je mohou zesílit. Ale i kdyby nefungovaly, dá se vyzkoušet pár jiných věcí. Existuje spousta nových technologií, které v příštích pěti nebo šesti letech pomohou lidem, jako jsem já - venkovským neslyšícím, podomním obchodníkům i obyčejným lidem, kteří chtějí slyšet.“

A já slyšet chci, myslí si Melanie. Chci slyšet... Chci slyšet, jak mi šeptáte do ucha, když se spolu milujeme.

„Já...“ De l'Epée mluví, jeho ústa se pohybují, ale zvuk se ztrácí v pouhé nic.

Utichá, utichá.

Ne! Mluvte se mnou, pořád se mnou mluvte.

Jenže teď stojí ve dveřích hudebního koutku Brutus. Co tady děláš? Odejdi! Vypadni! Tohle je můj pokoj. Nechci tě tady! Brutus se směje a dívá se na její uši.

„Hříčka přírody,“ říká.

A pak už jsou zpátky v porážkové místnosti a Brutus nemluví s ní, nýbrž s Medvědem, který stojí s rukama zkříženýma na prsou v obranném postoji. Napětí mezi nimi je cítit jako hustý kouř.

„Tak tys nás zradil?“ zeptal se Brutus Medvěda.

Medvěd zavrtěl hlavou a řekl něco, co Melanie nezachytila.

„Venku našli ty dvě malé holky.“

Dvojčata! Jsou v bezpečí! Melanie předala zprávu Beverly a Emily. Mladší Emily se usmála a začala prsty odříkávat spontánní modlitbu díky.

„Tys je pustil, že jo?“ zeptal se Brutus Medvěda.

„Všecko sis to naplánoval.“

Medvěd zavrtěl hlavou a znovu řekl něco, co Melanie nepoznala.

„Mluvil jsem ...“ zavrčel Handy.

„S kým?“ zeptal se zřejmě Medvěd.

„S tím státním zástupcem, co s ním máš dohodu.“

Medvědova tvář potemněla. „To teda ne, člověče. To ne, sakra!“

Vzadu se objevil Wilcox a něco řekl. Medvěd zabodl prst

do Melanie: „To ona se ...“

Brutus se k Melanii otočil. Chladně se na něj podívala, vstala a pomalu prošla přes vlhké dlaždičky, přičemž se málem udusila pachem benzínu. Zastavila se přímo nad Donnou Harstrawnovou a prstem pokynula Brutovi, aby přistoupil blíž. S očima zabodnutýma do Medvěda pak zvedla paní Harstrawnové o pár decimetrů sukni a odkryla její zkrvavená stehna. Kývla na Medvěda.

„Ty malá čubko!“ Medvěd k ní vyrazil, ale Brutus ho chytil za rameno, vytáhl mu z opasku pistoli a hodil ji Wilcoxovi.

„Ty pitomej sráči!“

„Co je? No tak jsem ji přeřízl, no a co?!“

Brutus zvedl obočí a vytáhl z kapsy pistoli. Natáhl závěr, nechal ho vysunutý a pak stiskl knoflík a zacvakl kovový bubínek se zbytkem nábojů. Strčil pistoli Melanii do ruky. Byla chladná jako kámen, dávala jí sílu jako nespoutaný elektrický proud a zároveň ji děsila.

Medvěd něco mumlal; Melanie koutkem oka viděla, jak se mu pohybují rty. Ale nemohla spustit oči z pistole. Brutus stál přímo za ní a mířil hlavní na Medvědův hrudník. Rukama svíral její dlaně.

Melanie cítila jeho zápach, kyselý zápach nemyté pokožky a starého potu.

„No tak!“ Medvědova tvář zesinala. „Nech těch blbostí...“

Brutus na ni mluvil. Cítila na pleti jeho vibrace, ale nedokázala jim porozumět. Měla pocit, že je vybuzený, ba téměř vzrušený, a cítila to jako horečku. Medvěd zvedl ruce. Così mumlal a vrtěl přitom hlavou.

Pistole pálila v ruce, jako by byla radioaktivní. Medvěd ustoupil a Brutus upravil pistoli, aby hlaveň mířila přímo na jeho hrudník.

Melanie si představila, jak Medvěd leží na paní Harstrawnové. Představila si, jak zírá na útlé nohy dvojčat a jejich ploché hrudníčky.

Zmáčkni spoušť, pomyslela si. Zmáčkni ji. Ruka se jí roztřásla.

Znovu ucítila vibrace Brutových slov. V duchu slyšela jeho hlas, podivně chlácholivý hlas, přízračný hlas.

„Tak do toho,“ vybízel ji.

Proč ta pistole nestřílí? Nařizují svému prstu, aby zmáčkl spoušť.

Nic.

Medvěd se rozplakal. Slzy mu kanuly po odulých tvářích a mizely mu v plnovousu. Melaniiny ruce se silně třáslly, ale Brutus je sevřel pevnými dlaněmi.

A pak jí pistole v ruce tiše poskočila. Melanie zalapala po dechu, když ji do tváře zasáhl horký závan od hlavně. V Medvědových prsou se objevila drobná tečka. Medvěd si oběma rukama chytil ránu, pohlédl do vzduchu a přepadl dozadu.

Ne, ona vystřelila sama! Já to neudělala, já to nebyla! Přísahám! Znovu a znovu v duchu ta slova křičela. A přesto... přesto si jimi nebyla jistá. Vůbec si jimi nebyla jistá. Na okamžik - než ji zasáhla hrůza z toho, co se stalo - cítila vztek, že ona možná není za Medvědovu smrt zodpovědná. Že to Brutus a nikoliv ona přidal na spoušť posledních pár gramů tlaku.

Brutus odstoupil, znovu nabil pistoli, zatáhl za nějakou páčku a závěr zaskočil dopředu.

Medvěd pohyboval ústy a jeho oči potemněly. Melanie sledovala jeho nešťastnou tvář, která vypadala, jako by se všechna nespravedlnost na světě spikla a připravila tohoto dobrého člověka o život. Melanie se ani nesnažila přijít na to, co Medvěd říká.

Jednou za čas je hluchota požehnáním, pomyslela si.

Handy se protáhl kolem Melanie, pohlédl na Medvěda a něco na něj zabručel. Střelil ho jednou do nohy, která v reakci prudce vykopla.

Medvědův obličej se zkroutil bolestí. A pak Handy vystřelil znovu - do druhé nohy. Nakonec ledabyly namířil na Medvědovo velké břicho a pistole explodovala znovu. Medvěd se jednou otřásl, ztuhl a utichl.

Melanie se svezla k podlaze a ovinula paže kolem Emily a Beverly.

Brutus se sklonil a přitáhl si ji k sobě. Jeho obličej byl od ní pouhých pár centimetrů.

„Neudělal jsem to, protože vyšoustal tu ženskou. Udělal jsem to, protože nedělal, co jsem mu řekl. Pustil ty holky a chystal se na nás praskat. Takže si teď hezky sedni na zadek.“

Jak mohu rozumět jeho slovům, když nerozumím jemu? Jak? uvažuje Melanie. Slyším ho tak dokonale, skoro jako svého otce.

A tak zůstaneš...

Jak? uvažuje.

Brutus přejížděl očima po Melanii, jako by okamžitě znal odpověď na její otázku a teď jen jednoduše čekal, až se Melanie chytí.

A pak se podíval na hodinky, sklonil se a popadl Emily za paži. Dívka sepjala ruce v zoufalé modlitbě, ale to už ji Brutus vlekl do hlavní místnosti.

Handy si prozpěvoval.

Potter mu před chvílí zavolal a zeptal se: „Tak copak se tam u vás děje, Lou? Zdálo se nám, že jsme zaslechli pár výstřelů.“

„Podle mých timexek máte ještě patnáct minut,“ zahlaholil Handy chraplavým hlasem na nářez písni „Streets of Laredo“.

„Zdá se, že jste v dobrém rozmaru, Lou. Máte tam dost jídla?“

Jeho hlas neprozrazoval, jak se bojí. Byly to výstřely?

„Cítím se jako čiperka, to teda jo. Ale já s váma nechci mluvit o náladě. To je přece děsná nuda, nebo ne? Radši mi vyprávějte o mý zlatý helikoptěře, co teď zrovna poletuje vzduchem. Seženete mi nějakou s diamantovými vrtulema, Arte? A s nějakou štabajznou s velkýma kozama v kokpitu?“

Co to bylo za výstřely? Na monitoru s výstupem z teleskopické kamery upevněné na okně viděl zvlněné světlé vlasy, velké oči a srdíčkovitý obličej desetileté Emily Stoddardové. U tváře se jí stříbřitě leskl Handyho nůž.

„On ji podrízne,“ zašeptala Angie.

Poprvé za celý den se jí hlas zlomil emocemi. Protože

stejně jako Potter dobře věděla, že by to Handy udělal.

„Lou, máme pro vás ten vrtulník. Už je na cestě.“

Jak to, že se neunaví? přemýšlel Potter. Po takové době už většina únosců leze po zdi. Za dohodu s policií by dali všechno na světě.

„Vydržte, Lou. Myslím, že to už je pilot. Přepojím vás na něj. Za chvíli se ozvu.“

„Není třeba. Stačí, když mi za čtrnáct minut seženete ten vrtulník.“

„Vydržte.“

Potter odpojil tlačítkem mluvítka a zeptal se: „Tak co říkáš, Angie?“

Psycholožka pohlédla z okna a náhle oznámila: „Myslí to vážně. Udělá to. To smlouvání ho už unavuje. A pořád má ještě vztek z toho přepadení.“

„Tobe?“

„Vyzvání to, ale Budd to nebere.“

„Ksakru. Copak nemá telefon v kapse?“

Pauza.

„Jste tam ještě, Lou?“

„Čas kvapí, Arte.“

Potter se snažil znít nenuceně, když se zeptal: „Poslyšte, Lou. Co to bylo za výstřely?“

Ozval se hluboký smích. „Vy jste teda vážně zvědavěj.“

„Byly to výstřely?“

„Co já vím? Třeba vám to jen znělo v uších. Třeba jste cítil vinu za toho agenta, co jsem ho nedopatřením zastřelil, když jste se mě nedopatřením pokusili napadnout. A vy jste teď ty výstřely slyšel jako takový přelud, víte?“

„Připadaly nám dost skutečné.“

„Třeba se Sonny nešťastnou náhodou postřelil, když čistil pistolku.“

„To se opravdu stalo?“

„Byla by docela ostuda, kdyby na něj někdo spolíhal jako na korunního svědka se vším všudy a on si přitom chtěl čistit glocka, aniž by se předtím podíval, jestli není nabítej.“

„Mezi ním a námi žádná dohoda není, Lou.“

„Ne, teď už není. To vám teda garantuju.“

LeBow a Angie pohlédli na Pottera.

„Bonner je mrtvý?“ zeptal se Potter Handyho.

Proved jste někdy něco špatného, Arte?

„Máte dvanáct minut,“ řekl Handy zvesela.

Cvak.

„Budd se už ozval,“ ohlásil Tobe.

Potter popadl nabídnutý telefon. „Charlie, jste tam?“

„Jsem na letišti a mají tady vrtulník. Jenže nemůžu najít nikoho, kdo by s ním letěl.“

„Někdo tam musí být.“

„Je tady škola - letecká škola - a vzadu bydlí nějaký chlápek, jenže ten neotvírá dveře.“

„Potřebuji mít ten vrtulník za deset minut tady, Charlie. Stačí s ním přeletět nad řekou a přistát na tom velkém poli na západě, asi osm set metrů odtud. Nic víc po vás nechci.“

„Nic víc? Šmarjá.“

„Hodně štěstí, Charlie,“ řekl Potter.

Ale Charlie už na lince nebyl.

Charlie Budd běžel pod vysokou helikoptéru Sikorsky. Byl to obrovský starý model, který za časů Gemini a Apolla sbíral z oceánu koupající se astronauty. Celý byl vyveden v oranžovočervenobílých barvách pobřežní hlídky, i když znaky už měl dávno přemalovány.

Letiště bylo maličké. Nikde nestála žádná věž, jen vedle travnaté přistávací plochy povlával větrný pytel. Na trávě lenivě stálo asi šest jednomotorových piperů a cessen, bezpečně přivázaných pro případ větrné smršti.

Budd zabouchal na dveře malého domku za jediným hangárem na letišti. Na ceduli vedle dveří stálo:

Helikoptérová škola, D. D.

Pembroke. Kursy, lety. Denně každou hodinu.

I přes tento nápis však domek připomínal spíše lidské obydlí.

Na prahu dveří ležela hromádka pošty a skrz dveřní okénko viděl Budd planoucí žluté světlo, hromadu šatstva v modrém plastickém koši a cosi, co vypadalo jako mužská noha visící přes konec lůžka. Z díry v šedé ponožce vyčníval

osamělý palec.

„Haló!“ Budd zabušil silněji. „Policie! Otevřete!“

Palec se pohnul - škubl sebou, zhoupł se v pomalém kruhu a opět znehybněl.

Budd zabouchal znovu. „Otevřete!“

Palec opět rychle usnul.

Budd vrazil do okénka loktem a snadno ho rozbil. Odemkl si dveře a zatlačil do nich. „Hej, pane!“

Na pohovce ležel asi šedesátiletý muž v tričku a montérkách. Vlasy měl jako slámu trčící mu všemi směry z hlavy. A jeho chrápání bylo stejně silné jako burácení vrtulníku Sikorsky.

Budd ho popadl za paži a prudce s ní zatřásl.

D. D. Pembroke, tedy pokud to byl D. D. Pembroke, otevřel na okamžik vlhké zarudlé oči, pohlédl skrz Budda a přetočil se na bok.

Alespoň přestal chrápat.

„Pane, já jsem z kansaské policie. Máme naléhavou situaci. Vzbud'te se! Potřebuju okamžitě ten váš vrtulník.“

„Vlezte mi na záda,“ zabrblal Pembroke.

Budd ucítil jeho dech. Pod paží mu našel prázdnou láhev, ležící na pohovce jako spící kotě.

„Sakra. Vzbud'te se, pane. Potřebuju, abyste letěl.“

„Nemůžu letět. Jak můžu letět? Jděte pryč!“ Pembroke se nepohnul ani neotevřel oči. „Jak jste se sem dostal?“ zeptal se beze špetky zvědavosti.

Kapitán ho přetočil zpátky a zatřásl mu rameny. Láhev spadla na betonovou podlahu a rozbila se.

„Vy jste Pembroke?“

„Jo. Sakra, to byla moje flaška?“

„Poslouchejte, máme tu naléhavou situaci.“ Budd si všiml skleničky s instantní kávou na špinavém stole plném odpadků. Pustil do rezavé výlevky vodu, a aniž by čekal, až se ohřeje, napustil jí plný hrnek. Nato vsypal do studené vody čtyři vrchovaté lžičky kávy a strčil špinavý hrnek Pembrokeovi do rukou. „Vypijte to, pane. Musíme jít. Potřebuju, abyste se mnou odletěl k jatkám nahoře po cestě.“

Pembroke se se stále zavřenýma očima vsedě napřímil a

přičichl k hrnku. „K jakým jatkám? Co je tohle za sračku?“

„K jatkám u řeky.“

„Kde je moje flaška?“

„Vypijte to, tohle vás postaví na nohy.“

Instantní prášek se ještě nestačil rozpustit a plaval na hladině jako hnědé ledové kry. Pembroke usrkl, vyplivl obsah na postel a odhodil hrnek pryč.

„Fuuuj!“

Teprve v tom okamžiku si uvědomil, že nad ním stojí uniformovaný policista.

„Kdo sakra jste? Kde je moje...“

„Potřebuju vaši helikoptéru. A potřebuju ji hned. Máme naléhavý případ. Musíte se mnou odletět k těm jatkám u řeky.“

„Tam? K těm starým? Vždyť je to zasraných pět kiláků. To tam rychlejc dojedete. Sakra, vždyť tam dojdete i pěšky! Pane na nebi... moje hlava. Úúú.“

„Potřebuju vrtulník. A potřebuju ho hned. Mám svolení zaplatit vám, kolik si řeknete.“

Pembroke klesl zpátky na postel. Oči měl stále zavřené. Budda napadlo, že i kdyby se jim podařilo vzlétnout, Pembroke by jistojistě havaroval a oba je zabil.

„Jdeme.“ Zatahal Pembrokea za ramínka montérek.

„A kdy?“

„Hned. Ted' hned.“

„Nemůžu letět, když jsem takhle ospalej.“

„Ospalej! Kolik si účtujete?“

„Sto dvacet za hodinu.“

„Zaplatím vám pět set.“

„Zeitra.“ Pembroke si se zavřenýma očima začal znovu lehat a prohmatával přitom šedé prostěradlo ve snaze najít láhev. „Vypadněte odsud.“

„Pane. Otevřete oči.“

Pembroke kupodivu poslechl.

„Sakra,“ zabručel, neboť se díval přímo do hlavně černé automatické pistole.

„Takže, pane,“ řekl Budd hlubokým zdvořilým hlasem, „ted' vstanete, odkráčíte k tomu vrtulníku a poletíte s ním

přesně tam, kam vám řeknu. Rozumíte mi?“

Přikývnutí.

„Jste střízlivý?“

„Naprosto;“ prohlásil Pembroke a dokázal udržet oči otevřené plné dvě vteřiny, než opět vypadl z role.

Melanie ležela u zdi a laskala Beverly po zpocených světlých vlasech. Nebohá dívka s každým nadechnutím jen bezmocně lapala po vzduchu.

Melanie se předklonila a vykoukla z porážkové místnosti. U okna stála plačící Emily. Brutus se náhle otočil, pohlédl na Melanii a pokynul jí, aby přišla za ním.

Nechod', říkala si Melanie. Vzduch.

Na chvíli zaváhala, ale pak vyšla z porážkové místnosti směrem k Brutovi.

Jdu, protože se nedokážu zastavit.

Jdu, protože mě tam chce.

Cítila, jak jí celým tělem projíždí mráz - od podlahy, od kovových řetězů a háků na maso, od crčícího proudu mazlavé vody, od vlhkých stěn pokrytých plísní a starou krví.

Jdu, protože se bojím.

Jdu, protože jsem s ním právě zabila člověka.

Jdu, protože mu rozumím...

Brutus ji k sobě přitáhl.

„Myslíš si, že seš lepší než já, co? Myslíš si, že seš dobřej člověk.“

Poznala, že Brutus šeptá. Při šepotu se lidem změní tvář. Vypadají pak, jako by vám sdělovali absolutní pravdu, ale ve skutečnosti tím jen činí lež přesvědčivější. „Proč ho prodáváme? Vždyť víš, co říkal doktor, drahoušku. Kvůli tvým uším. Jasně, teď ještě chvílemi něco slyšíš, ale to časem pomine - nezapomeň, co ti říkali. A sama přece nechceš začínat něco, čeho se budeš muset za pár let vzdát. Děláme to pro tebe.“

„Vidíš, zhruba za tři minuty ji pořežu, jestli se ten vrtulník neukáže. Zabil bych ji, kdybych vás měl víc. Jenže si nemůžu dovolit ztratit další holku. Aspoň zatím.“

Emily stála s rukama stále sepjatýma, zírala z okna, třásla

se a vzlykala.

„Vidíš?“ Brutus nelítostně sevřel silné prsty kolem Melaniiny paže. „Kdybys byla dobřej člověk, kdybys byla opravdu dobřej člověk, tak bys řekla: ‚Vezmi si mě a nech ji.‘“ Ať přestane! Brutus jí vysekl políček. „Ne, jen ty oči otevři. Takže když nejseš opravdu dobrá, znamená to, že v sobě máš něco zlého. Někde. Protože dovolíš, abych pořezal tu malou, a ne tebe. Tady nejde o život. Já ji přece nezabiju. Jde jen o trochu bolesti. Abych se ujistil, že ti sráči venku... to myslím vážně. Takže ty nevydržíš tu trochu bolesti tady za svou kámošku? Tak to... zlého. Přesně jako já, co?“

Melanie zavrtěla hlavou.

Brutus se otočil a Lasička taky. Melanie odhadla, že zvoní telefon.

„Neber to,“ řekl Brutus Lasičkovi. „Mají spoustu keců. Už mě unavujou ty...“ Přejel palcem po ostří nože. Melanie ztuhla. „Tak co? Vezmeš to za ni?“ Pohyboval nožem sem a tam.

Co by teď dělala Susan? Melanie váhala, přestože dobře znala odpověď. Nakonec přikývla.

„Tak jo,“ řekl Brutus a zvedl obočí. „Myslíš to vážně?“

„Dvě minuty,“ zvolal Lasička.

Melanie objala vzlykající Emily, sklonila hlavu k dívčině obličeji a jemně ji nasměrovala od okna.

Brutus naklonil hlavu pár centimetrů od Melanie, takže měl nos za jejím uchem. Melanie jeho dech samozřejmě neslyšela, ale měla pocit, že Brutus něco vdechuje - snad zápach jejího strachu. Nespouštěla oči z nože, který se jí vznášel nad kůží: nad obličejem, nad nosem a pak nad rty a nad hrdlem. Vnímala, jak se jí dotkl prsou a pak sjel k jejímu břichu.

Ucítila vibrace Brutova hlasu a otočila se, aby se mu podívala na rty.

„...tě měl pořezat? Na bradavce? To by nebyla žádná škoda - stejně nemáš kluka, kterej by tě ohmatával, že jo? Nebo na uchu? No jo, ale to by taky nemělo smysl ... Vidělas film Reservou Dogs?“ Čepel se zvedla a sklouzla jí po obličeji. „A co takhle oko? Pak budeš hluchá a ještě k tomu

slepá. Opravdová hříčka přírody.“

Nakonec to Melanie nevydržela a zavřela oči. Pokusila se myslet na píseň „Z liščích stop“, ale nemohla ji vylovit z paměti.

Dívčí hrob.

Nic, nic, jen samé ticho. Hudba mohou být vibrace nebo zvuk, ale ne obojí.

A pro mě ani jedno.

No tak, pomyslela si, tak už sakra udělej, co chceš, a skoncuji s tím vším.

Ale pak ji Brutovy ruce surově odtlačily, takže Melanie otevřela oči a zavravorala po podlaze. Brutus se jen smál. Melanie pochopila, že tahle malá obět'ní scéna byla pouhou hrou.

„Ne, ne,“ řekl Brutus, „s tebou mám jiná plány, myško. Ty budeš dáreček pro mou Pris.“

Předal ji Lasičkovi a ten ji pevně uchopil. Melanie zápasila, ale Lasička ji svíral jako v kleštích. Brutus odtáhl Emily zpátky k oknu. Pohledy obou obětí se na okamžik setkaly. Emily znovu sepjala ruce k sobě, modlila se a plakala.

Brutus sevřel Emilyinu hlavu v levém podpaží a pozvedl jí špičku nože k očím. Melanie marně zápasila s Lasičkovým železným sevřením.

Brutus se podíval na hodinky. „Je čas.“

Emily se rozeštkala a její propletené prsty se začaly kroutit v tichých modlitbách.

Brutus sevřel Emilyinu hlavu pevněji. Posunul nůž o několik centimetrů a namířil ho přímo doprostřed Emilyina zavřeného pravého oka.

Lasička odvrátil pohled.

A pak sebou náhle překvapeně škubl a podíval se nahoru k tmavému stropu.

Brutus ho následoval.

Nakonec to ucítila i Melanie.

Silné burácení nad hlavou, jako údery tympanů. Postupně se hlomoz přiblížil a stal se z něj táhlý zvuk kontrabasů. Zvuk nerozeznatelné výšky, který Melanie cítila na tváři, na

ramenou, na hrdle i na hrudi.

Hudba je zvuk nebo vibrace. Ale ne obojí.

Nad hlavami únosců se vznášela helikoptéra.

Brutus se vyklonil z okna a pohlédl na oblohu. Kostnatými prsty významně stiskl pojistku nože a zaklapl čepel - s hlasitým cvaknutím, předpokládala Melanie. Nato se zasmál a řekl Lasičkovi cosi, čemu Melanie ke svému nevýslovnému vzteku ani trochu nerozuměla.

„Jste zelený jako sedma, Charlie.“

„To ten pilot,“ řekl Budd Potterovi a nejistým krokem vešel do dodávky. „Šmarjá, už jsem myslel, že je to můj konec. Ten chlap úplně minul pole a posadil mašinu přímo doprostřed silnice 346, málem na střechu jednoho hasičského auta. A teď se podržte: Vzápětí se vyzvracel z okna a usnul. A tak jsem postupně vypínal všechny knoflíky, dokud se nezastavil motor. Řeknu vám, že ten smrad, co tady máte, mě taky pěkně natahuje.“

Kapitánův příkladně vzpřímený postoj byl tentam; místo toho se teď Budd bezvládně zhroutil na židli.

„Vedl jste si dobře, Charlie,“ řekl mu Potter. „Handy souhlasil, že nám dá ještě trochu času. Zásahovka tu bude každou minutu.“

„A co pak?“

„Pak uvidíme, co dál,“ zadumal se Potter.

„Když jsem sem přijížděl,“ řekl Budd s pohledem pevně upřeným na Pottera, „zaslechl jsem rozhovor. Uvnitř se střílelo?“

LeBow přestal psát. „Handy zastřelil Bonnera,“ řekl. „Aspoň si to myslíme.“

„Myslím, že Handy s Wilcoxem,“ dodal Potter, „uvěřili našim poznámkám o Bonnerovi a skočilí nám na ně víc, než jsem si myslel. Pokládali ho za práskače.“

„Nedalo se s tím nic dělat,“ řekl LeBow ledabyle. „S takovýma věcmi si lámat hlavu nemusíte.“

„Nedalo se to předvídat,“ odříkal Tobe jako kybernaut ze sci-fi románů, které neustále četl.

Charlie Budd - falešný státní zástupce a naivní příslušník

kansaské policie - se jako jediný zachoval poctivě, neboť mlčel. Dlouze se zadíval na Pottera a jejich oči se setkaly. Kapitánův pohled byl neklamným znamením, že mu došlo, že Potter věděl, co bude následovat, když předával Buddovi svůj scénář. A že Potter nechal Budda zcela vědomě zasadit mezi únosce semínko nedůvěry, které obrátí Handyho hněv proti Bonnerovi.

Jenže v Buddově pohledu bylo i další sdělení. Jeho oči jako by říkaly: Dobře to chápu, Pottere. Využil jste mě k zabití člověka. No budiž, koneckonců jsem vás špehoval. Ovšem teď se naše drobné hříchy vzájemně vyrušily. Oba jsme se zradili. Máme teď o jednoho únosce méně, což je jenom dobře, ale poslouchejte mě: Já už vám nic nedlužím! Buddovi zazvonil mobilní telefon. Kapitán přijal hovor, zaposlouchal se a proložil konverzací několika významnými „éhm“.

Nakonec přeložil ruku přes mluvítka.

„Teď se podržte. Volá můj divizní velitel, Ted Franklin. Říká, že v McPhersonu tady kousek odsud je jedna policistka. Před pěti lety vyjednala Handyho kapitulaci při nezdařeném loupežném přepadení jednoho obchodu se smíšeným zbožím. Franklin chce vědět, jestli ji má požádat, aby nám sem přijela pomoci.“

„A Handy se jí tehdy vzdal?“

Budd tlumočil otázku a na okamžik se zaposlouchal.

„Ano, vzdal,“ řekl nakonec. „Jenže se zdá, že neměl žádné rukojmí. Všichni mu utekli a právě se tam chystala vpadnout zásahovka. Takže se ten případ vlastně dost liší.“

Potter s LeBowem si vyměnili pohledy. „Ale ať sem přijede i tak,“ řekl Potter. „Ať už nám pomůže přímo, nebo ne, vidím, že Henry už se nemůže dočkat dalších informací o těch chlápčích.“

„Jasně.“

Budd tlumočil zprávu svému veliteli a Pottera na chvíli povzbudila myšlenka, že má spojence. Posadil se na židli a začal nahlas přemýšlet.

„Existuje způsob, jak dostat ven další rukojmí nebo dvě, než dorazí zásahovka?“

„Můžeme mu dát něco, o co nás ještě nepožádal?“ zeptala se Angie. „Existuje něco takového?“

LeBow přešel očima obrazovku. „Žádal o přepravu, jídlo, alkohol, zbraně, neprůstřelné vesty, elektřinu...“

„To jsou všechno klasické věci,“ řekla Angie. „Ty chce každý únosce.“

„Nechtěl peníze,“ vyhrkl Budd náhle.

Potter se zamračil a podíval se na arch s nápisem „Sliby“, kde byly zaznamenány všechny věci, které byly dosud Handymu předány.

„Máte pravdu, Charlie.“

„On nechtěl peníze?“ zeptala se překvapeně Angie.

LeBow znovu prošel soubory a potvrdil, že o penězích se Handy ani jednou nezmínil.

„Jak jste na to přišel?“ zeptal se Budda.

„Viděl jsem to v jednom filmu,“ vysvětlil kapitán.

„Tohle je spontánní únos,“ namítl LeBow. „Handy to nedělá ze ziskuchtivosti. Je to trestanec na útěku.“

„To byl ten chlápek taky,“ řekl Budd. Potter s LeBowem na něj pohlédli, kapitán se začervenal a dodal: „Myslím v tom filmu. Tuším, že ho hrál Gene Hackman. Anebo hrál Hackman vaši roli, Arthure. Je to dobrý herec.“

„Souhlasím s Charliem, Henry,“ řekla Angie. „Je fakt, že spousta únosců z řad odsouzených nechce žádné peníze. Jenže Handy čímsi připomíná žoldáka. Většina jeho obvinění se týkala krádeží a loupeží.“

„Tak to pojďme zkusit,“ řekl Potter. „Co tím můžeme ztratit?“

Obrátil se na Budda. „Můžete sehnat nějakou hotovost?“

„V tuhle dobu?“

„Okamžitě.“

„Bóže, no snad jo. Na centrále něco málo máme. Nějaký dvě stovky. Stačí to?“

„Mám na mysli sto tisíc dolarů v malých neoznačených bankovkách. Řekněme do dvaceti minut.“

„Ach tak,“ odvětil Budd. „Tak v tom případě ne.“

„Zavolám na protidrogové. Určitě mají v Topece nebo ve Wichitě nějaké peníze na fingované nákupy. Provedeme

meziagenturní převod.“

Kývl na Tobeho, který začal listovat v telefonním seznamu a pak vytiskl na telefonu číslo. LeBow začal mluvit do mikrofону hlasem stejně tichým a naléhavým, jako bylo jeho tlučení kláves.

Potter sebral telefon a zavolał Handymu.

„Nazdar, Arte.“

„Jak se vede, Lou? Jste připraven na odjezd?“

„To si pište, že jsem. Odletím do pěkně vytopený chatičky... Nebo do hotelu. Nebo na opuštěný ostrov.“

„Dáte mi adresu, Lou? Možná vás přijedu navštívit.“

Vy teda máte smysl pro humor, Arte.

„Mám rád poldy, co mají smysl pro humor, vy starej hajzlík. Kde je můj vrtulník?“

„Nejbliž, kam jsme s ním mohli dosednout, Lou. Na tom poli těsně za stromy. Nakonec se ukázalo, že řeka je přece jen příliš rozbouraná. A teď mě poslouchajte, Lou. Viděl jste ten vrtulník. Je šestimístný. Víím, že jste si přál osmimístný, ale nic lepšího jsme nesplašili.“

Potter doufal, že si Handy nestačil vrtulník dobře prohlédnout: Do starých strojů Sikorsky by se vlezla půlka týmu Washington Redskins.

„A tak mám pro vás návrh. Co kdybych si od vás pár rukojmích koupil?“

„Koupil?“

„Jasně. Mám svolení zaplatit až padesát tisíc za jednoho. Ve vrtulníku prostě není dost místa pro vás šest a pilota. A židličky jako v kině se tam přidat nedají. A tak bych si jich od vás pár koupil.“

Sakra, Arte, vždyť já bych moh některou zastřelit. Pak budu mít spoustu místa. A když to řekne, bude se smát.

„Hele, mám lepší nápad. Místo abych vám některou z nich prodával, moh bych ji zastřelit. Pak budu mít hromadu místa. Pro sebe i pro úhlednou sadu skořepinovejch cestovních kufrů.“

Jeho smích zněl spíše jako kdákání.

„No jo, Lou, jenže když ji zabijete, nedostanete peníze. A to by byla kravina, jak říkává můj synovec.“

Potter pronášel svá slova srdečně, neboť cítil, že s Handym opět navázal osobní vztah. Pevný a těsný kontakt. Věděl, že Handy jeho nabídku vážně zvažuje.

„Padesát tisíc?“

„V hotovosti. Malé neoznačené bankovky.“

Zaváhání. „Dobře. Ale jen jednu. Ostatní si nechám.“

„Zaokrouhleme to na dvě. Pořád vám další dvě zůstanou. Nechtějte mít všechno.“

Tak víte co, Arte? Dáte mi sto tisíc za jednu. Víc pro vás udělat nemůžu.

„Ne,“ řekl Handy. „Dostanete jednu. Za padesát tisíc. Tak zní dohoda.“

Potter se podíval na Angie, která rozpačitě zavrtěla hlavou.

Handy nesmlouval. Potter přitom čekal, že po chvilce hraného handrkování zvýší nabídku na sto tisíc za jednu dívku.

„No tak dobře, Lou. Přijímám.“

„Ale ještě něco, Arte.“

V Handyho hlase se ozval tón, který Potter ještě neslyšel a který ho znepokojoval. Neměl tušení, co teď přijde. Odhalil snad někde slabinu?

„Ano.“

„Musíte mi říct, kterou chcete.“

„Jak to myslíte, Lou?“

Handy se znovu zasmál.

„Pěkně pitomá otázka, Arte. Kterou si chcete koupit? Snad víte, jak to chodí, kámo, ne? Když přijdete do autobazaru, taky přece řeknete, že si vezmete tohodle chevroleta nebo támdletoho forda. Zaplatíte svý prachy a můžete si vybrat. Tak kterou chcete?“

Srdce. Přesně tady má Arthur Potter slabé místo. Ve svém srdci.

Budd a Angie Pottera upřeně sledovali.

Tobe měl skloněnou hlavu a soustředil se na neživé ciferníky.

„No, víte, Lou...“

Nic lepšího Potter nedokázal říci. Poprvé se mu dnes do

duše vkradla nerozhodnost. A ještě horší bylo, že se mu ozvala i v hlase. A to se nesmí stát. Váhání je při vyjednávání vražedné. Únosci ho okamžitě vycítí a čerpají z něj sílu, smrtící sílu. A člověku posedlému touhou po nadvládě, jako je Handy, může i vteřinové zaváhání v Potterově hlase dodat pocit nepřemožitelnosti.

Během odmlky Potter cítil, že právě vynáší nad všemi čtyřmi rukojmími rozsudek smrti.

„No, to je zapeklitá otázka,“ pokusil se zažertovat.

„No, nejspíš jo. Faktem je, že jste z toho docela na větvi.“

„Já jen...“

„Tak já vám pomůžu, Arte. Co kdybychom prošli náš bazar použitých rukojmích společně? Takže nejdřív tu máme tu starou - tu úču. No, ta už musí mít na tachometru pěkných pár mil. Je docela ojetá. Taková stará herka, obyčejná kraksna. Ale za to může Bonner. Jezdil s ní jako blázen, to vám teda povím. Navíc jí ustavičně teče chladič.“

„Ježíšikriste,“ zamumlal Budd.

„Ten hajzl,“ ulevila si jinak mírná Angie.

Potterův pohled se pevně upíral na žlutá, takřka domácká okna jatek. Ne! pomyslel si. Nedělej mi to! Ne!

„A pak je tu ta hezká. Ta blondýna. Melanie.“

Proč zná její jméno? uvažoval Potter. Z nepochopitelného důvodu se ho zmocnil vztek. Ona mu ho řekla? Ona s ním mluví? Zalíbil se jí snad?

„Sám jsem si ji vypulíroval. Ale přepustím vám ji, jestli ji chcete. A pak tu máme to malý hovno, co ani neumí dýchat. No a nakonec krásku v šatečkách, ze který se před chvílí málem stala Miss Jednooká. Vyberte si.“

Potter se přistihl, že se dívá na Melaniinu fotografii. Ne, přestaň! poručil si. Dívej se jinam. Poslechl se. A teď přemýšlej! Komu hrozí největší riziko? Kdo nejvíce ohrožuje jeho pocit nadvlády? Starší učitelka? Ne, ta vůbec ne. Malá Emily? Ne, ta je příliš křehká, příliš ženská a příliš mladá. Beverly? Její choroba by mohla Handyho dráždit, jak poznamenal Budd.

A co Melanie? Handyho poznámka, že si ji sám vycídl,

naznačovala, že mezi nimi možná dochází ke stockholmskému syndromu. Stačí to, aby s jejím zabitím případně otálel? Melanie, křičelo bezmocně Potterovo srdce, já tě chci zachránit! A stejné srdce zároveň planulo nenávistí k Handymu, že hodil tohle rozhodování na něj.

Budd se zamračil. „Nemáme moc času. Jestli si hned nevyberem, mohl by ucuknout.“

LeBow se dotkl Potterovy paže a zašeptal: „No tak, Arthure. Vyber, koho chceš. Na tom vážně nezáleží.“

Jenže na tom záleželo. Při takové operaci záleželo na každém rozhodnutí. Potter se přistihl, že opět civí na Melaniinu fotku. Světlé vlasy, velké oči.

Střezte se, de l'Epée.

Potter se napřímil.

„Chci Beverly,“ řekl náhle do telefonu. „Tu dívku s astmatem.“ Zavřel oči.

„Hmm. Prima volba, Arte. To její sípání mi už leze na nervy. Málem jsem ji už kvůli tomu zasranému sípání oddělal, jak se sluší a patří. No dobře, dobře, takže až přinesete prachy, pošlu ji ven.“

Cvak.

Dlouho nikdo nepromluvil.

„Tenhle zvuk nesnáším,“ zabručela nakonec Frances.

Potter se znovu opřel. LeBow a Tobe se na něj dívali. Potter se pomalu přesunul k oknu a vyhlédl ven.

Odpusť mi to, Melanie.

„Nazdar, Arthure. Slyšel jsem, že je to blbý.“

Frank D'Angelo byl štíhlý muž s knírkem, klidný jako čaj. Jako šéf týmu pro záchranu rukojmích při FBI vytahoval horké brambory z ohně v padesáti nebo šedesáti operacích, které Potter řídil. Kromě něj před chvílí dorazili taktičtí agenti odvolaní z operací na Floridě a v Seattlu, kteří se nyní shromáždili v údolí za velitelskou dodávkou.

„Vleče se to, Franku.“

„Má nachystanou nástražnou minu?“

„Vypadá to tak. Chtěl bych ho pevně lapnout, vytáhnout ven a pak ho zatknout nebo zneškodnit. Ale to už je tvůj obor.“

„Kolik rukojmích zbývá?“ zeptal se D'Angelo.

„Čtyři,“ odvětil Potter. „Ale jednu zhruba za deset minut propustí.“

„Budeš ho vybízet ke kapitulaci?“

Konečným cílem všech podobných vyjednávání je přimět únosce ke kapitulaci. Když se ovšem o této možnosti zmíníte těsně předtím, než únosci dostanou svou helikoptéru nebo jiný prostředek útěku, mohou docela pochopitelně dospět k závěru, že nabídka kapitulace je ve skutečnosti jen dobře maskovaným ultimátem a že je nakonec hodláte zneškodnit. Pokud naopak vydáte svolení k útoku jen tak, zásah se pravděpodobně neobejde bez obětí a vy strávíte zbytek života úvahami, jestli jste náhodou nemohli přimět únosce ke kapitulaci bez krveprolití.

A pak tu byl také Jidášův faktor. Prvek zrady. Potter něco Handymu slíbil, a přitom mu uchystal něco úplně jiného. Možná - vlastně spíš pravděpodobně - i jeho smrt. A i když Handy představoval hodně velké zlo, svým způsobem byl vyjednávacovým partnerem a zrada na něm byla rovněž jednou z věcí, se kterými se Potter bude muset ještě moc dlouho vyrovnávat.

„Ne,“ řekl Potter pomalu. „Žádné výzvy ke kapitulaci nebudou. Pochopí to jako ultimátum a spočítá si, že plánujeme ozbrojený zásah. A pak už ho ven nikdy nedostaneme.“

„Co se tady stalo?“ D'Angelo ukázal na ohořelou část velitelské dodávky.

„Povím ti to později,“ odpověděl Potter.

Uvnitř dodávky si D'Angelo, Potter, LeBow a Budd prohlédli architektonické plány budovy, terénní mapy a snímky ze SatSurvu.

„Tady sedí rukojmí,“ vysvětloval Potter. „Alespoň to tak platilo před hodinou. A pokud je nám známo, ta benzinová bomba je pořád nastražená.“

LeBow vyhledal popis nástražného zařízení a hlasitě ho přečetl.

„A vy jste si jistí, že získáte další dívku?“ zeptal se taktický agent.

„Kupujeme ji od něj za padesát tisíc.“

„Takže by nám měla být schopna říct, jestli je bomba stále nastražená,“ uvažoval D'Angelo.

„Myslím, že na tom tolik nezáleží,“ řekl Potter a podíval se na Angie, která souhlasně přikývla. „Bomba nebomba, stejně by rukojmí zneškodnil. Pokud bude mít chvilku času - pouhou vteřinu nebo dvě -, zastřelí je tak jako tak. Případně na ně hodí granát.“

„Granát?“ zamračil se D'Angelo. „Máte seznam jeho výzbroje?“

LeBow už nechal seznam vytisknout, takže si ho velitel zásahového týmu mohl ihned přečíst.

„On má MP-pětku? S dalekohledem a tlumičem?“ D'Angelo zděšeně zavrtěl hlavou.

Ozvalo se zaklepání na bok dodávky a do někdejších dveří vstoupil mladý taktický agent.

„Dokončili jsme počáteční průzkum, pane.“

„Povídejte.“ D'Angelo kývl na mapu.

„Tyhle dveře jsou dřevěné s ocelovým obložením. Vypadá to, že už v nich jsou umístěny nálože.“

D'Angelo se podíval na Pottera.

„Pár horlivých státních policistů. Proto má taky tu MP-pětku.“

D'Angelo zamračeně přikývl a přejel si rukou po okázaném knírku.

„Další dveře jsou na jižní straně,“ pokračoval agent, „ty jsou z daleko tenčího dřeva. Tady vzadu u řeky je nákladové přístaviště. Dveře jsou tam pootevřené, takže by se tam mohli protáhnout krtci, pokud budou útlí a svléknou si výstroj. Vedle jsou menší dveře z rezavé zesílené oceli, ty jsou zavřené. Tadyhle vede čtyřicetipalcová odtoková trubka zakrytá ocelovou mříží. Okna v prvním patře jsou zamřížovaná tříosminkovými tyčemi. Tahle tři okna nejsou ze současné polohy únosců vidět. Střechu pokrývají pětišestnáctinové ocelové pláty a výtahová šachta je zacementovaná. Přístupové dveře k šachtě jsou kovové, takže pokud pronikneme tudy, odhaduji dobu od granátu po střelbu na dvacet až třicet vteřin.“

„To je dlouho.“

„Ano, pane. Pokud provedeme čtyřčlenné vniknutí skrz dvojce dveře s krycí palbou od okna a dvěma muži u nákladového doku, odhaduji, že bychom je mohli zneškodnit a zajistit během osmi až dvanácti vteřin.“

„Díky, Tommy,“ řekl D'Angelo agentovi, otočil se k Potterovi a dodal: „Nebýt té bomby, byl by to dobrý čas.“ Zamyslel se. „Je na něm znát Stockholm?“

„To sotva,“ odvětila Angie. „Tvrdí, že čím víc někoho zná, tím víc ho chce zabít.“

D'Angelo si znovu uhladil knír. „Střílejí dobře?“

„Řekněme, že pod palbou zachovávají chladnou hlavu,“ odpověděl Potter.

„To je lepší než dobrá střelba.“

„A taky už zabili policisty,“ řekl Budd. „Při přestřelce a jako popravu.“

„No dobrá,“ řekl D'Angelo pomalu. „Takže mám pocit, že vniknutí provést nemůžeme. Vzhledem k riziku té benzinové bomby a granátů. A vzhledem k jeho chladnokrevnosti.“

„Necháme ho přijít až k vrtulníku?“ zeptal se Potter a poklepal na mapu. „Stojí tadyhle.“

D'Angelo si prohlédl část mapy znázorňující pole a příkývl.

„Myslím, že jo. Stáhneme všechny policisty z dohledu a necháme únosce s rukojmími projít tímhle lesem.“

Angie ho přerušila. „Handy si vybere vlastní trasu, nemyslíš, Arthure?“

„Máš pravdu. Chce mít všechno pod kontrolou. A pravděpodobně to nebude trasa nejkratší.“

D'Angelo s Potterem vytyčili čtyři možné trasy z jatek k vrtulníku a LeBow je zakreslil do mapy.

„Rozmístím ostřelovače na stromy,“ řekl D'Angelo. „Tady, tady a tady. A podél všech čtyř tras rozestavím maskované pozemní agenty. Když budou únosci procházet kolem, ostřelovači je zaměří. A pak celou skupinu omráčíme bezdýmným granátem. Agenti na zemi popadnou rukojmí a strhnou je na zem. A ostřelovači zneškodní únosce, pokud

budou představovat sebemenší hrozbu. Připadá vám to vyhovující?“

Potter zíral na mapu.

Nastala chvíle ticha.

„Arthure?“

„Ano, připadá mi to dobré, Franku. Velice dobré.“

D'Angelo odešel, aby instruoval své agenty.

Potter se podíval na Melaniinu fotografii, pak se znovu posadil a vyhlédl z okna.

„Čekání je nejtěžší, Charlie. Horší než všechno ostatní.“

„To vidím.“

„A to se tomuhle klidně dá říkat blesková operace,“ prohodil Tobe, aniž by odtrhl zrak od svých monitorů a budíků: „Zatím trvá jen deset hodin. To není nic.“

Náhle se někdo vřítel do dodávky tak rychle, že všichni policisté uvnitř s výjimkou Pottera instinktivně hmátli po zbrani.

Ve dveřích stál Roland Marks.

„Agente Pottere,“ řekl chladně. „Slyšel jsem správně, že ho hodláte zneškodnit?“

Potter se podíval skrz Markse na strom ohýbající se ve větru. Vítr pozoruhodně zesílil. To mohlo ospravedlnit Potterovu lež o příliš rozbouřené řece, která neumožnila přistání vrtulníku.

„Ano, to hodláme.“

„Právě jsem hovořil s vaším kolegou agentem D'Angelo. Sdělil mi jistou znepokojivou skutečnost.“

Potter nevěřil vlastním uším. Tenhle člověk během několika hodin dvakrát téměř úplně pohřbil vyjednávání a přitom ještě stačil málem přijít o život. A teď si tady znovu otevírá ústa. Potter měl tisíc chutí ho zatknout, aby mu tenhle dotěrný panák jednou provždy zmizel z cesty.

Místo toho teď tázavě zvedl obočí.

„Sdělil mi, že rukojmí při zásahu s padesátiprocentní pravděpodobností zemřou.“

Potter odhadoval šance na šedesát ku čtyřiceti ve prospěch rukojmích.

Jenže Marian si ho vždy dobírala, že je nenapravitelný

optimista. Pomalu vstal, prošel přes ohořelý vchod a pokynul státnímu zástupci, aby ho následoval. Vytáhl z kapsy magnetofonovou kazetu, významně ji podržel ve vzduchu a opět ji strčil do kapsy.

Marks překvapeně zamžoural.

„Chtěl jste mi říct ještě něco jiného?“ zeptal se Potter.

Marksova tvář náhle změkla, ale pouze na malý okamžik. Jako by státní zástupce v duchu formuloval omluvu, ale posléze ji zavrhl.

„Nechci; aby se těm holkám něco stalo,“ řekl.

„To já taky ne.“

„Tak ho, proboha, posaďte do vrtulníku a nechte ho propustit rukojmí. A až dosedne v Kanadě, vrhnou se tam na něj jako příslowecní Asyřané.“

„Jenže on nemá v plánu odletět do Kanady,“ řekl Potter netrpělivě.

„Myslel jsem... Ale co to zvláštní povolení, co jste mu opatřili?“

„Handy mu nevěří ani za mák. A i kdyby mu uvěřil, dobře ví, že bychom mu strčili do vrtulníku transpondér. Má v plánu zamířit na Buschův stadion. Nebo někam, kde se dnes podle jeho televizoru koná velké sportovní utkání.“

„Cože?“

„Anebo přistane na parkovišti Missourské univerzity, právě když budou končit večerní kursy. Nebo dosedne v McCormick Place. Prostě přistane někde, kde se bude nacházet velké množství lidí. A neexistuje plán, jak bychom ho v takovém případě mohli dopadnout. Mohl by zabít stovku lidí.“

V Marksových očích svitlo pochopení. A ať už spatřil v ohrožení tyhle životy, vlastní kariéru, nebo ať už mu šlo pouze o beznadějný osud své dcery, každopádně přikývl.

„Jistě. Samozřejmě, člověk jeho typu by to klidně udělal. Máte pravdu.“

Potter se rozhodl, že to bude chápat jako omluvu a nechá státního zástupce být.

Tobe vystrčil hlavu ze dveří. „Právě zazvonil telefon, Arthure. Je to ta detektivka z kansaské policie, o které nám

říkal Charlie. Sharon Fosterová. Máte ji na lince.“

Potter měl jisté pochybnosti, zda jim Fosterová dokáže nějak pomoci. Zaplést uprostřed operace do vyjednávání někoho jiného mohlo mít nepředvídatelné následky. Jedním z faktorů, který však podle Pottera mohl pomoci, bylo pohlaví policistky. Podle toho, co Potter doposud o Handym věděl, usoudil, že tenhle člověk se cítí být muži ohrožován - již sama skutečnost, že se zabarikádoval s deseti rukojmími ženského pohlaví, naznačovala, že ženě by mohl naslouchat bez pozvednutých zbraní.

Uvnitř dodávky se Potter opřel o zeď a vzal do ruky telefon.

„Detektivka Fosterová?“ začal. „Tady je Arthur Potter. Kdy přibližně dorazíte?“

Žena odpověděla, že jede se zapnutými sirénami a na místo incidentu by měla dorazit kolem dvaadvaceti třiceti nebo dvaadvaceti čtyřiceti. Její hlas zněl mladistvě, věcně a mimořádně klidně, přestože se policistka nejspíš právě řítila dobrou stošedesátkou.

Potterovi se ten hlas zamlouval.

„Už se na vás těším,“ řekl poněkud stroze a zavěsil.

„Tak hodně štěstí,“ pronesl Marks. Zaváhal, jako by přemýšlel, zda má říct ještě něco dalšího. Nakonec se spokojil s „Bůh je ochraňuj“ a odešel z dodávky.

„Z protidrogového už jsou na cestě,“ oznámil Tobe. „Mají s sebou hotovost. Vezou jí v zabavené turbohelikoptě. Ti hajzlíci mají vždycky nejlepší hračky.“

„Jenže,“ namítl Budd, „oni sem vezou sto tisíc, ne?“

Potter přikývl.

„A co uděláme s těma padesáti tisícema, co Handymu nedáme? Vždyť je to balík peněz.“

Potter si přiložil prst ke rtům. „Rozdělíme si je, Charlie. Vy a já.“

Budd šokovaně zamžoural.

Nakonec to Potter nevydržel a mrkl.

Kapitán se řehtavě rozesmál, stejně jako Angie a Frances.

Tobe s LeBowem však byli napjatější. Protože ti, kdo Arthura Pottera znali, dobře věděli, že vtipkuje jen velmi

zřídka. A že to obvykle dělá, pouze když je nejvíce nervózní.

22:01

V porážkové místnosti se ochladilo jako v ledničce.

Beverly a Emily se choulily k Melanii a společně sledovaly paní Harstrawnovou, která ležela tři metry od nich s široce rozevřenýma očima. Dýchala sice, ale jinak byla mrtvá jako Medvěd, který stále blokoval vchod do místnosti a z jehož těla se řinuly tři dlouhé pramínky černé krve, které se k nim pomalu blížily.

Beverly skřípavě vdechovala vzduch do plic, jako by se již nikdy více neměla nadechnout, a nedokázala od těch tří potůčků odtrhnout oči.

Ve vedlejší místnosti se něco dělo. Melanie dobře neviděla, ale zdálo se jí, že Brutus s Lasičkou se pomalu balí - že skládají zbraně, náboje i malý televizor. Chodili po hlavní místnosti a rozhlíželi se kolem sebe. Ale proč? Jako by k tomuto místu cítili nějaký sentimentální vztah.

Třeba se chtějí vzdát...

V žádném případě, napadlo ji poté. Chystají se nastoupit do vrtulníku, odvléci nás tam s sebou a uletět. Budeme tenhle úděsný sen prožívat znovu a znovu. Odletíme někam jinam. A tam budou další rukojmí a další mrtví. A další temné místnosti.

Melanie se přistihla, že má ruku znovu ve vlasech a neklidně si namotává na prst pramínky, které teď byly vlhké a špinavé. Žádné slovo „záře“. Žádné světlo. Žádná naděje.

Sklonila hlavu.

Do místnosti vešel Brutus a podíval se na paní Harstrawnovou, na její zakaboněné čelo. Nato vykrouzlil chabý úsměšek, který Melanie tak dobře znala a tak vroucně nenáviděla. Odtáhl za sebou Beverly.

„Jde domů. Jde domů.“

Brutus ji vystrkal ze dveří porážkové místnosti. Otočil se, vytáhl z kapsy nůž, otevřel ho a přeřízl provázek, který vedl k nádrži s benzinem. Poté svázel Melanii ruce za zády a také

nohy. Totéž opakoval s Emily.

Nakonec se zasmál. „Svázat vám ruce - to je jako strčit vám roubík. Co ty na to?“

Pak zmizel a ponechal zbylé tři rukojmí vlastnímu osudu.

Nevadí, pomyslela si Melanie. Když to zvládla dvojčata, zvládnou to taky. Dostanou se ven, když půjdou podle zápachu od řeky.

Melanie se otočila zády k Emily. Emily to pochopila a začala zápasit s jejími uzly. Jenže to bylo marné: Emily sice obdivovala dlouhé nehty, ale sama žádné neměla.

Snaž se trochu, no tak! Náhle se Melanie oťrásla, neboť Emilyiny prsty se jí zoufale zabořily do zápěstí. Zkroutila se, ale dívčiny ruce ji znovu prudce zatahaly za prsty a pak náhle zmizely. Někdo Emily sebral, někdo ji vlekl pryč! Co se děje? Melanie se zamračeně otočila.

Medvěd.

S tváří zbrocenou krví a zkroucenou vztekem odtáhl Emily ke stěně a postrčil ji na dlaždičky. Ohromená Emily upadla. Melanie otevřela ústa, aby začala křičet, ale Medvěd vyrazil kupředu, strčil jí do úst špinavý kus hadru a sevřel ji zkrvavenou rukou rameno.

Melanie přepadla dozadu. Medvěd jí zabořil svůj obrovitý obličej do prsou a začal je líbat. Melanie ucítila přes blůzu jeho krvavou vlhkost. Pokoušela se vyplivnout hadr z úst. Medvědovy kalné oči si mezitím vilně prohlížely celé její tělo. Vytáhl z kapsy nůž, chytil ho do zubů a zkrvavenou rukou ho otevřel.

Melanie se mu snažila vykroutit, ale Medvěd jí stále osahával prsa. Opřel se o loket a skutálel se z ní. Melanie se ho snažila kopnout, ale její svázané nohy se zvedly sotva o pár centimetrů. Medvědovi kapala krev ze záhybů kalhot, kde se za poslední hodinu zachytila, a Melanie ji cítila na nohou jako chladnou a hustou tekutinu.

Rozvzlykala se hrůzou a snažila se ho od sebe odstrčit, ale Medvěd svíral látku nad jejími ňadry se zběsilou silou. Přehodil nohu přes její lýtko, přišpendlil ji na zem a znovu ji zahrnul sprškou vystydlé krve.

Prosím, pomozte mi někdo. De l'Epée...

Pomozte někdo! Prosím...

Ach ne... Melanie se otřásla hrůzou. Tohle ne. Prosím ne.

Rukou, ve které držel nůž, jí Medvěd vykasal sukni do výše pasu a strhl jí černé punčocháče. Nůž jí začal stoupat po stehně k růžovým bavlněným kalhotkám.

Ne! Melanie se pokoušela s Medvědem zápolit a v uších jí burácely tiché výkřiky. Ale nebylo úniku - plnou vahou na ní leželo jeho zavalité tělo. Špička nože se dotkla jejího rozkroku a přeřízla šev kalhotek. Skrz řídké ochlupení mezi nohama ucítla Melanie ocelový chlad a zuřivě sebou trhla.

Medvěd se ohavně zašklebil a civěl na ni očima, jež se podobaly dvěma ledovým kotoučům. Studený kov přetřel druhou stranu kalhotek.

Jemný pruh látky spadl.

Melanii se zatmělo před očima. Hlavně neomdlít! Hlavně neztratit i zrak! Ležela přišpendlená pod Medvědovou tíhou. Stejně by se teď bála pohnout - jeho nůž se vznášel snad centimetr nad jejím růžovým klínem, nad řídkými chlupy na světlounké pokožce.

Medvěd si volnou rukou sáhl do rozkroku a rozepnul si kalhoty.

Rozkašlal se, čímž na Melanii vyslal další spršku krve, která jí dopadla na krk a na prsa. A zatímco si hrabal v rozparku, mimoděk sklonil čepel nože. Melanie zasténala a téměř se do roubíku pozvracela, neboť chladná ocel čepele jí vklouzla přímo mezi nohy.

A pak se čepel znovu vztyčila, aby navedla Medvědův obrovský lesknoucí se penis. Melanie se od něj snažila odvrátit, ale Medvěd se odtáhl sám a znovu ji popadl za prsa.

Otřel se o její nohu. Z jeho cukajícího orgánu kapala krev a dopadala na její holé stehno. Jednou, dvakrát se jí zabořil údem do masa a pak si přesunul váhu, aby lépe splýval s jejím tělem.

A pak...

Pak...

Nic.

Melanie dýchala rychleji, než si kdy dokázala představit, a hrudník se jí nepopsatelně třásl. Medvěd ztuhl pouhých pár

centimetrů nad ní; jednu ruku jí držel na prsou, druhou rukou svíral špičkou dolů nůž balancující jí mezi nohama několik milimetrů od těla.

Melanie konečně vyplivla roubík a ucítila v ústech zatuchlou chuť hustý a pronikavý zápach krve. Zalapala po dechu.

Ucítila, jak jí čepel nože dvakrát zacukala na noze a poté znehybněla.

Trvalo celou minutu, než si uvědomila, že Medvěd je mrtvý.

Přemohla nevolnost, přestože si byla jistá, že se pozvrací. Odporný pocit však pomalu pominul. Měla strnulé nohy, neboť Medvědovo tělo jí způsobilo odkrvení. Opřela se svázanýma rukama o betonovou podlahu pod sebou a zatlačila. Byla to strašlivá námaha.

Medvědova krev byla mazlavá jako čerstvý smalt, ale Melanii se přesto podařilo vysunout se o pár centimetrů zpod jeho těla.

A znovu. Po chvíli téměř vysoukala nohy.

A ještě jednou...

Nakonec si uvolnila i chodidla a posunula je přesně k místu, kde Medvěd držel nůž. Melanie napjala břišní svaly, jemně zvedla nohy a začala o ocelovou čepel nože přetřezávat pouta.

Pohlédla směrem ke dveřím. Po Brutovi ani Lasičkovi nebylo ani stopy. Břišní svalstvo jí křičelo bolestí, ale Melanie řezala dál.

Až nakonec... lup. Provaz povolil a Melanie se vyškrábala na nohy. Kopla Medvěda do levé ruky a pak znovu. Nůž spadl na zem. Melanie ho odkopla k Emily a pokynula jí, aby ho zvedla.

Dívka se vsedě napřímila a stále tiše plakala. Pohlédla na nůž, který teď ležel v kaluži krve, a zavrtěla hlavou. Melanie odpověděla zuřivým kýváním. Emily zavřela oči, otočila se a zašmátrala v mazlavé červené kaluži. Nakonec sebrala nůž a kroutivými pohyby ho otočila čepelí nahoru. Melanie se obrátila a začala o nůž přetřezávat provaz, který jí poutal zápěstí. O pár minut později ucítila, jak vlákna povolila.

Popadla nůž a přeřezala pouta i Emily.

Přikradla se ke dveřím a vykoukla ven. Brutus s Lasičkou stáli u oken a dívali se směrem od porážkové místnosti. Beverly stála u dveří a Melanie viděla, že se k budově blíží policista s aktovkou.

To znamenalo, že Handy dívku za něco vyměnil. Při troše štěstí ho to na pár minut zaměstná - snad na dost dlouho, aby se s Emily a paní Harstrawnovou dostaly k přístavišti.

Sklonila se nad paní Harstrawnovou, která teď ležela v tratolišti Medvěďovy krve a zírala ke stropu.

„Pojďte,“ ukázala Melanie. „Vstaňte.“

Učitelka se ani nepohnula.

„Pojďte!“ ukázala Melanie energicky.

A pak paní Harstrawnová ukázala slova, která Melanie nikdy předtím neviděla. „Zabijte mě.“

„Vstaňte!“

„Nemůžu. Běžte.“

„No tak.“ Melanie mávala prsty a rukama ve vzduchu. „Není čas!“

Poplácala paní Harstrawnovou a pokusila se ji postavit na nohy, ale starší učitelka byla bezvládná jako mrtvola.

Melanie se znechuceně zašklebila. „Pojďte. Jinak vás tu budu muset nechat!“

Učitelka zavrtěla hlavou a zavřela oči. Melanie si strčila otevřený nůž do kapsy sukně, vzala Emily za ruku a vyklouzla ze dveří.

Vešly do dveří nalevo, které vedly do zadní části jatek, a zmizely v temných chodbách.

Lou Handy se podíval na peníze, na překvapivě malou kupičku na tak velkou částku, a prohlásil: „Měli jsme na to pomyslet dřív. Pomůže nám každá drobnost.“

Wilcox vykoukl z okna. „Kolik ostřelovačů myslíš, že na nás mají?“

„No..., řekněme... nějakých sto. A jelikož jsme odpráskli toho jejich agenta, nejspíš je mezi nima jeden nebo dva, co jsou odhodlaní střílet jako blázni a pak předstírat, že neslyšeli

rozkaz.“

„Vždycky jsem si myslel, že bys byl dobrej ostřelovač, Lou.“

„Já? Néé, já jsem moc netrpělivej. Pár jsem jich v armádě poznal. A víš, jak to u nich chodí? Musí ležet dva tři dny na břiachu, než jim povolí jedinej výstřel. A nesmějí hnout ani brvou. Co je na tom zábavnýho?“

Handy se v duchu vrátil do starých časů v armádě. Připadaly mu snazší a zároveň obtížnější než život na útěku a velice podobné životu ve vězení.

„Zato přestřelka bude zábavná.“

„To si teda piš... Á, do prdele!“

Handy pohlédl do zadní části jatek a spatřil krvavé stopy vedoucí z místnosti, ve které pobývaly rukojmí.

„Sakra,“ ulevil si Wilcox.

Lou Handy byl člověk ovládaný pozitivními silami, nebo si to alespoň myslel. Jen zřídka mu ujely nervy, a přestože byl vrah, to ano, když zabíjel, dělal to buď pro potěšení, nebo pro vlastní prospěch, ale nikdy ne ze vzteku.

Přesto několikrát v životě vybuchla z jeho duše lita zuřivost a z Handyho se stal nejkrutější člověk pod sluncem. Nezadržitelně krutý.

„Ta svině,“ zašeptal chraplavým hlasem. „Ta zkurvená svině.“

Oba přeběhli ke dveřím, u kterých krvavé otisky mizely.

„Zůstaň tady,“ rozkázal Handy.

„Lou...“

„Zůstaň, sakra, tady!“ vypěnil Handy. „Rozflákám jí ciferník tak, jak jsem to měl udělat už dávno.“

A vnořil se do zšeřelých útrob jatek, s nožem v ruce obráceným čepelí nahoru, jak se to naučil ne v armádě, ale v ulicích města Minneapolis.

22:27

Zrak je zázrak přírody a je to nejdůležitější z našich smyslů. Ale stejně často člověk používá i další smysl - sluch.

Pohled na řeku nám prozradí, že jde o řeku, ale zvuk vody nám může prozradit její charakter. Zda je poklidná, rozbouraná nebo přímo vražedná. U Melanie Charrolové, která byla tohoto smyslu zbavena, zaujal jeho místo čich. Rychle tekoucí řeky byly vzdušné a nabitě elektřinou. Stojatá voda zatuchle páchla. A řeka Arkansas zaváněla přímo zlověstně - čpavě a hnilobně, jako by byla pohřebištěm bezpočtu mrtvých těl.

A přesto Melanii říkala: Přístup ke mně, přístup ke mně. Jsem tvou cestou ven.

Melanie šla neomylně za jejím voláním. Skrz labyrint opuštěných jatek za sebou vedla malé děvčátko v beznadějně zničených šatech ve stylu Laury Ashleyové. Prkna v podlaze byla na mnoha místech prohnílá, ale holé žárovky v hlavní části jatek byly tak silné, že i sem dozadu pronikal dostatek světla, aby jim osvětloval cestu.

Co chvíli se Melanie zastavila, zvedla nos a nasála vzduch, aby se ujistila, že míří správným směrem. A když už opravdu nevěděla kudy kam, otočila se jako na obrtlíku a rozhlédla se kolem sebe.

Ve funkci primitivního varovného systému nedokázal čich plně nahradit sluch. Naštěstí se zdálo, že Brutus s Lasičkou si zatím jejich útěku nevšimli.

Učitelka se studentkou tedy pokračovaly do stále hustší tmy, přičemž se často zastavovaly a snažily se vycítit cestu. Jedinou Melaniinou spásou byly tenounké paprsky světla a Melanie nyní vzhledla a zaměřila se právě na ně. Horní část stěn byla zcela uhnílá a právě odtud naplňovala chabá nebeská záře potměšilé předpekli tohoto koutu jatek.

A pak se před nimi objevily, přímo před nimi! Úzké dveře pod cedulí s nápisem Přístaviště. Melanie sevřela Emilyinu ruku pevněji a přitáhla dívku za sebe. Obě se protáhly dveřmi a ocitly se na velkém nákladovém přístavišti. Dok byl téměř prázdný, ale nacházelo se zde několik olejových barelů, které vypadaly, že by mohly plavat na vodě. Ovšem velké dveře, které se otevíraly ven, byly pootevřené pouze asi o třicet centimetrů - dost na to, aby se jimi protáhly, ale málo na to, aby jimi prostrčily některý z

barelů.

Přešly ke dveřím a vyklouzly ven.

Svoboda, pomyslela si Melanie a nadechla se štiplavého vzduchu.

Musela se zasmát tomu paradoxu - najednou se radovala, že je ve světě Venku, a děkovala Bohu, že utekla z příšerného světa Uvnitř. Vtom ji vylekal jakýsi pohyb a Melanie spatřila nedaleko od břehu člun se dvěma policisty. Nějakou záhadou si již obou rukojmích všimli a nyní veslovali směrem k přístavišti.

Melanie otočila Emily a ukázala: „Počkej tu na ně. Drž se u země a schovej se za tenhle sloup.“

Emily zavrtěla hlavou. „Ale vy...“

„Já jdu zpátky. Nemůžu ji tam nechat.“

„Prosím.“ Dívce po tváři stékaly slzy a vítr si pohrával s jejími vlasy. „vždyť ona nechtěla jít.“

„Běž.“

„Pojďte se mnou. Bůh to tak chce. Říkal mi to.“

Melanie se usmála, objala dívku a poodstoupila. Pohlédla na její otrhané špinavé šaty.

„Příští týden si dáme schůzku. Půjdeme na nákupy.“

Emily si otřela slzy a přešla k okraji doku. Policisté už byli velice blízko - jeden se usmíval na Emily, zatímco druhý jistil budovu krátkou černou brokovnicí namířenou na potměšlá okna nad hlavami.

Melanie na ně pohlédla, zamávala jim a pak se protáhla zpátky přes dveře. Uvnitř vytáhla z kapsy zkrvavené sukně Medvěďův nůž a vyrazila zpět do jatek, přičemž instinktivně postupovala po stejné trase, po které přišla.

Náhle jí vstaly chlupy na krku a Melanie ucítila vlnu šestého smyslu, kterým jsou někteří hluchoněmí obdařeni. A když se pořádně podívala... Ano, ano, byl tam - Brutus, krčící se asi patnáct metrů od ní a postupující od jednoho stroje ke druhému. Také on držel v ruce krátký nůž.

Melanie se otrásla hrůzou a v podřepu se přesunula za řadu skříněk pro zaměstnance. Uvažovala, že si do jedné z nich vleze, ale pak si uvědomila, že Brutus by slyšel každíčký zvuk. Vtom se jí opět vrátil šestý smysl a ovanul jí krk.

Melanie si však uvědomila, že tenhle smysl není vůbec ničím nadpřirozeným - byla to pouhá vibrace Brutova hlasu, který volal na Lasičku.

Co to jen říkal? O chvíli později se to dozvěděla. Světla pohasla a budova se ponořila do tmy.

Melanie klesla k zemi ochrnutá hrůzou. Byla hluchá a nyní také slepá. Na chvíli se schoulila do klubíčka a modlila se, aby omdlela, tak obrovské bylo její zděšení. Uvědomila si, že upustila nůž. Zašmátrala po zemi, ale brzy toho nechala. Došlo jí, že Brutus zaslechl zvuk padajícího nástroje a teď již pravděpodobně postupuje směrem k ní. A zatímco on mohl klidně odkopávat všechno, co mu stojí v cestě, a Melanie to nikdy neuslyší, jí samotné nezbyvá než se opatrně plazit po zemi a tiše si klestit cestu mezi kousky kovu a dřeva, zařízení a nástrojů.

Ucítila cosi na rameně.

V panice se otočila a ohnala se dlaní.

Naštěstí to byl jen drát visící ze stropu.

Kde je? Tam? Nebo tam? Chovej se tiše. To jediné tě může zachránit.

A pak ji napadla chlácholivá myšlenka: Brutus sice slyší, ale nevidí o nic lépe než já.

Chceš slyšet vtip, Susan? Co je horší než pták, který neslyší? Liška, která nevidí.

Osm šedých ptáků sedí ve tmě...

Pokud budu absolutně zticha, nikdy se nedozví, kde jsem.

Pozoruhodný vnitřní kompas, který Melanii poskytl jinak nespravedlivý parchant Osud, jí nyní oznámil, že míří správným směrem, že se vrací k porážkové místnosti. A že pokud bude třeba, odnese Donnu Harstrawnovou na ramenou.

Pomalu. Centimetr po centimetru.

A tiše. Absolutně tiše.

Tohle bude snazší, než si myslel.

Lou Handy se nacházel v nejhorším možném rozpoložení a dobře to věděl - stále ho šířila hořkost a bolestně prahl po odplatě, ale zároveň již uvažoval chladně a racionálně. V takových chvílích zabíjel a mučil s největším potěšením.

Sledoval krvavé stopy až k nákladovému přístavišti, kudy - jak předpokládal - obě ty štětky utekly. Jenže ve chvíli, kdy se chystal vyrazit zpátky, něco zaslechl - cinknutí kovu, zaškrábání. Podíval se do chodby a uviděl Melanii, toho zasraného zmetka, jak se vrací do hlavní místnosti jatek.

Přiblížil se k ní a co uslyšel? Čvachtání, čvachtaný zvuk.

Její kroky. Krvavé kroky. Starej dobrej Bonner, který zůstal nadržžený a nechutný až do samého konce, jí zakrvácel celé boty. A tak Melanie každým krokem vysílala zprávu, kde se přesně nachází.

Nebylo pak nic snazšího než křiknout na Wilcoxe, aby zhasl světla.

To je hrůza, jaká je tu tma. Člověk si nevidí na ruku. Zprvu si Handy dával pozor, aby netropil moc velký hluk. Ale pak si pomyslel: Proč, ty vole, vždyť ona tě neslyší! A vyrazil za ní, přičemž se co chvíli zastavil, aby poslouchal zvuk vlhkého čvachtání.

Támhle je to.

Báječně, lásko.

Už se blížím.

Psst...

Čvacht.

Nemůže to být víc než deset metrů. Malý moment...
Támhle je.

Handy před sebou spatřil temnou postavu, která postupovala zpět k hlavní místnosti jatek.

Čvacht. Čvacht.

Přistoupil k ní blíž. Převrátil stůl, ale její kroky se ozývaly s nezměněnou pravidelností. Neslyšela ani hovno. Postupně zmenšoval vzdálenost. Pět metrů... tři. Dva.

A pak už byl přímo za ní.

Tak jako byl kdysi za Rudym, cítil jeho kolínskou, viděl dubový prach na jeho košili i vypouklou zadní kapsu, ve které se nacházela peněženka naplněná něčím, čím být naplněná neměla. „Ty hajzle!“ zařval tehdy Handy. Neviděl rudě, jak se říká, ale viděl jen černý oheň, jen svůj vlastní vztek. Rudy se mu vysmál a pokračoval v chůzi. A pak začala pistole v Handyho ruce střílet. Malá pistolka ráže 22 s

dlouhými náboji, dokonce to nebyla ani puška se sekaným olovem. Bratrovi se na krku objevily malé červené tečky, pak předvedl jakýsi děsivý taneček, nakonec se sklátil na podlahu a zemřel.

Podruhé se Handy rozčílil na Arta Pottera, který mu dneska čímsi připomněl Rudyho. Nasadil mu tu vzpomínku do hlavy stejně, jako když vám někdo při vězeňské šarvátce strčí do dlaně šutr.

Handy běsnil vztekem na Pottera, na tlustého mrtvého Bonnera i na Melanii, na tu zasranou ustrašenou štětku.

Stál půl metru za ní a sledoval její bojácné kroky.

Nemá ani ponětí...

Tohle je nádhera, pochodovat ve stejném rytmu za ní. Nabízí se tolik možností...

Nazdárek, slečno Myško...

Ale Handy si vybral tu nejzábavnější. Předklonil se a olízl Melanii zadní část krku.

Zdálo se, že si Melanie zlomí páteř, jak rychle od něj odskočila, stočila se na stranu a spadla na hromadu zrezivělých plechů. Handy ji chytil za vlasy a přitáhl si svíjející se a kopající učitelku k sobě.

„Hej, Shepe, zapni zas ty světla!“

O chvíli později zaplnilo prostor kalné světlo a Handy rozeznal vchod do hlavní místnosti jatek. Melanie se snažila odtrhnout mu ruce ze svých vlasů, ale Handy ji držel pevně, takže sebou mohla mlátit třeba do soudného dne a on by ji stejně nepustil.

„Pípáš jako slepice. To se mi nelíbí. Zavři hubu! Zavři sakra hubu!“

Udeřil ji do tváře. Nepředpokládal, že rozuměla tomu, co říká, ale v každém případě zavřela zobák. Sebral se a vlekl ji přes crčící vodu, přes hromady harampádí.

Přímo k porážkové gilotině.

V podstatě se jednalo o obrovský řeznický špalek s výřezem na prasečí nebo volský krk. Nahoře byla upevněna konstrukce s trojúhelníkovým ostřím, které se ovládalo pomocí dlouhé rukojeti s gumovým držadlem. Taková velká řezačka papíru.

Wilcox všechno sledoval.

„Ty ji chceš vážně...?“

„No a co?“ křikl Handy.

„Já jen, že se snad za chvíli dostanem ven.“

Handy si ho nevšímal, sebral z podlahy kus provazu, omotal ho Melanii kolem pravého zápěstí a pevně ho stáhl jako škrtidlo. Melanie s ním zápolila, a dokonce ho levou pěstí udeřila do ramena.

„Ty jedna zasraná zrůdo,“ zamumlal Handy a praštil ji prudce do zad.

Melanie upadla na podlahu, kde se schoulila do klubíčka. Sténala a zděšeně sledovala, jak jí pravá ruka postupně modrá.

Handy rozsvítil tenkou baterku a pomalu si s ní posvítí na ostří gilotiny. Melanie s vytřeštěnými očima zoufale zavrtěla hlavou.

„To sis měla rozmyslet dřív, než jsi na mě udělala podraz.“

Sebral Melanii ze země a natlačil ji pod gilotinu. Jenže ta ubřečená kráva mlátila kolem sebe a snažila se vzdorovat.

Handy si dokázal představit nesnesitelnou bolest v její pravé ruce, která se celá zbarvila do fialova. Přirazil ji rozkrokem ke gilotině, postrčil ji dopředu a natáhl jí pravou ruku pod stůl. Pak jí kopnutím roztáhl nohy. Melanie ztratila oporu a její končetiny zůstaly bezmocně viset z tohoto příšerného stroje. Handy jí hravě upevnil ruku v sekací drážce. Natáhl se a spustil jí ostří až k zápěstí.

Na okamžik zaváhal a pohlédl jí do tváře, přičemž se zaposlouchal do hekavých zvuků, které jí vycházely z hrdla.

„Bože, jak já nesnáším ten zvuk, co vydáváte. Přidrž ji, Shepe.“

Wilcox zaváhal, přistoupil blíž a chytil jí paži do obou rukou.

„Myslím, že na todle se nechci dívat,“ řekl neklidně a podíval se jinam.

„Já jo,“ zabručel Handy.

Nedokázal tomuto nutkání odolat. Sklonil hlavu až k jejímu obličejí, vdechl její vůni a otřel si tvář o její slzy.

Pohlídl ji po vlasech. A pak se už natáhl po páce. Šoupal s ní sem a tam, spouštěl ostří k Melaniině ruce a opět ho zvedal. Nakonec ho zdvihl do základní výšky.

Chytil rukama gumové madlo.

Vtom zazvonil telefon.

Handy se na něj podíval.

Nastala chvíle ticha. Wilcox pustil Melaniinu ruku a odstoupil od gilotiny.

„To by moh bejt ten vrtulník.“

Sakra. Handy zvažoval pro a proti.

„Tak to vezmi.“

„Haló?“ řekl Wilcox a zaposlouchal se. Pokrčil rameny a pohlédl na Handyho, který se zarazil. „Hej, kámo, to je pro tebe.“

„Vyříd' Potterovi, ať táhne ke všem čertům.“

„To není Potter. Je to nějaká holka. A řeknu ti, že podle hlasu je to pěkná šťabajzna.“

22:58

Potter seděl u okna a díval se přes dalekohled, zatímco mladá a divoká detektivka Sharon Fosterová, která před pár minutami pekelným způsobem dorazila s policejním vozem na přední shromaždiště, přecházela nervózně za ním a chrlila na Louise Handyho nadávky jako starý námořník.

„Nech si ty kecy, Lou!“ vyštěkla.

Stejně jako mnoho služebních policistek měla v sobě odhodlání a nesmlouvavou kuráž, které nedokázal zakrýt ani nápadný blondatý cop a pohledná tvář.

„Už je to pár let, holka. Ty seš teď detektivka?“

„Jo. Povýšila jsem.“ Fosterová se sklonila a pohlédla přes okno dodávky na budovu jatek. Hlavu přitom měla pár centimetrů od Pottera. „Cos to sakra proved se svým životem, Lou? Kromě toho, žes ho parádně zvorál?“

„Hele, já jsem na své úspěchy náležitě hrdej.“

V reproduktoru se ozval chladný smích, který Potter tak dobře znal.

„Vždycky jsem věděla, že seš pěkněj blbeček. Mohli by o tobě napsat román.“

Potter okamžitě pochopil, o co se Fosterová snaží. Nebyl to jeho styl, sám se radši choval nenuceně a ležérně jako samotný Will Rogers. Když bylo třeba, dokázal být tvrdý, ale vyhýbal se přímému střetu, který by mohl snadno přerůst v emocionální rozmlísky. Arthur Potter si nikdy nedobíral Marian ani své přátele. Ovšem u některých únosců - obvykle u drzých a nadměrně sebejistých zločinců - styl téhle mladé ženy zabíral: urážka za urážkou, slovní přestřelky.

Potter se stále díval na jatka a zoufale se snažil zahlédnout Melanii.

Poslední studentku Emily zachytili Stillwellovi policisté z člunu za budovou. Dívka jim pak s Francesinou pomocí vysvětlila, že s ní Melanie vyšla ven a pak se vrátila pro paní Harstrawnovou.

Jenže uběhlo už téměř dvacet minut a nikdo neviděl poslední dva rukojmí uprchnout. Potter předpokládal, že Handy Melanii dopadl. Zoufale chtěl vědět, zda je mladá učitelka v pořádku, ale nikdy by nepřerušil vyjednávače při práci.

„Seš pitomec, Lou,“ pokračovala Fosterová. „Možná se ti podaří vlízt do toho vrtulníku, ale oni tě stejně chytí. Do Kanady? Vydají tě tak rychle, že nestačíš ani zamrkat.“

„Nejdřív mě budou muset chytit.“

„A ty myslíš, že nosí červený sáčka a klobouky a nahánějí zločince píšťalkama? Ty jsi vraždil, Lou - rukojmí i policisty. Na světě neexistuje polda, kterej by si dal pokoj, dokud tě nedopadne.“

LeBow s Potterem si vyměnili pohledy. Potter začal být neklidný.

Fosterová tlačila na Handyho příliš. Potter se zamračil, ale ona si jeho výrazu buďto nevšimla, nebo ho ignorovala jako staršího člověka, a navíc federála. Kromě toho Pottera bodaly i trny žárlivosti. Trvalo mu celé hodiny, než s Handym navázal osobní vztah. Stockholmský syndrom pracoval i na něm. A teď si tu přijde takový zajíc, takové blonděťaté ucho a ukradne mu dobrého přítele a kolegu.

Potter diskrétně kývl k počítači. LeBow jeho záměr pochopil a spojil se s personální databází kansaských bezpečnostních složek.

O chvíli později natočil obrazovku k Potterovi. Sharon Fosterová mladě a nezkušeně pouze vypadala. Ve skutečnosti jí bylo třicet čtyři let a jako vyjednávačka měla za sebou pozoruhodné výsledky.

Ze třiceti operací se jí ve čtyřiaadvaceti případech podařilo dojednat kapitulaci bez ztrát na životech. Ostatní případy došly na ostří nože - byl potřeba zásah taktických jednotek -, ale Fosterová se v nich angažovala mimo službu.

„Já mám radši Arta,“ ozval se Handy. „Ten tak blbě nekecá.“

„Tohle je můj Lou, vždycky hledá nejsnadnější cestu.“

„Běž do prdele,“ vyštěkl Handy.

„Něco mě napadlo, Lou,“ dodala Fosterová plaše. „Přemýšlím, jestli chceš vážně odletět do Kanady.“

Potter se podíval na D'Angela. Taktický plán předpokládal, že se Handy s Wilcoxem přesunou k vrtulníku přes les. Ale pokud Fosterová vsugeruje Handymu myšlenku, že mu policie nevěří, mohl by Handy dospět k přesvědčení, že se jedná o past, a zůstat zabarikádován v budově.

Potter se postavil a zavrtěl hlavou. Fosterová na něj pohlédla, ale ignorovala ho. LeBow a Angie byli tímto projevem nezdvořilosti šokováni. Potter se znovu posadil, spíše v rozpacích než dotčeně.

„Jasně, letím do Kanady. Dali mi zvláštní prioritu. Sám jsem mluvil s tím posraným leteckým úřadem.“

Fosterová pokračovala chraplavým hlasem s jižanským přízvukem, jako by Handy vůbec nepromluvil: „Seš vrah policajtů, Lou. Ať už přistaneš kdekoliv ve Spojených státech - s rukojmíma nebo bez nich -, udělej z tebe kus mrtvého masa. Každý polda v zemi zná tvůj ksicht. Wilcoxův taky. Můžeš vzít jed na to, že tě nejdřív postřelí a teprv pak přečtou tvému zkrvavenému tělu práva. A já ti slibuju, Lou, že kterákoliv sanitka, co tě poveze do vězeňské nemocnice, si dá pěkně načas, než se tam s tebou připlazí.“

Potter už měl téhle nekompromisní taktiky dost. Byl si

jist, že Fosterová Handyho zaplaší zpátky do nory. Natáhl ruku k jejímu rameni, ale zarazil se, když uslyšel Handyho říkat: „Mě nikdo nechytí. Já jsem to nejhorší, na co jste kdy narazili. Jsem chladná smrt.“

Pottera ovšem nezarazila Handyho slova, nýbrž tón v jeho hlase.

Handy zněl jako vystrašené dítě. Téměř dojemně. A jakkoliv byl styl Sharon Fosterové nekonvenční, něčeho uvnitř Handyho se dotkla.

Otočila se k Potterovi. „Můžu mu nabídnout kapitulaci?“

LeBow, Budd i D'Angelo pohlédli na Pottera.

Co se teď Handymu honí hlavou? přemýšlel. Uvědomil si náhle beznadějnost situace? Třeba se některému reportérovi podařilo odvést zprávu, že na místo dorazil federální zásahový tým a obklíčil budovu, a Handy tuto zprávu v televizi zaslechl.

Anebo je jednoduše unavený.

To se stává. V jediném okamžiku z únosců vyprchá veškerá energie. A když pak zásahovka rozkopne dveře, pachatelé, kteří byli předtím ochotni vyběhnout ven a pálit bezhlavě kolem sebe, jen sedí na podlaze, civí na blížící se agenty a nemají ani dost síly, aby zvedli ruce nad hlavu.

Avšak byla tu ještě jedna možnost, kterou musel Potter - ač k smrti nerad - také vzít v úvahu. Totiž že tahle žena je jednoduše lepší než on. Že se sem přihnala, krátce Handyho zhodnotila a dokonale ho odhadla. Pottera se znovu zmocnila žárlivost. Co mám udělat? Náhle si vzpomněl na Melanii. Co ji teď s největší pravděpodobností zachrání? Kývl na mladou detektivku.

„Jistě. Nabídněte mu ji.“

„Lou, co kdybys takhle vylezl ven?“

Radši bych tě vyšoustal, pomyslel si Potter.

„A co kdybych tě přefiknul?“

„To by ses musel zeptat mého muže a ten by byl proti.“

Pauza.

„Nechci nic jiného než svobodu. A budu ji mít.“

„Vážně?“ zeptala se Fosterová tiše.

Další pauza. Tentokrát delší.

To víš, že jo, spekuloval Potter. A nikdo mí ji nesebere.

Ale Handy řekl v podstatě pravý opak: „Já nechci..., já nechci zemřít.“

„Nikdo tě přece nechce zastřelit, Lou.“

„Všichni mě chtějí zastřelit. A když vylezu ven, soudce mi dá jehlu.“

„O tom si můžeme promluvit.“ Sharonin hlas byl měkký, téměř mateřský.

Potter se podíval na žlutý čtvereček světla. Někde hluboko v duši začínal mít pocit, že se dnes večer dopustil několika velmi vážných chyb. Chyb, které stály lidské životy.

Fosterová se k němu otočila. „Kdo může zaručit, že kansaský soud nebude požadovat trest smrti?“

Potter jí sdělil, že někde poblíž se nachází Roland Marks, a poslal Budda, aby ho našel. Chvilí poté se Marks vyšplhal do dodávky a Fosterová mu vysvětlila, co Handy žádá.

„On se vzdá?“

Chladné oči asistenta nejvyššího státního zástupce studeně shlížely na Pottera, který cítil, jak se mu všechny výtky a projevy pohrdání, kterými dnes Markse zahrnul, rychle obracejí přímo do tváře. Dnes poprvé si uvědomil, že Marksův pohled nevydrží.

„Myslím, že ho k tomu dokážu přimět,“ řekla Fosterová.

„Samozřejmě. Zaručuji mu všechno, co chce. Můžete na to dát velkou červenou pečeť a mašličku. Mohu mu zařídit i snížení současného trestu...“

„Ne. Jsem si jistá, že tohle chápe i on sám.“

„Jistě. Každopádně ručím za to, že mu do ruky tu jehličku nezapíchneme.“

„Lou. Je tady asistent nejvyššího státního zástupce. Ručí ti za to, že když se vzdáš, nebudou trvat na trestu smrti.“

„Jo?“ Nastala pauza a tlumený zvuk, jak mluvítko přikryla ruka.

Po chvíli se ozvalo: „A tady pro Shepa to platí taky?“

Fosterová se zamračila. LeBow k ní natočil počítač a Fosterová si přečetla informace o Wilcoxovi. Pohlédla na Markse, který přikývl.

„Jasně, Lou. Pro oba. A co ten další chlap, co je s váma?“

Ten hajzl měl malou nehodu, pomyslel si Potter.

Handy se zasmál. „Měl nehodu.“

Fosterová zvedla tázavě obočí na Pottera, který řekl: „Zřejmě je mrtvý.“

„Dobře, takže ty a Wilcox,“ pokračovala detektivka. „Nabízíme vám dohodu.“

Stejnou dohodu, kterou Handymu prostřednictvím Charlieho Budda nabídl i Potter. Přijme ji Handy tentokrát? O chvíli později se to Potter dozvěděl.

„Počkej, ty kurvo jedna frigidní. To není všecko.“

„Zbožňuju, když mluvíš sprostě, Lou.“

„Taky chci záruku, že nebudu sedět v Capaně. Zabil jsem tam dozorce. Kdybych se vrátil, určitě by mě umlátili k smrti. Do federální basy nejdu.“

Fosterová se znovu podívala na Pottera, který kývl na Tobeho.

„Zavolej na ministerstvo,“ zašeptal. „Chtěj Dicka Allena.“

Náměstka ministra spravedlnosti ve Washingtonu.

„Lou,“ řekla Fosterová. „Právě to ověřujeme.“

Jsem nějaký nadrženej, napadlo znovu Pottera. Co kdybys zatím roztáhla stehýnka? Handyho hlas se projasnil, jako by se do něj vrátil starý démon.

„Tak co kdyby sis mi zatím sedla na ptáka?“

„To bych ráda, Lou, ale nevím, kde ho máš.“

„V trenkách. Už nechutně dlouho.“

„Tak ho tam ještě chvíli nechej.“

Potter se mezitím spojil s Allenem, který nejprve poslouchal a pak neochotně souhlasil, že pokud se bude Handy ochoten vzdát, odslouží si nejprve trest nařízený kansaským soudem. Kromě toho Allen stáhne federální žalobu za útěk z vězení, ovšem nikoliv za vraždu dozorce. Toto rozhodnutí v konečném důsledku znamenalo, že se Handy dostane do federálního vězení zhruba padesát let poté, co zemře v kansaském žaláři následkem vysokého věku.

Fosterová tlumočila zprávu Handymu. Nastala dlouhá odmlka.

Potter vyhlédl z okna a viděl, jak se Handy s Wilcoxem

vzájemně radí. Zdálo se, že se dohadují. Wilcox moc spokojený nebyl, ale nakonec s pochmurným výrazem přikývl.

Za okamžik se ozval Handyho hlas: „Dobře, berem to.“

Fosterová pohlédla na Pottera se zdviženým obočím. Potter strnule a zaraženě přikývl.

„Ale musím to vidět černý na bílým,“ dodal Handy.

„Dobře, Lou. To se dá zařídit.“

Potter už latinkou sepisoval podmínky. Podal papír Henrymu LeBowovi, aby ho přepsal do počítače a vytiskl.

„A je to,“ řekl LeBow s očima na modré obrazovce.

„Hodní vedou jedna nula.“

V dodávce se ozval smích. Potterovi planul obličej, když sledoval radost na tvářích Charlieho Budda i federálních agentů. Usmál se také, ale dobře věděl - jako jediný v týmu pro vyjednávání s únosci -, že zvítězil a zároveň prohrál. A dobře chápal, že ho nezahlavila síla, odvaha ani inteligence, nýbrž vlastní úsudek.

Což je nejhorší porážka, jakou může člověk utrpět.

„Tady to je,“ řekl LeBow a podal Potterovi vytištěný papír.

Potter s Marksem ho podepsali a Stevie Oates se vydal na poslední cestu k jatkám. Když se vrátil, měl na tváři zmatený výraz a v ruce držel plechovku piva Corona, kterou mu Handy předal.

„Agente Pottere?“ Sharon Fosterová na něj zřejmě volala několikrát.

Vzhlédl.

„Budete chtít koordinovat kapitulaci?“

Potter na ni na okamžik civěl a pak přikývl. „Ano, jistě. Tobe, zavolej Deanu Stillwellovi a požádej ho, aby sem laskavě přišel.“

Tobe vyřizoval telefonát, zatímco LeBow nevzrušeně zapisoval informace do souboru. Detektivka Sharon Fosterová věnovala Potterovi pohled plný účasti. Byl blahosklonný a zraňoval daleko více, než by bolel jízlivý vítězoslavný úsměšek. Když Potter pohled opětoval, náhle si připadal velice starý - jako by všechno, co znal a co v životě

dokázal, způsob, jakým se díval na nejružnější věci, všechna slova, která kdy řekl přátelům i neznámým lidem, bylo v jediném okamžiku zastaralé a neplatné. Ne-li přímo lživé.

Byl v maskované uniformě, takže nikdo neviděl, jak leží v porostu pod zakrslou bílou břízou nedaleko velitelské dodávky. Rukama svíral dalekohled pro noční vidění a po dlaních mu stékaly bohaté krůpěje potu.

Dan Tremain setrval v této poloze již celou hodinu. Za tu dobu přiletěl a zase odletěl vrtulník, dorazil zásahový tým a rozestavil se opodál, přiřítlo se policejní vozidlo, které přivezlo mladou policistku s nějakým životně důležitým posláním.

K Tremainovi rovněž dorazila zpráva, která se šířila mezi policisty jako požár v pšeničném poli: Handy se rozhodl vzdát výměnou za souhlas, že nedostane trest smrti.

Pro Dana Tremaina to však bylo naprosto nepřijatelné.

Jeden z jeho lidí, mladý Joey Wilson, a ta mladá dívka dnes odpoledne přece nezemřeli jen proto, aby Lou Handy mohl i nadále žít a zabíjet, aby si mohl znovu v duchu přehrávat všechny masakry, které během svého zbytečného života způsobil, a znovu je prožíval se zvráceným potěšením.

Někdy je nezbytná oběť. A kdo jiný než voják by měl položit život ve jménu vyšší spravedlnosti?

„Za deset minut se vzdá,“ ozval se za ním hlas.

Tremain nedokázal říct, zda to byl hlas obyčejného policisty, nebo hlas anděla, který se snesl z nebes, aby mu oznámil tuto informaci. V každém případě teď Tremain přikývl a postavil se na nohy. Otřel si slzy ze tváří, upravil si uniformu a prsty si uhladil vlasy. Daniel Tremain nikdy nebyl člověkem, který by se rád předváděl a naparoval, ale tentokrát dospěl k závěru, že je velmi důležité, aby vypadal silně, odhodlaně a hrdě, až završí svou kariéru dramatickým způsobem, který si naplánoval.

Kapitulace je nejkritičtější fází operace.

Při kapitulaci bývá zmařeno více lidských životů než při kterékoliv jiné fází podobných operací s výjimkou ozbrojených útoků.

A Potter dobře věděl, že tato kapitulace bude mimořádně choulostivá, neboť podstatou každé kapitulace bylo Handyho prokletí - nutnost nechat si situaci vymknout z rukou.

Vrozená netrpělivost ho znovu nabádala k tomu, aby už se vším skoncoval, aby konečně Handyho dopadl. Jenže Arthur Potter musel tohle nutkání potlačit. Řídil kapitulaci přesně podle příruček a právě nyní před sebou nechal shromáždit celý vyjednávací tým. Jako první potřásl rukou Deanu Stillwellovi.

„Deane, od této chvíle pověřuji vedením týmu pro kontrolu situace a taktického týmu Franka D'Angela. Odvedl jste dobrou práci. Dělán to jen proto, že jsem s Frankem v těchto věcech mnohokrát spolupracoval.“

„S tím si nedělejte hlavu, Arthure. Je mi ctí, že jsem vám moh pomoci.“

Šerif zasalutoval, čímž Pottera uvedl do rozpaků, a agent jeho pozdrav neochotně opětoval.

Budd, LeBow, Tobe a D'Angelo se sklonili nad terénními mapami a plánkem jatek a Potter prošel celou proceduru. Angie, která neměla taktický výcvik a nemohla D'Angelovi a zásahové jednotce prakticky nic nabídnout, mezitím odjela s Emily a Beverly do motelu Days Inn. Energická mladá detektivka Sharon Fosterová kouřila venku pravé camelky. Frances seděla v dodávce a netrpělivě čekala.

„Všichni budou napjatí k prasknutí a napůl šílení,“ prohlásil Potter. „Naši lidé i únosci. Všichni jsme unavení a můžeme podlehnout nepozornosti. A proto si musíme každý krok pečlivě nacvičit.“

Potter zmlkl a vykoukl z okna na čtvercové žluté oči budovy.

„Arthure?“ ozval se LeBow.

Což mělo znamenat: Čas kvapí.

„Ano, jistě.“

Sklonili se nad mapu a Potter začal udílet pokyny. Zdálo

se mu, že úplně ztratil hlas, takže ho dosti překvapovalo, že muži před ním vážně pokyvují hlavou, jako by slyšeli slova, která jen stěží slyšel on sám.

Když o dvacet minut později ležel za trsem provoněné trávy a zmáčkl tlačítko rychlého vytáčení, napadlo ho, že něco není v pořádku.

Že jim Handy chystá past.

Vzpomněl si na Buddova slova, že Handy plánuje něco chytrého a rafinovaného - možná průlom barikády, možná útěk.

Intuice. Dobře jí naslouchejte. Obvykle se nemýlí.

A teď se tohoto pocitu nemohl zbavit.

V telefonu se ozvalo cvaknutí.

„Lou,“ začal Potter zřejmě poslední rozhovor přes vrhací telefon.

„Jaký jsou pravidla hry, Arte?“

„Chci, abyste dodržel jen několik základních pravidel.“

Potter ležel na pahorku asi padesát metrů od vchodu do jatek. Frank D'Angelo a Charlie Budd leželi vedle něj. LeBow a Tobe zůstali ve velitelské dodávce.

„Je ta starší žena při vědomí? Ta učitelka?“

„Je nějaká zblblá. Říkal jsem vám to, Arte. Prožila těžkou noc. Bonner je - teda byl - dost velkej chlap. Myslím ve všech směrech.“

Potter se přistihl, že se mu chvěje hlas, když se zeptal: „A co ta druhá učitelka?“

„Ta blondýna? Ta malá myš?“ Nastala chvíle ticha a pak se Handy zasmál svým nenapodobitelným smíchem. „Proč se o ni tak zajímáte, Arte? Myslím, že jste se na ni už párkrát poptával.“

„Chci vědět, jak se mají vaši poslední dva rukojmí.“

„Jo, jasně.“ Handy se znovu zasmál. „No, nejspíš už prožila příjemnější večery.“

„Jak to myslíte, Lou?“ zeptal se Potter nenuceně. Jakou příšernou odplatu na ní ten člověk vykonal?

„Na starýho páprdu, jako jste vy, je moc mladá, Arte.“

K čertu, pomyslel si vztekle Potter. Handy ho má až

příliš dobře přečteného. Přinutil se vypudit Melanii z hlavy a v duchu se vrátil ke Kapitole 9 své vlastní příručky, ke kapitole s názvem „Kapitulační fáze“. Dohodl se s D'Angelem, že pošlou k nákladovému přístavišti krtky neboli předsunutá tykadla, která zajistí vnitřek budovy a budou hlídat rukojmí, a poté nechají vyjít únosce předními dveřmi.

„Takže, Lou,“ pokračoval Potter, „až vám řeknu, rád bych, abyste odložili zbraně a vyšli ven s rozpaženými rukama. Ne s rukama za hlavou.“

„Jako Kristus na kříži.“

Vítr značně zesílil a ohýbal mladé stromky i velké chomáče šáchoru, pýru a natí mrkve obecné, z nichž se zvedala oblaka prachu. S kulkami ostřelovačů tohle dokáže udělat skutečné divy.

„Povězte mi pravdu. Je Bonner mrtvý, nebo zraněný?“

Ještě než Beverly odjela, navštívil Potter nebohou astmatickou dívku v jednom z nemocničních stanů a dozvěděl se od ní, že zavalitý Bonner byl skutečně postřelen. Beverly však Potterovi vysvětlila, že se co nejvíce vyhýbala pohledu na Bonnera. Nedokázala s jistotou říci, zda je ještě naživu.

„Už mě ty řeči unavujou, Arte. Ještě si tu s Shepem pár minut poklábosíme a pak se vám vzdáme. Hej, Arte?“

„Ano, Lou?“

„Chci, abyste byl venku. Tak, abych na vás viděl. Jinak odsud nevylezu.“

Udělám to, pomyslel si Potter instinktivně. Udělám všechno, co chce.

„Budu venku, Lou.“

„Přímo přede mnou.“

„Jak je libo.“ Pauza. „A teď bych vám rád řekl, Lou, jak přesně...“

„Sbohem, Arte.“

Cvak.

Potter se přistihl, že svírá telefon ještě dlouho poté, co Handyho hlas vystřídalo praskání statické elektřiny. Zničehonic se mu v hlavě zrodila myšlenka. Ten člověk je rozhodnut pro sebevraždu. Jeho situace je beznadějná.

Nemůže utéci, čeká ho neúprosný soud a po něm nesnesitelné vězení. Chce zemřít rychle.

Ostrello, má lásko...

Definitivně se tak stane pánem situace.

D'Angelo přerušil Potterovo přemítání. „Dokud se nepotvrdí Bonnerova smrt, budeme předpokládat, že je naživu a ozbrojen.“

Potter přitakal, ukončil spojení s Handym a strčil si telefon do kapsy.

„Naplánuj to pečlivě, Franku. Myslím, že chce padnout v boji.“

„Myslíte?“ zašeptal Budd, jako by je Handy odposlouchával.

„Je to jen předtucha. Ale připravme se na to.“

D'Angelo přikývl. Došlo ke zpoždění, během něhož D'Angelo zdvojnásobil počet ostřelovačů na stromech a přiřlenil k původnímu zásahovému týmu několik expertů na výbušniny. Když byli všichni na místě, zeptal se: „Můžem jít na to, Arte?“

Potter přikývl. D'Angelo promluvil do mikrofону a u čelní strany jatek se objevili čtyři členové taktického týmu. Dva se zastavili u otevřených oken, zatímco další dva zmizeli ve stínech po obou stranách dveří. Agenti u oken měli na ramenou síťované protivýbuchové chrániče pokryté azbestem.

D'Angelo poté zavolal dvěma tykadlům uvnitř budovy. Na okamžik se zaposlouchal a tlumočil zprávu Potterovi: „Dvě rukojmí - podle všeho naživu - leží na zemi v místnosti, kterou jste označil. Jsou zraněné, rozsah neznámý. Bonner se zdá být mrtvý.“

V D'Angelově nevzrušeném hlase se ozvalo znepokojení.

„Člověče, všude je tam krev.“

Čí?

„Co Handy a Wilcox?“

„Nedrží zbraně v rukou, ale mají na sobě objemné košile. Mohou je mít schované.“

Zraněné, rozsah neznámý.

„Prý tam mají náradí,“ řekl Potter D'Angelovi. „Mohli s

sebou přinést i pásku a přilepit si zbraně pod košili.“

D'Angelo přikývl.

Všude je tam krev...

Sharon Fosterová se přidala k mužům na návrší. Měla na sobě neforemnou neprůstřelnou vestu.

Jak tohle skončí? uvažoval Potter. Zaposlouchal se do truchlivého fičení větru. Pocítil zoufalé nutkání ještě jednou si s Handym promluvit. Vytáhl telefon a zmáčkl tlačítko rychlého vytáčení.

Deset zazvonění, dvacet. Žádná odpověď.

D'Angelo s LeBowem Pottera sledovali. Pohlédl na ně a zavěsil.

Uvnitř jatek zhasla světla. Budd ztuhl, ale Potter ho gestem uklidnil. Únoscí často zhasínali při odchodu z barikády světla, protože se i přes kapitulaci obávali, že jejich silueta bude představovat snadný cíl.

Srpek měsíce se na větrné obloze přesunul o dobrých dvacet stupňů. Vyjednávači často pociťují v prostředí, ve kterém strávili celé hodiny nebo dny, jistý prvek důvěrnosti, či dokonce jakéhosi zvráceného pohodlí. Když však Potter dnes večer shlížel na černé a červené cihly jatek, nedokázal myslet na nic jiného než na Handyho výraz „Chladná smrt“.

Dveře se pomalu otevřely, v polovině se zastavily a pak se znovu pootevřely.

Nikde žádný pohyb.

Tak jaká bude? uvažoval Potter. Dobrá, nebo špatná? Poklidná, nebo násilná? Ach, moje nádherná Ostrello.

Při kapitulacích už Potter zažil snad všechno - teroristy, kteří padli na zem a plakali jako děti; neozbrojené zločince, kteří se chtěli jen nadechnout svobody; tajně ukryté zbraně; mladou Syřanku, která pomalu kráčela od izraelského konzulátu s rukama předpisově rozpaženými a do posledního okamžiku se na Pottera sladce usmívala, než granáty ukryté v podprsence roztrhaly na kusy nejen ji samotnou, ale i tři taktické agenty.

Střezte se.

A teprve potřetí nebo počtvrté za celou kariéru teď Arthur Potter vytáhl z pouzdra u tučného pasu pistoli,

neohrabaně natáhl závěr a vsunul do komory náboj. Vrátil pistoli do pouzdra, aniž by ji zajistil.

„Proč se nic neděje?“ zašeptal Budd podrážděně.

Potter potlačil náhlou a nevysvětlitelnou touhu začít se hystericky smát.

„Arte?“ ozval se zevnitř jatek Handyho hlas - tichý chraplavý zvuk nesený větrem.

„Ano?“ zavolal Potter do megafonu.

„Kde sakra jste? Nevidím vás.“

Potter pohlédl na Budda.

„Jsem tam, kde mi dávají plat.“

Nejistě se ve větru napřímil a vyleštil si brýle o klopou sportovní bundy.

Sharon Fosterová se ho zeptala, zda si je jistý, že to chce opravdu udělat. Potter na ni pohlédl a pak vstal, nemotorně sešel z kopce a překročil starý plaňkový plot. Zastavil se asi třicet metrů před budovou.

„Tady jsem, Lou. Vylezte ven.“

A pak se objevili.

Nejprve Handy. A po něm Wilcox.

První, čeho si na nich Potter všiml, byly ruce složené za hlavou.

To je v pořádku, Ostrello. Vyjdi ven, jak sama chceš. Tak pojď.

Nic se ti nestane.

„Lou, roztáhněte ruce!“

„Hele, uklidněte se, Arte,“ ozval se Handy. „Ať si neuženete infarkt.“

Zamžoural do oslepující záře reflektorů a pobaveně se rozhlédl.

„Lou, míří na vás dobrý tucet ostřelovačů a...“

„Jenom tucet? Sakra! Myslel jsem, že si mě ceníte na víc.“

„Odložte zbraně, nebo budou střílet.“

Handy se zastavil a pohlédl na Wilcoxe. Oba propukli v úsměv.

Potterova ruka zajela k pouzdru pistole.

Únosci pomalu roztáhli ruce.

„Vypadám jak posraná balerína, Arte.“

„Vedete si dobře, Lou.“

„To se vám lehko řekne.“

„Odstupte od sebe asi o tři metry,“ pokračoval Potter, „a pak si lehněte čelem k zemi.“

Únosci poodešli od jatek poněkud dále, než jim nařídil, ale pak klesli na kolena a padli k zemi. Dva taktičtí agenti u dveří namířili samopaly únoscům na záda a stále se drželi mimo vchod pro případ, že by Bonner nebyl ve skutečnosti mrtvý, nebo že by se uvnitř schovávali další únosci či dokonce rukojmí, o kterých předtím nevěděli.

Oba agenti u oken se zatím vyšplhali přes okno dovnitř a po nich se vynořili ze stínů další dva, kteří rychle proběhli dveřmi. Paprsky z jejich silných svítilen připevněných k samopalům komíhaly po celých jatkách.

Agenti byli informováni o žhářském zařízení, které Handy během dne vyrobil, a tak se pohybovali velice pomalu a hledali nástražné dráty. Potter měl pocit, že nikdy v životě nebyl tak rozrušený.

Napůl téměř očekával, že vnitřek jatek náhle rozkvetě oranžovým plamenem.

Před budovou se objevili další dva agenti, kteří kryli oba agenty vedle dveří. Ti nyní přistoupili k Handymu s Wilcoxem.

Mají na sobě odjištěné granáty? Ukryté nože? Teprve když byli oba únosci spoutaní a prošacovaní, si Arthur Potter uvědomil, že operace skončila. Že z ní vyvázl živý a nezraněný.

A že i tentokrát odhadl Handyho špatně.

Vrátil se k Buddovi, D'Angelovi a Fosterové a požádal velitele zásahového týmu, aby agentům tlumočil vysílačkou pokyny, jak mají s odsouzenými zacházet. Potter si vzpomněl, že Wilcox má povahu kovboje a je impulzivnější než Handy. Přikázal tedy, aby ho kromě normálních pout spoutali ještě řetězem kolem pasu, ale Handyho aby nechali být. Potter věděl, že Lou Handy bude svolnější ke spolupráci, bude-li mít alespoň trochu volnosti.

U jatek se tiše objevili další agenti a oba únosce kryli.

Postavili je na nohy a znovu je prořacovali, tentokrát pečlivěji. Nato s nimi rychle sešli do údolí a spěchali s nimi od jatek.

Světla uvnitř se znovu rozsvítila.

Nastalo dlouhé, předlouhé ticho, přestože nejspíš trvalo pouhých pár vteřin.

Kde je?

„Hlaste se,“ řekl D'Angelo do mikrofonu.

Na okamžik se zaposlouchal a pak oznámil Potterovi: „Budova je zajištěna. Žádní další únosci. Žádné pasti. V jedné místnosti bylo něco nastraženo, ale už je to rozebráno.“

Také ostatní vstali a sledovali, jak se k ním Handy blíží přes údolí.

„A co rukojmí?“ zeptal se Potter naléhavě.

D'Angelo se zaposlouchal.

„Bonner je mrtvý,“ oznámil hlasitě.

Dál, dál, dál!

„A pak tam našli dvě rukojmí. Jedna běloška, necelých čtyřicet let. Při vědomí, ale úplně bez sebe.“

Prokristapána, a co...

„Druhá běloška, věk kolem pětadvaceti. Rovněž při vědomí.“

D'Angelo sebou trhl.

„Prý je těžce zraněná.“

Ne. Ach Bože.

„Jak?“ křikl Potter. „Co se jí stalo?“ Zvedl vysílačku a vložil se do hovoru. „Co je s ní? S tou mladší ženou?“

Jeden z agentů uvnitř odpověděl: „Handy si s ní musel pěkně pohrát, pane.“

„Jak pohrát?!“ vyjekl Potter vztekle.

Budd s D'Angelem na něj pohlédli. Handy se pomalu blížil; po obou stranách měl dva agenty.

Potter si uvědomil, že ho nemůže ani vidět.

Agent uvnitř jatek řekl do vysílačky: „Zas tak moc zraněná nevypadá, pane, ale Handy z ní musel vymlátit duši. Neslyší ani slovo.“

Kapitulace se seběhla tak rychle, že Potter zapomněl taktickým agentům oznámit, že Melanie je hluchá.

D'Angelo i Charlie Budd mu něco říkali, ovšem Potter je neslyšel - tak hlasitý byl jeho šílený hysterický smích. Sharon Fosterová a opodál stojící agenti na něj neklidně pohlédli. Potterovi došlo, že jim teď musí připadat jako bláznivý starý muž, kterým skutečně byl.

„Lou.“

„Arte, vypadáte úplně jinak, než jsem si myslel. Vážně byste měl pár kilo shodit.“

Handy stál za dodávkou a ruce měl spoutány za zády. Sharon Fosterová postávala opodál a prohlížela si oba zajatce. Když Handy s úšklebkem zhodnotil její postavu, věnovala mu opovržlivý pohled.

Potter věděl, že po tvrdém vyjednávání - a zvláště v případě, kdy došlo k obětem na životech - cítí člověk potřebu ponížit nebo shodit svého nepřítele. Potter se dokázal ovládnout, ale Fosterová byla mladší a citověji založená. Ušklíbla se na Handyho a odkráčela.

Handy se zasmál a otočil se zpátky k Potterovi.

„Na fotce vypadáte hůř,“ sdělil mu Potter.

„To parchanti vždycky.“

Jako vždy se i tentokrát jevil únosce po kapitulaci daleko menší a bezvýznamnější, než jak si ho Potter v duchu představoval. Handyho rysy byly tvrdé a pevné, jeho obličej štíhlý, hranatý a bledý.

Potter znal Handyho výšku i váhu, ale přesto ho překvapilo, o kolik menší mu teď připadal.

Prohlédl si dav a snažil se zhlédnout Melanii. Neviděl ji. Před budovou jatek se hemžili policisté, hasiči, zdravotníci a členové Stillwellova čerstvě rozpuštěného týmu. Automobil, školní autobus i samotná budova pochopitelně představovaly místo činu, a jelikož se podle dohody jednalo o operaci státu Kansas, Budd Handyho s Wilcoxem formálně zatkl a nyní se snažil zachovat místo činu nedotčené až do příjezdu vyšetřovacích týmů.

Kde je? Před chvílí rovněž došlo k malému incidentu, když Potter obvinil Handyho z federálních zločinů. Handyho oči ochladly.

„Co to má, sakra, znamenat?“

„Pouze chráním naše práva,“ řekl Potter.

Zvláštní agent Henderson Potterovi vysvětlil, že jde o pouhou formalitu, a také Roland Marks potvrdil, že se všichni budou držet sepsané dohody, přestože si Potter prožil těžkou chvíli, když se v jednu chvíli zdálo, že Marks Handyho udeří. Asistent nejvyššího státního zástupce však nakonec jen zabručel: „Ty zasraný vrahu dětí,“ a chvatně se odporoučel.

Handy se mu vysmál do zad.

Shep Wilcox se jen šklebil a rozhlížel se kolem sebe, jako by byl zklamaný, že nikde nevidí reportéry.

Starší učitelku Donnu Harstrawnovou vynesli na nosítkách.

Potter k ní přistoupil a kráčel vedle zdravotníků. Podíval se na jednoho z nich a tázavě zvedl obočí.

„Bude v pořádku,“ zašeptal mladík. „Tedy aspoň fyzicky.“

„Váš manžel a děti jsou v motelu Days Inn,“ oznámil jí Potter.

„To bylo...“ začala žena a pak utichla. Zavrtěla hlavou. „Nikoho nevidím. Ne... Já nikdy...“ Její slova se rozplynula.

Potter jí povzbudivě stiskl ruku, zastavil se a sledoval, jak ji odnášejí na kopec k čekající sanitce.

Otočil se zpátky k jatkám právě ve chvíli, kdy odtud vyváděli Melanii Charrolovou. Měla rozcuchané světlé vlasy a také ona - stejně jako Handy - vypadala menší, než si Potter představoval.

Vyrazil kupředu, ale pak se zastavil. Melanie si ho zatím nevšimla. Kráčela rychle a očima visela na Donně Harstrawnové. Měla na sobě tmavé šaty - šedou sukni, černé punčochy, vínově červenou halenku -, ale Potterovi se zdálo, že její svršky jsou promočené krví.

„Od čeho je tak zkrvavená?“ zeptal se Potter jednoho z taktických agentů, kteří byli uvnitř.

„Ta krev není její,“ odpověděl agent. „Nejspíš patří Bonnerovi. Ten chlap krvácel jako vyvržený dvanáctérák. Chcete ji vyslechnout?“

Potter zaváhal.

„Později,“ řekl nakonec. Ovšem v duchu to slovo chápal

spíše jako otázku s nevyřčenou odpovědí.

Detektivka Sharon Fosterová k němu přistoupila a podala mu ruku.

„Hezkou noc, agente Pottere.“

„Díky za všechno,“ řekl Potter klidně.

„To byla hračka.“ Neomaleně do něj píchla prstem. „Při té kapitulaci jste odved skvělou práci. Šlo to jako po másle.“

Nato se otočila a vrátila se do svého policejního auta. Potter zůstal sám a tváře mu planuly jako bažantovi, kterého poplácal po zádech starý mazák.

Angie Scapellová se na chvíli vrátila z motelu Days Inn, aby si vzala věci a rozloučila se s Potterem i ostatními. V motelu ji stále čekala spousta práce, neboť se musela postarat, aby všem rukojmím a jejich rodinám byli přiděleni terapeuti specializovaní na posttraumatickou stresovou poruchu.

Budd a D'Angelo se s Angie svezli na zadní shromaždiště. Potter se dvěma agenty mezitím odvedl únosce zpět do dodávky. Opodál již čekala policejní auta, aby je převezla na ústředí kansaské policie asi patnáct kilometrů odtud.

„Koukám, že jste tu měli ohníček,“ řekl Handy a prohlédl si ohořelé spáleniny. „Doufám, že mi to taky nepřišijete.“

Potter na něj pohlédl a vtom si uvědomil, že se ze stínů rokle vynořila mužská postava. Zprvu jí nevěnoval pozornost, protože se všude hemžily desítky policistů. Na chůzi tohoto muže však bylo cosi cílevědomého; byla příliš rychlá a příliš přímočará, než aby se mohlo jednat o řadového policistu procházejícího se nenuceně davem.

Mířil přímo k Potterovi.

„Zbraň!“ vykřikl Potter, když Dan Tremain začal ve vzdálenosti asi šesti metrů vytahovat pistoli.

Wilcox i policista, který ho držel, se vrhli k zemi, stejně jako druhý policista, takže zůstal stát pouze Handy s Potterem. Z takové vzdálenosti představovali dokonale snadný terč.

Handy se usmál a otočil se čelem k Tremainovi. Potter vytasil vlastní pistoli, namířil ji na Tremaina a postavil se

před Handyho.

„Ne, kapitáne,“ řekl rozhodně.

„Uhněte z cesty, Pottere.“

„Už tak jste v pěkné bryndě.“

Pistole v Tremainově ruce explodovala. Potter cítil, jak mu kulka prosvištěla kolem hlavy. Zaslechl Handyho smích.

„Uhněte z cesty!“

„Tak to udělejte,“ zašeptal Handy Potterovi do ucha.

„Zmáčknete kohoutek. Zbavte se toho hajzla.“

„Buďte zticha!“ vyštěkl Potter.

Čtyři nebo pět policistů stojících opodál vytáhlo pistole a namířili je na Tremaina. Nikdo nevěděl, co dělat.

Nebo nechtěl udělat, co by měl.

„On je můj,“ řekl Tremain.

„Teď je to legální,“ zašeptal Handy. „Zabijte ho, Arte. Stejně si to přejete. Nic jiného nechcete.“

„Ticho!“ vykřikl Potter.

A přesto si náhle uvědomil, že Handy má pravdu. Potter si to skutečně přál udělat. A navíc cítil, že na to má plné právo - právo zabít muže, kvůli němuž jeho Melanie téměř uhořela.

„Tak dělejte,“ naléhal Handy. „vždyť umíráte touhou.“

„Nepřinese vám to nic jiného než trápení, Dane,“ řekl Potter pomalu a nevšiml si Handyho. „A to přece nechcete.“

„To jste celý vy, Arte. Říkáte lidem, co chtějí a co nechtějí. Tak já vám povím, co chcete vy. Chcete toho parchanta zastřelit. Vždyť vám téměř zabil holku. Je to vaše holka, že jo, Arte? Melanie?“

„Držte hubu!“

„No tak, Arte. Zastřelte ho!“

Tremain znovu vypálil. Potter se přikrčil, když mu kulka prolétla kolem obličeje a vyštípla kus boku dodávky.

Kapitán sevřel zbraň a znovu namířil.

A Arthur Potter roztáhl paže a zakryl Handyho tělem. Ne jako federální agent, který přísahá na dodržování zákonů Spojených států amerických - ne, ne, kdepak -, nýbrž jako člověk chránící jiného člověka, s nímž sdílí svá tajemství.

„Udělejte něco špatného,“ zašeptal Handy sladce

povzbudivým hlasem. „Stačí, když trochu poodstoupíte. Nechte ho, ať mě zabije. Nebo zastřelte vy jeho.“

Potter se otočil. „Zavřete konečně...?“

Několik agentů FBI již před sebou drželo pistole a křičelo na Tremaina, aby odhodil zbraň. Kansasští policisté mu naopak tiše fandili.

Handy opravdu téměř zabil Melanii, pomyslel si Potter.

Stačí o kousek odstoupit.

Ale Tremain ji téměř zabil taky.

Vystřel. No tak.

„Kdyby bylo po jeho, Arte,“ zašeptal Handy, „vaše holka by teď měla na většině těla popáleniny třetího stupně. Vlasý i bradavky by měla spálené. A někoho takovýho byste pak nechtěl šoustat ani vy...“

Potter se otočil a vymrštil pěst. Zasáhla přímo Handyho čelist.

Handy se zapotácel a spadl na zem. Tremain se přiblížil na pouhé tři metry a znovu namířil na jeho hrudník.

„Odhoďte zbraň,“ poručil mu Potter, otočil se a vykročil kupředu. „Odhoďte ji, Dane. Váš život přece nekončí. Ale skončí, pokud teď zmáčknete kohoutek. Myslete na svou rodinu.“ Vzpomněl si na prsten, který zahlédl na Tremainově ruce. „Bůh se vás přece nechce zbavit kvůli někomu tak bezcennému, jako je Handy,“ dodal tiše.

Tremainova pistole se rozhoupala a spadla na zem.

Aniž by pohlédl na Pottera či Handyho, přistoupil nyní Tremain k Charliemu Buddovi a natáhl ruce pro pouta. Budd na svého kolegu pohlédl. Zdálo se, že něco řekne, ale nakonec zůstal zticha.

Handy se vyškrábal na nohy a řekl: „Promarnil jste skvělou šanci, Arte. Moc lidí nemá příležitost někoho oddělat a...“

Potter ho popadl za vlasý a tvrdě mu přiložil hlaveň pistole pod neoholenou čelist.

„Už ani slovo.“

Handy uskočil a začal ztěžka oddechovat. Nejprve se podíval stranou a zdálo se, že je skutečně zděšený. Ovšem pouze na okamžik. Vzápětí se rozesmál.

„Vy jste teda vážně číslo, Arte. To teda jo. Tak už toho nechme. Zabásni mě, Dane.“

PŮLNOC

Arthur Potter osaměl.

Podíval se na své ruce a zjistil, že se mu třesou. Až do incidentu s Tremainem byly pevné jako kámen. Vzal si imaginární tabletku valia, ale výsledek se nedostavil. Po chvíli si uvědomil, že jeho neklid nezpůsobilo vyčerpání a stres z právě skončené operace, nýbrž neodbytný pocit zklamání. Chtěl si s Handym promluvit. Chtěl se o něm dozvědět více, zjistit, jaké měl motivy.

Proč vlastně zabil Susan? O čem přemýšlel? Co se opravdu dělo v té místnosti, v porážkové místnosti? A co si myslí o mně? Jako by Potter přihlížel, jak policisté odvádějí část jeho vlastního já. Sledoval temeno Handyho hlavy, jeho husté rozčuchané vlasy.

Handy se díval úkosem a na tváři měl úšklebek hyeny. Potter si nemohl nevšimnout jeho ostře řezané čelisti.

Sřezte se.

Vzpomněl si na svou pistoli. Vytáhl z ní náboj, vrátil ho do zásobníku a zastrčil pistoli do pouzdra. Když znovu vzhlédl, byly dva policejní vozy s Wilcoxem a Handym pryč. V tu chvíli se zdálo, že zvrácené přátelství mezi vyjednávatelem a únoscem nikdy neochabne.

Oba si byli bratry a pohled na odjíždějícího Handyho dráсал Potterovi srdce.

Potter se zaměřil na práci, kterou je ještě třeba udělat. Musí sepsat předběžnou zprávu IR-1002. Pak ho čeká telefonické hlášení řediteli operací ve Washingtonu a ústní hlášení samotnému admirálovi, jakmile se admirál seznámí s konečnou zprávou o průběhu operace. Šéf měl rád, když se hlášení scvrklo na pouhý řetězec novinových titulků a stručných hesel, ovšem opravdové operace se pouze zřídka daly takto jednoduše zformulovat. Potter se na chvíli zastavil na tiskové konferenci Petera Hendersona,

ovšem zodpověděl zde pouze několik otázek a pak znovu zamířil ke dveřím. Zvláštní agent Henderson si tak mohl přisvojit tolik zásluh a převzít tolik zodpovědnosti, kolik si sám přál. Potterovi to bylo jedno.

Kromě toho si musel Potter dát dohromady, jaký postoj zaujmout ke zmařenému útoku ze strany kansaské jednotky pro záchranu rukojmích.

Dobře věděl, že Tremain by se byl nikdy o nic podobného nepokusil, pokud by k tomu neměl souhlas z vyšších míst - dost možná přímo od guvernéra. Pokud tomu tak ovšem bylo, pak se již guvernér jako nejvýše postavená osoba Kansasu bezpochyby od Tremaina distancoval. A možná dokonce plánoval nějaký rafinovaný úhybný manévr - například veřejné očernění velitele operace Arthura Pottera. Potter se musel na tuto eventualitu připravit.

A pak tu byla další otázka - má tady na pár dní zůstat? Má se vrátit do Chicaga? Nebo do Washingtonu? Postával nedaleko ohořelé dodávky mimo zástupy pomalu odjíždějících policistů a čekal, až uvidí Melanii. Znovu se podíval na budovu jatek a přemýšlel, co jí asi řekne. Všiml si Frances Whitingové, která se opírala o auto a vypadala stejně vyčerpaně jako on sám. Vyrázil k ní.

„Dáte mi malou lekci?“ zeptal se.

„Jistě.“

O deset minut později vstoupili společně do nemocničního stanu.

Melanie Charrolová seděla uvnitř na nízkém vyšetřovacím stole.

Jeden ošetřovatel jí právě obvazoval krk a ramena. Zřejmě ve snaze usnadnit mu práci si Melanie upravila vlasy do nedbalého francouzského copu.

Potter k ní přistoupil a přesně, jak to nechtěl - jak si to přímo zakázal -, promluvil spíše na ošetřovatele, který pacientce právě potíral rány betadinem, než na Melanii samotnou: „Je v pořádku?“

Melanie přikývla a pohlédla na něj se širokým úsměvem. Pouze jednou spustila pohled z jeho očí - když promluvil a ona se zaměřila na jeho rty.

„Ta krev není její,“ konstatoval mladý ošetřovatel.

„Medvědova?“ zeptal se Potter.

Melanie se zasmála a přikývla. Úsměv jí z tváře nezmizel, ale Potter si všiml, že její oči jsou prázdné. Ošetřovatel jí podal pilulku. Melanie si ji vzala a zapila ji dvěma sklenicemi vody.

„Nechám vás na pár minut o samotě,“ řekl mladík.

Když odešel, přistoupila ke stolu Frances. Obě ženy si vyměnily několik rychlých úsečných znaků.

„Ptá se na ostatní dívky,“ řekla Frances. „Stručně jí to popisuju.“

Melanie se otočila zpátky k Potterovi a upřeně se na něj zadívala.

Potter její pohled opětoval. Mladá žena byla stále vystresovaná, ale i přes obvazy a krev byla stejně nádherná, jak si ji představoval.

A ty nádherné modrošedé oči...

I Potter zvedl ruce, aby ukázal znaky, které ho Frances právě naučila, ale jeho jinak fenomenální paměť mu tentokrát zcela vypověděla službu. Zavrtěl hlavou nad svým selháním.

Zoufale vztyčil prst. Počkejte. Znovu zvedl ruce a znovu ztuhl.

Pak mu Frances naznačila začátek a on se chytil.

„Jsem Arthur Potter,“ ukázal. „Moc rád vás poznávám.“

„Ne, vy jste Michel de l'Epée,“ přeložila Frances Melaniiny znaky.

„Tak starý zase nejsem,“ řekl Potter a usmál se. „Tady paní Whitingová říkála, že se narodil v osmnáctém století. Jak se cítíte?“

Melanie mu rozuměla bez tlumočení. Mávla rukou na své šaty, strojeně se zamračila a cosi ukázala.

Frances to přetlumočila: „Sukně a halenka jsou na vyhození. Nemohl jste nás dostat ven o trochu dřív?“

„Diváci si přejí dramatická rozuzlení.“

Stejně jako u Handyho se jí chtěl zeptat na tisíc věcí. Z nichž žádná ovšem nenašla cestu z jeho hlavy do úst.

Přistoupil k ní ještě blíž. Chvilí se nikdo ani nepohnul.

Potter si vzpomněl na další větu ve znakové řeči - na slova, která ho Frances naučila již dříve.

„Jste velmi statečná,“ ukázal.

Zdálo se, že to Melanii potěšilo. Frances sledovala, jak dívka cosi ukazuje, ale pak se zamračila a zavrtěla hlavou. Melanie svá slova zopakovala.

„Nerozumím, co tím míní,“ sdělila Frances Potterovi.

„Říká: ‚Kdybyste nebyl se mnou, nikdy bych to nedokázala.‘“

Ale Potter porozuměl.

Zaslechl bafání motoru. Otočil se, vykoul ze stanu a spatřil žací kombajn. Chvilí tenhle neohrabaný stroj sledoval a na okamžik se mu zdálo, že před sebou sune celá hejna nejrůznějšího hmyzu. Teprve pak si uvědomil, že je to prach a kousky slupek, které listy mlátičky vyvrhávaly vysoko do vzduchu.

„Budou pracovat celou noc,“ tlumočila Frances.

Potter pohlédl na Melanii.

„Vlhkost je kritický faktor. Pokud jsou příznivé podmínky, pracují jako o život. Musí.“

„Jak to víte?“

„Říká, že je z farmářské rodiny.“

Melanie se mu zadívala přímo do očí. Pokoušel se uvěřit, že se na něj Marian kdysi dívala stejně, aby mohl své pocity svést na pouhý sentiment nebo nostalgii a skoncovat s nimi. Ale nemohl.

Tenhle pohled, stejně jako pocity, které v něm vzbuzoval, a jako tahle mladá žena samotná, byl originál.

Potter si vybavil poslední obrat, který ho Frances naučila. Zaváhal a pak impulzivně ukázal několik znaků. Přitom se mu zdálo, že postavení rukou cítí s absolutní přesností, jako by pouze jeho ruce dokázaly vyjádřit, co má právě na srdci.

„Chci vás znovu vidět,“ ukázal. „Co třeba zítra?“

Melanie na nekonečně dlouhý okamžik zaváhala, pak přikývla a usmála se.

A pak k němu náhle natáhla ruce a položila mu je na paže.

Potter zvedl obvázanou pravou ruku a přitiskl ji na její

rameno.

Chvíli oba stáli v tomto polovičatém objetí, ale pak Potter zvedl prsty a dotkl se jejích vlasů a temene. Melanie sklonila hlavu a on rty, přičemž se jimi téměř dotkl jejího hustého blondátého copu.

Náhle ucítil pižmovou vůni jejích vlasů, jejího potu, sotva znatelného parfému a krve. Což jsou přesně vůně milenců v nejtěsnějším spojení. A tak ji prostě nemohl napolíbit.

Je tak mladá! pomyslel si. A když si to pomyslel, během jediného okamžiku jeho touha obejmout ji naprosto vyprchala a jeho stařecká fantazie - nikdy nevyslovená a sotvakdy přesně zformulovaná - odletěla jako řezanka z žacího stroje, na který se před chvílí díval.

Věděl, že ji musí opustit.

Že ji již nikdy neuvidí.

Náhle ustoupil a ona se na něj zmateně podívala.

„Musím si jít promluvit se státním zástupcem,“ vysvětlil.

Melanie přikývla a podala mu ruku. Potter to pochopil jako jeden ze znaků znakové řeči. Chvíli na ruku civěl a vyčkával. Pak ji Melanie ještě více natáhla a vřele ho chytila za prsty. Oba se Potterovu nedorozumění zasmáli. Melanie si ho náhle přitáhla k sobě a políbila ho na tvář.

Potter odešel k východu, kde se zastavil a otočil.

„„Střežte se.“ Tohle jste mi říkala, že?“

Melanie přikývla a její oči byly opět prázdné. Prázdné a zoufalé.

Frances přeložila její odpověď.

„Chtěla jsem, abyste věděl, jak je nebezpečný. Abyste si dal pozor.“

A pak se usmála a znovu cosi ukázala. Potter se musel rozesmát, když uslyšel od Frances: „Dlužíte mi novou sukni a halenku. A očekávám náhradu ušlé mzdy. Radím vám, abyste na to nezapomněl. Jsem Hluchá, ale mám svou hrdost. Už teď vás lituju.“

Potter odešel zpátky k dodávce a poděkoval Tobe Gellerovi a Henrymu LeBowovi, kteří se měli pravidelnou linkou vrátit do svých domovů. Zanedlouho je již rychle

odváželo policejní auto.

Potter znovu podal ruku Deanu Stillwellovi a pocítil směšnou potřebu předat mu nějaký dar, nějakou stužku, medaili nebo prsten federálního agenta. Šerif si odhodil rozčuchané vlasy na stranu a projevil tolik duchapřítomnosti, že poručil svým lidem - státním i federálním -, aby se pohybovali opatrně a měli napaměti, že se stále ještě nacházejí na místě činu, ze kterého je třeba shromáždit všechny důkazy.

Potter se pak postavil pod jeden z halogenových reflektorů a zadíval se na nehostinnou budovu jatek.

„Dobrou noc, pane,“ ozval se za ním ospalý hlas.

Potter se otočil a spatřil Stevieho Oatese. Podal mu ruku.

„Bez vás bychom to nedokázali, Stevie.“

Jenže Stevie se daleko obratněji vyhýbal kulkám, než přijímal lichotky.

Zabodl oči do země. „No jo, jasně, totiž já...“

„Dám vám jednu radu.“

„Jakou, pane?“

„Nehlaste se tak často jako dobrovolník.“

„Ano, pane.“ Policista se zašklebil. „Budu si to pamatovat.“

A pak Potter vyhledal Charlieho Budda a požádal ho, jestli by ho nesvezl na letiště.

„Vy tu ani chvilku nezůstanete?“ zeptal se mladý kapitán.

„Ne, myslím, že už bych měl jet.“

Nastoupili do Buddova neoznačeného auta a odjeli. Potter se naposledy podíval na jatka. V oslnivém světle reflektorů vypadala matná červenobílá budova jako krvavá obnažená kost. Potter se otřásl a odvrátil zrak.

V polovině cesty Budd řekl: „Jsem vám vděčný, že jste mi dal šanci.“

„Byl jste tak silný, že jste se mi přiznal, Charlie...“

„Ale předtím jsem vás málem podrazil.“

„...a tak bych se měl s něčím přiznat i já vám.“

Kapitán se podrbal ve svých žlutohnědých vlasech a nechal je rozčuchané tak, že se zdálo, jako by mu je česal samotný Dean Stillwell. Mělo to znamenat: Tak spusťte, já to

nějak vydržím...

„Ponechal jsem si vás jako svého zástupce, protože jsem všem potřeboval ukázat, že tohle je federální operace a kansaská policie je až na druhém místě. Držel jsem si vás na obojku. Vy jste bystrý muž a já myslím, že jste to pochopil.“

„Jo. Taky se mně zdálo, že takhle nákladného poslíčka, jako jsem já, vedle sebe zrovna nepotřebujete. Abych vám objednával hranolky, pivo a vrtulníky. Vlastně to byl jeden z důvodů, proč jsem si strčil do kapsy ten magneták. Ale to, jak jste se mnou mluvil a jak jste se ke mně choval, byl zase jeden z důvodů, proč jsem ho pak z té kapsy vytáhl.“

„Ano, máte plné právo být spokojen i nespokojen. Ale chtěl jsem vám říct, že jste si počínal daleko lépe, než jsem čekal. To, jak jste vedl to vyjednávání... Choval jste se úplně přirozeně. Kdykoliv bych si vás vzal k sobě do týmu.“

„Šmarjá, za žádný peníze! Něco vám povím, Arthure - já je budu honit a vy je budete lovit z dř.“

Potter se zasmál. „No dobrá, Charlie.“

Projížděli nekonečnými lány pšenice. Větrem bičované klasy se v měsíčním světle živě vlnily jako hebká srst zvířete prahnoucího po útěku.

„Mám takový dojem,“ řekl Budd pomalu, „že si myslíte, že jste dneska večer udělal chybu.“

Potter neřekl nic a díval se do rozsvícených očí mlátiček.

„Myslíte si, že kdybyste na to šel tak, jak to předvedla detektivka Fosterová, mohl jste je dopadnout dřív. A možná dokonce zachránit život té holce a Joey Wilsonovi.“

„Proběhlo mi to hlavou,“ připustil Potter po chvíli.

Jak nerad se jen člověk nechává odhalit a prokouknout! Co je tak podmanivého na myšlence, že naše duše je záhadou pro všechny kromě nás samotných? Tobě jsem se s tajemstvími svěřoval, Marian. Ale pouze tobě. Snad je to jedna z vlastností lásky, a vlastně je dost rozumná. Ovšem když nás cizí lidé tak snadno prokouknou, cítíme se ranění, obnažení na nejcitlivějším místě.

„Jenže vy jste je udržel naživu přes tři nebo čtyři lhůty,“ pokračoval Budd.

„Ale ta dívka, ta Susan...“

„Tu Handy zastřelil, než jste vůbec začali vyjednávat. Nemohl jste udělat nic, abyste ji zachránil. A kromě toho měl Handy spoustu příležitostí požádat o to, co mu Sharon nabídla, a nikdy to neudělal. Ani jednou.“

To byla pravda. Jenže pokud se Arthur Potter o své profesi něco dozvěděl, pak to byla skutečnost, že vyjednávač je v podobných operacích druhou nejdůležitější osobou po Bohu a že každá smrt padá jen a pouze na jeho hlavu. A také se naučil - a celou tu dlouhou dobu ho toto pomyšlení drželo nad vodou -, že některá úmrtí mají chtě nechtě menší váhu než jiná.

Ujeli dalších pět kilometrů a Potter si uvědomil, že zcela znehybněl a jen tupě zírá na pšenici osvětlenou kalným měsíčním světlem.

A že na něj Budd znovu mluví. Tentokrát hovořil o rodině, o své manželce a dcerách. Potter odtrhl zrak z vlnícího se obilí a zaposlouchal se do kapitánova monologu.

V malém proudovém letadle si Arthur Potter strčil do úst dva proužky žvýkačky a zamával na rozloučenou Charliemu Buddovi, který mával také, přestože vnitřek letadla byl velice tmavý a Potter pochyboval, že ho kapitán vůbec vidí.

A pak se už zabořil do houbovitého béžového sedadla letounu Grumman Gulfstream. Vzpomněl si na placatou láhev irské whisky v kufříku, ale dospěl k názoru, že na ni teď rozhodně nemá náladu.

Co ty na to, Marian? Služba mi skončila a já si ani nedám skleničku na spaní. Co na to říkáš? Na sloupku opodál uviděl telefon a napadlo ho, že by měl zavolat sestřenici Linden a říct jí, ať na něj nečeká. Ale možná s tím počká, až vzlétnou. A rozhodně bude chtít k telefonu Seana - ten bude mrkat, až se dozví, že s ním strýček Arthur mluví z výšky šesti kilometrů. Potter nepřítomně vykoukl z okna na řady barevných světel, které označovaly rozjezdové a přistávací dráhy. Vytáhl z kapsy dosud vlhký lístek, který mu napsala Melanie, a znovu si ho přečetl. A pak papírek zmačkal a nacpal ho do kapsy sedadla před sebou.

Motory mocně zaburácely a letadlo se s náhlým

škubnutím nerozjelo po dráze, jak očekával, ale téměř z místa se vzneslo přímo do vzduchu jako kosmická lod směřující na Mars.

Stoupali stále výš a mířili k měsíci, kterého byla na zatažené obloze vidět pouze mlhavá část. Letadlo se natočilo k tmavému kotouči obklopenému bílým srpkem a nezvykle poetický Arthur Potter si představil ledový palec a ukazováček čarodějnice, která se natahuje po špetce nočního stínu.

Zavřel oči a znovu se opřel o měkké sedadlo.

V tu chvíli se letoun prudce naklonil. Manévr byl tak ostrý, že Arthur Potter okamžitě pochopil, že ho čeká smrt. Poklidně vzal tu zprávu na vědomí. Zřejmě upadlo křídlo nebo motor. Anebo se konečně unavil šroub, který držel celé letadlo pohromadě. Potter široce otevřel oči a - ano, ano! - zdálo se mu, že v bílé záři kolem ubíhajícího měsíce skutečně rozpoznal tvář své ženy. Rázem pochopil, že pouto, které ho po celá léta s Marian spojovalo, ho k ní stejně silně pojí i nadále a že ho k sobě jeho žena táhne i po smrti.

Znovu zavřel oči. A poddal se nevýslovnému míru.

Anebo ne? Neboť letadlo dokončilo ostrý oblouk a zamířilo zpátky na letiště.

A když vysunulo podvozek i přistávací klapky a znovu se hladce usadilo na plochu kansaskou krajinu, sebral Potter vyzvánějící telefon a zaposlouchal se do zprávy zvláštního agenta Petera Hendersona, který mu třesoucím se ponurým hlasem sděloval, že skutečná detektivka Sharon Fosterová byla před půlhodinou nalezena mrtvá a napůl nahá v příkopu vedle příjezdové cesty ke svému domu, takže policie má podezření, že žena, která se za ni během operace vydávala, je ve skutečnosti Handyho přítelkyní.

Čtyři agenti, kteří odváděli Wilcoxe s Handym, byli do jednoho mrtví, stejně jako samotný Wilcox - všichni zemřeli ve zběsilé přestřelce, která se strhla osm kilometrů od jatek.

Pokud jde o Handyho a tu ženu, oba beze stopy zmizeli.

IV

DÍVČÍ HROB

01:01

Když projížděli v nissanu uprostřed polí pod chabě svítícím měsícem, oba v duchu přemýšleli o večeru stráveném u dcery v Enidu, který proběhl stejně nepříjemně, jak očekávali.

Když ovšem některý z nich promluvil, nemluvil o chatrném obytném přívěsu, o nemytém malém vnukovi ani o zdánlivě nenápadných odchodech jejich dlouhovlasého zete na zaneřádný dvorek, kde tajně usrkával z Jacka Danielse. Ne, raději hovořili o počasí a nezvyklých dopravních značkách, které cestou míjeli.

„Na podzim prý bude hodně pršet. Možná budou záplavy.“

„Možná.“

„Nějak to souvisí se pstruhama v Minnesotě. Četl jsem to.“

„Se pstruhama?“

„Myslím ty deště. Hele, ke Stuckey's je to už jenom pár kilometrů. Koukej. Chceš se tam stavit?“

Jejich dcera Harriet jim připravila večeři, kterou nebylo možné nazvat jinak než nepoživatelnou - byla zoufale připálená a přesolená. Její otec navíc objevil ve fazolích něco, co podle něj nemohlo být ničím jiným než popelem z cigarety. A tak teď oba rodiče umírali hlady.

„Možná jo. Ale jenom na kafe. Koukej na ten vítr - fíha! Doufám, žes doma zavřel okna. Možná si dám i koláč.“

„Zavřel.“

„Posledněs na to zapomněl,“ připomněla mu žena ječivým hlasem. „Nechci zase přijít o lampu. Víš, kolik stojí ty tříproudové žárovky.“

Harriet si jim postěžovala, že jim elektrárenská

společnost vyhrožuje opětovným odpojením elektřiny. A tak jí matka během večere tajně podstrčila pod stolem dvacet drahocenných dolarů.

„Ale ale,“ řekl manžel za volantem. „Copak se tu děje?“

„Co je?“

„Policejní auto. Zastavujou mě.“

„Tak zastav!“

„Vždyť zastavuju,“ řekl muž nedůtklivě. „Ale nenechám jim tu brzdnou stopu. Už zastavuju.“

„Cos proved?“

„Nic jsem neproved. Jel jsem devadesát tři místo devadesáti a to není zločin podle žádného zákona na světě.“

„Tak už konečně zastav.“

„Vždyť zastavuju. Uklidniš už se, prosím tě? Tak. Spokojená?“

„Hele, koukej,“ řekla žena užasle. „V tom autě sedí policistka!“

„Oni je teď přijímají. To přece víš. vždyť koukáš na ten seriál. Mám vylézt, nebo za mnou přijdou?“

„Možná bys měl jít ty za nima,“ nadhodila manželka.

„Projevit snahu. Jestlis jel přesně na hranici pokuty, možná ti ji nedají.“

„To je dobrej nápad. jenže pořád nevím, co jsem udělal.“ Manžel vystoupil z nissanu, vylovil z kapsy peněženku a s úsměvem halloweenové dýně odešel k policejnímu autu.

Když Lou Handy zajel s policejním vozem hluboko do pšeničného pole a vytvořil v něm slehlou stopu, vrátil se v myšlenkách na jiné pole - na pole nedaleko křižovatky, kde do nich dopoledne narazil ten cadillac.

Vzpomněl si na šedivou oblohu nad hlavou, na dotek kostěné střenky nože v ruce, na ženinu napudrovanou tvář a černé vrásky v makeupu, na kapičky krve, které ji celou poprskaly, když jí zajel nožem do měkkého těla. Na pohled jejích očí, na bezmocnost a bolest. Na její prazvláštní křik, na její sípot a hekání. Na všechny ty zvířecí zvuky.

Zemřela naprosto stejně, jako před chvílí zemřel ten páreček v nissanu, který se teď povaloval v kufru policejního

auta, za jehož volantem seděl Lou Handy. Vlastně si oba páry zasloužily zemřít.

Měly totiž něco, co mělo správně patřit Lou Handymu. Své automobily.

Cadillac a nissan. Hank a Ruth dopoledne roztřískali jeho chevrolet na cimprcampr. A teď večer prostě Handy s Pris nemohli pokračovat v jízdě v ukradeném policejním autě. Museli si opatřit nový bourák. A kdykoliv Lou Handy dostal, co mu ostatní dlužili, kdykoliv si podrbal tohle svědivé místo, stal se z něj nejspokojenější člověk na světě.

Zaparkoval policejní auto páchnoucí korditem a krví v poli asi padesát metrů od silnice. Ráno ho tu sice někdo najde, ale to je naprosto v pořádku. Do příští půlnoci už budou s Pris za hranicemi státu a v třicetimetrové výšce budou přelétávat texasko-mexickou hranici, odkud pak zamíří do San Hidalgo.

Hej, copak, copak... Vítr byl tak silný, že lomcoval autem ze strany na stranu. Kusy pšeničných stébel bubnovaly do čelního skla jako sprška broků.

Handy vystoupil a vrátil se zpátky na silnici, kde už Pris seděla za volantem nissanu. Policejní uniformu odhodila do příkopu a nyní měla na sobě svetr a džínsy. Handy pocítil neodolatelnou touhu stáhnout jí ty levisky zase dolů i s lacinými nylonovými punčocháči, které vždycky nosila, a vyšoustat ji přímo na kapotě téhle japonské plechárny. A přitom ji pravou rukou držet za cop, jak to měl rád.

Místo toho však naskočil na sedadlo spolujezdce a pokynul Pris, aby vyrazila. Pris odhodila z okna cigaretu a nastartovala motor. Auto přeskočilo přes krajnici, vyseklo ostrý oblouk a zrychlilo na dobrou stovku.

Vraceli se tam, odkud právě přijeli. Na sever.

Jasně, někomu to mohlo připadat šílené. Jenže Handy se pyšnil tím, že je snad nejnekonvenčnějším šílencem na světě, a přesto mu to v životě prochází. Ve skutečnosti však bylo místo, které si zvolili, naprosto logické, protože právě tam by je nikdy nikdo neočekával.

Stejně je mi šumafuk, jestli je to bláznivina, pomyslel si Handy. Byl rozhodnutý. Má tam nevyřízené účty. Lou Handy

nedostal, co chtěl.

Heiligenstadtská závěť, kterou Beethoven napsal v roce 1802 bratrovi, je nejlepším svědectvím o jeho zoufalství z postupující nedoslýchavosti, jež se během patnácti let změnila v naprostou hluchotu.

Melanie Charrollová tohle všechno věděla, protože Beethoven nebyl pouze jejím duchovním rádcem a vzorem, nýbrž také častým návštěvníkem jejího hudebního koutku, ve kterém nikoliv překvapivě slyšel stejně dobře jako ona. Vedli spolu mnoho fascinujících rozhovorů o hudební teorii a pravidlech kompozice. Oba naříkali nad odklonem od melodie i harmonie v moderních skladbách. Melanie označila Beethovenovu hudbu za „léčivou“ a skladatel tento výraz vřele uvítal.

Melanie teď seděla v obývacím pokoji svého domu, zhluboka oddechovala, přemýšlela o velkém skladateli a uvažovala, jestli není opilý.

V baru motelu v Crow Ridge do sebe v přítomnosti Frances Whitingové a několika rodičů nalila dvě sklenice brandy. Frances se mezitím spojila s Melaniinými rodiči v St. Louis a oznámila jim, že dcera je v pořádku. Rodiče odpověděli, že se vracejí ihned po Dannyho zítřejší operaci a zastaví se v Hebronu na návštěvu - tahle zpráva Melanii z nějakého důvodu rozrušila. Přeje si, aby se u ní zastavili, nebo nepřeje? Nedokázala dospět k žádnému závěru, a tak si dala další skleničku brandy.

Jakmile Frances zavěšila, odešla se Melanie rozloučit s dívkami a jejich rodiči.

Dvoječata už spala. Kielle byla vzhůru a pořádně jí vyčínila - přestože jestli Melanie něco o dětech věděla, pak to byla skutečnost, že jejich nálada je proměnlivá jako počasí; zítra nebo pozítří se Kielle nejspíš zastaví u Melanie v kabinetu a rozvalí se na čerstvě utřeném psacím stole, aby jí ukázala nejnovější kartičky X-uranů nebo Power Rangers. Emily samozřejmě ležela v absurdně nabírané a absurdně ženské noční košili, v níž rychle usnula. Centrem dění se tak staly Shannon, Beverly a Jocelyn. Když se jim dostalo

patřícného ukonejšení a láskyplné péče, začaly se chovat vesele a vzdorovitě a Melanie podle jejich gest poznala, že si právě připomínají jednotlivé fáze dne s takovou detailností, že to Melanie dlouho nevydržela. Dokonce si začaly říkat „Crowridgeská desítka“ a plánovaly, že si nechají potisknout trička. Realita na ně měla dolehnout později, jakmile začnou pociťovat Susaninu nepřítomnost.

Ale teď...? Vlastně proč ne! I když se totiž Melanie svěřila de l'Epéemu se svými pochybnostmi z poměrů ve světě Hluchých, uznávala, že základní podmínkou přežití této komunity je přizpůsobivost.

Melanie popřála všem dobrou noc a odmítla snad tučet nabídek, aby u někoho přespala. Nikdy předtím neukázala slova „ne, děkuji“ tak často jako dnes večer.

A tak se teď nacházela ve svém domě, v němž zavřela všechna okna a zamkla všechny dveře. Zapálila kadidlo, dala si další brandy - ostružinovou, babička ji užívala na křeče -, posadila se do koženého křesla a přemýšlela o de l'Epéem..., tedy o Arthuru Potterovi.

Přitom si třela rýhu na pravém zápěstí, kterou jí způsobil Handyho provaz. Na uších měla nasazená sluchátka značky Koss a Beethovenův čtvrtý klavírní koncert v nich zněl tak silně, že kontrolka hlasitosti poskakovala v červeném poli. Tenhle koncert složil Beethoven podobně jako symfonii Eroica během svého „druhého období“, jak to označují hudební historikové, kdy si již uvědomoval postupnou ztrátu sluchu a trápil se jí, ale kdy ještě nebyl úplně hluchý.

Melanie poslouchala koncert a přemýšlela, zda ho Beethoven složil v očekávání příštích let, kdy se mu sluch ještě zhorší, a úmyslně do skladby zakomponoval určité akordy a dynamické pasáže, aby i starý hluchý člověk dokázal rozpoznat alespoň základní myšlenku díla - neboť přestože se zde nacházely úseky, které Melanie vůbec neslyšela (představovala si je jemné a křehké jako pavučina), z důrazných spodních tónů prýštila vášeň, kdy obě umělcovy ruce bušily do nejnižších kláves, kdy hlavní téma vířilo v hloubkách jako jestřáb snášející se na kořist a kdy tympány a hluboké smyčcové nástroje chrlily zvuky a tóny, které

Melanie pokládala za základního ducha celého divoce cválajícího koncertu - za ducha plného naděje.

Přesto si prostřednictvím vibrací, hlubokých tónů a studia partitury dokázala vybavit zhruba pouhou čtvrtinu celého koncertu. A stejně jako vždy si i nyní pomyslela, že by dala všechno na světě, aby si někdy mohla poslechnout celé dílo.

Alespoň jednou, než umře.

Uprostřed druhé věty náhodou pohlédla ven a všimla si, jak kolem projíždějící auto u jejího domu náhle zpomalilo. Napadlo ji, že je to trochu zvláštní, protože ulice před domem byla jen málo frekventovaná. Navíc šlo o slepou uličku a Melanie věděla, kdo v ulici bydlí i jaké má auto. Tenhle vůz ovšem nepoznávala.

Sundala si sluchátka a přistoupila k oknu. Viděla, jak automobil se dvěma lidmi uvnitř zaparkoval před domem Albertsonových.

To bylo také zvláštní, protože Melanie si byla naprosto jistá, že Albertsonovi odjeli na celý týden pryč. Znovu úkosem pohlédla na auto. Oba lidé - neviděla je dobře, pouze jejich siluety - vystoupili, prošli u Albertsonových brankou a zmizeli za vysokým živým plotem, který ohraničoval jejich pozemek přímo naproti Melaniina domu. Pak si Melanie vzpomněla, že Albertsonovi mají několik koček. Nejspíš jim je známí přišli nakrmit. Vrátila se do křesla, pohodlně se uvelebila a znovu si nasadila sluchátka.

Ano, ano...

Hudba, kterou poslouchala a jež pro ni byla stejně ořezaná jako všechny ostatní zvuky, jí poskytovala nevýslovnou útěchu. Větší než brandy, větší než společnost rodičů jejích studentek, větší než myšlenky na nepochopitelného a nevysvětlitelně přitažlivého Arthura Pottera. Jakýmsi záhadným kouzlem ji odnášela od hrůzných zážitků tohoto větrného a šedivého červencového dne.

01:00

Melanie zavřela oči.

Kapitán Charlie Budd za posledních dvanáct hodin povážlivě zestárl.

Potter ho pozoroval v matně osvětlené stěsnané kanceláři šerifa z Crow Ridge, která se nacházela na hlavní ulici za obchodním centrem. Budd již nevypadal mladistvě a rozhodně se teď nedal označit za holobrádka. A stejně jako všichni ostatní, i on měl teď ve tváři výraz znechucení. A také nejistoty. Protože nikdo neměl tušení, zda mezi sebou nemají Jidáše, a pokud ano, kdo by jím mohl být.

Budd s Potterem seděli u stolu naproti Deanu Stillwellovi, který se skláněl k telefonnímu sluchátku a vážně přikyvoval. Podal sluchátko Buddovi.

Tobe a Henry LeBow se před chvílí přiřítili po zběsilé jízdě z letiště. LeBowovy počítače již samozřejmě naplno běžely a vypadaly jako součást agentova těla. Proudový domtran s Angie na palubě se otočil někde nad Nashvillem; do půl hodiny by měla agentka dorazit.

„No dobrá,“ řekl Budd, když zavěsil. „Takže tady jsou detaily. A nejsou hezký.“

Dvě policejní auta vezoucí Handyho s Wilcoxem vyrazila od jatek a zamířila jižně směrem k ústředí baterie C v Clements, asi šestnáct kilometrů od jatek. Mezi Crow Ridge a Clements zabrzdilo přední auto, za jehož volantem seděla pravděpodobně Priscilla Gunderová, a to tak náhle, že za sebou zanechalo šestimetrovou brzdovou dráhu a přinutilo druhé auto jedoucí za ním sjet ze silnice.

Žena pak podle všeho vytáhla pistoli a zastřelila policistu vedle sebe a na zadním sedadle. Oba muži byli okamžitě mrtví.

Specialisté na vyšetřování místa činu spekulují, že Wilcox si zatím ve druhém voze odemkl pouta pomocí klíče, který mu Priscilla tajně podstrčila, a zmocnil se zbraně policisty sedícího vedle něj.

Protože však byl na základě Potterova pokynu spoután i kolem pasu, trvalo mu vyproštění déle, než plánoval. Zastřelil sice policistu vedle sebe, ale řidič vozidla vyskočil ven a vypálil jednu ránu Wilcoxovi do tváře, než ho Handy nebo

jeho přítelkyně střelili do zad.

„Wilcox nezemřel hned,“ pokračoval Budd a cuchal si rukou vlasy, jako by ho k tomu ponoukala Stillwellova přítomnost. „Doplazil se k prvnímu autu a vyškrábal se do něj. A pak ho někdo - předpokládá se, že to byl Handy - dorazil jedinou ranou do čela.“

Potter kdesi v duchu uslyšel: Zabíjíte, když lidi nedělají, co mají. Zabíjíte slabé, protože vás stahují ke dnu. Co je na tom špatného?

„A co detektivka Fosterová?“ zeptal se.

„Našli ji vedle ukradeného auta asi kilometr od domu. Její manžel vypověděl, že odjela asi deset minut potom, co jí někdo zavolal ohledně té operace. Předpokládá se, že ji Gunderová zastavila poblíž hlavní silnice, sebrala jí uniformu a ukradla auto. Předběžné ohledání ukázalo, že některé otisky patřily Gunderové.“

„A co dál, Charlie?“ Potter si všiml výrazu v Buddově obličeji. „Pověz nám to.“

Budd zaváhal.

„Když se skutečná Sharon Fosterová svlíkla do spodního prádla, Handyho přítelkyně jí nasadila roubík a pouta. A pak na ni vzala nůž. Nemusela, ale udělala to. A to, co udělala, nebylo moc příjemné. Trvalo hodně dlouho, než Fosterová umřela.“

„A Gunderová pak odjela na místo operace,“ dodal Potter vztekle, „a upláchla nám s Handym.“

„Kam mají namířeno?“ zeptal se LeBow. „Pořád jedou na jih?“

„To nikdo neví,“ odpověděl Budd.

„Jsou v policejním autě,“ řekl Stillwell. „Nemělo by být těžký je najít.“

„Hledáme je pomocí vrtulníků,“ prohodil Budd. „Máme jich hned šest.“

„Ne ne, ti už si dávno vyměnili auto,“ zabručel Potter. „Zaměřte se na ohlášené krádeže aut v celém jižním a středním Kansasu. Na všechny.“

„Motorový blok zůstane horký asi tři hodiny,“ řekl Tobe. „Mají ty vrtulníky infračervené kamery?“

„Tři z nich ano,“ odpověděl Budd.

LeBow se zamyslel. „Kterou trasou by se za tuhle dobu dostali nejdál? Handy musí vědět, že po nich hned půjdeme.“

V jinak fádni a úsporně zařízené kanceláři stálo na polici pět nádherných rudých květů. Potter nikdy v životě neviděl v uzavřené místnosti tak bujně kvetoucí rostliny. Stillwell se procházel vedle nástěnné mapy čtyř okresek.

„Mohl to seknout přes pětatřicítku. Platí se tam mýtné, ale vyhodí ho to na severovýchod. Nebo mohl jet po jedenaosmdesátce na dálnici I-70.“

„A co takhle,“ nadhodil Budd, „jedenaosmdesátkou až do Nebrasky a pak zahrnout na devětadvacítku?“

„Jo,“ přitakal Stillwell. „Je to dlouhá cesta, ale nakonec je dovede až do Winnipegu.“

„A nebyla ta jeho posedlost Kanadou jen kouřová clona?“ uvažoval Tobe.

„Nevím,“ řekl Potter a měl pocit, že musí hrát šachovou partii s člověkem, který je možná velmistr, ale možná ani neví, jak se táhne figurami. Postavil se a protáhl, což ve stísněné kanceláři nebylo nic jednoduchého. „Když nepočítám šťastnou náhodu, tak ho můžeme najít jen tak, že zjistíme, jak to přesně provedl. Henry? Jaký byl sled událostí?“

LeBow vytřel klávesy a začal odříkávat: „V devět třicet tři večer prohlásil kapitán Budd, že ho divizní velitel telefonicky informoval o detektivce, která před lety přiměla Handyho ke kapitulaci. Detektivka bydlela v El Doradu ve státě Kansas. Velitel zvažoval, zda ji má poslat na místo operace. Kapitán Budd se o tom poradil s Arthurem Potterem a společně dospěli k rozhodnutí požádat detektivku, aby skutečně přijela.“

V devět čtyřicet pět se z policejního vozu ohlásila žena, která se představila jako detektivka Sharon Fosterová, a oznámila, že na místo operace dorazí okolo deseti třiceti nebo deseti čtyřiceti.

V deset čtyřicet pět dorazila na místo operace žena v uniformě kansaské státní policie, představila se jako detektivka Sharon Fosterová a zahájila vyjednávání se

subjektem Handym.“

„Charlie,“ zeptal se Potter, „který velitel ti volal?“

„Ted Franklin z baterie B.“ Budd již držel v ruce telefon a vytáčet číslo. „Velitele Franklina, prosím... Je to naléhavé... Tede? Tady Charlie Budd... Ne, nic nového. Pustím tě přes reproduktor.“

Ozvalo se cvaknutí a v kanceláři se rozlehlo zapraskání.

„Tede, mám tady půlku FBI. Operaci vede agent Arthur Potter.“

„Nazdar, pánové,“ ozval se Franklin.

„Dobrý večer, veliteli,“ odpověděl Potter. „Snažíme se vystopovat, co se tu přesně stalo. Vzpomínáte si, kdo vám večer volal ohledně Sharon Fosterové?“

„Lámu si s tím hlavu, pane, ale nemůžu si vzpomenout. Snad nějaký policista. Upřímně řečeno jsem neposlouchal, kdo to je, ale spíš, co mi říká.“

„Takže tvrdíte, že to byl muž?“

„Ano, pane. Byl to muž.“

„Říkal vám o detektivce Fosterové?“

„Přesně tak.“

„Znal jste ji předtím?“

„Věděl jsem o ní. Byla to čiperka. A při vyjednávání měla výsledky.“

„Takže jste jí zavolal ihned poté, co vám volal ten policista?“ zeptal se Potter.

„Ne. Nejdřív jsem zavolal Charliemu do Crow Ridge, abych se ujistil, že proti tomu nic nemáte. Teprve pak jsem volal jí.“

„Takže někdo odposlouchával váš telefonát,“ řekl Stillwell, „a dostal se k detektivce Fosterové, právě když odjížděla.“

„Ale jak?“ zeptal se Budd. „Její manžel říkal, že odjela deset minut po tom telefonátu. Jak tam mohla Handyho holka tak brzo dorazit?“

„Tobe?“ zeptal se Potter. „Dají se nějak zjistit úniky?“

„Veliteli Frankline,“ řekl Tobe, „uklízeli jste si v kanceláři štěnice?“

Franklin se usmál.

„Ne. Ne ty, které myslíte.“

Tobe se obrátil k Potterovi.

„Můžeme tu kancelář prohledat. Ale tím jenom zjistíme, jestli tam jsou. Nepoznáme, kdo a kdy kancelář odposlouchával.“

Jenže Budd má pravdu, pomyslel si Potter. Priscilla Gunderová měla strašně málo času, aby se po tom telefonátu od Franklina přesunula k domu Fosterových.

LeBow to řekl za všechny: „Tohle na odposlouchávání moc nevypadá. Kdo navíc mohl vědět, že má tu štěnici umístit zrovna k Franklinovi do kanceláře?“

„Zdá se, že to bylo naplánovaný dlouho dopředu,“ poznamenal Stillwell.

Potter s ním souhlasil. „Ten policista, který vám volal, veliteli Frankline, nebyl vůbec žádný policista. Byl to Handyho komplic. A ta jeho přítelkyně pravděpodobně celou dobu čekala před domem detektivky Fosterové, když vám ten člověk volal - ať už to byl kdokoliv.“

„To v první řadě znamená, že někdo musel vědět o skutečné Sharon Fosterové,“ řekl Budd. „A o tom, že se jí Handy kdysi vzdal. Ale kdo mohl tohle vědět?“

Nastalo ticho, během něhož plná místnost chytrých mužů vymýšlela nejrůznější chytré způsoby, pomocí nichž se někdo mohl dozvědět o policejních operacích - zpravodajství, počítačové databáze, zrádci v řadách policie...

O prvenství se rozdělil LeBow s Buddem.

„Handy!“

A pak už byl na pásce i Potter. Přikývl.

„Kdo to mohl vědět lépe než samotný Handy? Pojd'me si to probrat. Je uvězněn ve starých jatkách. Má podezření, že svou helikoptéru nedostane, a pokud ano, že ho budeme sledovat až na konec světa - i přes prioritní přístup M-4. A tak se svému komplici zmíní o Fosterové. Komplic zavolá jeho přítelkyni a společně si naplánují útěk. Jenže Handy nemohl volat z vrhacího telefonu. To bychom ten hovor slyšeli.“

Potter zavřel oči a vrátil se v myšlenkách do událostí včerejšího večera.

„Tobe, ty kódované signály, o kterých jsi mluvil... Mysleli jsme si, že patří Tremainovi a kansaské zásahovce. Nemohly patřit někomu jinému?“

Tobe se zatahal za propíchnutý ušní lalůček a pak vytáhl z plastického obalu několik disket. Podal je LeBowovi, který jednu zastrčil do notebooku. Tobe se předklonil a vytřákal několik kláves.

Na obrazovce se objevil pestrobarevný graf dvou zpomalených sinusoid, které se navzájem překrývaly.

„Jsou tu dvě!“ vykřikl Tobe a oči vědce mu vzplanuly poznáním. „Dvě různé frekvence.“ Vzhlédl. „Obě patří policejním složkám. A obě mají retrosignálové kódování.“

„Patří obě Tremainovi?“ přemýšlel nahlas Potter.

Ted Franklin se dotázal, o jaké frekvence se jedná.

„Čtyři sta třicet sedm a čtyři sta osmdesát celých čtyři megahertz,“ ohlásil Tobe.

„Ne,“ odpověděl Ted Franklin. „První frekvence je vyhrazená pro zásahovou jednotku. Ale druhá kansaské policii nepatří. Nevím, čím by mohla být.“

„Takže Handy měl v jatkách ještě jeden telefon?“ zeptal se Potter.

„Telefon ne,“ odpověděl Tobe. „Musela to být vysílačka. A frekvence čtyři sta osmdesát bývá často vyhrazena pro federální operace, Arthure.“

„Vážně?“ Potter se zamyslel a pak řekl: „Ale vysílačka se na místě činu nenašla, že ne?“

Budd se prohrabal černou aktovkou, našel seznam důkazních položek nalezených na místě činu a seznam míst jejich úschovy.

„Vysílačka tu není.“

„Ale předpokládám, že ji mohl ukrýt. V takové budově jsou miliony zákoutí a skulin.“ Pottera něco napadlo. „Existuje nějaká možnost, jak ta vysílání vystopovat?“

„Teď ne. Musel byste provést triangulaci signálu v reálném čase.“

Tobe to řekl tak, jako by se jej Potter zeptal, zda v červenci může sněžit.

„Veliteli Frankline,“ pokračoval Potter, „když vám volal

ten údajný policista, nebyl to hovor přes vysílačku?“

„Ne, přes normální telefon. A ani mi ho z vysílačky nepřepojovali. To se vždycky pozná.“

Potter se odmlčel a prohlédl si jednu z květin. Je to begonie? Nebo fuchsie? Marian kdysi květiny pěstovala.

„Takže Handy zavolal vysílačkou svému panu X, který pak zavolal veliteli Franklinovi. Pan X poté zavolal ještě Handyho přítelkyni a dal jí pokyn ke zneškodnění Sharon Fosterové. Tobe?“

Oči mladého agenta se zaleskly pochopením. Luskla na prsty a napřímil se.

„Jasně, Arthure,“ odpověděl na požadavek, který se Potter teprve chystal vyslovit. „Vyjedeme si seznam všech příchozích hovorů do vaší kanceláře, veliteli Frankline. Pokud vám to nebude vadit.“

„Jistěže ne. Chci ho dostat stejně jako vy.“

„Máte přímou linku?“ zeptal se Tobe.

„To mám, ano, ale dobrá polovina hovorů prochází přes ústřednu. A když zvednu telefon, nepoznám, odkud hovor přichází.“

„Projdeme je všechny,“ řekl Tobe s bezednou trpělivostí.

Kdo je Handyho komplic? přemýšlel Potter.

„Henry?“ řekl Tobe. „Vyjed' mi zmocnění.“

LeBow vytiskl formulář na Stillwellově počítači, předal ho Potterovi a pak vyvolal na obrazovce Adresář federálních soudů. Potter vyhledal číslo a zavolal jednomu soudci, který seděl na okresním soudu v Kansasu. Soudce byl v tuto noční dobu pochopitelně doma a souhlasil, že zmocnění podepíše na základě důkazů předložených mu Potterem. Sledoval CNN a věděl o incidentu prakticky všechno.

Potter zmocnění podepsal jako člen sboru soudních obhájců států District of Columbia a Illinois a odfaxoval ho soudci, který připojil svůj podpis a obratem dokument zaslal zpět. LeBow pak prošel telefonní seznam podniků a vyhledal jméno nejvyššího právního zástupce společnosti Midwestern Bell, kterému zmocnění odfaxovali domů. Následoval krátký telefonický rozhovor a o pět minut později se požadovaný seznam bez velkých círátů objevil v LeBowově počítači.

„Takže veliteli Frankline,“ začal LeBow, když prošel celý soubor, „zdá se, že jste měl včera sedmdesát sedm hovorů přes ústřednu a třicet šest na přímou linku.“

„Jste velmi zaneprázdněný člověk,“ poznamenal Potter.

„Hehe. Rodina mi to může dosvědčit.“

Potter se Franklina zeptal, kdy přijal telefonát s informacemi o Fosterové.

„Asi o půl desáté.“

„Dej tam rezervu plus minus deset minut,“ řekl Potter LeBowovi.

„Tukání do kláves.“

„Takže jsme to zúžili na šestnáct hovorů,“ ohlásil LeBow. „S tím už se dá pracovat.“

„Jestli měl Handy vysílačku,“ řekl Budd, „jaký mohla mít dosah?“

„Dobrá otázka, Charlie,“ odpověděl Tobe. „Tím ještě více zúžíme výběr. Jestli je to standardní typ používaný v bezpečnostních složkách, tak bych to odhadoval na pět kilometrů. Náš pan X se musel nacházet pěkně blízko u jatek.“

Potter sklonil hlavu k obrazovce. „Tahle města neznám. Znam tu pouze Crow Ridge a odtamtud jste žádné hovory neměl, veliteli. Mrkněte se na to, Charlie. A řekněte nám, která města jsou blízko.“

„Hysford je asi pětadvacet kilometrů, Billings taky...“

„To byla moje stará,“ utrousil velitel Franklin.

„A co tohle? Tříminutový hovor z Towsendu v devět dvacet šest. Zhruba tak dlouho jste mluvil s tím údajným policistou, veliteli?“

„Zhruba tak, pane.“

„Kde je ten Townsend?“

„Sousedí s Crow Ridge,“ řekl Budd. „Docela velké městečko.“

„Můžeš nám zjistit adresu?“ zeptal se Potter Tobeho.

Seznam volajících čísel neobsahoval adresy, ale stačil jediný telefonát na počítačové ústředí Midwestern Bell a townsendské číslo bylo identifikováno jako telefonní automat.

„Na rohu silnice 236 a Rooseveltovy výpadovky.“

„To je hlavní křižovatka,“ řekl zklamaně Stillwell. „Jsou tam restaurace, hotely, pumpy. A ta výpadovka se napojuje na dvě mezistátní silnice. Mohl to být kdokoliv a mohl jet kamkoliv.“

Potter si opět prohlédl pět červených květů. Náhle zvedl hlavu a natáhl se po telefonu. Ale byl to podivný pohyb - vzápětí se totiž zarazil a na okamžik vypadal zmateně, jako by se právě dopustil těžkého faux pas na večírku lepší společnosti. Ruka mu sklouzla ze sluchátka.

„Henry, Tobe, pojedete se mnou. A vy taky, Charlie. Deane, vy tu zůstanete a budete hlídat pevnost.“

„Jasně, pane.“

„Kam jedeme?“ zeptal se Charlie.

„Promluvit si s někým, kdo zná Handyho lépe než my.“

02:00

Přemýšlel, jak ohlásí svou přítomnost.

Na zárubni hlavních dveří byl zvonek jako každý jiný. Potter se podíval na Budda, který pokrčil rameny a zmáčkl ho.

„Uvnitř se, myslím, něco ozvalo. Normální zvonek. Proč?“

Také Potter něco zaslechl. Ale přes krajkovou záclonu si rovněž všiml, že se uvnitř rozsvítila červená kontrolka.

Ovšem nikdo se neozval.

Kde je? Potter se přistihl, že málem zavolal: „Melanie!“ Pak si uvědomil, že by to bylo marné, a zatáhl ruku v pěst, aby zabouchal na dveře. Zavrtěl hlavou a opět svěsil ruku. Když viděl uvnitř mrtvolně tichého domu rozsvícená světla, pocítil zvláštní neklid a instinktivně si odhrnul bundu z pasu, kde měl připravenou pistoli. LeBow si toho všiml, ale neřekl nic.

„Počkejte tady,“ přikázal jim Potter.

Pomaloučku prošel kolem potměšilé verandy viktoriánského domu a podíval se do všech oken. Náhle se zarazil. Na pohovce nehybně ležely rozhozené bosé nohy.

Zpanikařil, vyděsil se a rychle obešel celou verandu, ale

Melanii stále neviděl - jen její strnulé nohy. Zaklepal hlasitě na okno a několikrát vykřikl její jméno.

Nic.

Ale vibrace by měla slyšet, napadlo ho. A navíc viselo nad vchodem to červené světýlko - „domovní zvonek“ -, které teď svítilo přímo naproti ní.

Potter vytáhl pistoli a vyzkoušel okno. Bylo zavřené.

Do toho.

Rozbil loktem okenní tabulku a na podlahu s parketami dopadla sprška střepin. Strčil ruku dovnitř, otevřel si okno a prolezl do domu. Když ji spatřil, úžasem ztuhl - Melanie seděla vyděšeně na pohovce a zírala na vetřelce, který se k ní právě vloupal přes okno.

Mžouráním zaháněla spánek a zhluboka oddechovala.

Potter zvedl ruce, jako by se vzdával, a sám se vyděsil při pomýšlení, jakou hrůzu právě Melanie musela prožít. Přesto ho však teď ze všeho nejvíce mátl otázka: Proč má ta dívka, proboha, na uších sluchátka? Melanie Charrolová otevřela dveře a pozvala návštěvníky dovnitř.

První věcí, které si Arthur Potter všiml, byl akvarelový obraz houslí obklopených surrealistickými čtvrtinovými a půlovými notami vyvedenými v duhových barvách.

„Omlouvám se za to okno,“ řekl pomalu. „Můžete si ho odečíst z daňového základu.“

Melanie se usmála.

„Dobrý večer, madam,“ řekl Charlie Budd a Potter Melanii představil Tobe Gellera a Henryho LeBowa.

Melanie vykoukla ze dveří na auto zaparkované o dva domy dále a na dva lidi, kteří postávali za živým plotem a dívali se jejich směrem.

Potterovi neušel její výraz.

„Ti jsou od nás,“ uklidnil ji.

Melanie se zamračila.

„Jsou to dva policisté,“ vysvětlil jí Potter. „Poslal jsem je sem, aby na vás dávali pozor.“

Melanie tázavě zavrtěla hlavou.

Potter zaváhal.

„Pojďme dovnitř.“

U domu zastavilo policejní auto z Hebronu s rozsvícenými majáčky. Vystoupila z něj Angie Scapellová a spěšně vyrazila nahoru po schodech. Vypadala vyčerpaně, ale alespoň už nebyla umouněná od sazí. Kývnutím se pozdravila se všemi kolegy a stejně jako oni se ani trochu neusmívala.

V Melaniině domě panovala útulná atmosféra. Tlusté přehozy, zavěšené kadidlo, aromatická vůně... Na stěnách s proužkovanými zelenožlutými tapetami visely staré reprodukce, z nichž mnohé zobrazovaly skladatele vážné hudby. Největší obraz patřil Beethovenovi.

Pokoj byl plný starožitných stolků a překrásných váz v secesním stylu. Potter si rozpačitě vzpomněl na svůj ošuntělý byt v Georgetownu. Přestal o něj dbát před třinácti lety.

Melanie na sobě měla modré džínsy a černý kašmírový svetr. Vlasy již netvořily jeden velký chuchvalec, ale pečlivě si je spletla do copu. Modřiny a šrámy na jejím těle byly stále patrné, stejně jako kaštanová tinktura betadinu. Potter se k ní otočil a pokusil se používat slova, která vyžadují výrazné pohyby rtů.

„Lou Handy nám upláchl.“

Melanie mu zprvu nerozuměla. Když jí to Potter zopakoval, oči se jí rozšířily hrůzou. Začala cosi ukazovat, pak se zoufale zarazila a popadla hromádku papírů.

LeBow se dotkl její paže. „Umíte psát na počítači?“ Naznačil pohyb prstů.

Melanie přikývla. LeBow otevřel oba přenosné počítače, spustil na nich textové procesory, propojil oba počítače přes sériový port a postavil je vedle sebe. Sám se za jeden posadil a ke druhému pozval Melanii.

Kam utekl? napsala.

To nevíme, proto jsme sem přišli.

Melanie pomalu přikývla.

Zabil někoho na útěku?

Dokázala psát naslepo a při otázce upřeně sledovala Pottera.

Potter přikývl.

Wilcox - ten, kterému jste říkala Lasička - byl zabit. Policisté taky.

Melanie znovu přikývla, zamračila se a začala zvažovat důsledky.

Musím vás požádat, abyste udělala něco, co nebudete chtít, napsal Potter.

Přečetla si jeho sdělení a odpověděla: *Nejhorší už mám za sebou.* Její ruce neviditelně tančily nad klávesami a nedopustily se jediné chybičky. *Bůh kompenzuje.*

Chci, abyste se vrátila do jatek. V duchu.

Její prsty se vznášely nad klávesnicí. Nenapsala nic, ale pouze přikývla.

Nerozumíme v té budově některým věcem. Pokud nám pomůžete, snad budeme moci zjistit, kam utekl.

„Henry,“ řekl Potter, vstal a začal přecházet sem a tam. LeBow s Tobem na sebe pohlédli. „Vytáhni jeho profil a sled událostí. Co o něm víme?“

LeBow začal předčítat, ale Potter řekl: „Ne, prostě jen tak spekulujme.“

„Je chytřej,“ nadhodil Budd. „Vypadá jako buran, ale pár závitů má.“

Hraje si na prostáčka, napsal Potter, *ale myslím, že je to jen přetvářka.*

Je amorální, napsala Melanie.

Ano.

A nebezpečný, připsal Budd. *Rozved'me to trochu.*

Je zlo, vytūkala Melanie. Ztělesněné zlo.

Ale jaký druh zla?

Chvilí bylo ticho.

Chladná smrt, napsala Angie.

Potter přikývl a promluvil nahlas: „Správně. Lou Handy je chladné zlo. Ne vášnivé zlo. Mějme to na paměti.“

Není to sadista, dodala Angie. *Ten by byl vášnivý. Vůbec necítí bolest, kterou způsobuje ostatním. Pokud je k jeho sebeprosazení zapotřebí utrpení nebo smrt, způsobí utrpení nebo smrt. Jako s tím oslepením rukojmích - je to pro něj pouhý prostředek.*

Potter se předklonil a vytūkál: *Takže je vypočítavý.*

„A dál?“ zeptal se Charlie.

Potter zavrtěl hlavou. *Ano, je vypočítavý. Ale máte*

pravdu, Charlie. Co to znamená?

Všichni přestali mluvit, když se Melaniiny prsty znovu rozeběhly po klávesnici. Potter dívku obešel a postavil se těsně za ni. Rukou přitom zavadil o její rameno a zdálo se mu, že se Melanie naklonila k jeho prstům.

Všechno, co dělá, má svůj smysl, napsala. Je to jeden z mála lidí, kteří nejsou vlečeni životem. Ovládá ho sám.

Kontrola, kontrola, kontrola, napsala Angie.

Potter se přistihl, že má ruku na Melaniině rameně. Melanie k ní sklonila tvář. Možná to byla pouhá náhoda. A možná ne.

„Kontrola a smysl,“ řekl Potter. „Ano, to je ono. Napiš to, ať to Melanie vidí, Henry. Všechno, co dnes udělal, mělo nějaký smysl. I když se to mohlo zdát nahodilé. Zabití Susan - chtěl nám dát najevo, že to myslí vážně. Žádal o osmimístný vrtulník, ale nedělalo mu potíže propustit většinu rukojmích. Proč? Aby nás zaměstnal. Aby získal čas a poskytl svému komplici a přítelkyni možnost najít a vylákat skutečnou Sharon Fosterovou. Přivezl si s sebou televizor, kódovanou vysílačku i zbraně.“

Angie se předklonila a napsala: *Jenže z jakého důvodu to dělal?*

„Přece aby utekl,“ zasmál se Budd. „Z jakého jiného?“

Sklonil se k počítači a dvěma ukazováčky napsal: *Aby utekl.*

Ne! odpověděla Melanie.

„Přesně tak!“ vykřikl Potter, ukázal na Melanii a přikývl. „Útěk vůbec nebyl jeho prioritou. Jak by taky mohl? Vždyť se sám nechal zavřít do pasti! Po té nehodě s cadillakem měli na krku jednoho jediného policistu. Ve třech ho klidně mohli přepadnout, sebrat mu auto a ujet. Proč se chtěl nechat takhle uvěznit?“

„Přece,“ nedal se Budd, „jako když vystrašenej zajíc vběhne bez přemýšlení do liščí nory.“

A pečlivě svou myšlenku nadatloval do počítače.

Jenže on přemýšlí, napsala Melanie. Na to nesmíme zapomínat. A nenechá se vystrašit.

Vůbec se nenechá vystrašit, dodala Angie. Vzpomeňte si

na tu analýzu hlasového napětí.

Potter kývl na Melanii, usmál se a znovu jí stiskl rameno. Klidný, jako by si objednával kávu v 7-Sleven.

Říkala jsem mu Brutus, napsala Melanie. Ale spíše je jako fretka.

Budd pokračoval: *Jestli je jako fretka, tak by se zabarikádoval, jenom kdyby věděl, že vůbec není v pasti. Že má únikovou cestu.*

Melanie napsala: *Když poprvé vstoupil do jatek, jeden z těch dvou ostatních řekl, že odtamtud není cesta ven. A on na to odpověděl: „Na tom nesejde. Vůbec na tom nesejde.“*

Potter přikývl a zamyslel se. „Mohl jednoduše ujet, ale on riskoval zájízdku do jatek a uvěznění uvnitř. Pro něj to ovšem nebylo vůbec žádné riziko, protože věděl, že se může dostat ven. Měl zbraně i vysílačku, aby zavolal svému komplici a vymyslel nějaký únikový plán. A možná ho už v tu chvíli napadlo, že vymění Sharon Fosterovou za svou přítelkyni.“ Sklonil se a napsal: *Melanie, napište nám, co se přesně stalo, když vás zajali.*

Našli jsme vrak auta, odpověděla Melanie. *Zrovna zabíjel ty lidi. Beze spěchu.*

Byl si sebejistý?

Strašně. Se vším si dával načas, napsala Melanie s pochmurným výrazem.

Potter rozložil mapu. *Kterou trasou jste jeli? Já cesty neznám. Kolem rádiové stanice a farmy se spoustou krav.*

Melanie se na chvíli zamračila a pak ukázala čáru na mapě. *Možná tudy.*

Vězení je asi sto čtyřicet kilometrů jižně od jatek, napsal Potter. *Všichni tři únosci jeli tudy na sever, tady se srazili s cadillakem, zmocnili se ho a odjeli až sem...* Potter ukázal na cestu, která vedla rovně daleko za jatka a pak se stáčela zpátky.

Ne, napsala Melanie rozhodně. *Jeli jsme přímo k jatkám. Připadalo mi to zvláštní. Jako by věděl, kde jsou.*

Ale jestli jste jeli tudy, Potter ukázal jinou trasu, *kdy jste minuli letiště?*

My jsme kolem něj nejeli, vysvětlila Melanie.

Jenže Handy o letišti dobře věděl. Když mě žádal o vrtulník, zmínil se, že se tři nebo čtyři kilometry od jatek nachází přistávací plocha. Jak to mohl vědět?

Budd se sklonil a napsal: *Jeho komplic - pan X - zařídil, aby mohl odtamtud odletět.*

Jenže - LeBow psal téměř stejně rychle, jako mluvil - jestli je letiště pouze pár kilometrů dále po cestě a čekalo tam na něj letadlo nebo vrtulník, proč vůbec jezdil do jatek?

„Proč?“ zabručel Potter. „Henry, shrň mi, co všechno víme. A začni věcmi, které měl u sebe.“

Máte s sebou klíč, kouzelný meč, pět kamenů a havrana v kleci.

Do jatek přijel s rukojmími, zbraněmi, kanystrem benzínu, střelivem, televizorem, vysílačkou, sadou nářadí...

„Ano, nářadí,“ řekl Potter, zatímco LeBow psal. Otočil se k Melanii.

„Viděla jste ho používat nářadí?“

Ne, odpověděla Melanie. *Většinu času jsem byla v porážkové místnosti. Ale vzpomínám si, že ke konci chodili sem a tam a dívali se na stroje a zařízení. Myslela jsem, že si to místo jen nostalgicky prohlíží, ale možná tam něco hledali.*

Potter luskl prsty. „Dean nám říkal něco podobného.“

LeBow si zběžně prohlédl sled událostí a přečetl: „Šest čtyřicet šest. Šerif Stillwell ohlásil, že jeden policista pod jeho velením viděl, jak Handy s Wilcoxem prohledávají budovu a zkoušejí dveře a zařízení. Důvod neznámý.“

„Dobře. Fajn. K tomu nářadí se za chvíli vrátíme.“ Potter se zamyslel. „Takže to jsou věci, které si do jatek přivezl sám. Co jsme mu dali my?“

„Jenom jídlo a pivo,“ řekl Budd. „Jo, a ty peníze.“

„Peníze!“ vykřikl Potter. „Přitom o ně sám vůbec nežádal.“

Angie napsala: *Nikdy se nepokoušel smlouvat o těch padesáti tisících.*

Proč ne? Existuje jediný důvod, proč člověk nechce peníze, nadhodil LeBow. Má jich více, než potřebuje.

Potter vzrušeně přikyvoval. *V té budově jsou ukryté peníze. Celou dobu to byla součást jeho plánu - že se zastaví*

v jatkách a peníze si sebere.

Proto měl s sebou ty nástroje - aby vyzvedl peníze z úkrytu, podařilo se napsat Buddovi.

Potter přikývl.

„Ale odkud se tam vzaly?“ uvažoval Tobe.

„Je to bankovní lupič,“ nadhodil Budd na půl úst. „To je jedna možnost.“

„Henry,“ řekl Potter, „připoj se na databázi a přečti nám něco o jeho poslední loupeži. O tom žhářství.“

Za pět minut měl LeBow v počítači údaje z Mead Data. Přečetl si novinové zprávy a shrnul je: „Handy byl dopaden s dvaceti tisíci dolary ukradenými z banky Farmers Merchants ve Wichitě.“

„Zapálil něco někdy předtím?“

LeBow prošel novinové články a svůj vlastní šestnáctistránkový profil Louise J. Handyho.

„Ne, nic.“

Tak proč ten požár? napsal Potter.

Vždycky má důvod, připojila Angie.

Melanie energicky přikývla, pak se otrásla a zavřela oči. Potter uvažoval, jaká příšerná vzpomínka se jí asi vloudila do myšlenek.

Vyměnil si pohled s Buddem a oba zvedli obočí.

„Máte pravdu, Charlie,“ řekl. „Přesně tak.“

Natáhl se ke klávesnici a napsal: *Vůbec tam nebyl, aby tu banku vyloupil. Byl tam, aby ji vypálil.*

LeBow se začel do profilu. „A když je policisté obklíčili, střelil svého komplice do zad. Možná proto, aby nikdo nezjistil, co tam doopravdy dělal.“

Ale proč to všechno provedl? natákal Budd.

Někdo ho najal? položil Potter otázku.

LeBow přikývl. „Samozřejmě.“

„A ten, kdo ho najal,“ poznamenal Potter, „mu zaplatil hromadu peněz. Daleko více než padesát tisíc. Proto ho ani nenapadlo po nás něco požadovat. Už tak z něj byl velký boháč. Henry, připoj se na databázi obchodního rejstříku a sežeň mi o té bance statutární údaje.“

Zpravodajský důstojník se odpojil od databáze Mead a

zanedlouho se již probíral zakládacími listinami, stanovami a formou zajištění vkladů.

„Je to soukromá společnost s omezeným počtem akcionářů, takže veřejnost má jen omezený přístup k informacím. Ale víme, že majitelé zároveň v bance zastávají řídící funkce. Takže to máme: Clifton Burbank, Stanley L. Poole, Cynthia G. Grolschová, Herman Gallagher. Směrovací čísla jsou si dost podobná, všechno je to v okolí Wichity. Burbank s Gallagherem bydlí přímo ve městě, Poole v Augustě a Grolschová v Derby.“

Potter žádné jméno neznal, ale všichni jmenovaní mohli mít nějakou spojitost s Handym. Stejně jako například pokladník s obrovskou zpronevěrou, bývalý zaměstnanec, který dostal vyhazov, nebo zhrzená milenka některého z ředitelů. Arthur Potter však měl daleko raději příliš mnoho alternativ než alternativu žádnou.

„Charlie, které hotely v Towsendu stojí poblíž automatu, odkud pan X volal Tedu Franklinovi?“

„Sakra, těch je hezkých pár. Nejméně čtyři nebo pět. Holiday Inn, Ramada, potom jistý Hotel 6 a nějaký místní. Towsend Motor Lodge. A možná ještě jeden dva další.“

Potter poručil Tobemu, aby začal hotely obvolávat. „Zjisti, jestli se v nich včera ubytoval některý ze šéfů banky nebo někdo z téhož města.“

Za pět minut již znali odpověď. Tobe luskl prsty a všichni kromě Melanie na něj pohlédli.

„Zapsal se tam někdo z Derby. Tam bydlí Cynthia Grolschová.“

„To je příliš velká náhoda,“ zamumlal Potter a popadl telefon.

Představil se a chvíli hovořil s recepčním. Nakonec chmurně zavrtěl hlavou. „A který pokoj?“ zeptal se. Naškrábal na papír „Holiday Inn, p. č. 611“ a řekl recepčnímu: „Ne. A o tomhle telefonátu se nikomu nezmiňujte.“ Zavěsil a poklepal na papír. „Tohle může být náš Jidáš. Pojdme si s ním promluvit, Charlie.“

Melanie pohlédla na papír a obličej jí ztvrdl.

Kdo? Kdo je to? Oči jí žhnuly vášní. Prudce se postavila

a sebrala z věšáku koženou bundu.

„Oni to vyřídí,“ řekla Angie.

Melanie od ní odtrhla zrak a s planoucíma očima se podívala na Pottera.

Kdo je to? napsala znovu.

„Prosím.“ Potter ji chytil za ramena. „Nechci, aby se vám něco stalo.“

Melanie pomalu přikývla, svlékla si bundu a přehodila si ji přes ramena. Vypadala jako letecká průkopnice z třicátých let.

„Henry, Angie a Tobe zůstanou tady,“ řekl Potter. „Handy o Melanii ví. Mohl by se vrátit.“ Obrátil se k Melanii. „Za chvíli jsem zpátky,“ ujistil ji a vyrazil ke dveřím. „Pojďte, Charlie.“

Když Potter s Buddem odešli, Melanie se usmála na zbylé přítomné a napsala: *Čaj? Kávu?*

„Pro mě ne,“ řekl Tobe.

„Ne, díky. Chcete si zahrát solitér?“ LeBow spustil program.

Melanie zavrtěla hlavou. *Půjdu se radši vysprchovat. Byl to dlouhý den.*

„Jasně.“

Melanie zmizela a za pár minut se z koupelny ozval zvuk tekoucí vody.

Angie začala sepisovat zprávu, zatímco Tobe si pustil na notebooku Doom II a pustil se do hry. O patnáct minut později ho roztrhali vetřelci. Postavil se, aby se protáhl, nakoukl LeBowovi přes rameno, utrousil poznámku o srdcové dámě, a když se se zlou potázel, začal se procházet po obývacím pokoji. Pohlédl na kredenc, na který po příchodu položil klíčky od společného erárního auta. Byly pryč. Přešel k přední straně domu a vykoukl do opuštěné ulice. Proč jeli Potter s Buddem do hotelu dvěma různými auty? napadlo ho. Avšak jeho touha po krvi byla zcela neukojitelná, a proto přestal přemýšlet o tak triviálních záležitostech a znovu usedl k počítači, aby si konečně prostřílel cestu z pevnosti.

V Holiday Inn se právě konala havajská noc.

Ze zesilovačů se linul klouzavý zvuk havajské kytary a noční služba měla na krku povislé plastické věnce.

Agent Arthur Potter a kapitán Charles Budd prošli mezi dvěma umělými palmami a vyjeli výtahem do šestého patra.

Tentokrát byl ve svém živlu Budd, avšak Potter byl pro změnu celý nesvůj. Poslední razie, které se účastnil, totiž obnášela zatčení jistého pachatele v tyrkysovém edvardiánském obleku a stříbrné polyesterové košili s květinovými motivy. Pomocí radiouhlíkové metody se dala tahle šťára zařadit někam do roku 1977.

Potter si vzpomněl, že by neměl stát přede dveřmi. Co dál? Trochu ho uklidnil až pohled na Budda a především na jeho pouzdro na pouta z černé leštěné kůže u opasku. Potter nikdy žádného podezřelého osobně nespoutal - pouze pár dobrovolníků během nácviku záchrany rukojmích na zadním nádvoří v Quantiku. „Plně se vám teď podřizuji, Charlie.“

Budd zvedl překvapeně obočí. „Jasně, Arthure.“

„Ale nebojte se. Budu vás krýt.“

„Jo. Dobře.“

Oba muži vytáhli z pouzder pistole. Potter znovu nabil - podruhé za jedinou noc a po plných třech letech, během nichž kulky spokojeně odpočívaly v zásobníku.

U pokoje 611 se zastavili a vyměnili si pohledy. Potter přikývl.

Budd přátelsky zaklepal stylem hotelového holiče.

„Jo?“ ozval se mrzutý hlas. „Kdo je tam?“

„Tady Charlie Budd. Můžete na minutku otevřít? Právě jsem zjistil něco zajímavého.“

„Charlie? Co se děje?“

Řetízek se odsunul, zámek cvakl, a když Roland Marks otevřel dveře, zjistil, že se dívá přímo do hlavní dvou totožných automatických pistolí; jedné nehybné, druhé roztřesené, nicméně obou odjištěných.

„Cynthia je ředitelkou, to ano. Ale je to jen formální funkce. Ve skutečnosti tahám za nitky já. Napsali jsme tam její dívčí jméno. Ničím se neprovinila.“

Asistent nejvyššího státního zástupce mohl protestovat, jak chtěl, ale o osudu jeho ženy nakonec stejně rozhodnou velké a malé poroty.

Žádné vtípkování. Marks teď hrál rovného chlapa. Oči měl červené a zvlhlé a Potterovi, který vůči tomuto muži necítil nic než pohrdání, nečinilo nejmenší potíže jeho pohled vydržet.

Budd Marksovi odříkal práva. Bylo po všem a Marks to dobře věděl. Snad proto se rozhodl spolupracovat. Jeho výpověď byla zaznamenána na stejný magnetofon, který včera odpoledne předal Buddovi.

„A co jste přesně dělal na tom úvěrovém oddělení?“ zeptal se Potter.

„Přihrával jsem si falešné úvěry. Tedy fiktivním lidem a společností. Pak jsem je odepsal a peníze si nechal.“

Marks pokrčil rameny, jako by chtěl říci: Copak vám to není jasné? Státní zástupce Marks, který se specializoval na zločinnost bílých límečků, se od svých podezřelých hodně přiučil. Pouštěl žilou akcionářům nejrozumnějších wichitských institucí i veřejnosti a připravil je o téměř pět milionů dolarů - přitom se zdálo, že většinu této částky již utratil.

„Myslel jsem si, že vzhledem k obratu na trhu nemovitostí,“ pokračoval, „se některé legitimní investice banky začnou vyplácet a zakryjí to manko. Jenže když jsem prošel účetní knihy, viděl jsem, že to nedokážeme.“

Rozhodovací komise, vládní úřad pro dohled nad zbankrotovanými bankovními institucemi, měla na banku každou chvíli uvalit nucenou správu.

„A tak jste si najal Lou Handyho, aby banku podpálil,“ konstatoval Budd. „A zničil všechny záznamy.“

„Jak jste to poznali?“ zeptal se agent.

Budd to Marksovi vyklopil: „Před pěti lety jste Handyho odsoudil, že? Za to přepadení obchodu se smíšeným zbožím. Jak se tam zabarikádoval a jak Sharon Fosterová sjednala jeho kapitulaci.“

Asistent nejvyššího státního zástupce přikývl.

„Ano, pamatoval jsem si na něj. Kdo by si taky nepamatoval? Byl chytřej jako opice. Během vlastní obhajoby přistoupil k pultu a pak kolem mě málem chodil v kruhu. Pěkně jsem se nadřel, než jsem ho našel, to si pište. Mluvil jsem s jeho vězeňským poradcem i s několika kontakty na ulici. Nabídl jsem mu dvě stě tisíc, aby v rámci loupeže celou banku podpálil. Jenže ho chytli. A tak jsem neměl na vybranou - musel jsem s ním uzavřít dohodu. Já mu pomůžu utéct a on mě za to nepráskne. To mě stálo dalších tři sta tisíc.“

„Ale jak jste ho dostal ven? Z Callany, z věznice s nejprísnejší ostrahou?“

„Zaplatil jsem dvěma dozorcům jejich roční plat.“

„A nebyl Handyho obětí?“

Marks přikývl.

„Tak to jste něco ušetřil, že?“ podotkl Charlie Budd hořce.

„Takže jste mu nechal automobil se zbraněmi, šifrovanou vysílačkou a televizorem uvnitř,“ pokračoval Potter. „A taky s nářadím, aby si mohl na jatkách vzít peníze, které jste mu tam ukryl.“

„No, přece jsme nemohli nechat ty prachy v autě. Bylo by to příliš riskantní. A tak jsem je strčil do jedné staré parní trubky za pravým čelním oknem.“

„A jaký měl být váš únikový plán?“ zeptal se Potter.

„Původně jsem objednal soukromé letadlo, kterým měl i se svými kumpány odletět z Crow Ridge, z toho malého letiště po cestě. Jenže se mu to nepodařilo. Měl autonehodu - srazil se s tím cadillakem - a ztratil asi půl hodiny.“

„A proč zajal ty dívky?“

„Potřeboval je. Vzhledem ke zpoždění věděl, že nestihne sebrat peníze a dorazit včas na letiště - měl na krku policajty. Ale nechtěl odletět bez peněz. A tak si spočítal, že když bude mít v jatkách rukojmí a já se ho budu snažit dostat ven, vůbec nebude záležet na tom, kolik policistů se kolem jatek shromáždí. Že se dřív nebo později ven dostane. Zavolał mi vysílačkou z jatek a já souhlasil, že přesvědčím vyjednávače,

aby mu poskytl vrtulník. To nezabralo, ale pak jsem si vzpomněl na vyjednávání Sharon Fosterové s Handym před několika lety. Zjistil jsem, kde teď Fosterová bydlí, a zavola jsem Pris Gunderové - jeho přítelkyni -, aby odjela k jejímu domu. A pak už jsem předstíral, že jsem policista, a zavola jsem Tedu Franklinovi.“

„Takže ta vaše srdceryvná nabídka vydat se Handymu výměnou za dívky,“ poznamenal Potter, „to bylo jen divadýlko.“

„Já opravdu chtěl, aby se dostaly ven. Nechtěl jsem, aby někdo umřel. Pochopitelně, že ne!“

Pochopitelně, pomyslel si Potter cynicky.

„A kde je Handy teď?“

„Nemám ponětí. Jakmile se dostal z jatek, moje úloha skončila. Splnil jsem všechno, na čem jsme se dohodli. Říkal jsem mu, že už je to jen na něm.“

Potter zavrtěl hlavou.

Budd se chladně zeptal: „Řekněte mi, Marksi, jaký je to pocit zavraždit ty policisty?“

„Ne! Slíbil mi, že nikoho nezabije! Jeho holka měla Fosterovou jenom spoutat. To...“

„A co ti ostatní policisté? Co ostraža?“

Marks chvíli na kapitána zíral, a když ho nenapadla žádná hodnověrná lež, zašeptal: „Nemělo to celé dopadnout takhle. Nemělo.“

„Zavolejte k němu někoho,“ řekl Potter.

Než však Budd stačil poslechnout, zazvonil mu telefon.

„Haló?“ Chvíli poslouchal a oči se mu rozšířily. „Kde? Dobře, už tam jedem.“

Potter zvedl obočí.

„Našli druhé policejní auto, ve kterém jel Handy se svou holkou. Zdá se, že mají namířeno na jih. Směrem k Oklahomě. Auto se našlo třicet kilometrů za policejní stanicí. V kufru byli dva lidé. Oba mrtví. Handy a jeho holka jim museli ukrást auto. Neměli u sebe doklady, takže zatím neznáme číslo ani model.“ Budd přistoupil k Marksovi a zabručel: „Jediná dobrá zpráva je, že Handy spěchal. Zemřeli rychle.“

Marks vyhekl bolestí, když ho Budd otočil a nevybíravě přistrčil ke stěně. Potter neučinil nic, aby kapitána zarazil. Budd nasadil Marksovi plastická pouta a pak ho připoutal za pravé zápěstí ke konstrukci postele.

„Jsou mi strašně těsná,“ zasténal Marks.

Budd ho odhodil na postel. „Pojďme, Arthure. Má na nás sakramentský náskok. Vždyť teď už by mohl být někde u Texasu.“

Obklopoval ji svět Venku.

A přesto to nebylo tak hrozné, jak si myslela.

Neslyšela motor a předpokládala, že na ni řidič zatroubil, když před chvílí přejela plnou čáru. Melanie Charrolová nikdy v životě neřídila auto. Mnoho hluchoněmých to i přes zákaz činilo, ale Melanie se vždy příliš bála. Její obavy přitom nepramenily z toho, že za sebou měla těžkou nehodu. Spíše se děsila představy, že udělá něco špatně a stane se terčem posměchu. Třeba najede do špatného pruhu. Nebo zastaví příliš blízko nebo příliš daleko od semaforu.

Lidé se seběhnou kolem auta a vysmějí se jí.

Ovšem nyní se řídila po silnici 677 jako profesionál. Už dávno neměla uši hudebníka, ale zůstaly jí ruce hudebníka, citlivé a pevné.

Tyhle ruce se rychle naučily, že nemají příliš trhat volantem, takže se teď Melanie mohla řídit přímo za cílem.

Jestli měl Lou Handy pro všechno dobrý důvod, tak ona ho má taky.

Zlo je jednoduché a dobro složité. A jednoduchost vždycky vyhrává. Takhle to nakonec vždycky skončí. Jednoduchost vždycky vyhrává. ...To je prostě příroda a ty sama dobře víš, do jakého průseru se lidi dostali, když ignorovali přírodu.

Sedmdesát kilometrů za hodinu, osmdesát, devadesát.

Pohlédla na palubní desku. Řada ukazatelů a páček jí vůbec nic neříkala. Ale autorádio poznala. Točila knoflíky tak dlouho, dokud se nerozsvítilo. 103,4. Těkala očima nahoru a dolů, snažila se zjistit, kterým knoflíkem se ovládá hlasitost, a pak jím otáčela tak dlouho, dokud se všechna

políčka na diodové kontrolce zcela nezaplnila.

Zpočátku neslyšela nic, ale pak otočila knoflíkem basů a uslyšela dunění a chvílemi i klouzavý zvuk not a tónů. Nízký rejstřík, Beethovenův rejstřík. Tahle část sluchu ji nikdy zcela neopustila.

Možná právě hraje čtvrtá věta jeho Deváté symfonie, kdy se do ticha náhle ozve sólista a uvede pasáž, která vrcholí vzletným sborovým zpěvem „Ódy na radost“. To však Melanii připadalo jako příliš velká náhoda, zvláště vzhledem k jejímu nynějšímu poslání.

Frekvence 103,4 nejspíš patřila rapu nebo heavy metalu. Přesto jí však v hrudi vyvolala silné a neodolatelné bušení. A to jí stačilo.

Támhle! S kvílením pneumatik zastavila auto na opuštěném parkovišti před železářstvím. Ve výkladu bylo vystaveno přesně to zboží, které hledala.

Cihla elegantně proletěla sklem, a pokud spustila poplašné zařízení, což se zřejmě stalo, Melanie ho neslyšela, takže neměla žádný zvláštní důvod pospíchat. Předklonila se a vybrala si zřejmě nejostřejší nůž ve výkladu, desetipalcový řeznický nůž značky Chicago Cutlery. Nenuceně se vrátila do erárního auta, hodila dlouhý nůž na sedadlo spolujezdce, zařadila rychlost a odjela.

Když přinutila nehučnou motor jet sto dvacítkou a řítla se obrovskými poryvy tichého větru, vzpomněla si na Susan Phillipsovou, která bude již brzy spát navěky v hrobě stejně tichém, jako byl celý její život.

„Dívčí hrob...“

Ach, Susan, Susan... Jenže já nejsem ty. Nemůžu být ty a nebudu tě ani žádat, abys mi odpustila, přestože bych to kdysi udělala.

Jenže po dnešku vím, že nemůžu do konce života poslouchat jen imaginární hudbu. Víím, že kdybys byla naživu, nenáviděla bys mě kvůli tomu. Jenže já chci slyšet slova, chci slyšet tok libozvučných samohlásek a souhlásek. Chci slyšet svou hudbu.

Ty jsi Hluchá Hluchých, Susan. To ti dávalo sílu, i když tě ta síla nakonec zabila. Já byla v bezpečí, protože jsem

slabá. Ale dál už slabá být nemůžu. Patřím k Ostatním a nikdo na tom nic nezmění.

A pak si Melanie s hrůzou uvědomila, proč dokázala tak dobře rozumět tomu bídákovi Brutovi. Protože je jako on. Protože cítí přesně to, co on. Ach, chci někomu ublížit, chci se jim všem pomstít. Osudu, že mi vzal mou hudbu. Otcí, že mi ji nechtěl vrátit. Brutovi i muži, který ho najal, že nás unesl, že si s námi pohrával a že nám všem ublížil - studentkám, paní Harstrawnové, tomu nebohému policistovi a samozřejmě i Susan.

Auto se řítí nocí. Jednou rukou držela Melanie volant, zatímco druhou hladila smyslnou dřevěnou násadu nože.

Stezku značenou jen z liščích stop...

Vítr se prudce opíral do auta a nad hlavou se tisícikilometrovou rychlostí honila po chladném nebi černá mračna.

Co záchranou byla pro spoustu lidí.

Byla jsem ztracená, byla jsem trop,

Byla jsem slepá, leč teď zase vidím.

Melanie položila nůž zpátky na sedadlo, sevřela volant oběma rukama a zaposlouchala se do silného basového rytmu, který jí rezonoval v hrudi. Předpokládala, že vítr skučí jako šílený vlk, ale podobné věci se přirozeně nikdy s jistotou nedozvěděla.

A tak zůstaneš doma.

Nikdy.

Nacházeli se pět kilometrů za Crow Ridge a řítili se na jih. Vtom se Budd napřímil, čímž dal znovu vyniknout své dokonale vztyčené postavě. Prudce otočil hlavu k Potterovi.

„Arthure!“

Potter se přikrčil. „No jistě! Sakra práce!“

Auto prudce zabrzdilo a se smykem zastavilo kolmo na cestu, takže zablokovalo oba jízdní pruhy.

„Kde je to, Charlie? Kde je to?“

„Necelý kilometr odsud,“ křikl Budd a ukázal doprava.

„Ta křižovatka, co jsme zrovna přejeli, to je zkratka. Zaveze nás přímo tam.“

Arthur Potter, který byl jinak tak rozvážným řidičem, že tím šel všem na nervy, se s autem prudce otočil a až na samotném okraji odvodňovací strouhy se mu podařilo zvládnout šílený smyk, při němž se mu hustě kouřilo z pneumatik.

„Šmarjá,“ vyjekl Budd, který ovšem nelamentoval nad Potterovým nepřičetným řízením, nýbrž nad svou vlastní hloupostí. „Nemůžu uvěřit, že jsem na to nepomyslel dřív.“

Také Potter měl na sebe zlost. Rázem si uvědomil, kde se Handy nachází. Že vůbec nemá namířeno na jih, ale jede si zpátky pro peníze. Všechny ostatní důkazy již policie z jatek odvezla. Jenže se jí nepodařilo objevit šifrovanou vysílačku a peníze. Stále byly ukryté někde uvnitř. Statisíce dolarů.

Během zběsilé jízdy požádal Potter příkrčený nad volantem Budda, aby zavolal Tobemu do Melaniina domu. Když bylo spojení navázáno, vzal si kapitánův telefon.

„Kde je Frank a zásahovka?“ zeptal se.

„Vydržte,“ odpověděl Tobe. „Zjistím to.“

Za chvíli se ozval znovu. „Za pár minut mají přistát ve Virgínii.“

Potter si povzdechl.

„Sakra. No dobrá, zavolej Tedu Franklinovi a Deanu Stillwellovi, aby k jatkám poslali několik lidí. Jede tam Handy. Tedy pokud už tam není. Ale je životně důležité, abychom ho nevyplašili. Možná je to naše jediná příležitost ho dopadnout. Chci, aby tam přijeli se zhasnutými světly i majáčky a zaparkovali minimálně půl kilometru od jatek na bočních cestách. A nezapomeň všem vyřídit, že Handy je ozbrojen a mimořádně nebezpečný. Řekni jim, že budeme uvnitř. Charlie a já.“

„A kde jste teď?“

„Moment.“

Potter se zeptal Budda, který mu sdělil polohu.

„Charlie říká Hitchcock Road, těsně za silnicí 345. Asi dvě minuty jízdy.“

Pauza.

„Charlie Budd je tam s vámi?“ zeptal se Tobe nejistě.

„No jasně. vždyť jsi nás viděl odcházet.“

„Ale vzali jste si obě auta.“

„Ne. Jeli jsme jenom mým.“

Další odmlka.

„Počkejte, Arthure.“

Potter řekl neklidně Buddovi: „Něco se tam děje. U Melanie.“

No tak, Tobe. Mluv se mnou.

O chvíli později se mladý agent ozval znovu.

„Melanie je pryč, Arthure. Nechala téct sprchu a vzala si druhé auto.“

Potterovi přeběhl mráz po zádech.

„Jela do Holiday Inu zabít Markse.“

„Cože?“ vykřikl Budd.

„Nezná jeho jméno. Ale zná číslo pokoje. Viděla, jak jsem si ho zapisoval.“

„A já ho tam nechal spoutanýho bez dozoru. Zapomněl jsem někoho zavolat.“

Potter si vzpomněl na pohled v Melaniiných očích, na ten studený oheň.

„Má s sebou zbraň?“ zeptal se Tobeho. „Byla v autě nějaká?“

Tobe cosi křikl na LeBowa.

„Ne, oba je máme u sebe. V autě žádná nezůstala.“

„Rychle pošlete do hotelu policisty.“

Potter si představil, jak se Melanie rozlíceně prodírá přes policisty k Marksovi. Kdyby u sebe měla pistoli nebo nůž, okamžitě by ji zabili.

„Dobře, Arthure,“ odpověděl Tobe. „Už na tom děláme.“

A pak již nehostinná krajina nabrala dobře známé rysy jako neustále se vracející úděsný sen a po chvíli se za horizontem vynořila ošumělá budova jatek. Bojiště bylo poházeno kelímky od kávy a rozryto bezpočtem kolejí - tentokráte ne od kočárů a dostavníků, nýbrž od policejních vozidel. Samotné pole bylo opuštěné. Potter zaklapl telefon a podal ho zpátky Buddovi. Vypnul motor a posledních patnáct metrů dojel bez rychlosti.

„A co Melanie?“ zašeptal Budd.

Na tu teď nebyl čas myslet. Potter si přiložil prst ke rtům

a ukázal ke dveřím. Oba muži vystoupili do prudkého větru.

Kráčeli údolím, kterým před pár hodinami nesl Stevie Oates Shannon a Kielle jako dva pytle s obilím.

„Čelními dveřmi?“ zašeptal Budd.

Potter souhlasně přikývl. Dveře byly otevřené dokořán; mohli projít dovnitř a neriskovat přitom vrzání zrezivělých pantů. Kromě toho se okna nacházela metr a půl od země. A zatímco Buddovi by se možná podařilo některým z nich prolézt, Potter, který již byl vyčerpaný a jen ztěžka oddychoval, dobře věděl, že by to nedokázal.

Několik minut zůstali stát bez hnutí, ale po Handym nebylo ani stopy. Nikde žádné auto, žádná blížící se světla, žádné baterky.

A žádný zvuk, snad kromě neskutečně silného větru.

Potter kývl směrem k čelním dveřím.

Oba se přihrčili a proběhli mezi kopečky až k čelní straně jatek z červenobílých cihel, k této krvavé kosti. Zastavili se vedle místa, kam Handy vyhodil tělo zabitého Tremainova agenta.

Trubka u okna, vzpomněl si Potter. Naplněná půl milionem dolarů - návnadou, která Handyho přitáhne zpátky.

Zastavili se každý na jedné straně dveří.

To přece nejsem já, pomyslel si Potter náhle. Tohle bych přece neměl. Jsem mužem slov, nejsem žádný voják. Nejde o to, že bych se bál. Ale nemám půdu pod nohama.

Nebojím se, nebojím se...

Jenže Arthur Potter se bál.

Proč? Snad proto, že se dnes poprvé po mnoha letech v jeho životě objevil někdo další. Jako by se mu jeho vlastní existence stala v posledních dvanácti hodinách něčím daleko cennějším. Ano, chci s ní mluvit, chci si povídat s Melanií, chci jí říkat různé věci, chci slyšet, jaký měla den. A taky... Ano, chci ji vzít po večeři za ruku a vyjít s ní po schodech, chci cítit na uchu žár jejího dechu, cítit pod sebou pohyb jejího těla. Chci! Já...

Budd mu poklepal na rameno. Potter přikývl a s pistolemi napřaženými před sebou společně vešli do jatek.

Jako jeskyně.

Všude jenom tma. Vítr fičel přes otvory a špatně utěsněné spoje téhle staré budovy tak hlasitě, že neslyšeli prakticky nic jiného.

Instinktivně se schovali za velkou kovovou konstrukci, která zřejmě sloužila jako přístěnek. Vyčkávali. Potterovy oči si postupně přivykly na inkoustovou tmu. Na druhé straně dveří s vypětím všech sil rozeznávaly dva nepatrně světlejší čtverce oken. Vedle nejbližšího okna se nacházela baculatá trubka o průměru dobrých půl metru, která se zvedala od podlahy ve tvaru písmene L jako periskop ponorky. Potter na ni ukázal. Budd zamžoural a přikývl.

Když se pomalu sunuli kupředu jako dva slepci, pochopil Potter, co zde Melanie musela prožívat. Vítr ho připravil o sluch a temnota o zrak. A nesmírný chlad otupoval i jeho hmat a čich.

Když se zastavili, ucítil Potter, jak mu po zádech přeběhl panický mráz, chladný jako ledová voda. Jednou prudce vyhekl, zatímco Budd zvedl znepokojivě ruku a přikrčil se. Také Potter spatřil pohybující se stín, ale ukázalo se, že je to jen kus tenkého plechu, který se ohýbal ve větru.

A pak už byli pět metrů od trubky. Potter se zastavil a pomalu se rozhlédl kolem sebe. Neslyšel nic než vítr. Otočil se.

Znovu vyrazili kupředu, ale Budd mu poklepal na rameno.

„Neuklouzněte,“ zašeptal. „Je tu něco rozlitého. Vypadá to jako olej.“

Potter se podíval pod nohy. Na zemi pod ústím trubky se leskly velké kapky stříbřité tekutiny - vypadala spíš jako rtuť než jako voda či olej. Potter se sklonil a natáhl prst.

Dotkl se chladného kovu.

To není olej.

Jsou to ocelové matky.

Z trubky někdo sundal koncový kryt.

Handy už tady b...

Pouhé tři metry od nich se ozval výstřel. Ohlušující rána, která se odrazila od dlaždiček, kovu a obnažených vlhkých cihel.

Potter s Buddem se otočili.

Nic, jen černočerná tma. A slabé mihnutí stínu, jak měsíc zaclonily mraky.

A pak se ozval přidušený hlas Charlieho Budda.

„Omlouvám se, Arthure.“

„Co je?“

„Já... omlouvám se. Zasáhl mě.“

Výstřel Budda zasáhl přímo do zad. Kapitán klesl na kolena a Potter spatřil v jeho břicho roztřepenou ránu, kudy kulka vylétla ven. Budd se skácel na podlahu.

Potter vyrazil instinktivně kupředu. Opatrně, připomněl si a otočil se směrem k místu, odkud výstřel vyšel. Nejdříve kryj sebe. Ramenem zavadil o konec trubky a bezděčně vydechl. Ztěžka dopadl na zem a zároveň cítil, jak mu šlachovitá ruka vytrhla pistoli.

„Jste sami? Sami dva?“ Handyho hlas se změnil v tichý šepot.

Potter nedokázal promluvit. Handy mu zkroutil ruku za zády a brutálně ohnul malíček. Tupá bolest projela celým Potterovým tělem až do čelisti a hlavy.

„Ano, ano. Jen my dva.“

Handy cosi zaklel, přetočil Pottera na záda a tenkým provázkem mu svázel ruce před tělem. Prameny provázku se Potterovi zařízly do masa.

„Nemáte ani nejmenší šan...“ začal Potter.

Zahlédl rozmazaný pohyb a Handy byl odhozen bokem na trubku s ukrytými penězi. S dutě zvonivým úderem narazil spánkem přímo do chladného kovu.

Charlie Budd, který se potil téměř stejně silně jako krvácel, znovu zařal ruku v pěst a vrazil ji Handymu do ledvin. Handy zasípal bolestí a vrhl se kupředu.

Zatímco se Potter marně snažil vyškrábat se na nohy, Budd ve tmě šmátral po služební pistoli. Cítil, že začíná ztrácet vědomí, a zavrával. Pak se trochu vzpamatoval a odpotácel se k velkému a špinavému porážkovému bloku.

Handy se na něj vrhl. S nepříčetným vytím ho chytil rukama kolem krku a strhl ho na zem. Byl zraněný, to ano, ale přesto měl stále dostatek síly, která z Budda naopak

rychle vyprchávala.

„Šmarjá,“ zasténal kašlavě Budd. „Nemůžu...“

Handy vzal Budda za vlasy.

„Seber se, kámo. Todle bylo jen první kolo.“

„Táhni k čertu,“ zašeptal kapitán.

„Ty seš mi teda srágora.“ Handy vzal Budda kolem ramen a postavil ho na nohy. „Vůbec jsi neslyšel gong. Tak do toho. Fanoušci čekají.“

Silně krvácející Budd se s rozostřeným pohledem odtáhl a začal mlátit rukama do Handyho vychrtlého obličeje. Jednou z ran Handyho trefil s až překvapivou silou a Handy užasle zvrátil hlavu dozadu. Jakmile ho však přešla počáteční bolest, jen se zasmál.

„Tak pojď,“ dobíral si Budda. „Ukaž se, Miku Tysone...“

Když Budd zasadil poslední ránu, Handy se k němu přitočil a uštědřil mu spršku dobře mířených úderů do obličeje. Budd klesl na kolena.

„Hele, už tě počítaj.“

„Nechte ho... být!“ zavolal Potter.

Handy vytáhl z opasku pistoli.

„Ne!“ vykřikl Potter.

„Arthure...“

Handy se obrátil k Potterovi a řekl: „Má štěstí, že to dělám takhle. Kdybych měl víc času, tak bezbolestný by to nebylo. To teda ne.“

„Poslouchejte mě...“ začal Potter zoufale.

„Ššš,“ zašeptal jemně Handy.

Ozvaly se tři rychlé výstřely a vzápětí je vystřídal Potterův truchlivý hlas.

„Ach, Charlie, ne, ne, ne...“

03:00

Skrz tmavé propusti, kudy kdysi kráčel dobytek odsouzený na smrt, mezi hranatými balvany porážkového bloku, pod tisícovkou rezavých háků na maso, cinkajících jako kostelní zvony...

A celou tu dobu se kolem nich honil vítr, který svištěl skrz štěrbinu a rozbitá okna jako parní píšťala zaoceánské lodi.

Provaz se zarýval Potterovi do zápěstí a způsoboval mu bodavou bolest. Potter si vzpomněl na Melaniiny ruce. Na její dokonalé nehty. Vzpomněl si na její vlasy jako sladkoučký med. Zoufale litoval, že ji večer nepolíbil. Vytlačil si jazykem zub uvolněný při pádu ze svého nejistého postavení a vyplivl ho. Ústa se mu zaplnila a on si odplivl znovu. Na podlahu dopadla sprška krve.

„Chudáčku,“ řekl Handy s obrovským uspokojením v hlase. „Tys to zkrátka nepochopil, že ne, Arte? Tys to prostě nepochopil.“

V dálce se objevila záře. Nebylo to ani tak světlo jako spíše mlhavě menší temnota. Venku svítilo jen pár hvězd a strnulý měsíc.

„Nemusel jste ho zabít,“ přistihl se Potter říkat.

„Tudy. Vlez tam.“

Handy postrčil Pottera do zatuchlé chodby.

„Jak dlouho už tuhle práci děláš, Arte?“

Potter neodpověděl.

„Řek bych, že dobrých dvacet pětadvacet let. A vsadím se, že většinu času jsi dělal přesně to, co dneska - mluvil na sráče, jako jsem já.“

Handy nebyl žádný obr, ale jeho sevření bylo až děsivě pevné. Potterovi začalo brnět v prstech - cítil, jak mu provaz zastavil krevní oběh.

Prošli snad tuctem místností, černých a páchnoucích - nejhorší sen pánů Stoltze a Webbera.

Handy postrčil Pottera do zadních dveří. Náhle se ocitli venku a zavrávali v poryvu větru.

„Hou, dneska to bude kodrcat.“ Handy vlekl Pottera směrem k malému lesíku.

Potter uviděl siluetu automobilu. Motorový blok vychladne za tři hodiny. Kdyby měl infračervený dalekohled, Handyho auto by viděl.

A Charlie Budd mohl žít...

„Pětadvacet let!“ křikl Handy přes vítr. „A vždyckys byl

na druhý straně policejní pásky. Na bezpečný straně. Napadlo tě, jaké to asi je být sám rukojmí? Nebyla by to snad setsakramentsky vzrušující zkušenost? No tak, Arte, hod' sebou. Chci tě seznámit s Pris. Zatraceně dobře šoustá. No jo, takže teď teda budeš rukojmí. Víš, lidi se připravují o spoustu zážitků. Většina lidí například nikdy nikoho nezastřelí.

Většina lidí nikdy nevleze do banky a nevytáhne bouchačku. Většině lidí se nikdy nestalo, že by jen tak koukali na holku a neřekli ani slovo - a ona by nejdřív kňučela jako rozplácnutý štěně a pak se začala svlíkat, protože by si myslela, že zrovna tohle chceš.

A většina lidí nikdy nebyla u toho, když někdo umírá. Nedotýkala se člověka zrovna ve chvíli, když se mu to stane. Když sebou poslední buňka v jeho těle konečně přestane mrskat. A já to všechno zažil. Ty ses k podobným zážitkům nikdy ani nepřiblížil. Ale já je sám prožil. Tomudle říkám zkušenost, Arte.

Snažil ses mě zastavit. Ale tos neměl dělat. Já tě nakonec zabiju, to už asi víš. Ale až za chvíličku. Nejdřív tě odvezu s náma. A ničím mě neukecáš. Nemůžeš mě opít šesti pivama, nemůžeš mi zacpat hubu posranou prioritou M-4 do Kanady. Až budem v bezpečí, nebudu si přát nic jinýho než tvou smrt. A jestli se do bezpečí nedostanem, budu si ji přát taky.“

Náhle se Handy zachvěl vztekem a popadl Pottera za klopy.

„Neměl ses mě snažit zastavit!“

V kapse Potterovy bundy se ozval šustivý zvuk. Handy se usmál.

„Copak to tu máme?“

Ne, pomyslel si Potter a natočil se bokem. Handy však rychle sáhl do jeho sportovní bundy a vytáhl mu z kapsy fotografii.

„Co je to?“

Fotografie Melanie Charrolové. Ta, která visela připíchnutá na nástěnce v dodávce.

„Tvoje holka, že jo, Arte?“

„Na světě neexistuje místo,“ řekl Potter, „kde budete v

bezpečí.“

Handy si ho nevšímal.

„Budem teď s Pris chvíli pryč. Ale tudleťu fotku si dobře schovám. Jednou se vrátíme a zajdem k ní na návštěvu. Ta Melanie je teda číslo. Povalila mě na záda a vyrazila mi dech. A tohle je taky její práce - vidíš ty škrábance? Pak vystrčila tu malou holku ze dveří, než jsem stačil říct bú. A nakonec odvedla ven i tu malou hezkou, co si na ni Sonny dělal zálusk. No jo, ta tvá Melanie si zaslouží odplatu.“ Handy se odmlčel a pak dodal, jako by sděloval obchodní tajemství: „Žádný chlap po sobě nemůže nechat šlapat. A ještě k tomu od ženský. Možná to potrvá měsíc, možná dva. Ale jednoho dne mě s Pris najde ve své posteli. Budem tam na ni čekat. A ona ani neumí křičet o pomoc.“

„Byl byste blázen, kdybyste se sem vracel. Každý policista ve státě zná váš obličej.“

Handy se opět rozzuřil.

„Mám jí co vracet! Mám jí co vracet, sakra!“

Strčil si fotku do kapsy a odvedl Pottera za sebou.

Mají namířeno na letiště - „dneska to bude kodrcat“ -, a hned když budou v bezpečí, zabijí ho. Možná ho shodí z letadla, tisíc metrů nad pšeničným polem.

„Támhle už je Pris.“ Handy ukázal k nissanu zaparkovanému v lesíku. „To je teda holka, Arte. Jednou mě postřelili, dostal jsem to do boku. A stejnej polda, kterej skolil mě, to pak obrátil na Pris. Měla pistoli v ruce, ale on ji moh sejmut dřív, než by ji vůbec zvedla. A víš, co udělala? Klidná jako želva si rozepnula halenku a začala se na něj usmívat. Panečku. On ji chtěl zastřelit, vážně by to udělal! Jenže se k tomu jaksi nemohl přimět. A než se stačil vynadávat na její kozy, zvedla svého glocka a sundala ho - prásk, prásk, prásk! Tři rány do hrudníku. Pak k němu přišla a šoupla mu jednu do hlavy - pro případ, že by měl vestu. Myslíš, že tvoje holka by byla takhle chladnokrevná? Vsadím se, že ne, Arte.“

Handy se zastavil, zarazil Pottera a pak se se vztyčenou hlavou rozhlédl kolem sebe. Nasál do nozder vzduch a zamračil se. Melanie mu dala jméno Brutus a jeho dva

kumpány pojmenovala podle zvířat, ale Potter dobře věděl, že Handy je daleko živočišnější než Wilcox s Bonnerem.

Handy zabloudil očima k autu.

Potter viděl pouze otevřené dveře na straně řidiče a uvnitř auta ženu, která se včera vydávala za Sharon Fosterovou. Nyní se dívala přes čelní sklo a světlé vlasy měla spletené do stejného copu jako večer. Převlékla si však šaty - místo uniformy teď měla na sobě kalhoty a tmavý rolák.

„Pris?“ zašeptal Handy.

Pris neodpovídala.

„Pris?“ zavolal Handy hlasitěji. „Prissy?“ Jeho hlas se vznesl ve větru.

Otočil se a srazil Pottera k zemi. Potter upadl a bezmocně se začal převalovat na trávě. Pak se zastavil a sledoval, jak Handy utíká k sedadlu řidiče a objímá svou dívku.

Vtom Handy záupěl vztekem a hrůzou.

Potter zamžoural. Ne, to nebyl tulák, to vůbec nebyla látka. Od jedné krční žíly k druhé se ženě táhla na hrdle řezná rána a její tmavý svetr byl úplně prosáklý krví, snad polovinou veškeré její krve, která jí stékala po ramenou, pažích a prsou. Jediným projevem volání o pomoc byla její zkrvavená ruka, položená na čelním skle. Podle všeho jí zoufale mávala, neboť na špinavém skle zůstaly krvavé šmouhy jako němí svědkové prožité hrůzy.

„Ne, ne, ne!“

Handy ženu objal a nepřičetně s ní houpal sem a tam.

Potter se překulil na stranu a pokusil se o útěk. Urazil však pouhý metr, když zaslechl praskání porostu a dusot nohou. Handyho bota se mu zaryla do žeber. Potter znovu upadl a zvedl obě spoutané ruce k obličeji.

„Tos udělal ty!“ běsnil Handy. „Vyslídils ji! Tos udělal ty, ty zmrde zsranej!“

Potter se schoulil do klubíčka a snažil se odrážet zběsilé rány.

Náhle se Handy zarazil. A pak vytáhl pistoli.

Potter zavřel oči a svěsil ruce.

Pokoušel se vybavit si Marian, ale její obrázek stále nepřicházel.

Ne, měl hlavu plnou Melanie.

Arthur Potter se podruhé za jedinou noc připravil na smrt.

Tísnivě vnímal prudký vítr kolem sebe. Jeho svištění, fičení a skučení jako by se zvedalo a tvořilo slova. Nebyla to však slova z této planety, jen přízračné slabiky vycházející z bezedného nitra nějaké kouzelné víly, která napodobuje jazyk nicotných lidí. Potter zprvu nedokázal rozpoznat obsah těchto slov, této donekonečna opakované fráze pronášené s ryzím odporem a vztekem. A pak ten křik splynul, a když se Handy otočil, otevřel Potter oči a uslyšel hlasitý vodopád špatně artikulovaných slov:

„Nenávidím tě nenávidím tě nenávidím tě...“

Nůž se zanořil hluboko do Handyho ramena. Handy v agónii vykřikl, ale to už Melanie Charrollová vytáhla dokonale pěstěnými rukama dlouhou čepel z jeho těla a zarazila ji do něj znovu - tentokrát do pravé paže. Handy upustil pistoli, Potter se překulil a popadl ji.

Handy vymrštil pěst do jejího obličeje, ale Melanie snadno uskočila a stále před sebou držela nůž. Handy poklesl na kolena, zavřel oči a chytil se za paži, ze které se mu proudem valila krev.

Stékala mu po spirále až k pravému ukazováčku a ruku měl nataženou jako Bůh v Sixtinské kapli.

Potter se vyškrábal na nohy, prošel kolem Handyho a zastavil se vedle Melanie. Dívka pohlédla na jeho ruce a přeřezala provaz, kterým je měl spoutané. Silně se přitom třásla. Také ji napadla stejná myšlenka jako Pottera s Buddem - že se sem Handy vrátí pro peníze. Vůbec nejela do hotelu za Marksem.

„No tak, tak to udělej,“ zavrčel Handy na Pottera, jako by právě on byl dlouze týranou obětí tohoto večera.

Potter cítil v ruce chladivý kov pistole. Pohlédl na Handyho nenávistně zkroucenou tvář. Neřekl nic a stále jen postával bez hnutí.

Proved jste někdy něco špatného? A pak náhle pochopil, jak hluboká propast zeje mezi ním a Handym.

A jak hluboká vždy byla. Protože on se jako herec stával

někým jiným pouze na krátký okamžik - někým, komu sám nevěřil, koho se obával, kdo se mu ošklivil. Tenhle jeho talent byl přitom milosrdně vyvážen jeho záhadnou schopností vrátit se ze své role zpět.

A tak to nakonec byla Melanie Charrolová, žena s dokonalýma rukama, kdo k Handymu přistoupil a vrazil mu dlouhý nůž hluboko mezi žebra až po krvavou rukojeť.

Vychrtlý muž zasípal, vykašlal krev a v prudkých záchvěvech se skácel dozadu. Melanie z něj pomalu vytáhla nůž.

Potter jí ho sebral, oťel rukojeť do své sportovní bundy a odhodil ho na zem. Pak poodstoupil a sledoval, jak se Melanie sklání k Handymu, který se celý třásl, když poslední kapka života vyprchávala z jeho šlachovitého těla. Melanie se nad něj postavila, sklonila hlavu a upřela na něj zrak. V noční tmě Potter neviděl dobře, jak se dívka tváří, ale přesto v jejím obličeji zahlédl něco, co vypadalo jako chabý zvědavý úsměv.

A pak ucítil ještě něco. Melanie sklonila hlavu k Handymu a zdálo se, že vdechuje jeho bolest jako aromatickou vůni kadidla zavěšeného v jejím domě.

Lou Handy pohnul ústy. Ozval se vlhký zvuk jakéhosi zabřebtání, ale zazněl tak tiše, že Arthur Potter byl vůči němu stejně hluchý jako Melanie. Když se Handy opět otrásl, pak znovu a poté konečně strnul, pomohl Potter Melanii na nohy.

Vzal ji kolem ramen a společně vykročili do noci. Ponurý vítr bičoval malé i větší stromky a bujné trsy trávy ze strany na stranu.

Po padesáti metrech chůze došli k erárnímu autu, které si Melanie v Hebronu vypůjčila pro jízdu sem.

Otočila se k Potterovi a zapnula si obnošenou bundu z hnědé kůže.

Potter ji chytil za ramena a cítil na rukou, jak si vítr pohrává s jejím francouzským copem. Napadaly ho desítky věcí, které by jí teď mohl říci. Chtěl se zeptat, jestli je v pořádku nebo co cítí, chtěl jí říci, jak to vše hodlá vysvětlit policistům, a chtěl se jí svěřit, kolikrát na ni během operace myslel.

Neřekl však nic. Měsíc se schoval za černý mrak a pole náhle úplně ztmavlo. Potter dospěl k názoru, že Melanie teď nemůže vidět jeho rty. Náhle si ji přitáhl k sobě a rychle ji políbil na ústa, připraven ucuknout při sebemenším náznaku váhání. Žádné však neucítil, a tak si ji přivinul k sobě a zabořil tvář do chladné a voňavé kůže na jejím krku. V tomto objetí setrvali snad celou věčnost.

Když se Potter odtáhl, měsíc byl opět na obloze a na jejich tvářích se zračilo bledé bílé světlo. Potter však stále nic neříkal a pouze Melanii odvedl k autu na sedadlo řidiče.

Melanie nastartovala motor, ohlédla se, zvedla ruce z volantu a cosi mu ukázala ve znakové řeči. Proč to dělá? přemýšlel Potter.

Co mi může říkat?

Než jí však stačil napsat, aby počkala, zařadila Melanie rychlost a rozjela se po polní cestě. Auto se nejprve kolébalo na nerovném poli, pak náhle zabočilo a zmizelo za řadou stromů. Brzdová světla se naposledy rozsvítila a Melanie byla pryč.

Potter se odplahočil ke zkrvavenému nissanu. Smazal všechny otisky prstů kromě svých vlastních a poté uspořádal krvavý nůž, pistole i obě mrtvá těla tak, aby místo činu vypovídalo hodnověrný, byť poněkud smyšlený příběh.

„Ale co je to vlastně lež, Charlie? Pravda je strašně ošemetná věc. Jsou vůbec někdy nějaká slova stoprocentně pravdivá?“

Právě si prohlížel své dílo, když si náhle vybavil, co mu Melanie před pár okamžiky říkala. Tahle slova měl přece ve svém chudoučkém slovníku znakové řeči a sám jí je včera večer ukazoval.

„Chci vás znovu vidět.“

Nebo se plete? Zvedl ruce a celou větu si sám pro sebe zopakoval. Nejprve nemotorně, ale poté hladce jako skutečný profesionál. Ano, měl pocit, že to byla tato věta.

Arthur Potter v dálce spatřil blížící se automobil. Vyhrnul si límec proti neúprosným poryvům větru, posadil se na kamenitou zem a čekal.

Z anglického originálu A MAIDEN'S GRAVE,
vydaného nakladatelstvím Viking Penguin, New York 1995,
přeložil Jiří Kobělka
Odpovědný redaktor: Martin Pilař - Redigo
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání první
Vytiskla tiskárna Finidr, spol. s r.o., Český Těšín
Vydalo nakladatelství DOMINO, Bohumínská 63, Ostrava, v roce 2000
ISBN 80-86128-85-7